

Nếu Thời Gian Có Tên

Contents

Nếu Thời Gian Có Tên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	22
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	57
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19	66
20. Chương 20	70
21. Chương 21	73
22. Chương 22	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	84
25. Chương 25	88
26. Chương 26	93
27. Chương 27	96
28. Chương 28	99
29. Chương 29	103
30. Chương 30	107
31. Chương 31	110
32. Chương 32	113
33. Chương 33	118
34. Chương 34	121
35. Chương 35	124
36. Chương 36	127
37. Chương 37	130
38. Chương 38	134
39. Chương 39	138
40. Chương 40	141
41. Chương 41	144

42. Chương 42	147
43. Chương 43	151
44. Chương 44: Ngoại Truyện: Ác Mộng Của Giang Thiếu	154

Nếu Thời Gian Có Tên

Giới thiệu

Một người đàn ông nợ: Em thích quay lại thuở xưa, anh chấp nhận; em thích trốn tránh người cũ, anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-thoi-gian-co-ten>

1. Chương 1

Lúc cô bạn thân Từ Ánh Kiều buông đũa và nói “Hai người ăn tiếp đi, tớ giảm béo.”, Diệp Thái Vi đang hì hục vụng chiếc đùi gà trong nồi canh nóng hổi. Vì thế, khi nghe thấy câu ấy, trong nháy mắt, cô liền khựng lại.

Hai đứa bạn cùng ngồi ăn mà lại có một đứa gác đũa kêu đang giảm béo, tình huống này khiến cô cảm thấy không đành lòng.

Ngay lúc cô đang do dự xem có nên buông đũa vì tình bạn ấm áp hay không thì một đôi đũa khác đã thò vào, song song với đôi đũa của cô, nhắm chính xác vào chiếc đùi gà.

Cái tính giành ăn như hổ đói đã dập tắt suy nghĩ vì tình bạn mới nhen nhóm, Diệp Thái Vi tỉnh lại ngay tức khắc, dồn toàn lực bảo vệ chiếc đùi gà.

“Từ Trạm, cái này là để bổ máu, anh tranh làm gì?”

Từ Trạm bị điểm danh nhưng không đánh mất vẻ đắc ý, trên mặt vẫn còn nguyên nụ cười tươi rói, đôi đũa càng ghì mạnh hơn.

“Nhìn cái mặt vàng như dân tị nạn của em xem, đúng là phải bồi bổ khí huyết rồi —— ừm, chỗ hoài sơn* cả đương quy* là của em hết đây.” Giọng nói của Từ Trạm trời sinh đã êm tai, lúc này lại càng hợp với ngữ khí chân thành, mỗi câu mỗi chữ đều như nhả ngọc phun châu, “Đương nhiên, cầu kỷ tử* với táo đỏ cũng thế.”

* Đều là các vị thuốc.

Từ Ánh Kiều nhìn anh trai ruột và bạn thân chành chọc với nhau mà đầu óc không khỏi nghĩ ngợi lung tung.

Cũng phải nói, cô không rõ, hai người này bắt đầu thân thiết từ khi nào. Bỗng một ngày phát hiện ra hai người này thân thiết hơn một bậc, mấy năm nay cũng gọi là có qua có lại, quả thật là càng ngày càng có xu hướng thân mật.

Đúng, đúng là phải dùng từ thân mật.

Người khác luôn chỉ nhìn thấy ở Từ Trạm vẻ mặt lạnh lùng, nhưng thân làm em gái như Từ Ánh Kiều, kiểu gì cũng hiểu Từ Trạm được bảy tám phần.

Ông anh trai này của cô, sinh ra đã ngậm thìa vàng, muốn cái gì cũng chỉ cần vẫy tay, anh không thích tranh giành vì vốn chẳng cần phải làm thế, cũng bởi vì những người đó không đáng để anh mất công tranh giành.

Nhưng anh lại thích chành chọi với Diệp Thái Vi, không được là không chịu dưng.

Rõ ràng là có vẻ rất dồi dào tâm sức.

“Từ Trạm.” Diệp Thái Vi chùi tay nhanh vào chiếc khăn ướt bên trái, không thèm để ý đến hình tượng, tóm ngay lấy chiếc đùi gà nhỏ nhô lên mặt bát canh, “Anh có biết chữ “trơ trẽn” viết thế nào không?”

“Biết.” Từ Trạm tiếc nuốt nhìn miếng đùi gà bị cướp, nghiêm túc nói: “Trên mặt em có viết đấy.”

Miếng ăn vừa giành tới tay đã thành miếng nghẹn, Diệp Thái Vi tức tối bưng bát canh lên uống một hơi cạn sạch, vẻ mặt khổ sở lẫn phần uất, như thể canh trong bát là máu của Từ Trạm vậy.

Từ Ánh Kiều đã quen với tình huống này, nhìn Diệp Thái Vi với vẻ thông cảm, nói sang chuyện khác: “Khi nào công ty cậu cho nghỉ?”

Những câu thoại thân thiết quan tâm đến việc cá nhân kiểu như vậy thường do Từ Ánh Kiều nói trước, ai không quen sẽ cho rằng cô ấy có âm mưu gì đó.

“Khụ khụ, ngày kia.” Rốt cuộc thì Diệp Thái Vi cũng nuốt trôi miếng gà, nở nụ cười cảm kích với cô ấy.

Từ Ánh Kiều mỉm cười, đặt hai tay trên bàn, “Đã sắm được nhiều đồ tết chưa?”

Câu nói đáng sợ ấy khiến Diệp Thái Vi đang bước vào đợt tranh đấu thứ hai với Từ Trạm giật mình, miếng ngon sắp đến tay rồi mà phải nhường lại.

“Mới mua một ít, nhưng chắc vẫn phải mua thêm, chưa đủ.” Mặc dù là trả lời Từ Ánh Kiều, nhưng khuôn mặt tươi rói lại nhìn về phía Từ Trạm.

Từ Trạm coi như không thấy, từ tốn đưa miếng thức ăn vào miệng.

Từ Ánh Kiều thấy hai người trước mặt có vẻ quá hứng thú với ăn uống, đành phải coi như mất trí nhớ, rũ bỏ quyết tâm giảm cân, lại cầm lấy đôi đũa, “Còn thiếu gì? Có cần tớ giúp không?”

Diệp Thái Vi cười khan, liếc mắt nhìn Từ Trạm một cái rồi mới quay đầu nói với Từ Ánh Kiều: “Không đủ tiền. Cho nên hôm nay mới đặc biệt mời anh cậu đến làm chủ nợ của tớ mà.”

Chủ nợ Từ Trạm không lên tiếng, vẫn ung dung múc ỉnh một bát canh.

“Ừ.” Đoán ra hai người này đã có giao kèo từ trước, Từ Ánh Kiều không hỏi nhiều nữa, “À này, ngày kia tớ đi Toulouse*, cậu có muốn đi chơi cùng không?”

* Là một thành phố ở tây nam nước Pháp.

“Hai đứa lơ ngơ không biết tiếng Pháp đi cùng nhau, định cùng chết đói ở sân bay Toulouse hả?” Từ Trạm rất không quân tử, trốn sau bát canh bắn mũi tên độc.

“Thôi, tớ được nghỉ có mỗi bảy ngày, đi để phá rối cậu thêm à.” Diệp Thái Vi câm nín, thừa nhận lời Từ Trạm nói, “À này Tiểu Kiều, cậu đến Toulouse làm gì?”

“...Văn phòng Airbus bên đấy...” Gương mặt Từ Ánh Kiều chợt có chút vẻ ngại ngùng.

“Hả?” Liên quan gì?

Diệp Thái Vi chờ đợi, thật sự không tìm thấy mối liên quan nào giữa đáp án này với câu hỏi của mình.

Từ Ánh Kiều cũng nghi hoặc nhìn cô, không biết chữ nào mình nói ra làm manh mối cho cô.

“Dạo này chồng sắp cưới của nó đang trốn ở trụ sở hãng bay.” Từ Trạm tốt bụng mở miệng giải đáp.

Từ Ánh Kiều kinh ngạc liếc nhìn anh trai một cái, liệu có phải ông anh trai này quá hiểu Diệp Thái Vi rồi không?

Dây mơ rễ má nhà họ Từ đã động đến cả ngành hàng không rồi cơ đấy... Diệp Thái Vi thầm kinh ngạc, rồi lúc định thần lại liền gật gù: “Thắm nào, còn đang bảo sao mà phải đi xa thế, hóa ra là đi gặp mùa xuân...A!”

Một miếng hoành sơn đã trả lại sự yên tĩnh cho thế giới.

Diệp Thái Vi trừng mắt nhìn tên đầu sỏ, cuối cùng, như đã đọc hiểu ánh mắt Từ Trạ, cô cúi đầu nuốt miếng thức ăn.

Từ Trạ đứng, động đến đề tài này là phải có chừng mực.

Vì tiểu thư Từ Ánh Kiều bao nhiêu năm vẫn tôn thờ chủ nghĩa độc thân lại phải bắt hạnh xuống ngựa, quỳ gối dưới chân chàng nọ, chủ đề “chồng chưa cưới” vẫn động đến lòng kiêu hãnh của cô ấy.

“À, đúng rồi, hỏi hai người chuyện này nhé.” Diệp Thái Vi đột ngột chuyển đề tài, “Nghe nói Giang Lạc mời cô người mẫu dạo này hay kè kè với anh ta đến dự tiệc trong nhà, có phải là thật không?”

“Cậu nghe ai nói đấy?” Từ Ánh Kiều không biết rõ chuyện này lắm, chỉ có thể nhìn anh trai.

Từ Trạ cướp miếng sườn mà Diệp Thái Vi đã nhắm trước một cách nhanh, chuẩn, dứt khoát, “Có vẻ em cực kỳ chú ý đến Giang Lạc nhỉ, tin này mà cũng hóng được.”

“Thèm vào, chuyện này mà còn phải hỏi thăm á? Người đẹp kia tự bỏ bỏ ra, bây giờ, trên dưới công ty em, ai mà không biết. Haiz, em bảo này, mời đến dự tiệc của gia đình, có lẽ nào là cầu hôn thật không?” Diệp Thái Vi nổi tính bà tám.

“Khách của cậu à?” Từ Ánh Kiều buột miệng hỏi.

Diệp Thái Vi là cố vấn thời trang cho “Công ty thời trang Trác Ngọc”, cô người mẫu vô danh tiểu tốt đó đúng là một trong số khách hàng ở chỗ cô.

“Sếp vẫn chưa bảo gì, sáng mai mới biết cô ta có phải là khách hàng của tớ hay không — Rốt cuộc có cầu hôn không nhỉ?” Diệp Thái Vi vẫn cố chấp với vấn đề đó.

“Không phải tiệc của nhà, chỉ là buổi tụ tập bạn bè trước tết âm thôi, chắc chắn là Giang Lạc chưa muốn chấm dứt quãng đời độc thân tươi đẹp sớm thế đâu.” Từ Trạ cười nhạt, “Có cần thẳng bạn anh giúp em lên danh sách số bạn gái tiếp theo của nó không?”

Chắc chắn, thái độ này thật là...Diệp Thái Vi chỉ buột miệng nhắc đến tên một người đàn ông thôi mà. Từ Ánh Kiều khế lắc đầu, ý vị rất sâu xa.

“Vinh hạnh được cất nhắc, không lời nào cảm ơn cho hết.” Diệp Thái Vi cười gượng, lườm anh một cái.

Cô chỉ là kẻ làm công ăn lương tầm thường, làm sao so được với cậu chủ Giang lấp lánh ánh kim? Gia thế giàu ba đời đã không còn đúng với cô nữa rồi.

“Hai người này, định ăn bữa cơm này đến già à?” Từ Ánh Kiều không muốn ngồi chịu trận thêm nữa.

Tục ngữ nói, mùa đông không giảm béo, mùa hè ắt bị thương — nhưng hai người trước mặt đây ăn uống vô cùng nhiệt tình, quả thực là đang thử thách khả năng kiềm chế của cô.

Diệp Thái Vi thấy mặt cô nàng sắp đen thui lại, tự giác gác đĩa, “Tớ no rồi.”

Từ Trạ cũng dừng lại, tiện tay ấn nút gọi “tính tiền” ở bên cạnh.

“Làm gì...” Ăn cơm ở quán nhà mình mà còn gọi tính tiền?

Từ Ánh Kiều nghi hoặc nhìn hành động của anh trai, vừa định mở miệng thì đón ngay lấy ánh mắt của anh.

Ý cảnh cáo cấm nói trong ánh mắt đó rất rõ ràng, Từ Ánh Kiều chỉ có thể ngượng ngùng ngậm miệng, kiên nhẫn chờ xem anh trai mình đang định giở trò gì.

Một lúc sau, chợt có tiếng gõ cửa, khi được đồng ý, vị quản lý cầm sổ đến, ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ.

Từ Trạm nhếch khóe môi cười, đưa tay và nói: “Đưa hóa đơn cho quý cô đây.”

Diệp Thái Vi ngơ ngác nhìn tờ hóa đơn, run rẩy hỏi: “Ý là, bữa này...thật ra là em mời?”

Từ Trạm gật đầu rồi đứng dậy, đi đến cạnh Diệp Thái Vi, cúi đầu nhìn hóa đơn rồi chép miệng vẻ cảm thông.

“Tại sao lại là em?” Anh có tiền, em thì nghèo rớt mồng tơi, sao anh lại nhẫn tâm thế!

Từ Trạm ngáp một cái rồi khẽ nhủ mày, “Em đoán xem.”

Mấy con số chói mắt trên hóa đơn khiến hai con mắt Diệp Thái Vi như muốn rơi ra, “Nhất định phải là em mời à?”

“Em lại đoán tiếp xem.” Từ Trạm lại ngáp cái nữa.

Vị quản lý đứng bên cạnh không nói được câu nào, thầm oán thán trong lòng — Bây giờ thời gian là vàng, hai vị còn muốn lằng nhằng đến lúc nào? Tôi đang bận lắm đấy biết không?

Thế nhưng, hai người này vẫn đang cố dùng ánh mắt để K.O* đối phương, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt của vị quản lý.

* Viết tắt của knock out.

“Từ Trạ, anh đúng là âm hồn, a a a a! Rõ ràng là em phải vay tiền anh để sống qua ngày, thế mà anh còn muốn em mời anh ăn cơm ở chỗ này hả? Anh có còn là người không?” Diệp Thái Vi cực kỳ muốn hét lên cho anh đỏ mặt thì thôi.

Nguyệt Cư đấy! Nhà hàng đồ ăn bổ dưỡng số một vùng này! Nhà hàng tồn tại được một trăm năm! Bữa cơm này nuốt nguyên nửa tháng lương của cô rồi! Cô phải nuôi cả nhà bằng cháo rồi!

Từ Trạm đút một tay vào túi quần, nhàn nhã trả lời: “Người là cái gì, có ăn được không?”

Thấy kiểu rít gào này cũng không lay chuyển được đối phương, Diệp Thái Vi đành phải xuất chiêu khác, “Làm người không thể vong ơn bội nghĩa, đừng quên là ai giúp anh viết báo cáo tổng kết cuối năm!”

“Đừng hòng đánh đồng vào làm một, chuyện báo cáo tổng kết thì anh đã mời em ăn cơm coi như báo đáp rồi.” Từ Trạm khẽ nhếch khóe miệng, vô tình bác bỏ lợi thế đàm phán của cô.

Diệp Thái Vi hùng hổ cãi lại: “Không tin là năm sau anh không cần báo cáo nữa! Sớm muộn gì thì anh cũng rơi vào tay em thôi...Cảnh cáo anh, sơn thủy tương phù, đừng khinh người quá đáng!”

“Anh đang lo em không chống nổi đến sang năm, haiz.” Từ Trạm cười cười, phui phui áo khoác rồi cầm lấy tờ hóa đơn, “Nếu người nào đẩy bó tay, anh đây cũng không ép, có điều, sức người có hạn, mỗi lần chỉ làm được một chuyện, em hiểu mà.”

Ý ở đây là, nếu Diệp Thái Vi không trả tiền bữa cơm này, cũng được, nhưng để lão gia này trả tiền cơm là sau đó không còn sức làm chủ nợ nữa.

Đây đúng là ép người quá đáng, quá ác.

Từ Ánh Kiều khinh thường liếc nhìn ông anh mình một cái.

Vị thiếu gia này có trái tim thủy tinh hả? Người ta nói như thế rồi mà vẫn không chấp nhận.

Nếu đổi là người khác, gặp phải tiết mục này là bỏ chạy rồi, cũng may đây là Diệp Thái Vi.

Lại phải nói, phía sau cái tên Diệp Thái Vi, có một điển cố vô cùng khí phách.

Theo truyền thuyết, cuối thời nhà Thương, con trai của vua nước Cô Trúc là Bá Di và Thúc Tề đã phản đối Chu Vũ Vương cầm binh phạt Trụ. Vì vậy, sau khi nhà Thương bị tiêu diệt, hai anh em họ tề không làm dân nước Chu, ẩn cư trên núi Thử Dương, “hái rau vi ăn”, cuối cùng đã chết đói.

* Hái rau vi = Thái Vi

Rau vi là cây thuốc trông giống dương xỉ.

Sau này, điển cố ấy được Khổng Tử đưa vào sách, trở thành câu chuyện “Không ăn thóc nhà Chu” lưu truyền thiên cổ.

Cho nên, cái tên “Diệp Thái Vi” này là dành cho người rất có khí phách, đúng không?

Nhưng Diệp Thái Vi này lại không hề có chút khí phách nào hết, điểm này thì Từ Ánh Kiều biết thừa.

Quả nhiên, cô thấy Diệp Thái Vi kéo tay cầm hóa đơn của Từ Trạ, vẻ mặt nịnh nọt: “Ấy, đừng thế, mọi chuyện có thể thương lượng mà!”

“Nói thế cũng không sai.” Từ Trạ nghiêng đầu nhìn bàn tay đang tóm lấy cánh tay mình, “Nhưng mà nhìn phản ứng kích động vừa nãy của em thì có vẻ như chẳng có gì phải thương lượng cả.”

“...Đây chỉ là phản ứng bộc phát thôi mà, em nhất thời không chuẩn bị tâm lý...” Diệp Thái Vi run rẩy cầm ví tiền, nhìn thoáng qua tờ hóa đơn trong tay Từ Trạ mà chỉ muốn gào khóc.

“Lần sau em chuẩn bị tốt rồi chúng ta có thể bàn lại.” Từ Trạ vỗ vỗ vai cô, quay sang nói với quản lý, “Nhờ anh quét thẻ hộ...”

Lòng Diệp Thái Vi nhão như sợi mỳ, cô vội vàng đứng dậy chặn tay anh, xót xa cắt ngang: “Này, đừng thế, anh nói thế nào thì là thế ấy, đừng nói đến việc bảo em trả tiền, kể cả anh bảo em giết người em cũng đi, không những đi, em còn nguyện làm thân trâu ngựa cho anh...”

Từ Trạ hài lòng gật đầu, kéo tay cô ra, “Thế còn được.”

Lúc quản lý cầm tờ hóa đơn lại, Diệp Thái Vi đau đớn nhìn ví tiền của mình, mặt mũi ỉu xiu, miệng lẩm bẩm, “Ông anh à, anh hơi bị được đấy...”

Từ Ánh Kiều chứng kiến màn bi thảm này, liếc nhìn giám đốc rồi cả hai cùng lắc đầu thở dài.

Họ Từ tên Trạ kia, anh vô đạo đức quá rồi đấy! Hẹn bạn đến chỗ của nhà mình ăn cơm mà còn đòi người ta trả tiền...Hơ!

2. Chương 2

Trong cuộc họp cổ vấn thời trang của “Trác Ngọc”, vị chủ tịch uể oải nhay ấn đường, “Mọi người còn muốn bổ sung gì không?”

“...Song Thư, đơn hàng của cái cô Ninh đó...có thể để người khác nhận không?”

Lời vừa nói ra, cả phòng đầy tiếng xì xào.

Mấy hôm trước, Ninh Hình đã nói rõ ràng, lần này Giang Lạc chủ động mời cô ta tham dự một bữa tiệc, chín phần là muốn cầu hôn, vì thế cô ta cần rằng chi ra một số tiền cực lớn. Từ chối vị khách sộp này, có lẽ là bị đập đầu vào cửa trước khi ra ngoài.

“Lý do?” Vị sếp được gọi là Song Tử nâng tay ra hiệu ọi người im lặng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía người vừa nói.

“Theo như cung hoàng đạo...tháng này em bị xung khắc với “nước”...” Diệp Thái Vi dè dặt dựng tập tài liệu lên, che khuất mặt mình.

Bên cạnh là Tiểu Ngải ở chung nhà trọ với cô, giao tình giữa hai người khá tốt, nghe cô nói vậy, cô nàng kia liền kéo kéo góc áo cô, nghiêng đầu lại gần rồi nhỏ giọng hỏi: “Mày có chấp không đấy?”

Khách hàng là một cô người mẫu mới được chú ý, liên quan gì đến nước?

Diệp Thái Vi cũng nhỏ giọng trả lời: “Đằng sau cô ta là Giang Lạc...Nhà họ Giang chuyên về vận tải biển, mà kể cả cái tên Giang Lạc cũng thấy có nước rồi, nếu vụ này mà không cần thận ý, xung khắc với cả dải ngân hà à xem...”

Song Thư thấy hai người thì thà thì thăm liên cau mày: “Cái cung hoàng đạo đấy có nói, cô là sếp hay tôi là sếp không?”

“Đương nhiên chị là sắp rồi...” Cái này thì không cần đến cung hoàng đạo.

“Sao lại không làm?”

“Em chỉ tiện mồm hỏi chị thôi, mà thật ra là em muốn biết có thể hay không thôi mà...” Diệp Thái Vi cãi cùn.

Đùa à, Từ Trạch đã xác minh với cô là Giang Lạc sẽ không chấm dứt đời độc thân sớm như thế, vậy mà người đẹp kia vẫn tràn đầy tự tin, đến lúc biết được sự thật, chắc chắn cô nàng đó sẽ chịu tổn thương lớn, không tìm người trút giận mới là lạ!

Biết có phiền toái mà không trốn thì chẳng phù hợp với cách sinh tồn của quân tử chuyên phòng thân như Diệp Thái Vi rồi.

“Cô hỏi xem Khả Khả có đồng ý đổi với cô không.” Song Thư lắc đầu thở dài.

“Không thành vấn đề, Song Thư.” Giọng nói của Khả Khả không giấu nổi sự hưng phấn, “Em đổi.”

Song Thư hài lòng gật đầu, liếc nhìn Diệp Thái Vi đang giấu mặt sau tập tài liệu, “Nếu Khả Khả đã đồng ý đổi với cô, thế thì cô nhận đơn hàng của bà Đồng đi.”

Tiểu Ngải liếc nhìn người đang rúm ró bên cạnh, suy nghĩ không theo kịp sắp.

Cái người mà đến khách hàng tốt như Ninh Hình mà còn từ chối, không lý nào lại đồng ý nhận đơn hàng của người khó tính khó nết như bà Đồng đấy chứ?

Nhưng điều khiến Tiểu Ngải bất ngờ là, Diệp Thái Vi lại gật đầu đồng ý mà không chút do dự.

“Hôm nay đến đây thôi, giải tán.” Song Thư nhìn quanh một lượt, cuối cùng nhìn chằm chằm vào người vừa thở dài một hơi, “Có điều, Diệp Thái Vi, nếu cô không chịu xem tạp chí thì ít ra cũng nên xem tư liệu của khách hàng — Ninh Hình tên đầy đủ là Tưởng Ninh Hình, cho nên cô ta là cô Tưởng, chứ không phải cô Ninh.”

Sống lưng Diệp Thái Vi cứng đờ, trên mặt là nụ cười ngượng ngập, cô nàng nhìn đồng nghiệp rồi hề hề hô giải tán.

Trên báo vẫn hay gọi cô ta là “Ninh Hình”, cô đâu ngờ là việc lấy nghệ danh lại xuề xòa như vậy, lấy tên thật, chỉ bỏ họ, đúng là không có kỹ thuật.

Tiểu Ngải và Diệp Thái Vi sóng vai đi sau cùng đoàn người.

“Đẩy mỗi khách sộp đi, mày ngu thế? Tao muốn mà còn không được đây này!”

“Cung hoàng đạo là kim chỉ nam của tao, không sai đâu.” Diệp Thái Vi cười híp mắt.

Thật ra, chân tướng vốn là, Từ Trạch mới là kim chỉ nam của cô, ít ra, bảy năm qua chưa từng sai.

“Không hiểu mày đang nghĩ gì nữa.” Tiểu Ngải lắc đầu, “À đúng rồi, từ mai là được nghỉ, tao định chiều mai tan ca xong đi mua ít đồ, mày đi không?”

“Có, nhưng sau giờ làm mày chờ tao một lúc nhé, bà Đồng đấy khó tính lắm.”

Bà Đồng là khách hàng lâu năm của “Trác Ngọc”, con người không xấu, nhưng rất hay bắt bẻ, lại được cái nói nhiều, mấy cổ vẫn có thâm niên đều sợ trốn không kịp.

“Mày đúng là, có đường đến thiên đường không đi, địa ngục không có cửa lại xông vào.” Tiểu Ngải vỗ vai cô, “Trước đây có vài người bị bà Đồng làm cho tức đến điên rồi, tao vô cùng chờ mong bộ dạng xù lông của mày.”

Diệp Thái Vi là một trong những cổ vấn thời trang có thâm niên ở “Trác Ngọc”, ưu điểm tốt nhất chính là tính tình ôn hòa, từ lúc vào làm đến nay chưa bị ghi vào sổ đen lần nào.

Diệp Thái Vi hít sâu một hơi, quay đầu lại nở nụ cười cứng nhắc với Tiểu Ngải: “Khách hàng ngược đãi tao trăm ngàn lần, tao sẽ đối đãi với khách tình cảm như ban đầu.”

...

“Ồ, mày chưa ngủ à?” Diệp Thái Vi bước ra khỏi phòng ngủ trong bộ dạng tóc tai bù xù, bây giờ mới phát hiện ra cô bạn Tiểu Ngải còn đang ngồi trong phòng khách xem TV.

Làm việc bận rộn cả ngày, lại đi dạo phố mấy tiếng đồng hồ, về đến nhà là Diệp Thái Vi như đồng bòn nhão, chẳng mấy chốc đã ngủ quay tít.

“Đợi lên tàu hỏa rồi ngủ một thể.” Tiểu Ngải cắn một miếng khoai tây, nhìn theo cô nàng đang đi vào nhà tắm, “Cũng gần hai giờ rồi đấy! Mày ngủ rồi lại dậy, định ra ngoài đi ăn trộm hả?”

Diệp Thái Vi rửa mặt qua loa, đến cạnh tủ giày rồi mới thèm trả lời: “Bạn tao vừa thắng bạc, gọi điện thoại mời tao ăn khuya.”

“Là anh bạn thân bí không bao giờ lộ mặt đấy hả?” Tiểu Ngải dựa vào tay vịn salon, hí mắt nhìn cô, “Bạn trai thì cứ nói trắng ra là bạn trai, lại còn nhất quyết không chịu nhận, mày có ý gì đây?”

Tiểu Ngải ở chung nhà với Diệp Thái Vi nhiều năm, có mấy lần thấy Diệp Thái Vi được một chiếc xe đưa về, nhìn từ xa là có thể thấy loáng thoáng bóng người ngồi ở ghế lái, chắc chắn là đàn ông. Nhưng mặc cho Tiểu Ngải hỏi thế nào đi nữa, Diệp Thái Vi vẫn khẳng định người đàn ông thần bí đó chỉ là bạn bình thường.

“Ê, đừng có mà nói linh tinh, giữa tao với anh ấy là tình đồng chí trong sáng đấy.” Diệp Thái Vi ngắc đầu lườm cô nàng, vẻ mặt vô cùng kiên định.

Nhịp tim đập của cô bình thường, tốc độ nói bình thường, mọi thứ đều bình thường, chứng tỏ cô không hề có suy nghĩ khác lạ nào với Từ Trạ, ừm, đúng là thế rồi.

“Mày thôi đi! Bạn bình thường á, nửa đêm nửa hôm quấy phá giấc ngủ của tao, kể cả có mời ăn thịt rồng cũng không đền tội đủ, còn trông mày thì có vẻ hăng hái lắm!” Tiểu Ngải phất tay, giở mình một cái, “Rõ ràng là bởi vì mai mày về nhà, sợ bảy ngày không được gặp nhau nên dính lấy nhau đây mà!”

Nhà của Diệp Thái Vi ở vùng ngoại thành, để tiện đi làm nên cô đã thuê căn phòng ở gần công ty cùng với Tiểu Ngải. Ngày thường bận rộn nên chỉ những đợt nghỉ cô mới về nhà, chẳng khác rời nhà đi làm ăn xa là mấy.

“Thế mà mày cũng nghĩ ra được, siêu thật đấy.” Diệp Thái Vi bất đắc dĩ giải thích: “Tao hăng hái là vì hôm qua anh ấy với đứa em gái đã ăn của tao một bữa, bây giờ tao đi ăn cho huê.”

Tiểu Ngải còn định nói gì đó nhưng Diệp Thái Vi lại vẫy tay với cô nàng, cùng lúc đó, di động của cô đổ chuông, cô vừa mở cửa vừa trả lời: “Em đang xuống đây, anh muốn ăn gì thì gọi điện bảo em, em mua về cho anh.”

Xuống đến nơi thì đã thấy xe của Từ Trạ đỗ ở ven đường, Diệp Thái Vi sửa sang lại đầu tóc rồi vội vàng ngồi vào ghế phó lái.

Từ Trạ thoáng liếc nhìn cô một cái rồi khởi động xe, “Nhìn kiểu đầu của cô nương này thì không phải là vừa vận động kịch liệt xong đấy chứ?”

Diệp Thái Vi cắn răng, vung nắm đấm trước mặt anh, sau đó thuận tay vớ lấy cái trâm trong túi xách, thành thực búi một kiểu tóc đơn giản.

Từ Trạ mỉm cười, quay đầu hỏi cô: “Đi đâu đây?”

“Anh mời em đi ăn khuya mà lại hỏi em đi đâu là sao?” Tim Diệp Thái Vi đột nhiên thất lại, “Không phải ngay cả bữa ăn khuya này mà cũng định gài em đấy chứ?”

“Không, anh mời. Lần trước em bảo ở gần nhà trọ của em có một quán đồ nướng cực ngon còn gì?”

“Lừa em mời ăn ở Nguyệt Cư, đến lượt anh thì lại mời em ăn đồ nướng ở quán cóc, còn gì là công bằng nữa!”

Miệng thì nói vậy nhưng Diệp Thái Vi vẫn tích cực chỉ đường. Từ Trạ rẽ ở một con ngõ nhỏ là đã đến nơi. Sau khi hai người yên vị, Diệp Thái Vi hào hứng đưa thực đơn cho Từ Trạ.

Người này trông thì hiền lành, nhưng thật ra đó là cái mặt nạ đeo lên để lừa bịp quần chúng nhân dân mà thôi, anh cần bản là kẻ rất hay gài bẫy người khác.

Từ Trạm nhìn chằm chằm vào quyển thực đơn, tiện miệng hỏi: “Hôm nay mua được nhiều thứ không?”

“Chỗ tiền anh cho vay hết sạch rồi, không nhiều sao được?” Diệp Thái Vi nằm bò ra bàn, “Mai về nhà là thăm rồi, bao nhiêu đồ.”

Rơi vào tình huống này, người bình thường sẽ xuất phát từ nghĩa khí “giang hồ” mà hỏi, “Có cần anh tiền em không?”...

Đáng tiếc, Từ Trạm rõ ràng không phải người như thế.

“Ồ.” Đáp lời không mặn không nhạt, anh tiện tay trả thực đơn lại cho người phục vụ.

Núi không theo mình thì mình theo núi.

Diệp Thái Vi đảo đảo con người, vẻ mặt tươi rói, “Nếu mai anh rảnh...Phiền anh tiễn em một đoạn đường nhá?”

“Cũng được, dù sao thì cũng lớn lên cùng nhau.” Từ Trạm bày ra bộ dạng nói chuyện rất vui vẻ, “Thế để anh tiễn em ra bến xe.”

Diệp Thái Vi ngồi thẳng dậy, rướn người tóm lấy áo anh, “Em khách sáo nói “tiễn một đoạn” là anh định chỉ tiễn một đoạn thật đấy hả? Dựa vào tình cảm bao nhiêu năm nay, đáng ra anh phải đưa em về nhà chứ!”

Lần này, Từ Trạm cười rất sung sướng, tốt bụng mở miệng đồng ý: “Được rồi.”

Anh cố ý.

Phản ứng của Diệp Thái Vi với lời người ta nói lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ, anh muốn cô chính miệng cầu viện và ỷ lại vào anh, cũng như việc anh luôn thích ép cô cãi nhau với anh vì lý do rất vớ vẩn...cũng thích cô nói thật lòng với anh, không qua loa, không loanh quanh, không giấu anh điều gì.

“Xin lỗi, làm phiền một chút, thức ăn đến rồi đây.” Người phục vụ đứng ngay cạnh bàn.

Diệp Thái Vi đỏ mặt, ngượng ngùng buông tay rồi ngồi lại ghế, u oán lườm Từ Trạm một cái. Rõ ràng là không bận gì, thế mà còn đợi cô nói ra rồi mới chịu nhận lời, đúng là vô đạo đức.

“Mai đưa em về nhà cũng được thôi, nhưng mà thế thì em lại nợ anh một bữa ăn rồi.” Đuôi mắt Từ Trạm đậm ý cười, “Yên tâm, anh sẽ nhắc thư ký ghi lại.”

Cô biết, biết mình không thể nào thắng được Từ Trạm, đúng là con buôn mà!

“Nói không phải chứ, anh không phóng khoáng hơn một tẹo được à? Lần nào giúp anh việc gì là chỉ được anh mời ăn một bữa cơm, có gì hay chứ? Kể cả anh không cao thượng đến mức có thể “thi ân không cần báo đáp”, thì chí ít cũng phải sáng tạo một tí chứ, lần nào cũng ăn cơm, anh không chán nhưng đồng bào chán đấy.”

Từ Trạm liếc cô một cái rồi hừ lạnh, “Hừ, lại đến lượt anh nói em đây, em tự ngẫm lại xem, bao nhiêu năm nay, có lần nào em chủ động xuất hiện trước mặt anh mà không vì ăn cơm?”

Nếu là Từ Ánh Kiều hẹn cô, kiểu gì cũng là đi dạo phố, hát hò, uống rượu, còn đối lại là anh, hẹn gì cũng kêu bận —— trừ hẹn đi ăn!

Thật ra, Diệp Thái Vi không hiểu tại sao đột nhiên anh lại có vẻ mất vui như vậy, nhưng vì mình đang nhờ người ta nên đành cười cười làm lành: “Bớt giận bớt giận, tại vì em bận tối mắt tối mũi...thân bất do kỷ, thân bất do kỷ...”

“Rau hẹ của em đây.” Từ Trạm chẳng muốn lải nhải nhiều với cô, gấp một nhúm rau hẹ rồi quăng vào đĩa của cô, “Này! Ăn đi.”

Đây đúng là quăng, đường bay rất chuẩn xác.

“Anh quá coi thường khả năng chịu đựng của em rồi.” Diệp Thái Vi gấp thức ăn lên, nhìn một lúc, cuối cùng nhai ngấu nghiến, “Đồ bổ thí thì sao chứ? Em cứ ăn!”

“Em khá lắm.” Từ Trạm không hề thấy bất ngờ với phản ứng của cô.

“Hẹ nướng cũng ngon mà, không hiểu sao anh lại ghét, không biết thưởng thức.” Diệp Thái Vi không ngừng nhai, cũng không ngừng luyên thuyên.

Từ Trạm không nhịn cười được, “Cái này gọi là anh treo mồm đãi khách, em còn không biết đường mà cảm ơn.”

“Đa tạ long ân.” Diệp Thái Vi gấp hai ngón tay trên mặt bàn, làm thành người ở tư thế quỳ.

Một đồng thức ăn đã hết veo trong lúc hai người tán dóc.

Gần đến tết, cửa quán đồ nướng treo đầy đèn lồng, trên mấy tấm cửa kính có dán tranh giấy đỏ.

“Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, mới đấy mà đã hết một năm rồi.” Diệp Thái Vi thuận miệng nói tiếp, “Lúc còn bé thì nghĩ, đợi đến năm hai mươi tuổi là có thể thành đạt, an nhàn, giờ hai mươi lăm thật rồi thì lại phát hiện ra là cũng chẳng khác gì lúc mười chín, nhớ lại lúc đó...”

Nói được một nửa, dòng suy nghĩ của Diệp Thái Vi đã bay đến chỗ khác rồi.

Mãi không thấy cô lên tiếng, Từ Trạm đảo tầm mắt lại, mỉm cười nhìn về một bên, “Nghe nói người già hay thích nhớ lại ngày xưa...Có phải em đang nhớ lại ngày xưa không?”

Diệp Thái Vi định thần lại, nở nụ cười héo hắt: “À, phạm trù của ngày xưa là thế nào?”

Trong vẻ tươi cười của Từ Trạm còn ẩn chứa sự thâm sâu, “Chẳng hạn như...bảy năm trước hay đại loại thế.”

Diệp Thái Vi no nê rồi liền ngã ra ghế, ý đồ tránh né rất rõ ràng, “Từ Trạm, ký ức hạnh phúc nhất của em lúc ở thành phố này, chính là được kể vai anh đi ăn khắp các ngõ ngách...”

Cô không muốn trả lời...

Cũng tốt.

Thật ra, anh cũng không chắc rằng mình muốn nghe được đáp án nào.

Từ Trạm nhún mày cười, như chưa có chuyện gì, giọng nói đặc âm mũi: “Anh không nhớ đã từng kể vai đi cùng em.”

Ánh quang trong mắt anh khiến Diệp Thái Vi chợt dạ, cô vội đổi giọng: “Ký ức hạnh phúc nhất của em lúc ở thành phố này...là được đi ăn khắp nơi với anh...”

Từ Trạm nở nụ cười mỉa mai, “Em nghĩ rằng hôm nay anh mới quen em sao? Cứ nói thật đi.”

Có một người hiểu rõ mọi suy nghĩ của bạn ở bên cạnh như vậy, đợi chờ đôi khi là một chuyện rất hoài phí thời gian.

Cuối cùng, Diệp Thái Vi ngồi thẳng dậy, đưa mắt nhìn anh và cười khan, “...Ký ức hạnh phúc nhất của em lúc ở thành phố này...chính là...ăn...”

Lúc này Từ Trạm mới gật đầu đồng tình: “Đấy, câu này còn hợp lý.”

Sự thật chết tiệt.

3. Chương 3

Đêm giao thừa, hàng loạt tin nhắn chúc mừng năm mới được gửi đến, trên nền trời đen như mực là những chùm pháo hoa rực rỡ mỗi lúc một lan xa.

Một năm cũ đã kết thúc, một năm mới lại bắt đầu.

Diệp Thái Vi ngồi trên tấm thảm lông dê, dựa vào bậc cửa sổ, trả lời từng tin nhắn một, tin nhắn nào cũng chỉ vồn vện mấy từ: Cảm ơn nhé, năm mới vui vẻ.

Mặc dù những tin nhắn đó chỉ là do người ta gửi nhân thế, nhưng đối với Diệp Thái Vi mà nói, như vậy ít ra cho thấy là vẫn có người còn nhớ đến cô.

Được người khác nhớ vẫn là điều hạnh phúc.

“Ồ?” Nhắn tin một lúc không nghỉ tay, bỗng nhiên Diệp Thái Vi dừng lại, mở một tin nhắn.

Quả nhiên, vừa đúng 23:59, vẫn là dãy số xa lạ đó, vẫn y nguyên tin nhắn đó...

Hy vọng em kết thúc một năm này trong vui vẻ.

Không có xưng hô, không để lại tên. Vẫn thời gian ấy, vẫn nội dung ấy. Bảy năm nay, vẫn như vậy.

Diệp Thái Vi thất thần suy nghĩ một hồi lâu, mặc dù trong đầu đã ngờ ngợ đoán ra mấy người, nhưng cô không dám kết luận. Đương nhiên, cũng không dám gọi lại.

“...Hãy hãy hãy, mình thần kinh quá đi mất...” Cô nhìn chăm chăm vào di động, đột nhiên lại thốt ra câu đó.

Cô lập tức đưa tay vỗ vỗ đầu mình, lại tự giễu nghĩ, chắc là “chập mạch ba dây làm một” rồi.

Vận công tắc đèn ngủ ở bên cạnh, cô cầm quyển tạp chí lên xem, nhưng vừa nhìn là mấy con chữ trước mắt cứ ngày càng mơ hồ. Cuối cùng, cô quyết định nửa nằm nửa ngồi, từ từ đi vào giấc ngủ.

Qua một lúc lâu, chiếc điện thoại vẫn nằm trong lòng bàn tay đột nhiên đổ chuông, khiến Diệp Thái Vi bình tĩnh ngay lập tức.

Cô chẳng cần xem tên người gọi, mấy năm nay, cứ rạng sáng mừng một, người đầu tiên gọi điện tới là Từ Trạm.

“Từ Trạ, mấy giờ rồi?” Diệp Thái Vi còn đang ngái ngủ, lèm bèm trả lời vào điện thoại.

Qua điện thoại, giọng nói của Từ Trạ lại có vẻ rất rõ ràng: “Xuống giường xem mặt trời mọc đi.”

“Xem mặt trời cái mốc gì, chỗ em đang mưa đây.” Diệp Thái Vi vừa trả lời vừa đưa tay kéo rèm cửa sổ.

Buổi sáng đầu tiên của năm mới, bầu trời xanh trong, ánh nắng chan hòa.

“Chỗ này trời sáng, không khí trong lành.” Giọng nói của Từ Trạ ẩn ý cười, “Lần mặt trời mọc đầu tiên của năm mới đây.”

Khóe môi Diệp Thái Vi cong lên, “Haiz, chỗ em với chỗ anh không giống nhau, nội thành với ngoại thành mà, chỗ nhà anh là khu nhà giàu, khí trời cũng tốt.”

“Nghe giọng em có vẻ cay cú nhỉ, không tức giận đấy chứ? Cảnh ở đây như thế nào, có phải là em chưa từng thấy đâu.”

“Tức giận? Không đâu. Cũng đã bảy năm rồi, vật đổi sao dời.” Diệp Thái Vi khẽ thở dài, “Cũng không biết đã thay đổi thế nào rồi, hay anh tả cho em nghe xem?”

“Không thay đổi nhiều lắm.” Chỉ có điều, là cảnh còn người mất mà thôi, “Em nhắm hai mắt lại là có thể thấy.”

Diệp Thái Vi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giọng nói của Từ Trạ như đang ở ngay cạnh, dẫn cô từ từ bước về miền xa.

Thời gian như đang vang tiếng rít gào trên hành trình lợi ngược dòng, thế giới như biến mất ngay khi hạ mí mắt xuống, không còn là con phố nhỏ ở vùng ngoại thành nữa, mà là một khu nhà sang trọng ngang núi.

Một quầng sáng từ từ lan ra trong khoảng lạng tối đen, cuối cùng cũng chiếu rõ hình ảnh Từ Trạ, ánh nắng chói chang, ấm áp.

Khu biệt thự Đông Sơn, nơi cô sống từ năm chín tuổi đến mười chín tuổi.

Nơi đó có ánh nắng chan hòa, có hoa lá tốt tươi.

Nơi đó có hương hoa xuân thơm mát, có cây thanh yên rộ quả vàng ruộm vào thu.

Nơi đó có khoảng thời gian vô ưu vô lo của Diệp Thái Vi.

Nơi đó có chàng trai Diệp Thái Vi yêu quý.

“Tiểu Vi, dậy ăn sáng đi.”

Tiếng gõ cửa dè dặt từ bên ngoài kéo cô quay lại hiện tại.

Diệp Thái Vi mở mắt, đáp lại bằng giọng lạnh lạnh: “Dạ, con ra đây!”

Tục ngữ nói, có tiền hay không có tiền thì cũng phải đón Tết.

TV đang phát lại chương trình chào xuân, không khí náo nhiệt nhưng chẳng có gì mới, tuy nhiên, đó là kiểu tâm thường mà ấm áp.

Ông Diệp không khỏe nên được vợ đưa lên phòng nghỉ, Diệp Thái Vi ngồi một mình trong phòng khách, nhìn TV đến thất thần.

“Đang nghĩ gì đấy?” Từ phòng ngủ đi ra, Kiều Tổ Anh liếc cô một cái.

Diệp Thái Vi ngẩng đầu nhìn Kiều Tổ Anh, ánh mắt đượm ý cười, “Dì Tổ, cảm ơn dì.”

“Cảm ơn vì cái gì?” Kiều Tổ Anh nhìn cô với vẻ kỳ quái, lại ngồi xuống cạnh cô.

“Cảm ơn dì...đã chăm sóc bố con.”

Bảy năm trước, công ty của nhà họ Diệp bị kẻ ác hãm hại, chỉ trong một thời gian ngắn, Diệp Thế Quý đã khuynh gia bại sản, không gượng dậy nổi nữa.

Kiều Tổ Anh cười: “Ông ấy là chồng dì, chăm sóc ông ấy là chuyện dì nên làm mà.”

“Con cảm thấy rất có lỗi với dì.” Diệp Thái Vi cúi đầu, “Lúc bố con lấy dì, hứa cho dì một cuộc sống không phải như thế này.”

Lúc Diệp Thái Vi còn rất nhỏ, mẹ cô đã qua đời vì bệnh. Năm cô chín tuổi, bố cô cưới Kiều Tổ Anh kém ông đến mười tuổi, đó cũng là lúc nhà họ Diệp đang phát đạt nhất.

Kiều Tổ Anh vỗ vai cô, “Con đang cố hết sức nuôi cả nhà này, dì với bố con đều sống dựa vào con, con không có lỗi với ai cả.”

Năm đó, Diệp Thế Quý bị kẻ cắp dưới do chính mình đề bạt bán đứng, vì vậy mới phá sản. Chuyện này là một sự đả kích nghiêm trọng với Diệp Thế Quý, khiến ông suốt bảy năm nay vẫn chưa rời giường bệnh nổi, nhưng Kiều Tổ Anh vẫn ở bên cạnh ông.

Thật ra, khi ấy Kiều Tổ Anh còn trẻ, hoàn toàn có thể bỏ đi.

Lúc đầu, Diệp Thế Quý đã ký xong đơn ly hôn, nhưng Kiều Tổ Anh xé ngay trước mặt ông rồi cùng Diệp Thái Vi thu dọn đồ đạc, bình tĩnh chuyển từ khu biệt thự Đông Sơn sang căn nhà ở vùng ngoại thành.

Nhớ lại chuyện cũ, Diệp Thái Vi luôn thấy áy náy, “Con kém cỏi lắm đúng không? Dì và bố vì con, chẳng có thêm đứa con nào, nhưng con có thể cho hai người cái gì, chỉ là căn nhà nhỏ tí này, lại còn là đi thuê.”

Kiều Tổ Anh cười: “Thật ra, bố con và dì...đều rất tự hào vì con. Kể cả con coi dì là dì hay mẹ, dì cũng vẫn rất vui vì có một đứa con như con. Không có đứa con nào là sự tiếc nuối của dì, công ty phá sản là sự tiếc nuối của bố con, nhưng con là sự đền bù tốt nhất cho bố con và dì.”

Diệp Thái Vi ngẩng đầu nhìn trần nhà, ngăn không cho nước mắt rơi, “Hai người không tiếc nuối, nhưng con tiếc! Bình thường, con không dám nhớ lại hồi trước, con hận con lúc đấy quá ngu ngốc, cả ngày không chịu học hành, ngoài ăn chơi bay nhảy ra, chẳng làm được cái gì. Nếu như ngày trước con cố gắng thì bây giờ hai người đã không phải sống khổ sở thế này.”

Kiều Tổ Anh đưa tay ôm vai cô, nụ cười hiền dịu như của một người mẹ: “Thật ra dì không khổ chút nào. Lúc trước, dì lấy bố con, ai cũng nói là dì tham tiền của ông ấy. Bây giờ không phải là tốt lắm sao? Đúng là cơ hội để chứng minh tình yêu của dì mạnh hơn vàng bạc.”

Diệp Thái Vi đưa tay lau mắt, kiên định nói: “Dì Tổ, con quyết định rồi!”

Kiều Tổ Anh bị cô dọa, “Con quyết định cái gì?”

Trong mắt Diệp Thái Vi đều là vẻ cương quyết, “Người ta đều nói con không có khí phách, thật ra con có đấy! Những gì bố đã cho con, con sẽ báo đáp lại, những gì bố đã cho dì, con cũng mang về được cho dì! Đây, đây chính là khí phách của Diệp Thái Vi!”

Kiều Tổ Anh liếc xéo cô một cái, “Bố con mua biệt thự ở Đông Sơn, con cũng muốn mua một cái?”

“À...” Mua được mới là lạ.

“Bố con hàng tháng đều mua quần áo, trang sức cho dì, con cũng mua được?”

“À thì...” Mua được mới là lạ.

Diệp Thái Vi ngượng ngùng ngồi thẳng dậy, nhỏ giọng nói: “Con..con chỉ quyết định là...có gắng thêm chút nữa...mua được một căn nhà nhỏ nhỏ...”

“Ai trông cậy vào con lúc này chứ, rảnh rồi không có gì làm thì nghĩ đến chuyện yêu đương đi, đưa một anh bạn trai về cho bố con và dì xem mặt.” Kiêu Tổ Anh lại trừng mắt nhìn cô, “Một cô gái tốt mà sống như đàn ông, còn ra cái gì nữa.”

Diệp Thái Vi rút người vào salon, ảo não quay sang một bên, “Dì Tổ, đổi đề tài đi.”

“Được thôi.” Kiêu Tổ Anh tự nhiên đổi đề tài, cười rất mờ ám, “Hôm đây ai lái xe đưa con về thế?”

Diệp Thái Vi cắn răng: “Bạn con.”

“Trai hay gái?”

“Gái ạ.”

Kiều Tổ Anh đưa tay xoay đầu cô lại: “Lại còn giả vờ, dì nhìn thấy rồi, rõ ràng là trai.”

“Thấy rồi mà dì còn hỏi...”

“Ô hay, nhân thể xem bộ dạng không thành thật của con thế nào.” Kiêu Tổ Anh cười tươi rói, “Nếu nói dối thì chắc chắn là có vấn đề rồi. Nói đi, con thăm mền nó hay là nó thăm mền con?”

“Thăm mền là sao cơ ạ?” Diệp Thái Vi bị đè lại, không còn cách nào khác là né tránh.

Kiều Tổ Anh kiên nhẫn nói: “Thăm mền nghĩa là không bắn pháo cao xạ, mà yên lặng phóng ra-đa về phía quân địch. Nào, nói cho dì xem, quân địch trông thế nào?”

“Báo cáo thủ trưởng, phía tây không có chiến sự, không phạm an toàn, lãnh thổ an toàn nốt.”

Kiều Tổ Anh duỗi tay ra véo mặt cô, “Giả ngu vừa thôi, dì không chỉ là dì Tổ của cô, mà còn như bố, như mẹ, như liệt tổ liệt tông nhà họ Diệp đấy...”

“Nghe thế nào mà như đang chửi mắng không bằng.” Diệp Thái Vi giải cứu khuôn mặt mình, “Xin dì đừng làm loạn nữa, bạn con thật mà. Tục ngữ nói chó có sai, nhiều bạn bè thì đi đường bình an, tốt xấu gì thì con cũng lẫn lộn giang hồ, ai lại không có vài người bạn...”

“Dì còn không hiểu con sao? Quan hệ bình thường mà con chịu cho nó đưa con về nhà thì đúng là bị ma ám. Cô nương à, dì đã trải qua thời trẻ rồi, nhưng vẫn còn chưa già.” Kiêu Tổ Anh tỏ vẻ khinh thường chiêu trò của cô, “Thành thật khai báo đi, thằng bé đó tên gì? Đang làm gì? Tại sao lại quen nhau?”

Diệp Thái Vi ôm eo bà, “Không, dì không phải là dì Tổ của con! Dì là mẹ con, dì là mẹ ruột của con!”

“Diệp Thái Vi, dì nói cho con biết, chiêu này vô dụng!” Kiêu Tổ Anh đứng dậy, “Nếu lần sau con không đưa được thằng nào về, đừng hòng dì mở cửa cho con!”

“Con, con có chìa khóa đây nhá!” Diệp Thái Vi chống nạnh.

Kiều Tổ Anh cũng chống nạnh, “Con tưởng dì ngổ như con hả? Chẳng lẽ dì lại không đổi khóa?”

Diệp Thái Vi ngây người, cuối cùng đen mặt nằm vật ra đấm cái ghế salon...

Mẹ kế ức hiếp con chồng!!!

4. Chương 4

Thời gian trôi qua thật mau, kỳ nghỉ tết âm lịch đã nhanh chóng kết thúc sau mấy hôm luân phiên giữa sắc trời âm u và ngày nắng chan hòa.

Vì đã thề thốt vào đầu năm rằng sẽ mua nhà mới, nên sau khi đi làm, Diệp Thái Vi có thái độ tích cực chưa từng thấy, lúc nào cũng căng tràn năng lượng, khiến vị sếp là chị Song phải cảm động đến rơi nước mắt, còn tỏ ra đây là câu chuyện động lòng người nhất.

Bởi thế, ngày này qua ngày khác, Diệp Thái Vi bận tối mắt tối mũi, mãi cho tới khi động vào sổ thường cuối năm, cô mới nhớ ra mình còn nợ Từ Trạ một khoản.

Lúc này, bầu trời đã đổ sắc đen thẫm, vì rề rà tăng ca, vừa ngồi xuống là Diệp Thái Vi đã ngấu nghiến chén sạch đĩa bánh xốp, hoàn toàn không bận tâm đến bầu không khí thanh tao của quán cà phê.

“Em quá là không lịch sự rồi đấy.” Chờ đã lâu, Từ Trạ đặt chiếc ipad trên tay xuống, cố tình tỏ vẻ xấu hổ mà đẩy đĩa bánh ra trước mặt cô, “Chưa ăn tối à?”

“Năng lượng của một gói mì tôm đủ cho em đi cùng khách hàng lên xuống bốn tầng nhà thôi.” Diệp Thái Vi nhai nhồm nhoàm, còn không quên vẽ một nụ cười trên gương mặt uể oải, “Xin lỗi nhá, để anh phải chờ lâu như vậy.”

Ngày hôm qua, chính cô gọi điện thoại hẹn anh, nhưng hôm nay, vừa tan ca đã nhận được điện thoại của khách hàng, không thể làm gì hơn, cô đành bảo anh tự giải quyết bữa tối, lùi giờ hẹn lại bốn tiếng.

“Em không sợ béo à? Anh còn nhớ, hè năm ngoái có người nói, ‘Một đứa con gái mà không khổng chế được cân nặng thì nói gì đến chuyện nắm được vận mệnh trong tay.’” Từ Trạ cắn răng cười, dường như rất bao dung cho hành vi khách sáo vờ vịt của cô.

Diệp Thái Vi phui phui vụn bánh trên đầu ngón tay, ảo não xoay đầu sang một bên, “Em xin anh đừng có nhớ dai như thế có được không?”

Đó chỉ là lời buột miệng của cô trong lúc kích động, nhớ kỹ từng từ một như thế để làm gì, đáng ghét thật.

Ánh mắt và ngữ khí của cô lại thân mật như trước, điều này khiến khuôn mặt Từ Trạ giãn ra.

Định thần một lúc, Từ Trạ cúi đầu bưng tách cà phê lên rồi lầm bầm: “Em nghĩ là ai nói gì anh cũng nhớ rõ thế chắc.”

“Hả? Anh nói gì cơ?” Diệp Thái Vi không nghe rõ.

“Không có gì, anh chỉ muốn nhắc em năm chữ thôi.” Lúc Từ Trạ ngẩng đầu lên, gương mặt đã khôi phục vẻ thích trên ghẹo người khác, “Mùa hè không còn xa.”

Thật ra Diệp Thái Vi không béo, có điều, chính cô chẳng thừa nhận cũng chẳng được, cô không thuộc dạng thon thả mi nhon.

Năm chữ của Từ Trạ khiến cô nhớ đến bộ váy không kéo khóa nổi từ hè năm ngoái, tự dưng lại có cảm giác như đầu gối bị trúng tên.

“Chủ đề tiếp theo.” Diệp Thái Vi đỡ trán.

Từ Trạ nhú mày, giọng điệu có vẻ hết sức sung sướng: “Chẳng phải là em hẹn anh ra sao?”

“À đúng rồi, là em tìm anh có việc.” Diệp Thái Vi tỉnh ngộ, quay đầu rút một phong bao trong túi xách rồi giơ ra, “Em được phát tiền thưởng rồi đây, trả nợ cho anh này.”

Vẻ mặt sung sướng của Từ Trạm dần nhạt đi, dù là cười, nhưng trong mắt anh lại như tỏa ra luồng khí lạnh, “Anh đòi nợ chưa?”

Anh vô cùng ghét cái tính nóng vội này của cô, như thể giữa hai người xa lạ vậy.

Diệp Thái Vi không thấy vẻ bức tức trong ánh mắt anh, vẫn tươi cười hơn hớn: “Anh đúng là chủ nợ rộng rãi nhất trần đời này luôn! Nhưng với nhà họ Diệp, có một huân truyền thế này, “có mượn phải trả, mượn lại không khó; mượn không trả, cả nhà chết tươi!”

Chết cái tính, mở miệng là nói, không kiêng dè gì.

Từ Trạm khoanh hai tay trước ngực, cố làm ra vẻ nghiêm nghị, vất vả lắm mới không bật cười thành tiếng.

“Em phải giữ danh dự trước mặt anh, thế thì mới có thể mặt dày đến vay tiền anh những lúc túng thiếu chứ.” Thấy ánh mắt anh ảm đạm, Diệp Thái Vi mới thấy nhẹ nhõm, lại uể oải dựa vào tấm vách tường ngay bên cạnh.

Cảm giác lạnh lẽo của vách tường thấu qua khối óc mệt mỏi của cô, cuối cùng cô lại nói ra dự định của mình.

Từ Trạm lặng đi một lúc, mí mắt rũ xuống, trườn lên chút biến đổi lạ kỳ trong đôi mắt, nhưng miệng thì vẫn cất lời trêu chọc: “Mua nhà tân hôn hả?”

Đừng có đề cập chuyện đó trước mặt một cô nàng độc thân có được không?

Diệp Thái Vi lườm anh một cái, tức tối nói: “Tân hôn cái khỉ gì! Với anh chắc?”

“Có thể coi đây là...lời cầu hôn của em?”

Vẻ mặt “có gì là không thể” của Từ Trạm khiến Diệp Thái Vi bối rối đến độ muốn đập đầu vào tường.

“Đừng đùa thế, nói đến chuyện này là em lại thấy phiền đây.” Diệp Thái Vi ngồi thẳng dậy, khuôn mặt đồ lộng, “Dì Tổ nói, nếu lần sau em về mà không đưa theo một anh chàng bình thường thì có khả năng là dì ấy sẽ quét em ra khỏi cửa đấy. Đúng là quá độc ác, vô tình, vô lý!”

“Em yên tâm, trong mắt bố với dì Tổ bọn mình, anh hoàn toàn là anh chàng bình thường, thậm chí còn cực kỳ chuẩn.” Từ Trạm dứt khoát tiêu diệt ý đồ muốn lảng tránh sang chuyện khác mới mạnh mẽ của cô.

Diệp Thái Vi vo vo tờ khăn giấy rồi ném về phía anh: “Đủ rồi đấy! Ai là bọn mình với anh chứ? Lời nói cũng lưu manh như người!”

Từ Trạm tươi cười, thoải mái nghiêng đầu tránh, “Không phải là em hay tự nhận mình mặt dày sao? Anh thử trình độ của em xem thế nào thôi.”

“Em mặt dày, nhưng không phải là không biết xấu hổ.” Diệp Thái Vi thật sự khinh thường mình, lại một lần nữa ủ rũ dựa vào tường.

Từ Trạm bình tĩnh nhìn cô, ý cười như có như không, dòng suy nghĩ tự dưng lại trôi về nỗi niềm mà anh vẫn giữ trong lòng.

Từ Trạm chưa bao giờ là kẻ ngốc, anh chắc chắn, thuở thiếu thời, Diệp Thái Vi đã từng thích mình.

Mặc dù khi đó quan hệ giữa hai người không thân thiết như bây giờ, nhưng ánh mắt cô nhìn anh, cách xa đến mười mét cũng đủ khiến anh cảm nhận được sự chăm chú, say mê.

Vào cái tuổi đáng để rong chơi, Từ Trạm được mấy chú mấy bác nhà nội dạy dỗ đến nơi đến chốn, tung hoành khắp các sông bạc trong thành phố, thậm chí còn được truyền thụ các loại “bí kíp”, khiến anh mới chỉ mười mấy tuổi đầu mà đã am hiểu đủ kiểu chơi, ngay cả mấy trò...cổ xưa...cũng vô cùng tinh thông.

Có một ngày, anh đột nhiên phát hiện ra, Diệp Thái Vi rất ít khi xuất hiện cùng anh, nhưng không biết từ lúc nào, những trò anh từng chơi, Diệp Thái Vi đều lặng lẽ học được, những “chiến trường” anh từng qua, cô cũng đã đến.

Vì vậy, anh bắt đầu ôm tư tưởng “trêu đùa cô”, cố gắng tạo mọi cơ hội để cô đến gần mình, và phản ứng của cô đã hoàn toàn chứng minh cho dự đoán của anh, cô thích anh.

Sau này, có mấy lần hai người cùng nhau đến Hồ Thiên Hải, thỉnh thoảng hẹn nhau ăn cơm, hoặc là đánh với nhau mấy ván bài.

Khả năng đánh bài của Diệp Thái Vi cực tốt, nhưng cô luôn tình nguyện nhận thua. Hơn nữa, cô không hề giận dữ, không bực tức, không ghi hận, quyết định được mất cũng rất hào sảng. Điều này khiến cảm tình mà Từ Trạh dành cho cô tăng lên gấp bội, hai người cũng hòa hợp không biết từ khi nào.

Có một lần, Từ Trạh có cảm giác rằng Diệp Thái Vi muốn thu ngắn khoảng cách giữa họ lại. Thậm chí, anh đã chuẩn bị tốt tâm lý để đón nhận lời thổ lộ của cô.

Dù sao đi nữa, trong suốt những năm tháng tuổi trẻ rong chơi của Từ Trạh, chỉ duy nhất Diệp Thái Vi mới có thể hòa hợp ở bên cạnh anh. Anh đã từng nghiêm túc suy nghĩ, nếu như người được gọi là “bạn gái Từ Trạh” là Diệp Thái Vi, vậy cũng không tồi.

Nhưng không biết có chỗ nào sai, vào thời điểm mà chính bản thân Từ Trạh cũng chẳng hiểu đầu vào đâu, Diệp Thái Vi bắt đầu che giấu mọi chuyện với anh, dần dần xa cách.

Lúc ấy còn trẻ bồng bột, dù vô cùng tức giận nhưng Từ Trạh lại khinh khỉnh, không thèm lý giải nguyên nhân mình nổi nóng khi cô ra đi.

Anh chỉ chờ.

Chờ cô chủ động phá tan khoảng cách lạnh lẽo giữa hai người, rồi lại dính lấy anh, lại nở nụ cười ngọt ngào với anh.

Rõ ràng là cô chủ động trêu chọc anh trước mà? Cô dựa vào cái gì mà trêu chọc người ta rồi bỏ dỡ giữa chừng, rồi lại muốn anh cúi đầu làm hòa?

Thế nhưng, đợi, rồi lại thấy cô đuổi theo “người đó”, nói nói cười cười.

“Này, any body in? Có ai ở nhà không?” Diệp Thái Vi hươ hươ tay trước mặt Từ Trạh, đầu vẫn dựa vào tường.

Từ Trạh định thần lại, điềm đạm bưng tách lên, “Sao đột nhiên lại muốn mua nhà?”

“Hai năm nay, sức khỏe bố em ngày càng yếu, năm lần bảy lượt phải vào viện, nhà ở ngoại thành xa quá, ông ấy với dì Tổ đi lại cũng vất vả.” Diệp Thái Vi dường như không hề tò mò vì sao anh thất thần.

Từ Trạh nghe vậy liền cười, miệng nói ngay ra sự thật tàn khốc: “Em có tiền tiết kiệm?”

“À, lúc nãy đi lấy tiền đã xem qua rồi.” Diệp Thái Vi vẫn dựa vào tường, cổ rút lại, “Trong thẻ còn một trăm bảy một đồng, lẽ ba hào hai...”

Từ Trạh không nói gì, chỉ quăng cho cô vẻ mặt “Anh biết rồi”.

Diệp Thái Vi ngồi thẳng dậy ngay lập tức, hai mắt lấp lánh, “Em nghĩ thế này này, chỉ cần một năm thôi, làm một năm là sẽ tích góp đủ.”

“Em? Một năm mà em kiếm được gần năm nghìn, anh sẽ tặng cờ thi đua cho.” Từ Trạh không hề che giấu vẻ khinh khỉnh.

“Hứ, anh phải tin vào em chứ! Em quyết định sẽ cố gắng gấp nhiều lần trong năm nay, sống chết phải kiếm ra tiền.”

Từ Trạh không nhìn cô nữa, đưa tay vẫy phục vụ rồi gọi một cái bánh kem bơ.

Sau khi phục vụ rời đi, Diệp Thái Vi trừng mắt hỏi: “Sao chỉ gọi một cái? Còn em thì sao?”

“Gọi cho em mà, cho em ăn rồi về nhà nằm mơ tiếp.” Từ Trạh khê liếc mắt nhìn cô, trầm giọng nói: “Người trẻ tuổi có ước mơ là cái tốt, nếu không có thì anh cũng phải kích cho có, không cần biết em định bán mặt hay bán mạng, trong vòng một năm cũng không mua nổi một cái nhà xí.”

Điểm tốt của mặt dày chính là, hoàn toàn miễn dịch với đòn tấn công như thế này.

Diệp Thái Vi đưa một tay chống cằm, cười hì hì: “Kể cả đến lúc đấy có phải vay tiền anh đi nữa, thì em cũng đã có đôi chút cố gắng rồi. Thôi thế này, đại gia anh còn bận nghiệp lớn, công việc bẽ bộn, chắc chắn là sẽ có vài việc nhỏ nhỏ cần người khác làm. Hay là...cho em một việc làm thêm đi?”

“Làm thêm? Em làm được cái gì?” Từ Trạm thuận miệng đáp, bộ óc đang hoạt động hết công suất.

Diệp Thái Vi nhìn chăm chăm vào miếng bánh kem bơ, ngây người một lúc, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Từ Trạm, lúng túng nói: “...Ăn cơm...uống rượu...đánh bài...mua sắm...”

Mẹ ơi, càng nói càng chột dạ, nghe thế nào cũng thấy giống một người bỏ đi.

Từ Trạm dở khóc dở cười nhìn cô một lúc lâu, mãi mới chậm rãi nói: “Những việc nặng nhọc đó anh đều tự làm được, thật đấy.”

Diệp Thái Vi bị vẻ mặt kỳ quái của anh kích động, ngồi thẳng người dậy, kiên định chào hàng: “Mặc dù anh đều tự làm được những việc đó, nhưng nói thế nào đi nữa thì anh cũng là người có thân phận, mấy việc nặng nhọc đấy phải để người khác làm thay anh, như vậy mới làm toát lên khí thế của anh được chứ!”

Từ Trạm buồn cười nhìn cô độc diễn, cuối cùng cố ý thở dài: “Thế này đi, nếu em có thể nói ra được một việc hàng đầu mà anh không thể làm, anh sẽ đáp ứng yêu cầu của em.”

“Việc này...cũng không phải hàng đầu, có điều...” Diệp Thái Vi cười híp mắt, “Việc không liên quan đến kiếm tiền được tính không?”

“Anh không còn lạ kiểu được voi đòi tiên của em, được tính.” Từ Trạm gật đầu cười.

Diệp Thái Vi khoái trá đập một cái xuống bàn, đồng dục tuyên bố đáp án: “Sinh con!” Và được “bà dì” ghé thăm.

Ha ha ha.

Từ Trạm hóa đá, một lúc sau mới chậm chạp kéo hồn về nổi, khê sảng giọng: “Em thắng rồi.”

5. Chương 5

Người xưa từng nói, ngâm vịnh phú quý mà chỉ biết đến “ngọc vàng gấm vóc”, thì đó là người “chưa hiểu gì về phú quý”.

Còn “chỉ thích cảnh sắc tự nhiên”, giả dụ như “Lê hoa viện lạc dong dong nguyệt, dương liễu trì đường đậm đậm phong”, đó mới thật sự là phong thái ung dung của kẻ giàu.

Tổng thể kiến trúc này không có “Dương liễu trì đường” nhưng cũng vô cùng hoa lệ.

Bên cạnh con đường mòn rải đầy đá vụn là dòng suối giả chảy róc rách, rìa sân có vài cây lê chưa đến mùa rộ hoa, cành lá um tùm đón lấy ánh trăng.

Rõ ràng, cảnh trí này đậm vẻ cổ kính, nhưng đặc biệt nhất ở chỗ là có khí thế khiến người khác phải nghệt thở.

Ở cuối con đường rải đá vụn, vị chủ nhân trẻ tuổi đã mở rộng cửa đón chào: “Mời vào.”

Diệp Thái Vi yên lặng đi bên cạnh Từ Trạm, nhìn dáng vẻ như một cô hầu.

Vừa đi, Từ Trạm vừa cúi đầu xuống gần cô, thấp giọng nói: “Không phải làm ra cái vẻ như sẵn sàng hy sinh vì nghĩa lớn thế đâu.”

Hôm nay là ngày đầu tiên Diệp Thái Vi làm thêm, nghe nói công việc là...đi đánh bài cùng Từ Trạm.

Diệp Thái Vi nghe anh nói vậy, chẳng những không bình tĩnh mà sống lưng lại càng cứng ngắc hơn.

Dù sao cô cũng đã rời xa thế giới hoa lệ này bảy năm rồi, bất luận là người hay cảnh, hoặc chuyện sắp phát sinh, đối với cô mà nói, đều vô cùng xa lạ.

Người đàn ông đi phía trước hai người đột nhiên lơ đãng quay đầu lại, thấy kiểu đi cùng tay cùng chân của Diệp Thái Vi thì bật cười: “Tôi bảo này Từ Trạ, ông tìm đâu ra một cô gái trong sáng thế này hả? Nhìn thế nào cũng thấy giống như bị ông ép buộc!”

Tiếng nói vừa dứt, cô bạn gái đi cùng anh ta cũng trộm cười.

Mặc dù đối phương không biết cô, nhưng Diệp Thái Vi lại nhận ra anh ta chính là công tử Giang Lạc của công ty vận tải biển nổi tiếng.

Có điều, Diệp Thái Vi chỉ biết rằng Giang Lạc là bạn của Từ Trạ, chứ không biết quan hệ giữa anh ta với Từ Trạ tốt đến mức độ nào — hoặc nói trắng ra là, không biết có thể đặc tội đến mức độ nào — cho nên chỉ có thể nở nụ cười cứng đờ với họ.

Từ Trạ đưa mắt nhìn Giang Lạc, lắc lắc một ngón tay với anh ta, ánh mắt như có như không ẩn một nụ cười, rồi gọi tên anh ta: “Giang, Lạc.”

Tư thái đó không hề mang sát khí, nhưng lại khiến gáy Giang Lạc bỗng mát lạnh, anh ta bất giác rùng mình một cái.

Liệu cô gái này có phải người được Từ Trạ dẫn đi chỉ để giết thời gian? Có phải mình đã không cẩn thận chọc nhâm tổ ong vò vẽ?

Không đợi anh ta nghĩ cách tự cứu mình, chủ nhân của ngôi nhà đã tiến đến vỗ vai Từ Trạ, tươi cười hỏi: “Căn nhà mới này của tôi thế nào, đánh giá thử xem?”

Từ Trạ cũng nở nụ cười thân mật, cất lời bình luận trôi chảy: “Năng suất của công tử Mạnh không tồi, mới về nước chưa đến nửa năm mà đã tậu được căn nhà hoành tráng thế này rồi.”

Một người không mang họ Mạnh mà lại được gọi là “công tử Mạnh”, có ai mà không tò mò chứ? Diệp Thái Vi hạ mí mắt xuống, thầm nói trong lòng.

Tên của “công tử Mạnh” là Điền Văn, vì trùng tên với một trong “Tứ công tử Chiến quốc” – Mạnh Thường Quân*, nên từ nhỏ đã hay bị gọi trêu là “công tử Mạnh”. Điều này vô tình khiến anh ta đôi khi cũng không nhớ mình họ gì.

*Mạnh Thường Quân tên thật là Điền Văn.

Tuy nhiên, dù anh ta không nhớ mình họ gì thì người khác cũng không quên được, gì thì gì, nhà họ Điền cũng là bá chủ trong lĩnh vực xuất nhập khẩu, mà anh ta là người thừa kế duy nhất.

Điền Văn khẽ cười một tiếng rồi lắc đầu, lại quay ra nói với Giang Lạc và bạn gái anh ta: “Hai người nói xem, có phải tên này không thú vị chút nào không? Bảo cậu ta đánh giá căn nhà mới này của tôi mà lại đi nói vớ vẩn, ai không biết còn tưởng chuyện này liên quan đến cơ mật buôn bán ấy chứ.”

Giang Lạc lập tức quăng bỏ cảm giác khiếp hãi do cái vẫy tay của Từ Trạ, khoái trá nhập cuộc: “Không phải hôm nay ông mới biết tên này, Từ Trạ lúc nào chả có phong cách đấy, nhưng mà kiểu gì cũng vẫn được ưa chuộng.”

Từ Trạ được coi là sát thủ với cả những bậc trưởng bối nữ, các cô các dì đều luôn đánh giá anh rất cao. Anh chẳng phải người đàn ông ầm ập, không biết nói lời ngon ngọt, lúc nào cũng nhã nhặn, cử chỉ đúng phép lịch sự, tư thái thanh tao. Cũng giống như bầu trời sau trận tuyết rơi, sạch sẽ, sáng ngời nhưng không quá chói mắt, phô trương.

Những người phụ nữ đứng tuổi thích anh ở chỗ không phô trương đó, hơn nữa, anh còn là một nhà tư bản không thích phô trương.

Điền Văn liếc nhìn Diệp Thái Vi đang đứng cạnh Từ Trạ, nở nụ cười tươi rói đầy kì quái: “Ồ chuẩn, mấy bà thím mà có con gái, hề nhắc đến cậu chủ nhà họ Từ là lại nhận làm con rể.”

Liên quan gì đến tôi, tôi chỉ đi theo ăn hôi thôi. Diệp Thái Vi né tránh ánh mắt tò mò của Điền Văn, cúi đầu nhìn đường.

“Dạo này, hàng thật còn không bằng hàng lỏm.” Giang Lạc rít gào với vẻ ghen tỵ.

Từ Trạm lơ đãng cười, cố gắng lấy sự trầm mặc để kết thúc đề tài này, nhưng có lẽ, chúng bạn không hề có ý muốn như anh.

Vào đến nhà mà miệng Giang Lạc vẫn chưa ngậm lại: “Nói thật, nhìn vẻ mặt của mấy mẹ lúc nhắc đến Từ Trạ, tôi cực kỳ lo một ngày nào đấy cậu ta vừa tỉnh lại đã thấy một cô em thất nơ bướm nằm trên giường.”

Diền Văn hớn hỏ: “Từ Trạ, gì thì gì mấy đứa cũng lớn lên cùng nhau, tiểu đệ đây bắt tài, cả gan khuyên một câu, bảo trọng.”

Tiếng nói vừa dứt, ngoài Diệp Thái Vi và Từ Trạ ra, tất cả đều cổ dè giọng, nụ cười vô cùng mập mờ.

“Ông phải biết là việc giữ gìn thân thể cực kỳ quan trọng.” Quả thực Diền Văn không muốn thôi trò trêu chọc này, “Bởi vì thân thể của ông không thuộc về ông, mà thuộc về các bà thím trong cả thành phố rộng lớn này và con gái của mấy bà ý...”

“...Bảo trọng nhé!” Cuối cùng, cả Diền Văn và Giang Lạc cùng cười phá lên.

“Được quan tâm thế này, cảm kích không hết.” Từ Trạ hưởng ứng cho có lệ, tự nhiên liếc nhìn Diệp Thái Vi.

Thật sự...căng thẳng như vậy sao?

Mấy người tán dóc một lúc, quần gia nhà họ Diền cũng dẫn theo một cô gái làm bán thời gian đến, rót đầy cháo bột* thêm nụ hoa vào mấy cái bát sứ.

Một người thanh niên chuyên chia bài cũng bước đến, nở nụ cười chuyên nghiệp, mở chiếc hộp bằng gỗ tử đàn ra, trong đó có bộ domino, hẳn là “Món đồ chơi” của ngày hôm nay.

Diền Văn nói với mấy người lớn tuổi trong nhà rằng, căn nhà này là nơi tiếp những vị khách quý, nhưng trên thực tế, anh ta đã biến nơi đây thành một sòng bạc tư nhân. Nhân viên và trang thiết bị đầy đủ, vô cùng chuyên nghiệp, hoàn toàn đủ điều kiện để kinh doanh sòng bài.

“Không ngờ mới có mấy tháng mà hai ông em đây vẫn chưa hết nhiệt huyết với bài domino.” Khóe miệng Từ Trạ khẽ nhếch lên thành một nụ cười điềm tĩnh, rõ ràng là đề tài đã được chuyển một cách vô cùng tự nhiên, nhưng vẻ mặt của anh lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ hợp lý.

Diền Văn xung trận trước, vừa gật đầu vừa nói: “Châm ngôn sống của tôi là ngã ở đâu thì đứng lên ở đấy! Làm tôi dạo này phải luyện cật lực, chưa chăm chỉ như thế bao giờ luôn.”

Từ hồi trung học, Diền Văn đã ra nước ngoài, trình độ chơi loại bài domino này là cực đỉnh, hơn hẳn anh chàng Giang Lạc đi du học vào thời đại học, so với Từ Trạ một mực cầm rế ở nước nhà thì lại càng không phải bàn.

Lần trước, trong buổi gặp mặt ở nhà họ Đường, hai người kia bị mấy ông chú giật dây, chơi bài domino mà Từ Trạ kém nhất. Kết quả thật không thể ngờ, đám đông bị tiêu diệt sạch sẽ, không thể chống cự nổi. Hôm nay chính là ngày để rửa nhục.

Giang Lạc gật đầu lia lịa: “Lần trước ông thắng đậm như thế, hoàn toàn là ăn may.”

“Tôi đánh giá cực kỳ cao dũng khí của hai ông.” Từ Trạ lơ đãng bưng tách trà lên nhấp một ngụm, rồi giờ tay ý bảo có thể bắt đầu, “Hai vị, chiến đấu vì vinh quang đi.”

Diền Văn bị câu nói nhàn nhả nhưng đầy ý khiêu khích của anh làm cho tức điên lên, nắm chặt quân bài của mình: “Đại gia nhà ông thì vinh quang rồi! Kiêu căng phách lối! Hôm nay chắc chắn cho ông thua đến mức phải khóc mà về.”

Từ Trạ ung dung dựa vào ghế, lấy khuỷu tay huých Diệp Thái Vi, “Này, làm việc đi.”

Diệp Thái Vi gật đầu ngồi thẳng dậy, hai tay đặt trên bàn, tập trung tinh thần nghênh chiến.

Giang Lạc thấy Từ Trạ vớ đại lấy một quyển sách ở cái giá bên cạnh, bày ra bộ dạng quân tử “làm khán giả yên lặng”, không khỏi bức bối: “Này, ông có ý gì đấy? Để một mình cô em này chiến đấu à?”

Vừa nhìn đã biết cô gái này không phải lớp người như họ, có lẽ còn chẳng biết quy tắc chơi bài domino, Từ Trạm để cô chiến đấu mà lại chẳng hướng dẫn gì, đây không phải là muốn tuyên bố nhận thua sao?

Điền Văn cũng có phản ứng: “Từ Trạm, ông làm gì thế hả? Muốn bọn tôi nhường hả?”

“Tôi bảo các ông thế hả? Suy luận nhiều.” Từ Trạm cười lạnh một tiếng, đưa mắt nhìn vào ánh mắt đầy nghi vấn của Diệp Thái Vi, rồi nói: “Không cần khách sáo, đánh cho không còn cái đai quần thì thôi.”

Ba giờ sau, ánh mắt nhìn Diệp Thái Vi của Điền Văn và Giang Lạc biến thành kinh ngạc.

“Xin hỏi đại danh của cô nương đây? Không biết đã tầm sư học đạo ở đâu?” Giang Lạc không nhịn được liền hỏi.

Lúc này, Diệp Thái Vi chợt có cảm giác như được trở lại ngày xưa, sự câu nệ như bị quăng lên chín tầng mây. Cô thu tay về ngang bụng, “Đâu có đâu. Tại hạ tên Diệp Thái Vi. Còn chuyện tầm sư học đạo, nói là tự học thành tài có được không?”

Nói xong, cô nhìn về phía Từ Trạm.

Từ Trạm chăm chú nhìn vào quyển sách, đưa tay nâng tách lên nhấp một ngụm trà, chẳng buồn ngẩng đầu, “Đúng, cô ấy tự học thành tài đấy.”

Điền Văn nghe thế liền bày ra vẻ mặt đau khổ.

Trái lại, Giang Lạc nhìn Diệp Thái Vi chằm chằm, mãi sau mới nói được một câu: “Tên của cô nghe rất quen tai.”

Diệp Thái Vi vừa thu xèng về, vừa cười hi hi: “Đại khái là tên tôi có vẻ phổ biến, ha ha.”

Cô vừa dứt lời, cô gái im lặng suốt cả buổi bên cạnh Giang Lạc đột nhiên trừng mắt nhìn.

Chứng kiến tình huống này, thân là chủ nhà, Điền Văn không thể không giảng hòa: “Ông đừng hòng giở trò làm quen ở đây, cẩn thận thua nặng hơn đấy.”

Từ Trạm nhìn đồng hồ, “Hay là hôm nay dừng ở đây đi? Nhìn đồng xèng của tôi càng ngày càng cao, chẳng có cảm giác thành tựu gì cả.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, lời nói này của anh vừa đả thương ví tiền, vừa đả thương lòng tự tôn của hai kẻ xui xẻo.

Điền Văn nổi máu hiếu thắng, đập bàn phản đối: “Không cần ông tha, hôm nay phải phân thắng thua rõ ràng!”

“Cũng thế cả thôi, thắng hay thua, chẳng phải cứ nhìn là biết ngay à?” Tay trái Từ Trạm chỉ vào đồng xèng, khuỷu tay phải chống lên mặt bàn, anh vuốt cằm suy nghĩ, lại không đành lòng nên nhắc nhở: “Hai ông còn mấy xèng nữa đâu.”

Trò chơi thôi mà, sao phải tỏ ra như sắp đi đánh trận thế, không tốt chút nào.

“Chết thì chết, hôm nay mà có chết thì cũng phải chết cho oanh liệt.” Điền Văn trợn to hai mắt, “Không còn xèng thì bọn tôi đổi sang tiền mặt!”

Đúng là chưa vào ngõ cụt chưa quay đầu.

Từ Trạm không thêm khuyên nữa, chậm rãi rót thêm trà vào tách của Diệp Thái Vi, thờ ơ nhìn hai người kia gọi điện kêu người đưa tiền tới.

Đợi đến khi tiền tới, chiến trường trên bàn lại được mở ra.

Từ Trạm thấy họ có vẻ hăng hái, anh đưa tay xem đồng hồ, “Lát nữa tôi còn một trận khác, hay là tốc chiến tốc thắng đi?”

Không phải chứ? Còn trận nữa? Lúc nào em mới được tan làm? Diệp Thái Vi hoảng sợ nhìn anh.

Từ Trạm không để ý đến cô, vẫn mỉm cười nhìn Điền Văn và Giang Lạc.

Diệp Văn và Giang Lạc liếc nhau, cắn răng tuyên bố: “Được, cho ông ra luật.”

Sau khi nhất trí tán thành, Từ Trạm thông thả nói: “Lấy thước đo.”

Lời vừa nói ra, ngay cả tên sặt nghiệp là Diệp Văn cũng không thể không bái phục: “Ông vội lắm à? Vội về dỗ vợ?”

“Vợ thì không có, nhưng đúng là có hẹn với người đẹp.” Từ Trạm khẽ cười một tiếng, đôi mắt sáng ngời như đóa hoa lê dưới ánh trăng.

Hai mắt Diệp Thái Vi bị vẻ ngời sáng từ đôi mắt anh làm cho buốt nhói, khóe miệng cười hơi rũ xuống, thậm chí dài trong lòng, cô không hề muốn biết về sinh hoạt cá nhân của anh...

Thật ra, đây không phải là lần đầu tiên chàng trai kia chia bài, từng gặp không ít trò hay, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta được chứng kiến màn lấy thước đo tiền thua.

Hiển nhiên, người được lợi nhất từ phương thức này là Diệp Thái Vi. Chẳng mấy chốc, hai anh chàng kia đã thua với tốc độ chóng mặt, giúp cô tránh được thảm kịch ở ngay ngày đầu tiên đi làm, cũng coi như là việc công đức.

Đỗ xe dưới nhà Diệp Thái Vi, Từ Trạm thuận miệng dặn: “Nghỉ sớm đi.”

Quả nhiên là có hẹn với người đẹp, đuổi người cực nhanh.

Diệp Thái Vi không cam lòng, chìa tay ra trước mặt anh.

“Gi thế?”

“Giúp anh thắng được nhiều như thế, em muốn chia hoa hồng!”

Thật ra, cô cũng biết mình chỉ lấy cớ, nhưng trong lúc tức giận, đột nhiên lại muốn lấy chuyện gì đó để cải thiện tâm trạng.

Ánh mắt Từ Trạm dừng trên gương mặt cô rất lâu, cuối cùng, khóe mắt hơi nhướng lên, anh cười: “Tự lấy đi.”

“Thôi, không phải anh có hẹn với người đẹp sao, chuyện phân chia để sau đi.” Diệp Thái Vi ngượng ngùng thu tay về rồi mở cửa xuống xe.

Giọng nói của Từ Trạm truyền qua ô cửa sổ xe: “Thế nên em đi ngủ sớm một chút đi.”

“Lạ chưa kìa, anh quản giờ ngủ của em từ lúc nào thế?” Diệp Thái Vi bực bội quát với vào trong xe: “Đi gặp cô nàng của anh đi!”

“Thế nên mới bảo em đi ngủ sớm một chút đi.” Từ Trạm cười, “Em không ngủ, sao anh gặp lại em trong mộng được?”

Cũng may là buổi tối, nếu không, khuôn mặt đỏ ửng của Diệp Thái Vi không biết giấu vào đâu cho được.

“Cẩn thận...cẩn thận em tố cáo anh tội quấy rối!”

Sau khi rống lên, Diệp Thái Vi xoay người rời đi. Tuy nhiên, bước đi loạng choạng đã bán đứng tâm trạng của cô, hẳn là đang hận không thể đá bay tên đầu sỏ kia.

Từ Trạm cười, hài lòng nhìn theo bóng lưng cô.

Người tự xưng là da mặt dày mà cũng có lúc không cãi lại nổi, liệu có phải, anh có khả năng gây ảnh hưởng đến tâm trạng của cô?

Có điều, anh không biết, khả năng anh luyện được trong bảy năm, so với khả năng “người kia” có, bên nào nặng hơn?

*Mình không chắc cái món này có đúng tên không nữa, tra baike thấy ghi là “trà thang”, trong QT ghi “cháo bột”, giải thích là 1 món ăn vặt.

6. Chương 6

Sau vài ngày ở thời kỳ quá độ, Diệp Thái Vi đã thích ứng được với việc theo Từ Trạm như một cô hầu tới tới lui lui trong bóng đêm. Chiều nào cũng thế, cứ tan ca là cô lại hốt hải đến chỗ Từ Trạm điểm danh, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt tò mò và kinh ngạc của Tiểu Ngải.

Dù sao thì hai người cũng ở cùng nhau mấy năm, Tiểu Ngải biết cuộc sống của Diệp Thái Vi rất đơn giản. Chỉ là đi làm rồi tan ca, thỉnh thoảng cùng bạn bè ra ngoài ăn một bữa cơm, nhưng chưa bao giờ về muộn như thế.

Đối mặt với sự thăm hỏi ân cần của Tiểu Ngải, Diệp Thái Vi chỉ có thể nói rằng mình đi làm thêm, cũng không giải thích cặn kẽ công việc đó như thế nào.

Nếu phải nói thật, thì công việc làm thêm của cô là “uống rượu, đánh bài, lê lét đi theo người ta làm con hầu”, như vậy thì đảm bảo là Tiểu Ngải sẽ nghĩ cô khoác lác.

Haiz, thói đời gì thế này, nói thật mà cũng thấy xấu hổ khi mở miệng.

Diệp Thái Vi khẽ đẩy đẩy Từ Trạm đang nhắm mắt dựa vào thành ghế salon, giữa căn phòng âm ỉ, ghé tới bên tai anh nói: “Em nhờ công tử Mạnh nói lại với chủ nhà, tẹo nữa tài xế đến rồi chúng ta về, được không?”

Từ Trạm khẽ “Ừm” một tiếng, không biết là trả lời cô hay là rên vì cảm giác mệt mỏi khi say rượu.

“Tiểu Vi, boss nhà cô sắp gục rồi, cô xem rồi liệu mà làm đi.” Đột nhiên, Giang Lạc ngồi xuống ghế theo cách xuất quỷ nhập thần, khiến Diệp Thái Vi kinh hãi giật nảy mình.

“Cậu chủ Giang, tôi trốn thế rồi mà vẫn bị anh phát hiện là sao?” Diệp Thái Vi khổ sở đỡ gáy, miễn cưỡng nhận lấy cốc rượu Giang Lạc đưa.

Không phải là cô muốn kêu ca gì, nhưng tên Giang Lạc này đúng là bụng dạ hẹp hòi. Từ sau lần chơi bài domino trước, cứ gặp cô ở các quán rượu là anh ta lại có cái điệu bộ ấy. Nếu không dè chừng Từ Trạm, chắc chắn anh ta đã ném cô vào thùng rượu cho hả giận rồi.

Từ Trạm vốn đã say đến mức mơ màng, đột nhiên lại trợn mắt nhìn Giang Lạc, “Tiểu Vi là để cho ông gọi à?”

Giang Lạc sững sốt, liền thốt lên: “Thế cho ai gọi?”

Đáng tiếc, Từ Trạm không thêm để ý đến anh ta, nói xong câu kia là lại cau mày rồi nhắm chặt mắt.

Diệp Thái Vi hoảng sợ nhìn Từ Trạm, rồi lại quay sang nhìn Giang Lạc, cười khan giải thích: “Anh ấy say rồi...”

Kỳ thực, cô cũng không biết mình phải giải thích gì, nói chung là mấy hôm nay Từ Trạm là lạ, khiến cô cũng có chút bất bình thường.

Giang Lạc không hỏi nhiều, chỉ chạm cốc với cô rồi nhe răng cười: “Đừng hiểu lầm, tôi cũng không có ý săn cô đâu. Chẳng qua, tôi với Từ Trạm tốt xấu gì cũng là bạn bè, cũng nên quan tâm đến người bên cạnh cậu ta một chút.”

Thật ra, điều anh ta tò mò là quan hệ giữa cô và Từ Trạm, nhân thể bắn một mũi tên về phía người đã khiến anh ta thua đau đớn mà thôi.

“Tôi không hiểu lầm.” Dưới ánh mắt cương quyết của anh ta, Diệp Thái Vi miễn cưỡng uống một hơi cạn sạch cốc rượu, rồi dè dặt nhìn về phía cô nàng xinh đẹp đang đi về hướng này, “Nhưng mấy cô nàng bên cạnh anh thì hình như lúc nào cũng hiểu lầm.”

Giang Lạc nhìn theo ánh mắt cô, sau đó nở nụ cười ngả ngớn: “Yên tâm, cô ấy không có cơ hội đến gần cô đâu.” Nói xong, anh ta đứng dậy đi về phía cô bạn gái, chặn cô nàng cách Diệp Thái Vi ở khoảng cách đúng năm thước.

Diệp Thái Vi thấy thế liền hiểu ngay, đại khái là, lần sau sẽ chẳng được gặp lại cô nàng ấy nữa, không khỏi thở hắt ra một hơi.

Trước đây, ấn tượng của Diệp Thái Vi về Giang Lạc cũng chỉ từ báo chí hay những lời đồn đại, gần đây được theo Từ Trạm đi đây đi đó, cô mới chính thức quen người này – trên cơ bản là, mỗi lần dẫn một cô theo, không bao giờ trùng lặp.

Lúc này, Diệp Thái Vi mới hiểu vì sao Ninh Hinh lại hiểu nhầm rằng anh ta sẽ cầu hôn mình. Chỉ vì cô ta là người duy nhất được Giang Lạc dẫn theo trong ba tháng liên tiếp.

Cũng may trước đó cô đã căn cứ vào lời của Từ Trạm để ra quyết định, không nhận đơn hàng của Ninh Hinh, nếu không, người phải nhận một tá chuyện xui xẻo từ Tường Ninh Hinh đã là cô rồi.

Rốt cuộc thì tài xế của Từ Trạm cũng đến, Diệp Thái Vi vội vàng đỡ anh xuống tầng dưới.

Vừa ra đến cửa đã lại chạm mặt Giang Lạc.

“Về à? Đã chào chủ tiệc chưa?”

Diệp Thái Vi chật vật đỡ Từ Trạm, vừa thở phì phò vừa nói: “Nhờ công tử Mạnh giải thích giúp rồi.”

Giang Lạc dựa vào tường, cười cười nhìn hai người: “Sao cô không tự nói?”

Diệp Thái Vi lơ đãng nói: “Tôi là a hoàn được Từ Trạm trả tiền để đi đỡ rượu, làm gì có phúc phần đi nói chuyện thay anh ấy. Tôi biết cái gì gọi là danh bất chính ngôn không thuận, không làm chuyện gì không rõ ràng.”

“Cô đúng là lạ thật đấy, rõ ràng không giống bọn tôi, nhưng lại cực kỳ hiểu quy tắc trò chơi của bọn tôi.” Giang Lạc vô thức đưa tay vuốt cằm, trong mắt nổi lên quang sáng lạ thường, “Từ Trạm dùng tiền để cô đỡ rượu, nhưng cậu ta lại uống nhiều hơn cả cô...Diệp Thái Vi, rốt cuộc cô là ai? Còn nữa, rốt cuộc giữa hai người là quan hệ gì?”

Cuối cùng cũng hiểu tại sao người này lúc nào cũng nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, thì ra là tò mò linh tinh.

“Tôi chỉ làm chân tiểu dân thôi, quan hệ với Từ Trạm còn thuần khiết hơn hoa sen trắng.” Diệp Thái Vi thở dài, “Cậu chủ Giang, còn nhiều thời gian, vấn đề này để nghiên cứu sau được không? Tôi sắp không trụ được nữa rồi...”

Giang Lạc gật đầu, hài lòng cười: “Hy vọng cô nói được giữ lời được, có cơ hội, nhất định phải ngồi buôn với tôi đấy.”

Diệp Thái Vi yên lặng nhìn anh ta vài giây rồi mới nói khẽ: “Để ý một cô gái bên cạnh Từ Trạm đến cỡ này, thật ra...anh thích anh ấy?”

Vẻ hớn hỡ của Giang Lạc bị đập nát trong nháy mắt, cổ đứng vững rồi anh ta mới gằn ra được một chữ: “Biến!”

Diệp Thái Vi tủm tủm cười, tiếp tục dìu Từ Trạm đi, lúc bước ngang qua Giang Lạc còn nói một câu: “À, tôi lại tin là yêu rồi!”

Phụt ——

Ừm, đây nhất định là tiếng máu hộc ra khỏi miệng Giang Lạc.

Khổ sở lắm mới nhét được Từ Trạm vào xe, Diệp Thái Vi thở dài một hơi.

Anh chàng lái xe Tiểu Ngô lễ phép hỏi: “Cô Diệp, cần tôi đưa cô về nhà không?”

Diệp Thái Vi lắc đầu: “Không cần đâu, cũng không thuận đường mà, tôi tự về được rồi. Về nhanh đi, chắc anh ấy đang khó chịu lắm.”

Bỗng dưng, người vốn đang say mềm lại tự tay mở cửa ra.

Diệp Thái Vi hốt hoảng, vội đỡ lấy anh rồi dìu anh về chỗ ngồi.

Một hộp kẹo đỏ Thụy Sĩ được dúm vào tay Diệp Thái Vi, cảm giác mát lạnh chạy dọc qua các vân tay của cô.

“Năm mới vui vẻ.” Dù đã ngà ngà, Từ Trạm vẫn nở nụ cười dịu dàng với cô.

Qua rằm rồi đây!

Diệp Thái Vi hằm hằm nhìn anh, cuối cùng cũng không nhịn được, khóe môi khẽ cong lên.

Dường như Từ Trạm đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, vội vàng nói thêm một câu: “Qua năm mới rồi cũng vẫn phải vui vẻ.”

Giọng nói đó phát ra khi anh cúi đầu, lúng búng không rõ nên lại như làm nũng, nhưng cho đến khi chiếc xe đi xa, giọng nói đó vẫn còn quanh quẩn bên tai Diệp Thái Vi.

Thần thờ hồi lâu, đến khi hai bàn tay lạnh toát vì làn gió đầu xuân, Diệp Thái Vi mới ôm chặt hộp kẹo vào lòng, thả chậm bước trong bóng đêm.

Bóng dáng cô độc trong bóng đêm thoảng gió lạnh, rời khỏi sự hào nhoáng của chốn phồn hoa, lẻ loi đón một ngày mới chưa biết sẽ ra sao.

Bảy năm qua, Diệp Thái Vi vẫn giữ khoảng cách với Từ Trạm, chưa từng hiểu rõ cuộc sống của anh như mấy ngày gần đây, cũng vì thế, vào hai ngày đầu tiên, cô vẫn chưa quen với hành trình về đêm của Từ Trạm.

Nhưng chỉ vài ngày sau, dường như cô đã ném được chút dư vị từng xa.

Anh cho cô cơ hội thích ứng, vì đây vốn là những chuyện quen thuộc với cô, cũng là cơ hội để cô dễ dàng tìm lại cảm giác về guồng sống trước kia.

Từ Trạm không phải là một ông chủ không có quy tắc, nhưng anh lại thật sự quá quan tâm đến cô. Giang Lạc nói không sai, dù rằng công việc của cô là đỡ rượu thay anh, nhưng trên thực tế, mỗi lúc có người đến mời, phải đến già nửa chỗ rượu là vào miệng Từ Trạm. Hôm nay cũng vậy, cả đêm mà cô chỉ uống vài hớp, còn Từ Trạm thì lại say đến độ không nhận ra tài xế của mình.

Vài ngày trôi qua, cô lại phát hiện, những nơi Từ Trạm đưa cô đến hình như đều được lựa chọn kĩ càng, vì những người cô gặp, hầu như không hề nhận ra cô.

Anh đối xử với cô đến mức hơn cả tri kỷ, ngay cả mối ưu tư không muốn gặp lại người quen cũ của cô cũng được anh để ý đến.

Nhưng Diệp Thái Vi của bây giờ không còn là Diệp Thái Vi của ngày xưa, không còn đầy nhiệt huyết, dũng khí và lòng tin tưởng, sẽ không phỏng đoán ý nghĩa từ những lời nói và cử chỉ mập mờ của Từ Trạm nữa, cũng sẽ không...hiểu lắm rằng anh đang động viên cô tiến tới gần anh thêm.

Đây vốn là kết quả tốt nhất cho cô và anh, có thể làm bạn của anh, có thể cùng anh đi chung đường cho đến tận bây giờ...

Diệp Thái Vi, mày vương số chó rồi.

Diệp Thái Vi nhìn chằm chằm vào bóng mình trên khung cửa kính, trầm nghĩ.

Kỳ thực, cô đã nói rõ với Từ Trạm, điều cô muốn không chỉ là một công việc làm thêm vặt, cô muốn mượn sức Từ Trạm để tìm kiếm nhiều cơ hội hơn. Ý nghĩ mua nhà khiến cô thêm cảm giác trách nhiệm, cô muốn cho gia đình mình một cuộc sống tốt hơn.

Nhưng chuyện này không liên quan đến tiền của Từ Trạm, cô được anh giúp đỡ, mà nói thẳng ra là cô dựa hơi anh chuộc lợi.

Cô lợi dụng anh. Thậm chí còn không muốn che giấu cái sự không biết xấu hổ của mình.

Anh đồng ý. Thậm chí không hỏi một câu tại sao.

Nghĩ vậy, người luôn tự xưng là “mặt dày” như Diệp Thái Vi cũng phải xấu hổ đến mức muốn khóc.

Chỉ là “muốn khóc” mà thôi.

Cô nhìn bóng mình trên khung cửa rất lâu, lại phát hiện ra đôi mắt vẫn khô như bảy năm qua, không vương một giọt lệ.

Cuối cùng, cô đưa tay tát mình một cái, khiến những người qua đường cũng phải ngoái nhìn với vẻ kinh ngạc.

Diệp Thái Vi lơ đãng cười, ôm chặt hộp kẹo đỏ Thụy Sĩ, ngẩng đầu hòa vào dòng người trên con phố đi bộ.

Ôm hộp kẹo đi trên con phố tấp nập, những ánh đèn rực rỡ bên đường vụt qua liên tiếp. Mười ngón tay mảnh dẻ bầu chặt lấy hộp kẹo lạnh, sắc đỏ nóng trên nền áo màu xanh lam lại đem đến cảm giác bình yên lạ kỳ.

Đi tới trung tâm của con phố đi bộ, Diệp Thái Vi đột ngột dừng bước.

Hai cô gái đi phía sau cô cũng phải dừng lại theo, thoáng nhú mào, không hẹn mà cũng chép miệng một cái.

Diệp Thái Vi vội vàng nghiêng người, luôn miệng nói xin lỗi, lại hơi khom người xuống. Hai cô gái trẻ hoàn toàn bối rối trước thái độ của cô, ngượng ngùng cười xua tay rồi nhanh chân bỏ đi.

Diệp Thái Vi mỉm cười đứng nép vào một chỗ, khẽ hít một hơi rồi mới mở nắp hộp kẹo, thò tay vào xé góc túi ở bên trong, lấy ra một viên kẹo màu cam, lại đóng lại, ôm nó vào lòng rồi đi tiếp.

Viên kẹo tan nhanh trong miệng, vị ngọt ngọt thanh thanh của cam tràn khắp miệng. Cô đã lấy lại được dáng vẻ vô tư thường ngày, cười đến híp hai mí mắt, bước đi cũng có được cảm giác nhẹ nhàng.

Năm mới vui vẻ, Diệp Thái Vi.

Năm mới qua rồi cũng vẫn phải vui vẻ.

7. Chương 7

Ra khỏi con phố đi bộ, người qua lại cũng thưa dần, không đông đúc như mọi ngày, xe cô phóng vun vút.

Cách trạm xe buýt một đoạn khá xa, Diệp Thái Vi nhìn vào khoảng trống giữa những quảng sáng loang loáng của mấy chiếc taxi vụt qua bên cạnh, chớp mắt mấy cái rồi tiếp tục đi về phía trước. Dòng suy nghĩ dần mờ hồ do sự mệt mỏi rã rời, trong đầu cô lại thầm nói ——

Cuộc sống ư, đó là một bài ca, chỉ có thể hát lên, chứ không thể chạm vào...

“Diệp Thái Vi?”

Một đám người còn đang trò chuyện huyên náo, khi một người cất tiếng gọi ra cái tên này, tất cả lập tức im lặng, ráo rác đưa mắt tìm kiếm.

Diệp Thái Vi ngơ ngác nhìn bốn phía, lúc nhìn họ, ánh mắt có chút vẻ nghi hoặc, cuối cùng lại nở nụ cười hoảng hốt rồi đi về phía họ, bước chân chậm rãi, ổn định.

Người không có khả năng xuất hiện ở đây nhất, sao lại đứng giữa đám người kia?

Nếu như trí óc cô không rối loạn, thì người kia hẳn là đang ở nửa kia trái đất chứ. Giống như bảy năm qua, cô bị vây giữa hai không gian song song, biệt tăm tin tức.

Cho nên, đây là mơ phải không?

Nếu là mơ, mấy suy nghĩ trong đầu cô chẳng quan trọng gì rồi.

Diệp Thái Vi nghĩ vậy, bước chân càng vững hơn.

Theo bước chân ngày càng tới gần của cô, mấy người đó đều mang vẻ mặt kỳ quặc, có người hưng phấn như đang chờ xem chuyện vui, có người lại căng thẳng lo lắng, lại có người vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Diệp Thái Vi, đã lâu không gặp.” Là người đầu tiên phát hiện ra Diệp Thái Vi, Phùng Viện cười gượng gạo, ánh mắt cô ta như thể đang sẵn sàng đón quân địch.

Diệp Thái Vi nở nụ cười thân thiết với cô ta, đáp khẽ một câu: “Đã lâu không gặp.”

Bởi đối phương không hề có biểu hiện muốn gây khó dễ, Phùng Viện ghen hòng, không tìm được cái cớ thoái thác.

Đám người đứng cạnh cô ta cũng cảm khẫu, chẳng ai tìm ra được lời nào thích hợp để xử lý tình huống này.

Diệp Thái Vi lại chẳng để tâm. Cô tự tay mở lọ kẹo ra, lấy một cái kẹo màu đỏ, đưa ột người đàn ông có vẻ ngoài ấm áp nhất hội.

Đối phương lẳng lặng nhìn cô, không có động tác gì, cũng chẳng nói năng gì.

Diệp Thái Vi hơi nghiêng đầu, nụ cười có chút hoảng hốt nhưng lại kiên định, bàn tay cầm kẹo vẫn giữ trước mặt anh ta hơi run rẩy, kéo nhiều người quay lại đoạn hồi ức quen thuộc.

Cuối cùng, người đàn ông kia dịu dàng mỉm cười, chậm rãi lấy chiếc kẹo từ lòng bàn tay cô.

Diệp Thái Vi nhoẻn miệng cười, thu tay lại ôm lấy lọ kẹo, giọng nói đầy vẻ chân thành: “Ôi Gia Dương, năm mới vui vẻ.”

Tô Gia Dương không kịp đáp lại, chỉ thấy Diệp Thái Vi mang theo nụ cười tươi tắn rời đi trong dáng vẻ vô cùng thản nhiên.

Đến bến xe, lên xe, xuống xe, về căn phòng trọ nhỏ, đá bay đôi giày cao gót hành hạ mũi chân nguyên một ngày, rửa mặt qua loa, chẳng cần nhìn đồng hồ, cô đã ngủ li bì.

Từ đầu đến cuối, lọ kẹo vẫn nằm yên trong lòng cô.

Lúc Từ Trâm đưa lọ kẹo, cô chỉ cảm thấy đây là một món quà tết muộn.

Nhưng bây giờ, Diệp Thái Vi cảm thấy, đây mới là món quà tốt nhất.

Nó cho cô sự ấm áp, cho cô sự can đảm.

Để cô có thể thản nhiên đối mặt với Tô Gia Dương.

Dù chỉ là trong mộng.

Màn hình nho nhỏ chợt lóe ra một vầng sáng, khiến cả căn phòng bừng lên sắc trắng lạnh lẽo.

Diệp Thái Vi bị lôi ra khỏi giấc mơ, gan lì nhắm chặt mắt, lật người vùi mặt vào gối, quờ quạng lấy điện thoại rồi lại nhanh chóng rút tay vào trong chăn.

“Xin chào, tôi là Diệp Thái Vi...” Còn chưa tỉnh hẳn, giọng nói ậm ừ không rõ.

“Nghe nói hôm nay cậu chạm mặt Tô Gia Dương?” Giọng nữ ở đầu bên kia như tiếng gió thoảng, nhưng lại nói về một vấn đề cực kỳ quái, đâm ra có phần là lạ.

Diệp Thái Vi xoay người nằm thẳng đơ, đột nhiên tỉnh như sáo: “Hả?”

Không phải nằm mơ ư? Sao trời chưa sáng mà chuyện trong mơ đã bị người ta biết?

“Nghe nói cậu còn mới hẳn ăn kẹo, lại còn chúc người ta năm mới vui vẻ?”

“Hả?” Diệp Thái Vi ngơ ngác, chỉ có thể như cây kim trên máy hát, nhắc đi nhắc lại một từ duy nhất.

“Diệp Thái Vi, cậu cũng tài thật, lúc trước Tô Gia Dương bỏ đi đã là không tốt đẹp gì, vừa lợi dụng lại vừa vứt bỏ cậu, bảy năm sau cậu lại có thể ‘nở một nụ cười xóa tan thù hận’, chắc chắn.” Tuy nhiên, trong giọng nói không có một chút ý tán dương nào.

“Ồ...Tiểu Kiều này, cũng không nói thể được, tớ chưa từng qua lại với anh ta, sao lại bảo là vứt bỏ hay không...” Diệp Thái Vi rụt rè chỉnh lại, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Không phải nằm mơ?

Rốt cuộc, Từ Ánh Kiều cũng không nhịn được nữa. Nếu lúc này hai người mặt đối mặt, cô nhất định sẽ cốc vài cái vào đầu Diệp Thái Vi, “Cậu nghĩ là cậu đang đóng phim thần tượng hay là đang nằm mơ, hả?”

Khi nghe thấy người bên cạnh tả thái độ của Diệp Thái Vi một cách vô cùng sinh động, cô nghĩ liệu có phải Diệp Thái Vi lại “tình cũ không rủ cũng tới” với Tô Gia Dương không, còn Tô Gia Dương lại chỉ cười cười khiến cô cực kỳ muốn lật bàn.

Diệp Thái Vi ngượng ngùng ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường, kéo chăn lên bả vai rồi ngáp ngừng: “Tớ...thật sự nghĩ là mình đang mơ...”

Từ Ánh Kiều chỉ hận nỗi rên sất không thành, thở dài đánh thượt: “Có bao nhiêu người như thế, cậu với ai mà chẳng được, sao cứ phải là hắn? Lăng nhà lăng nhăng, sao cũng chỉ vương vấn hắn?” Cũng không trách được cái đám bà tám kia liên tưởng lung tung.

Đầu óc Diệp Thái Vi đã tỉnh táo hơn, nhưng vẫn còn chút mơ hồ: “Á, không đúng, đáng ra cậu phải đi Toulouse rồi chứ? Sao chuyện này mới xảy ra mà cậu đã biết rồi?”

“Tạm thời có việc, hôm trước tớ bị bố triệu tập về gấp, vừa đúng hôm tổ chức tiệc ‘đón gió’* cho Tô Gia Dương.” Từ Ánh Kiều giải thích ngắn gọn.

*Bữa tiệc đãi người mới ở xa về.

Nói đến đây, Diệp Thái Vi liền bắt theo mạch chuyện ngay.

“Ồ, hóa ra là tiệc đón gió tẩy trần, chẳng trách cả đám kia lại đi cùng nhau.” Đúng là ông nói gà bà nói vịt, cô gật gù, tiện tay cầm đồng hồ báo thức lên nhìn giờ rồi miễn cưỡng lên tiếng: “Các cậu cũng quái lạ ghê cơ, lần đầu tiên thấy có người mở tiệc tẩy trần là bữa khuya.”

“Thời gian rảnh của mọi người không giống nhau, cuối cùng đành chọn bữa khuya. Cái này không quan trọng.” Trong giọng nói của Từ Ánh Kiều ẩn chứa một sự sung sướng đến ranh mãnh, “Này, Diệp Thái Vi, cậu có đoán được về mặt của anh trai tớ lúc đấy không?”

Từ Trạm hơn Từ Ánh Kiều ba tuổi, đối với bạn bè của Từ Ánh Kiều mà nói, Từ Trạm luôn luôn là hình tượng một ông anh trai thâm sâu khó lường, mỗi lần họ xuất hiện, Từ Trạm luôn đeo vẻ mặt không mặn không nhạt.

Vì vậy, dù có đoán thế nào đi nữa, xác suất Từ Trạm đến bữa tiệc tẩy trần của Tô Gia Dương cũng ngang với xác suất sao Hỏa đâm vào trái đất. Huống hồ, đêm nay, chính tay Diệp Thái Vi dìu Từ Trạm vào xe, có đánh chết cô cũng không tin Từ Trạm còn đủ tỉnh táo để đi tặng hai.

Có điều, Diệp Thái Vi không định nói rõ chân tướng với Từ Ánh Kiều, nếu không, Từ tiểu thư mà then quá hóa giận, cục diện sẽ cực kỳ khó coi.

Diệp Thái Vi cố nhịn cười, hỏi hùa theo: “Được rồi, anh ấy có vẻ mặt gì?”

“Ngoài vẻ “bị đội nón xanh”* ra, tớ không thể nghĩ được từ nào khác.” Từ Ánh Kiều không rõ chân tướng nên nói theo kiểu thăm dò.

*Ý chỉ bị cấm sừng.

Từ bảy năm trước, nhà họ Diệp sụp đổ chỉ trong một đêm, Diệp Thái Vi đã biến mất khỏi đám bạn. Hơn nữa, từ sau khi Tô Gia Dương ra nước ngoài, nhiều người trong số họ cũng lục tục xuất ngoại, cuối cùng chỉ còn hai anh em họ Từ ở lại nước.

Trong bảy năm, Diệp Thái Vi thân thiết với Từ Trạm, ngoài Từ Ánh Kiều ra thì không biết ai nữa. Tuy nhiên, Từ Ánh Kiều có điểm không rõ, cô cảm thấy giữa hai người này có mùi JQ, hành động của họ luôn khiến người khác không thể nhìn thấu được, điều này càng làm cô thêm tò mò.

“Tớ bảo này Tiểu Kiều, cậu đừng có nhân cơ hội thử tớ, tớ thể với chủ tịch Mao, giữa tớ với Từ Trạm tuyệt đối là tình cảm đồng chí thuần khiết.” Diệp Thái Vi không nhịn được, toét miệng cười, nhân thể ngáp một cái.

Cô bạn thân tò mò về chuyện giữa cô và anh trai cô ấy đến mức không tiếc công dò hỏi...

Thật ra, có gì đáng tò mò đâu cơ chứ? Sự thật chỉ có mười chữ.

Từ Trạm thích chơi trò mập mờ, không phải cô.

Chỉ đơn giản thế thôi.

Sự thật luôn khiến người ta khó nói, vì xấu hổ.

Thế nhưng, Diệp Thái Vi chưa bao giờ có ý định nói cho bất kỳ ai biết sự thật, nhất là Từ Ánh Kiều.

Biết rồi thì sao đây? Để mặt cô hiện đầy vạch đen, giả cười ngây ngô, đầu đổ mồ hôi như thác Nicaragua, sau đó...Sau đó sẽ không có sau đó nữa.

Hà tất phải thế.

Hơn nữa, Từ Trạm cũng không muốn làm cô bị tổn thương, chỉ do chính cô tìm được đáp án trong một phút chốc vô tình.

Thế gian nhiều chuyện, không biết, có khi lại là hạnh phúc.

Sau khi biết sự thật, mặc dù khổ sở, mặc dù bị tổn thương, nhưng ít ra cô cũng có quyền được lựa chọn. Cuối cùng, cô chọn duy trì khoảng cách với Từ Trạm, để mình không lún sâu thêm. Tuy có đau đớn, nhưng đến cuối cùng, cô vẫn rút lui được toàn vẹn.

Ngày tháng bên nhau trong hài hòa như lúc này đã là kết quả tốt nhất cho cô và Từ Trạm rồi, dù sao anh cũng không muốn phức tạp hóa lên.

Điểm không ổn duy nhất của tình trạng bây giờ là, gần đây Từ Trạm rất khác thường, khác thường đến mức khiến cô sợ hãi.

Trời đất phù hộ cho anh mau mau bình thường lại đi.

Ngay lúc cô đang bồng bênh trôi vào cõi hư không, Từ Ánh Kiều cười lạnh: “Được lắm, cậu theo Tô Gia Dương, không theo anh tớ...Vậy cậu thử tổng kết xem, hai mươi lăm năm cuộc đời cậu nên gọi thế nào? Cả tuổi xuân vẫn lãng nhăng theo kiểu thuần khiết với hai người đàn ông, đến phút chót có khi cũng chẳng có lấy một người nào là “bạn gái cũ của ai đấy” đến tìm cậu, đời cậu đúng là thất bại đến mức chán chả buồn xem, ra ngoài đường đừng bảo tớ quen cậu, mất mặt lắm.”

Diệp Thái Vi giơ tay lên vuốt vuốt chóp mũi, cơn buồn ngủ lại ập đến, nhưng cô vẫn đáp lời: “Đừng mà, Tiểu Kiều, cậu đừng vứt bỏ tớ, xin cậu đấy...”

“Đừng cầu xin tớ, tớ không chịu nổi đâu.” Trong giọng nói của Từ Ánh Kiều vừa có ý tức giận, vừa có ý cười.

Diệp Thái Vi từ từ nằm xuống, mặt dày cười hi hi: “Nếu không chịu được, thế thì cậu làm công đi.” (Chắc các bạn hiểu từ “công” này chứ?)

*Câu chuyện về cụm từ “đội nón xanh”, (cái này mình mới đọc được ở 1 blog): Câu chuyện kể về một người đàn ông, vợ ông ta, và một ông thợ may. Khi người đàn ông đi làm xa, bà vợ đã ngoại tình với một ông thợ may. Để tiện cho việc tặng tịu, bà ta đã bảo ông thợ may làm cho chồng mình một chiếc mũ xanh. Cứ khi nào ông chồng đi làm, bà vợ sẽ đội mũ xanh cho chồng, và đó là dấu hiệu để ông thợ may biết rằng “ông kia đã đi làm xa”. Từ đó, dân làng kháo nhau rằng: “Vợ ông ta đã đội cho ông ta một cái mũ xanh.” Ngày nay, cụm từ đó để chỉ những ông chồng bị vợ cắm sừng. Cũng vì thế, đàn ông TQ không đội mũ xanh, và nếu bạn có cơ hội sang Trung Quốc, đừng tặng quà là một chiếc mũ xanh cho đàn ông TQ. ^ _ ^

8. Chương 8

Trong căn hộ của Từ Trạ, có một cô nàng đang hồ hững nghịch cái ấm nghệ thuật trước bàn trà.

“Này, hôm nay anh họp ở đâu đấy? Nghiêm túc như thế, đúng là hiếm thấy.” Diệp Thái Vi vừa nghịch ấm trà, vừa gọi với vào trong phòng ngủ.

Từ phòng ngủ truyền ra câu trả lời của Từ Trạ: “Kiến trúc Tường Hòa.”

“Ô, kiến trúc Tường Hòa hợp, anh đến làm cái gì?”

Im lặng.

“Chết tiệt...Biến đi! Ngay cả kiến trúc Tường Hòa cũng có chân của nhà anh! Ghê thật đấy!” Đầu óc Diệp Thái Vi quay một vòng trong sự trầm mặc, chính cô còn thấy hoảng, “Em biết tại sao công tử Mạnh lại mua được tòa nhà kia rồi! Đó là sản phẩm thể mạnh của kiến trúc Tường Hòa từ năm kia! Đúng là cùng một ruộc...Haiz, anh có cho anh ta tí nào không?”

Trong thương giới, nhà họ Từ có một vị trí vô cùng đặc biệt, nếu tìm hiểu ngọn nguồn sâu xa, thì sẽ ngang hàng với “Hà thị” – nhà tư bản số một khu vực.

Nhưng khác với Hà thị, danh tiếng và sản phẩm của nhà họ Từ không nhiều, quy mô cũng không lớn, hoàn toàn không tỉ lệ thuận với tiềm lực. Những bậc lão thành trong thương giới chưa bao giờ dám coi thường nhà họ Từ. Bởi không ai biết, rốt cuộc năng lực của nhà họ Từ mạnh đến đâu.

Nhà họ Từ luôn hiểu rõ đạo lý “Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi”*, từ trước tới nay chỉ cần chắc không cần nhiều, vốn hợp thành phân tán, nhưng chỗ nào cũng nhúng tay.

*Ý nói: Cây cao vượt rừng, gió sẽ dập

Hơn nữa, đáng sợ nhất chính là, tiềm lực tổng hợp của gia tộc này rất mạnh. Đây chính là nguyên nhân mà những doanh nghiệp lớn không dám chọc đến nhà họ Từ. Cũng vì chẳng ai trong họ dám chắc cổ phần của mình có bao nhiêu phần thuộc danh nghĩa người nhà họ Từ.

Thay xong quần áo, Từ Trạh bước ra, chẳng thèm quan tâm đến sự suy luận của cô, hồ hững nói: “Công tử Mạnh không hề biết chỗ đó có liên quan đến anh.”

“Ô, thế sao người nhà anh ta lại đồng ý cho anh ta ra riêng trước khi cưới? Ông bà Điền cũng đâu có thoáng như bố mẹ anh.” Ông bà Điền chỉ có một đứa con bảo bối, hơn nữa Điền Văn lại khiến ông bà ấy đau tim không ít lần, theo lý mà nói, đây chẳng phải chuyện dễ dàng.

“Cậu ta không ngủ qua đêm ở đây, nói đúng ra thì không tính là ở riêng.” Từ Trạh cúi đầu sửa lại cổ tay áo, “Với lại, hàng xóm của cậu ta là Hà Thiên Lam.”

Người tiếp quản “Hà thị” đời thứ ba – Hà Thiên Lam – là một trong những thương nhân trẻ nhất, lớn hơn Điền Văn, Từ Trạh khoảng hai, ba tuổi, luôn được những bậc cha chú khen ngợi hết lời. Ông Điền thực sự mong con trai mình có thể noi gương Hà Thiên Lam. Cũng vì thế, khi Điền Văn lấy chuyện “Hà Thiên Lam mua một tòa nhà ở đẳng đó làm hội sở tư nhân” làm lời mào đầu, lại trình bày về “công năng của hội sở tư nhân trong việc xã giao”, ông Điền đã bật đèn xanh cho con trai.

“Ra là thế, chẳng trách.” Diệp Thái Vi không ngắt đầu, tiếp tục xoay xoay ấm trà.

Từ Trạh không nhin được nữa, “Anh bảo này Diệp Thái Vi, em buông tha cho cái khay trà đáng thương của anh được chưa?”

Diệp Thái Vi ngẩng phắt dậy, vốn định phản kích, nhưng nhìn tư thế oai hùng của Từ Trạh, liền cảm thán: “Em bảo này Từ Trạh, hằng ngày lúc thay quần áo, anh nhìn vào gương rồi có cảm giác ‘ôi chao, thật ngại quá, cái gương lại bị nứt vì vẻ đẹp trai của mình rồi’ không?”

Về mặt Từ Trạh rõ ràng là đang muốn cười, nhưng anh lại cúi đầu chỉnh áo, thờ ơ hỏi: “Đẹp trai rõ ràng thế cơ à?”

“Rõ ràng, rất rõ ràng!” Về nịnh hót trên mặt Diệp Thái Vi cực kỳ hài hòa với vẻ chân thành trong mắt.

Về mặt Từ Trạh lập tức thay đổi, như trời quang đột nhiên nhiều mây, anh nói một câu quái gở: “Có rõ ràng đến mức không nhận ra không?”

Chẹp, người này đúng là lòng dạ hẹp hòi.

Diệp Thái Vi ngượng ngùng sờ mũi, biết thừa Từ Trạh đang nhắc chuyện lúc trước.

Vì buổi sáng Từ Trạh phải có mặt ở hội nghị, mà địa điểm họp lại rất gần “Trác Ngọc”, nên định thuận đường đón Diệp Thái Vi tan ca, sau đó quay về nhà mình thay quần áo. Kết quả là Diệp Thái Vi kiên quyết

bắt anh đỗ xe ở ven đường cách công ty cô ít nhất hai trăm mét. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là sự đả kích nghiêm trọng đến lòng tự tôn của cậu chủ Từ, suốt đường đi anh vẫn không nguôi bực bội.

Tuy nhiên, đứng trên lập trường của Diệp Thái Vi mà nói, cô đang làm một tiểu dân an phận thủ thường, tuyệt đối không muốn trở thành “cô nàng bí ẩn bên cạnh Từ Trạ” trên tiêu đề tạp chí ngày mai.

“Đàn ông mũi nhỏ mắt nhỏ* thật khó coi...” Mặc dù Diệp Thái Vi không có gan trách ông chủ, nhưng vẫn nhỏ giọng lầm bầm rửa theo lệ thường.

*Ý chỉ người hẹp hòi.

Không biết là Từ Trạ không nghe thấy, hay là nghe thấy rồi quyết định làm người đàn ông rộng lượng, mà vẻ mặt anh tươi tỉnh hẳn, đề tài cũng được chuyển ngay lập tức.

“Nghe nói mấy hôm trước em gặp Tô Gia Dương?” Vì tối hôm trước say rượu nên tối qua Từ Trạ đã hủy mọi hoạt động để nghỉ ngơi lấy sức, Diệp Thái Vi vẫn được tính công nhưng không phải đi làm, cách một ngày rồi hai người mới gặp lại nhau.

Nói chuyện thì đã nói rồi, rõ ràng là tươi cười vui vẻ, lúc nhắc đến ba chữ “Tô Gia Dương”, sao phải cắn răng chặt như thế chứ.

Diệp Thái Vi oán thầm, bĩu môi nói: “Rốt cuộc chuyện ‘em chạm mặt Tô Gia Dương’ có giá trị đến đâu chứ? Sao mới có hai ngày mà như là cả phổ biết rồi...”

Những người có mặt lúc ấy không nhiều, ai mà lại lăm mồm thế không biết.

Mấy chén trà bị Diệp Thái Vi rót tràn nước lung tung, Từ Trạ không thèm chấp, đến lấy một chén.

“Chuyện ‘em chạm mặt Tô Gia Dương’ không có gì to tát, nhưng ‘em chạm mặt Tô Gia Dương mà lại không có bão’, cái đấy mới lôi cuốn người xem.” Từ Trạ nghiêng đầu liếc cô một cái, nụ cười như giấu dao.

“Bão cái quỷ gì, bên cạnh anh ta còn có Phùng Viện đấy! Cô nàng đấy như một bông sen trắng, em chỉ cần nói lớn tiếng là người khác đã nghĩ em bắt nạt cô ta, nổi bão thì có khác gì tự mua bực vào mình, em có đỡ đâu?” Diệp Thái Vi im lặng nhìn lên trời.

“Lúc Tô Gia Dương đi, em chẳng trốn dưới gốc sung khóc một trận sướng đời còn gì.”

Lạ hồn! Chuyện cũ rồi, đừng nhắc lại có được không hả!

Diệp Thái Vi gườm gườm liếc xéo anh một cái, đặt chén xuống rồi đứng dậy đẩy anh, “Đi thôi, đừng làm muộn giờ làm của em.”

Từ Trạ để mặc cho cô đẩy đi, vì quay lưng về phía cô nên anh không thể thấy được ánh mắt đầy phức tạp ấy.

Việc Tô Gia Dương gặp lại Diệp Thái Vi có thể khiến mọi người xôn xao đến vậy, hoàn toàn là vì một vỏ anh ta để lại cho Diệp Thái Vi trước khi đi không hề nhẹ nhàng chút nào, phải nói là vô cùng đau đớn. Mà nhân vật trung tâm của sự kiện đó chính là Phùng Viện.

Tô Gia Dương và Phùng Viện bắt đầu qua lại từ hồi trung học, nhưng quan hệ của họ vẫn trong vòng bí ẩn cho tới trước khi họ ra nước ngoài. Đương nhiên, đó cũng không phải chuyện trời giáng người oán đến nỗi không giải thích được.

Tính cách của Tô Gia Dương, nói dễ nghe là điềm tĩnh, nói toẹt ra thì là nhu nhược. Nếu tùy tiện công khai quan hệ ra thì kết quả của mối tình đó sẽ là bị cắt ngang không thương tiếc.

Nhà họ Tô là dân bản xứ, trong giới thượng lưu, cũng được coi là nhà giàu mới nổi giống nhà họ Diệp. Trong mắt những bậc lão thành, điều khác biệt duy nhất giữa nhà họ Tô và nhà họ Diệp là, nhà họ Tô miễn cưỡng có thể coi là ‘cường hào’.

Người nhà họ Tô vẫn luôn canh cánh trong lòng việc phải thoát khỏi vị thế nửa vớ ải. Nhất là mẹ Tô Gia Dương, gần như đặt toàn bộ hy vọng lên con trai, cũng muốn kết thông gia với dòng họ quyền thế, vì thế không thể dễ dàng tha thứ cho con gái của một nhà tiểu tốt như Phùng Viện khi dám chắn cánh cửa sáng chói của con bà ta.

Bởi vậy, Tô Gia Dương vẫn chịu đựng, đến năm thứ hai đại học mới có cơ hội, không do dự nhiều mà ra chọn lựa “lấy Diệp Thái Vi làm yểm hộ cho Phùng Viện”.

Lại phải nói, một Tô Gia Dương với hình tượng chàng trai ấm áp, vì muốn bảo vệ Phùng Viện, không chỉ suy tính cặn kẽ mà còn không từ thủ đoạn. Nếu anh ta không lợi dụng Diệp Thái Vi, hoặc nếu sau đó nhà họ Diệp không xảy ra biến cố, thì anh ta tuyệt đối có thể trở thành một mẫu hình tiêu biểu cho sự chung tình.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, anh ta vừa đi là nhà họ Diệp phá sản, ấn định từ nay về sau, nhân phẩm của anh ta đã nát bươm rồi.

Lúc đó, trong trường có ột nhóm sinh viên sang Anh theo chương trình trao đổi sinh viên. Tất cả mọi người đều hiểu, loại chuyện thế này, hoặc là có thực lực, hoặc là cậy nhờ bố mẹ.

Thành tích của Phùng Viện chỉ ở mức trung bình, nói về phần thực lực thì không thể, nhờ bố mẹ lại càng không, vậy nên lực bất tòng tâm. Nhưng Tô Gia Dương lại biết, đây chính là cơ hội vô cùng tốt cho tình cảm của họ được tu thành chính quả.

Trong hai năm, Diệp Thái Vi theo sát anh ta, vài lần vô tình giúp anh ta che giấu chuyện Phùng Viện trước mặt bố mẹ anh ta, vì thế, mọi suy nghĩ của anh ta đều dồn về Diệp Thái Vi. Khi anh ta động viên Diệp Thái Vi đi tranh suất học bổng thì đã nghe bố mẹ nói tình hình nhà họ Diệp không ổn, vì thế anh ta biết bố Diệp Thái Vi đã sắp xếp ổn thỏa cho cô, nhất định sẽ dồn toàn lực bắt được cơ hội này, làm một việc cuối cùng cho con gái. Lúc Diệp Thái Vi bất ngờ nhận được một suất đi, anh ta lại tìm mọi cách để Diệp Thái Vi chủ động từ bỏ, rồi nói khéo với phía nhà trường để giành suất đó cho Phùng Viện. Đến khi mọi chuyện lắng lại như đã phủ bụi, vì lương tâm cắn rứt, anh ta mới giải thích rõ với Diệp Thái Vi.

Diệp Thái Vi vẫn nhớ ngày họ đi, cô trốn dưới gốc sung trong khu biệt thự ở Đông Sơn khóc một trận, bị Từ Trạ**m** bắt gặp thì vô cùng xấu hổ.

Chỉ có điều, Từ Trạ**m** vẫn tưởng cô khóc vì tình yêu không thành với Tô Gia Dương, nhưng cô biết, cô khóc là vì khó chịu. Khó chịu khi cô thật sự coi Tô Gia Dương là bạn, anh ta nói gì cô nghe nấy, nhưng Tô Gia Dương không hề chân thành như cô. Nếu anh ta cũng coi cô là bạn, thì ngay từ đầu đã phải nói cho Diệp Thái Vi để cô giúp anh ta, cô sẽ thoải mái cho anh ta kết quả mà anh ta muốn.

Nhưng anh ta không nói gì. Vì không tin tưởng.

Anh ta đợi khi mọi chuyện đã lắng lại mới giải thích với cô, áy náy xin lỗi, khiến nhiệt huyết của Diệp Thái Vi nguội lạnh trong nháy mắt.

Thì ra, tình bạn mà mình quý trọng, trong mắt Tô Gia Dương lại chỉ là một sự tiếp cận, là sự nhẫn nhịn khi yêu mà không được hồi đáp.

Thì ra, thứ cô tự cho là nghĩa cao tựa trời, lại chỉ là sự ngu ngốc khi đã để phí tâm huyết của bố, đập nát hy vọng cuối cùng của ông.

Lúc còn trẻ người non dạ, Diệp Thái Vi vẫn tin chắc “vì bạn bè quá cũng không tốt”, thật châm chọc.

“Nghĩ cái gì đấy? Cả tối không tập trung gì hết.” Từ Trạ**m** khê đẩy Diệp Thái Vi.

Diệp Thái Vi hơi giật mình, nâng cổ nhấp một ngụm như để giấu đi nỗi buồn vô cớ, rồi mới nhỏ giọng nói: “Đang nghĩ lại ân oán giữa em với Tô Gia Dương.”

“Ăn no đừng mỡ hay là đói không có gì làm?” Từ Trạ**m** trừng mắt nhìn cô, “Bây giờ đang là giờ làm của em, em nghĩ là anh bỏ tiền ra cho em ngồi mơ màng à?”

Diệp Thái Vi cười hì hì: “Ai bảo anh tự đứng lại nhắc đến cậu ta? Đại não của người tìm đường về rất thần kỳ đấy biết không?”

“Đại não của người tìm đường về rồi lấy đi thứ thần kỳ nhất của em mới đúng nhỉ?” Từ Trạ**m** tức giận vỗ nhẹ đầu cô, trong lòng lại thâm nghĩ — Tình thế nguy cấp, không trối cô ấy bên cạnh không được.

Hơn nữa, phải thật nhanh!

9. Chương 9

Lập xuân đã qua, không khí tết nhất cũng nhạt dần, nhưng hôm nay là đại thọ của ông chủ công ty vận tải biển hàng đầu – Giang Thừa Huy, vì vậy, hội quán tư nhân của nhà họ Giang ngập tràn trong tiếng nhạc tiếng đàn, náo nhiệt hơn cả tiệc đón xuân mới.

Dựa vào địa vị của Từ Trạh, lại theo Từ Trạh đi đây đi đó mấy ngày, Diệp Thái Vi vinh hạnh được cậu chủ Giang Lạc của nhà họ Giang đích thân dẫn vào hội quán, trở thành một trong số ít người không có thiệp mời mà vẫn được thiết đãi như khách.

Có điều, vinh hạnh thì vinh hạnh, nhưng đêm nay quả thực là một đêm ăn chơi hưởng lạc, vô cùng hại người...

“Từ Trạh, anh chơi với loại bạn gì thế hả?” Vất vả lắm Diệp Thái Vi mới kéo được Từ Trạh ra một góc, bắt đầu kể khổ: “Anh có chắc là Giang Lạc với Điền Văn không bị tàn não không? Lần nào thấy em là y như rằng ra chuốc rượu bằng được, em dứt khoát đề nghị bọn họ ném em vào vại rượu cho chết đuối luôn đi, đỡ mất công làm gì, mà không hiểu là hận em đến đâu nữa?”

Kỳ thực, cô không hề nói quá. Từ nhỏ cô đã có khả năng đặc biệt, ngàn chén không say, hơn nữa, sau khi chứng kiến kết quả Từ Trạh đỡ rượu hộ cô đến oặt người, cô đã có thói quen không từ chối rượu người khác mời. Cô vốn có chút lo lắng rằng bấy năm không đi xã giao sẽ làm đui chột khả năng đặc biệt, nhưng Giang Lạc và Điền Văn đã chứng minh khả năng của cô chỉ đang chờ khai quật mà thôi.

Nhưng!

Có uống được nữa thì họ cũng không nên dùng biện pháp diệt sạch diệt gọn thế chứ! Mà dù gì cô cũng là một cô nàng độc thân quá lứa, chẳng nhẽ lại để người ta ấn tượng vì độ phóng khoáng quá sao!

“Thì tại lần trước chơi domino em tiêu diệt tàn nhẫn quá, động đến tự tôn của người ta.” Từ Trạh thoải mái gác tay lên mặt tủi bằng gỗ đàn hương, cười khẽ, “Em xuống tay không biết chừng mực gì cả.”

Diệp Thái Vi mở to mắt vẻ vô tội, khuôn mặt hồng hồng do rượu càng hồng hơn, “Em không biết chừng mực? Đấy mà là không biết chừng mực? Là ai ngồi bên cạnh ra chỉ thị cho em “đánh không còn cái đai quần” hả?”

“Được rồi, lỗi của anh, em cắn anh chắc?” Từ Trạh buông tay xuống, ung dung xoa ống tay áo, ngữ điệu gian manh.

“...” Diệp Thái Vi đưa tay chỉ vào mũi anh, môi mở lại khép, cuối cùng nhụt chí ngồi phịch xuống ghế.

Anh là ông chủ, không được nổi nóng, còn chưa được lĩnh lương mà.

Từ Trạh không so đo với cô, hồ hững nói một câu: “Chuẩn bị đi thôi.”

“Ồ, rồi.” Thật lòng Diệp Thái Vi không thích nơi này. Nếu được chọn, cô thích ra ngoài ăn uống một trận no say, ai mà thích ở đây cười cười nói nói đầy giả tạo chứ!

Cô cũng không ngại mà thừa nhận, mình là một mẫu hình biết khom lưng cúi đầu vì miếng cơm.

“Bố Giang Lạc bảo tôi tìm ông, kêu là muốn nói vài câu với bọn mình.” Điền Văn tới, đập một cái vào vai Từ Trạh, “Giđấy, định chuẩn à?”

Từ Trạh thẳm thở một hơi đầy oán khí, rầu rĩ dặn Diệp Thái Vi: “Em đừng chạy lung tung, anh đi một lát rồi về.”

“Lo cái gì? Ban ngày ban mặt, ai ăn được cô ấy?” Điền Văn cười mờ ám.

Công tử Mạnh, anh về nước đã hơn một năm rồi, sao giờ vẫn chưa chinh được múi giờ? Ở Bắc Kinh lúc này là 23 giờ 18 phút, thế mà gọi là ban ngày ban mặt? Diệp Thái Vi trốn trong một góc, lờ đến mép rồi lại nuốt ngược vào.

Với quan hệ nào có thể nói được câu nào, cô vốn hiểu rõ.

So sánh ra, Từ Trạh không cần phải kiềg dề: “Vầ tiểu học của cậu là đượ cô dạy cho hả? Hay là cô người Mỹ dạy?”

Anh chàng sống ở nước ngoài lâu năm ngậ miệng một lúc, mải sau mới phản ứng lại đượ: “Ông đang chửi tôi?”

Anh ta bá cổ Từ Trạh, lôi anh đi, vừa đi vừa đá.

Từ Trạh bị kéo đi, Diệp Thái Vi đưa mắt nhìn đám người đang qua lại trong hội quán, tâm hồn lơ lửng, trong lòng chợt sinh ra cảm giấ không biết mình đang ở đâu.

Thậ ra không nên nói là cô đã rời xa thế giới hào nhoắg này bảy năm, chỉ là, kể cả khi nhà họ Diệp còn khá giấ, Diệp Thái Vi vẫn rất xấu hổ khi đến những nơi như thế này.

Khi đó, dù còn nhỏ nhưng cô vẫn có thể cảm nhận đượ ánh mắt của mọi người nhìn mình khác với nhìn những cô cậu đồng lứa.

Ý nghĩ trong ánh mắt cũng đều như vậy...

Dù sao cũng chỉ là một nhà giàu mới nổi, không tránh khỏi tình trạng đó. Kiểu như không quá lạnh nhạt, cũng chẳng đặc biệt coi trọng.

Trong giới này, chuyện kình cao đạp thấp là bình thường, người đứng đầu sẽ quyết định địa vị của dòng họ đó trong giới. Diệp Thái Vi tự cảm thấy may mắn khi đã qua bảy năm mà vẫn chưa quên điều này, hôm nay cô mặc đồ rất giản dị, coi như phù hợp với thân phận.

Cái này gọi là lựa phận chọn áo.

Không khoe khoang, không phô trương, bởi vì trong lòng biết rõ mình không thuộc hàng tư bản. Người sang tự biết. Người bình thường mà tỉnh táo thì sẽ sống tốt hơn một chút, lâu hơn một chút, đúng không?

Mặc dù xác định là tự mình biết mình, nhưng khi nhìn thấy hai người kia, Diệp Thái Vi bắt đầu hoài nghi, liệu cái xó này còn có một khoảng sáng chói lóa khác mà cô không biết?

Cô đã cố thu mình lại, tại sao vẫn bị phát hiện ra? Nhìn ánh mắt của cả hai đang hướng về phía này, muốn nói không phải đến chỗ cô thì đứg ngu cũng không tin!

“Hãy, lại gặp rồi.” Về mặt của Tô Gia Dương lúc nào cũng như tên anh ta, ấm ấp, sáng ngời, chiếu khắp mọi nơi.

Trướ đây, Diệp Thái Vi vốn không có sức chống cự trướ nụ cười của anh ta, nhưng qua bảy năm, Diệp Thái Vi lại cảm thấy, so với vẻ ấm ấp thân thiện của Tô Gia Dương, thì vẻ lạnh lùng của Từ Trạh lại chân thành, đáng tin hơn.

Diệp Thái Vi cười đáp lại: “Đúng vậy, lại gặp rồi.”

Đây đúng là cuộc tương phùng của nhân sâm và giấ chua, lại còn đượ chung lồng hấp với bánh chèo.

“Sao lại một mình ở đây mà không ra kia cho vui?” Phùng Việ đứng cạnh Tô Gia Dương, nép vào người anh ta như con chim non.

Thậ tình mà nói, gương mặt Phùng Việ tươi tắn, ngữ khí thân thiết, nhưng Diệp Thái Vi lại cảm thấy...cô ta đang ra oai.

Nhưng có cần phải thế không? Dù sao, đối với Diệp Thái Vi, cô và cô ta từ trướ đến nay chưa bao giờ đứng trên lập trường tình địch.

Diệp Thái Vi cười ha ha chứa chấ: “Ha ha, cậu nhìn quần áo tôi là biết rồi, tôi có muốn góp vui cũng chả có phần.”

Vì hội quán nhà họ Giang thuần kiểu Trung, hơn nữa lại đang làm đại thọ cho ông cụ Giang, mọi người đều phối hợp đúng vị, khách mời nữ đều mặc trang phục đời Đường cải tiến hoặc sườn xám. So với bộ váy màu hồng lông thỏ bình dân của Diệp Thái Vi, bộ sườn xám đỏ thêu cổ viền vàng của Phùng Việ thật sự toát

lên được vẻ quý phái sang trọng. Hơn nữa, gương mặt thanh tú dịu dàng của Phùng Viện càng khiến Diệp Thái Vi trông như một a hoàn theo làm nền.

Trong mắt Tô Gia Dương hiện lên vẻ áy náy, anh ta nhẹ nhàng nói: “Cậu đừng nói vậy, nếu chủ nhà đã mời cậu đến thì ắt sẽ không coi thường cậu.”

Lại nữa rồi!

Năm đó, Diệp Thái Vi cũng bị vầng quang thánh thiện đó làm ù mắt, nỗi lòng yêu quý bởi sự ảm áp, vì thế mới theo sau anh ta, tính toán trăm đường để nói với người này một câu “nguyện chết vì tri kỷ.”

Nhưng bây giờ thì không.

Nhờ được Từ Trạm quan tâm suốt bảy năm qua, Diệp Thái Vi đã không còn sự nhiệt tình quý mến vì ánh hào quang của người khác. Giờ đây, Diệp Thái Vi tin rằng, thế giới rất rộng lớn, còn mình lại quá nhỏ bé, nhưng chỉ cần mình cố gắng, thế giới này cũng sẽ có một chút khác biệt nho nhỏ vì sự tồn tại của mình.

“Ồi, mình còn chẳng có thiệp mời, chủ nhà biết đâu mà khinh hay không khinh chứ.” Diệp Thái Vi lơ đãng xua tay.

Phùng Viện khẽ kêu lên: “Hả? Cậu không có thiệp mời? Thế cậu vào bằng cách nào?”

Gương mặt nghiêm túc của Diệp Thái Vi hơi ghé lại gần, cô hạ giọng: “Trèo tường.”

“Sao phải trèo tường? Cậu vào đây tìm ai bàn việc à?” Phùng Viện nghi hoặc.

Sao hôm nay tiểu thư lại ngây thơ thế hả. Diệp Thái Vi thật muốn nôn ra một ngụm máu.

Người có thể tới lui hội quán nhà họ Giang đều là người có tiếng, công ty của nhà họ Diệp đã đóng cửa bảy năm trước rồi, Diệp Thái Vi còn bàn việc gì với những người ở đây được? Bàn chuyện bán...thân? Xin...bao đường?

Dựa vào nhan sắc của cô...Thôi đi.

Tô Gia Dương tự nhiên kéo cánh tay Phùng Viện, như muốn ngăn lại hành động gì đó, ánh mắt nhìn Diệp Thái Vi vẫn đượm ý cười như trước nay: “Cậu đừng nói đùa với cô ấy, cô ấy khờ thế đấy, cậu nói gì cô ấy cũng tưởng thật.”

“Vừa thấy hai người đến là mình đã nghĩ ra tám chữ, ‘Như tư bích nhân, thiên tác chi hợp’*.” Đường như Diệp Thái Vi cũng đang mong anh ta đổi chủ đề, tiếp tục trò chuyện vui vẻ.

*Ý nói rất đẹp đôi.

“Anh lại phán liều, ánh mắt Diệp Thái Vi rõ ràng là cực kỳ chăm chú.” Phùng Viện hờn dỗi trừng mắt với Tô Gia Dương, cố chấp kéo lại chủ đề mà Diệp Thái Vi không muốn nói, “Cậu muốn tìm ai? Có lẽ bọn mình giúp được đấy. Mặc dù bọn mình về nước chưa lâu, nhưng mà bố Gia Dương đã giao dần việc làm ăn cho anh ấy rồi, anh ấy quen rất nhiều người.”

. . .

Lần này, Diệp Thái Vi đã chắc chắn được rằng Phùng Viện đào hố chôn sống cô rồi. Đúng là phượng hoàng rụng lông không bằng...chim chích.

Thật vô nghĩa, quá vô nghĩa.

Diệp Thái Vi lắc đầu, mỉm cười thờ dãi, đang định nói chuyện thì giọng nói của Từ Trạm đã bay đến: “Giang Lạc, người là ông đưa vào, tôi bị lão gia nhà ông triệu tập ra tâm sự, đáng ra ông phải quan tâm hộ tôi chứ?”

Diệp Thái Vi bị dọa chết khiếp, ngoảnh đầu nhìn Từ Trạm, lúng túng nói: “Anh có gửi Giang Lạc đâu nào? À không đúng, em nói cho anh biết, đừng giở cái giọng như kiểu em là góa phụ thế chứ? Ấy, không phải...”

Điền Văn tiếc nuối thở dài, nhìn về phía Giang Lạc: “Ông cũng có tình người quá cơ, nhìn ông lúc này trút rượu cho cô nàng này thì biết, nói hay không thì cũng...”

“Tôi chả phun một ngụm nước muối dìm chết ông bây giờ, ông còn tàn nhẫn hơn tôi đấy biết không?” Giang Lạc tỏ vẻ khinh thường trò giả dối của Điền Văn.

Điền Văn hùng hồn cãi: “Hướng tấn công của tôi là Từ Trạ, kết quả là hôm nay Từ Trạ không cần rượu họ cô ấy, dù vô cùng thương tiếc, nhưng cổ thành cháy thì người vô tội cũng không tránh được họa...”

Từ Trạ thờ ơ: “Lần trước chơi domino, người đánh ông tan tác là cô ấy chứ không phải tôi, sao mỗi hận này lại kéo sang tôi hả?”

Giang Lạc cười ngoác miệng: “Ông còn không hiểu công tử Mạnh đây sao...Tên này có thù báo thù, không thù cũng phải kéo lây vào.”

“Diệp Thái Vi, em nhớ cho kỹ hai người này nhé, sau này có cơ hội là phải diệt tận gốc, chỉ cần lơ là một chút là chết ngay, mất mặt lắm.” Từ Trạ căn dặn kỹ càng, rồi tự nhiên dắt tay Diệp Thái Vi đi, cũng không quay đầu nhìn cô, “Đi thôi, mai em còn phải đi làm mà.”

Diệp Thái Vi còn chưa hiểu mô tê gì đã bị kéo đi hai bước, lại sực nhớ ra liền quay đầu vẫy tay với Tô Gia Dương và Phùng Viện, không nói lời tạm biệt.

Còn Từ Trạ, từ đầu đến cuối không thèm liếc nhìn Tô Gia Dương lấy một cái.

Dường như người kia không tồn tại.

Hoặc phải nói là, vốn không nên tồn tại.

10. Chương 10

Ra khỏi cổng lớn của hội quán nhà họ Giang, bên ngoài là hàng cây rậm chìm trong bóng đêm tĩnh mịch, vầng sáng của ngọn đèn đường bị màn đêm phủ một lớp mỏng. Dù sao những ngọn đèn đường được xếp đều đặn vẫn tốt hơn ngọn đèn thông minh trong hội quán.

“Công tử, xin dừng bước.” Diệp Thái Vi vội vàng đuổi theo Từ Trạ, hơi thở hơi gấp gáp.

Đi như ma đuổi ấy, không thèm để ý đằng sau còn có người đang đi giày cao gót, đúng là.

Từ Trạ không quay đầu lại, chỉ hơi dừng chân, rồi bước đi thong thả hơn. Khoảng cách giữa hai chiếc bóng của hai người dần ngắn lại, cuối cùng cũng song song, hất nghiêng về phía hàng cây.

Diệp Thái Vi đuổi kịp anh rồi đi ngay bên cạnh, hít sâu một hơi rồi lên tiếng: “Đại ân không lời nào cảm ơn cho hết.”

Từ Trạ không cười, liếc nhìn cô rồi hừ lạnh: “Bớt khẩu phật tâm xà đi! Vừa nãy thấy em cười nói vui vẻ thế, bây giờ chắc đang thầm chửi rửa anh phải không?”

Rõ ràng biết người khác đào hố chôn mình, thế nào mà lại đủ dũng khí, nhìn đáng vẻ đúng là chuẩn bị nhảy xuống hố. Tô Gia Dương có thể khiến cô ấy mất không chế đến vậy?

Diệp Thái Vi không biết anh tức giận vì điều gì, chỉ có thể đáp lời anh: “Thật sự không có mà! Em chỉ không muốn tổn nước bọt với Phùng Viện thôi. Nếu mà em tỏ thái độ với cô ta, kiểu gì mọi người cũng bảo em bắt nạt cô ta cho xem.”

Những cô gái tốt dường như luôn chịu thiệt, cô đã biết đạo lý này từ lâu, cho nên không muốn tranh cãi vô vị, đỡ chịu cảnh bị người ta chỉ trích này nọ.

“Với lại, dù sao đây cũng là tiệc của nhà họ Giang, em đi theo anh vào, chẳng nhẽ lại làm ầm lên? Tóm lại em là người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.” Hy vọng có thể lấy vẻ mặt tươi cười và giọng điệu ngọt ngào để xoa dịu cơn giận của anh.

Hừ, không muốn tranh cãi với Phùng Viện, rốt cuộc là vì muốn lấy đại cục làm trọng, hay là vì muốn nghĩ cho Tô Gia Dương?

Từ Trạm dừng bước, ánh mắt tập trung vào khuôn mặt cô, bởi tức giận nên buột miệng: “Em cũng nói là em theo anh vào, thế nên em có cần cúi đầu hay không là do anh quyết định! Anh mới là mái hiên trên đầu em, độ cao của anh quyết định đến tư thái của em.”

Không sai, Từ Trạm vốn nên là mái hiên trên đỉnh đầu Diệp Thái Vi, che mưa che nắng cho cô, bảo vệ cô khỏi bão táp.

Anh tình nguyện.

Lời nói như lời tuyên thệ khiến Diệp Thái Vi có cảm giác không dám nhìn thẳng, “Đúng đúng đúng, anh nói đúng, độ cao của anh trực tiếp quyết định đến tư thái của em, thế nên bây giờ em chỉ có thể ngửa cổ nói chuyện với anh.”

Chuyện nọ xọ chuyện kia, hy vọng có thể hóa giải được không khí mờ ám khiến tim người ta loạn nhịp.

Từ Trạm nở một nụ cười trong cơn tức giận, xoay người đi, nhưng bước chân tự giác chậm lại.

Hai người sóng vai bước đi trong đêm, không ai lên tiếng, hai cái bóng đổ dài trên con đường quanh co nhưng vẫn mãi song song bên nhau.

Diệp Thái Vi không muốn bầu không khí lại trở nên mập mờ, vội vàng liền thoáng: “Chẳng phải hội quán nhà họ Giang có bãi đỗ xe ngầm sao? Sao anh còn bắt Tiểu Ngô đỗ xe ở ngoài?”

“Cậu ta có việc riêng cần làm, anh bảo cậu ta lái xe đi, ngộ nhỡ không về kịp đón chúng ta.” Tầm mắt của Từ Trạm phóng sang một hướng khác, như thể trong hàng cây rậm có gì đó rất tuyệt vời.

Khỉ thật! Chẳng lẽ anh lại nói, thật ra là anh muốn đi dạo với cô một lát?

Diệp Thái Vi ngượng ngùng cười, lại nói tiếp: “Mà, em với anh quen nhau cũng mười mấy năm rồi, nhưng hình như chưa bao giờ cùng nhau đi bộ thế này.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô ân hận ngay lập tức. Nói nhảm! Quan hệ giữa họ là gì mà có thể thường xuyên tản bộ cùng nhau?

Bạn bè! Bạn bè!

Nhiều nhất thì cũng chỉ là bảy năm qua cô nhận không ít ơn của anh, miễn cưỡng cũng có thể coi là “bạn tốt”!

Cô đang muốn chữa cháy cho câu nhỡ mồm của mình thì Từ Trạm đã thông thả nói: “Ừ, em cũng phát hiện ra?”

Tạm thời không nhắc đến chuyện trong quá khứ, ít ra thì trong bảy năm thân thiết với Diệp Thái Vi, Từ Trạm tin chắc rằng mình là người thân thiết với cô. Dù là thế, hai người gần như chưa bao giờ hẹn gặp nhau ngoài bàn cơm, lại càng không thể vừa đi vừa tán gẫu như lúc này.

Anh có thể khẳng định, cô cố ý. Cố ý giữ khoảng cách với anh, cố ý làm cho quan hệ giữa hai người trong như nước. Đây thật sự là một kết luận liêu lĩnh của anh.

Bầu không khí tĩnh lặng dần đổi thành ngại ngùng, dáng vẻ của hai người cũng dần có chút mất tự nhiên.

“Ha ha, phát hiện ra chứ.” Diệp Thái Vi quay đầu sang một bên, giả vờ như hứng thú với phong cảnh xung quanh, cuối cùng không chống đỡ được nữa mới rũ vai xuống, “Từ Trạm, dạo này anh thật sự rất kỳ lạ.”

Rõ ràng giữa hai người vẫn là hình thức “anh em trong sáng”. Thỉnh thoảng cùng Từ Ánh Kiều ăn một bữa cơm, tán gẫu vui vẻ, nói cười hi ha. Khi cần giúp chỉ phải nói một tiếng, đối phương sẽ không từ chối, phía xin giúp cũng chẳng sợ bị từ chối. Bảy năm qua vẫn như vậy.

Suy cho cùng thì vẫn có chút khác biệt. Nam nữ mà làm bạn thì chỉ có dáng vẻ của bạn bè, không thể thân mật quá. Chỉ giữa những người bạn thật sự, mới có cảm giác ấm áp giản đơn, không khiến người nào đó tính kế nham hiểm sinh ý nghĩ không nên có.

Nhưng từ trước tết, Từ Trạm đã bắt đầu có những điểm quái lạ. Cố gắng cổ vũ cô tiếp cận mình, đôi khi như ép buộc cô lại gần. Trăm phương ngàn kế khiến cô gỡ bỏ lớp áo giáp trước mặt anh, để cô xuất hiện

trước anh trong dáng vẻ chân thực nhất. Diệp Thái Vi có thể cảm thấy, Từ Trạh đang giằng cho cô một cái bẫy, khiến cô dần dần quen với việc thoải mái không phòng bị trước mặt anh, dần dần quen nhờ anh giúp mỗi khi cần, dần dần quen với sự quan tâm của anh mà bỏ được vẻ yếu ớt, nhu nhược...Khiến thói quen ấy ăn sâu vào máu tủy cô. Anh không biết rằng lái theo chiều hướng ấy là vô cùng đáng sợ sao?

Từ Trạh không đáp lời, hai người trầm mặc đi đến cuối con đường, rồi yên lặng vào xe.

Anh chàng tài xế tên Tiểu Ngô hỏi: “Từ tổng, hôm nay đưa cô Diệp về trước ạ?”

“Ừ.”

“Làm phiền anh rồi.” Diệp Thái Vi ngồi thẳng, hai tay đặt trên đầu gối, tư thế có chút cứng nhắc.

“Cô Diệp khách sáo rồi, đây là việc của tôi mà.” Tiểu Ngô lễ phép trả lời xong mới khởi động xe.

Xe chậm rãi đi về hướng nội thành, người đi đường cũng ngày một nhiều. Ánh sáng dịu dịu của những ngọn đèn đường hắt vào, bắt giắc khiến bầu không khí trong xe trở nên dễ chịu hơn.

Từ Trạh biết tâm trạng vừa rồi của mình khiến cô bất an, vì vậy cố điều chỉnh lại, quay đầu nhìn Diệp Thái Vi, giọng điệu lại là cái kiểu bông đùa thường ngày: “Rốt cuộc là em có ý gì với tên Tô Gia Dương kia?”

Về bộ dạng trước đây rồi, thế này mới đúng.

“Còn có thể là ý gì chứ? Em có thể thế nào với cậu ta? Em dám đối xử với cậu ta thế nào? Đúng, lúc trước là cậu ta lợi dụng em, em cực kỳ tức giận, cũng rất điên tiết, nhưng không như người khác nghĩ.” Diệp Thái Vi nhìn anh cười: “Mọi người đều nói là em theo đuổi Tô Gia Dương, cuối cùng cậu ta chỉ lợi dụng em để làm bệ đỡ cho bạn gái cậu ta, rồi em trở thành trò hề, vì thế nên tan nát cõi lòng. Thật ra, chỉ đúng một câu thôi, đó là em trở thành trò hề.”

“Lúc đấy em hay đi cùng cậu ta nhưng không phải là để theo đuổi cậu ta, chỉ là cái tính của tuổi đấy thôi, nhiệt huyết sôi trào, muốn kết bạn với cậu ta. Kết quả cuối cùng, em coi cậu ta là bạn, còn cậu ta chỉ coi em là một quân cờ, quả thật rất khó chịu. Nhưng dù sao cũng đã bảy năm trôi qua rồi, không thể quay ngược mọi chuyện lại, gặp lại thì cười một cái xóa thù, em lại được tiếng là ‘hào phóng’ thì càng tốt chứ sao.”

“Nếu như có thể quay lại thì sao? Bây giờ đang thịnh hành cái gì gọi là xuyên qua ấy, sống lại được, nếu bây giờ em có thể trở lại quá khứ, có lựa chọn như trước không?” Từ Trạh không muốn lòng vòng với cô, trực tiếp hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất.

Diệp Thái Vi liếc xéo anh một cái, dựa vào ghế, “Bây giờ thì em đã biết rõ sự thật rồi, sau khi ôm theo sự thật đấy trở lại quá khứ, em còn bước vào cái vòng đấy với cậu ta chắc? Em không phải vàng.”

Từ Trạh nghi hoặc cau mày: “Vàng là cái gì?”

“Vàng ngày nào cũng ‘đi’ ra ý.”

“Diệp Thái Vi, em thắng.” Từ Trạh bật cười.

Diệp Thái Vi nghiêng đầu nhìn hình ảnh của mình và Từ Trạh trên ô cửa kính, cũng không nhịn được cười.

Kỳ thực, cô vẫn luôn muốn nói rõ thái độ của mình với Tô Gia Dương, nhưng gần như ai cũng kết luận rằng đó là một câu chuyện về một cô gái si tình bị bỏ rơi, chưa có ai hứng thú điều tra ra con đường thật trong trái tim cô.

Tất cả mọi người chỉ đứng đưng đứng nhìn, hy vọng cô và Tô Gia Dương, tốt hơn nữa là cả Phùng Viện, có thể cùng diễn tiếp vở kịch hay, thêm tình tiết ‘máu chó’ lại càng hay.

Từ đầu tới cuối cũng chỉ có Từ Trạh hỏi tâm tình của cô.

Bảy năm trước là anh, bảy năm sau vẫn là anh.

Chỉ có anh.

“Nói điều hã? Em thật sự chỉ coi cậu ta là bạn? Thế hôm cậu ta đi, em khóc làm cái gì?” Từ Trạh không nhịn được bèn hỏi, “Em có dám thừa nhận là em chưa từng động lòng với cậu ta không? Dù chỉ trong nháy mắt? Em thành thật khai xem, anh không cười em đâu.”

Diệp Thái Vi thoải mái nở nụ cười dò xét anh, như thể muốn nói “Anh dám gây khó dễ cho em.”: “Dám chứ sao không! Từng có một chuyện xảy ra vào một buổi chiều, em có động lòng. Nhưng cũng chỉ là trong chiều đấy thôi.”

Từ Trạm trầm ngâm rặng, nhưng lại cố tình cười: “Chỉ có một buổi chiều...Chắc chắc, em si tình thật đấy.”

Mẹ anh ơi, sao đột nhiên hàm răng lại nghiêng ra vị chua thế này?

“Thế không được à, người si tình như em không nhiều đâu, quan tâm cho tốt vào.”

Xe đã chạy đến chỗ Diệp Thái Vi, cô mở cửa xe rồi ra ngoài, vẫy tay với Từ Trạm qua tấm kính.

Từ Trạm rướn người hạ cửa sổ xuống, nở nụ cười thâm sâu khó lường: “Một vấn đề cuối cùng.”

“Nói.”

“Như Tô Gia Dương mà còn có thể khiến em động lòng một buổi chiều, vậy còn anh?”

Dù cũng chỉ là một buổi chiều cũng được.

“Biến.”

Sau khi thoát lên một từ duy nhất, Diệp Thái Vi dứt khoát xoay người lên tầng.

Có lẽ cả đời đồ đàn Từ Trạm này cũng không biết, cô động lòng với Tô Gia Dương trong một buổi chiều, còn đối với Từ Trạm là động lòng cả đời.

Đúng vậy, đến giờ cô vẫn chắc chắn, cô không có cách nào nói ra được lời thề vẫn giữ trong lòng. Mặc dù cô đã rất cố gắng, nhưng vẫn không lời ra được sự cố chấp với Từ Trạm như khi còn trẻ dại.

Người si tình như cô, thật sự không nhiều.

11. Chương 11

Dù “Trác Ngọc” là công ty nhỏ, nhưng việc kinh doanh cũng được coi là tốt, ít ra thì cũng đã có chỗ đứng trong giới kinh doanh. Tuy nhiên, bỗng một hôm, Song Thư đột ngột tuyên bố đóng cửa. Đó quả thực là tin quá bất ngờ, không theo lô-gic, càng không có tình người.

Song Thư chỉ giải thích là vì lý do cá nhân, cũng đã đưa ọi người một khoản gấp ba lần tiền lương, nhưng cái này không thể giải quyết được vấn đề thất nghiệp của nhân viên.

Đúng ngày Diệp Thái Vi thất nghiệp, bố cô cũng phải vào viện, vậy nên chút tiền kia còn chưa kịp cầm ấm tay đã phải quyền góp cho sự phát triển của y học Trung Quốc rồi. Cũng may không phải bệnh nặng, chỉ vào rồi lại ra, lúc này Diệp Thái Vi mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại đang vu vơ nghĩ đến đại sự “Làm thế nào để người nhà sống tốt”.

“Em chủ động đến công ty tìm anh, đúng là mốc lịch sử quan trọng.” Từ Trạm nhìn Diệp Thái Vi đang đứng trước bàn làm việc của mình, trong mắt hiện chút vẻ hoang mang, “Không trốn nữa?”

Lần gặp nhau cuối cùng của hai người là từ mười ngày trước, chính là ngày chạm mặt Tô Gia Dương ở hội quán nhà họ Giang.

Diệp Thái Vi hơi mất tự nhiên, đưa tay xoa xoa thái dương: “Ai trốn đâu, em đã xin phép anh rồi còn gì? Bố em phải vào viện.”

Vốn là cô ủ ý đồ đen tối đến gặp anh, có thể không lời việc con con này ra khiến cô càng thêm phiền não không? Sẽ ảnh hưởng đến khả năng phát huy trình độ mặt dày của cô đó.

“Ồ, anh lại nghĩ là sự xuất hiện của Tô Gia Dương khiến em rối trí, mượn thể chuyện bố mình vào viện để trốn không gặp nhau.” Thật ra, đối với sự xuất hiện của Tô Gia Dương, Từ Trạm còn đau đầu hơn cô. Anh vốn vẫn luôn chú ý đến những người cũ khiến cô phải né tránh, mà Tô Gia Dương lại là đối tượng cần đề phòng nhất. Lần trước là do sơ suất, bởi vốn nghĩ Tô Gia Dương mới về nước, sẽ không nhanh chóng tham gia hoạt động xã giao.

“Ai là “bố mình” hả? Không nói cái kiểu đấy thì anh chết à?” Diệp Thái Vi len lén liếc xéo anh một cái.

Anh nói đúng một nửa, cô có ý mượn cớ để trốn tránh, nhưng người khiến cô rối trí không phải là Tô Gia Dương...

Dừng! Không được nghĩ tiếp, việc cấp bách bây giờ là phải tập trung toàn bộ tinh thần để đạt được mục đích kia!

Từ Trạm cười cười: “Nói đi, tìm anh có chuyện gì?”

“...Anh thấy có lạ không, vừa nhắm hai mắt lại, mở ra một cái là đã thất nghiệp.” Diệp Thái Vi trình bày lưu loát cả nguyên nhân lẫn kết quả, gạt mạnh lộn tóc trên trán.

Từ Trạm hơi cup mí mắt, vẻ mặt bình tĩnh y như giọng điệu: “Em có biết trên thế giới này, mỗi ngày có bao nhiêu người thất nghiệp không? Có cái gì kỳ lạ chứ.”

Diệp Thái Vi thật sự muốn phát điên vì thái độ bình tĩnh của anh, bực tức đưa tay gạt loạn mớ tài liệu trên bàn, câu chữ nhả ra bắt đầu lộn xộn: “Anh no rồi nên không biết mùi đói phải không! Anh đúng là “cơm thiêu”! Anh tàn nhẫn, anh vô tình...”

Diệp Thái Vi tóm lấy miếng khăn giấy, che kín mặt.

“Thu cái điệu Quỳnh Dao của em lại ngay.” Từ Trạm chống tay vào trán, “Nếu như em còn muốn đi làm.”

Ấy?

Diệp Thái Vi thu tay về ngay tức khắc, ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt đầy chờ mong: “Được rồi, bây giờ em rất nghiêm túc chờ anh lên tiếng đây.”

Thật không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy.

Kỳ thực, cô định “mặt dày mong Từ Trạm đoái thương”, cô chỉ có thể lợi dụng anh.

Cô phải lợi dụng anh.

Mặc dù Diệp Thái Vi biết làm như vậy sẽ khiến cảm tình của mình đối với Từ Trạm không thể chết tử tế được, nhưng cô không có lựa chọn tốt hơn. Huống hồ, bao nhiêu năm qua chịu nhiều ân tình của Từ Trạm, cô đã sớm không có tư cách nói một câu “Em thích anh” trước mặt anh rồi.

Từ Trạm không thừa đực nước thả câu, đi thẳng vào vấn đề: “Trong tay anh đang có một hạng mục sắp khởi động, muốn có một người làm đại diện trong những bữa tiệc.”

Việc làm ăn của nhà họ Từ vừa nhiều vừa rắc rối, một người chỉ có một đầu hai tay, không thể tự làm hết mọi chuyện được. Hơn nữa, nhà họ Từ không muốn gặp cảnh “cây cao đón gió lớn”, bởi vậy sẽ sắp xếp một người đại diện cho từng hạng mục, khiến người ngoài không nắm rõ được thực lực nhà họ Từ.

“Tổ quốc cảm tạ anh, nhân dân cảm tạ anh!” Diệp Thái Vi khoa trương cầm tay anh lay mạnh, “Anh sẽ không hối hận vì quyết định này đâu, em nhất định sẽ là người thích hợp nhất! Ăn uống chơi bời là nghề của em mà, công việc này của anh đúng là dành cho em rồi!”

Người thay mặt cho nhà họ Từ đều không có thực quyền, nói trắng ra thì chỉ là con rối. Bề ngoài thì là chủ sự, nhưng mọi quyết sách và quyền hành đều nằm trong tay người nhà họ Từ.

“Đừng vui mừng vội, nghe anh nói đã.” Từ Trạm để mặc cho cô nắm tay, đầu mày cuối mắt đậm ý cười, “Hạng mục này không phải của nhà anh, mà là một mảng đầu tư do anh với mấy người bạn chung nhau...Em được toàn quyền phụ trách.”

Diệp Thái Vi đại khái đoán ra, toàn quyền phụ trách tức là có chút lợi lộc, rõ ràng là hơn người đại diện mà chỉ như con rối. Nhưng cô biết lượng sức mình...Cần bản không phải là nhân tài kinh doanh.

“Chuyện này...Anh định đánh bạc đấy hả? Ngộ nhỡ em làm hỏng hạng mục này, làm sao ăn nói với các anh đây?” Diệp Thái Vi chỉ cảm thấy mình đang run rẩy, rõ ràng là đang sợ hãi. Nổi kinh hãi này lần đầu tiên cô chờ mong.

Từ Trạm có biết anh đang nói gì không? Chẳng lẽ anh quên cô là Diệp Thái Vi? Cô là Diệp Thái Vi – một kẻ không học vấn, không nghề nghiệp, một kẻ vô tích sự!

“Buông tay ra rồi đi làm đi, đừng cảm lắm mới chọn em đấy.” Từ Trạm đưa cho cô một tập tài liệu, ánh mắt nhìn cô vô cùng dịu dàng, “Mấy người kia thì để anh chịu trách nhiệm, còn em, chỉ cần chịu trách nhiệm với anh thôi.”

Khuôn mặt Diệp Thái Vi đỏ lên như ý anh muốn, có điều, sự chú ý của cô không dồn vào câu nói cuối cùng của anh.

Từ phòng làm việc của Từ Trạm ra, Diệp Thái Vi ôm chặt tập tài liệu trước ngực, nhiệt huyết bất chợt trào dâng.

Mọi chuyện thay đổi chỉ trong nháy mắt khiến cô bỗng cảm nhận được tiền đồ vô hạn phía trước mình.

Lấy một ví dụ, chẳng hạn có một người hành khất chỉ định đi xin một bát canh cá, nhưng người nọ lại giơ lưới đánh cá ra và nói, chỉ cần anh cố gắng, từ nay về sau sẽ không phải đói nữa, sẽ không phải đi ăn xin nữa.

Đợi cá đến không bằng tự đi tìm cá.

Từ Trạm không cho cô một công việc, mà là mở cho cô cả một con đường.

Cái gọi là ơn cứu mạng, chính như điều Từ Trạm làm cho cô sao?

Trong suốt bảy năm qua, không tính đến những lúc cô mặt dày kiếm hơi từ anh, vào lúc cô không còn đường lui, anh đã cứu cô hai lần.

Đi tới trung tâm quảng trường Âm Nhạc, Diệp Thái Vi giật mình dừng bước, hồi tưởng lại tất cả những chuyện diễn ra trong những năm gần đây.

Cảnh vật và âm thanh xung quanh dần trở nên mơ hồ, cô như đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ, không thấy dòng người tấp nập bên cạnh, không thấy các loại thiết bị đang được chuẩn bị trên sân khấu cho buổi biểu diễn sắp tới, không thấy màn đêm đang phủ xuống.

Rốt cuộc thì cô đã hiểu, tại sao cô đã đau đớn hạ quyết tâm nhưng vẫn không thể từ bỏ được sự cố chấp với Từ Trạm.

Bởi vì, tại từng thời điểm quan trọng trong đời Diệp Thái Vi, hình bóng Từ Trạm, vẫn luôn xuất hiện.

Bảy năm trước, ngoài chơi bời ra, Diệp Thái Vi không màng đến gì cả, không học vấn, không nghề nghiệp, suốt ngày chỉ ngu ngốc lêu lổng.

Thế nhưng, vận mệnh muốn đập ngã ai thì sẽ không quan tâm đến thời gian, địa điểm, và đương sự là cô gái có trái tim yếu ớt hay không.

Chỉ trong nháy mắt, vào lúc cô không ngờ đến, cả tòa thành của Diệp Thái Vi đã sụp đổ.

Tòa án tuyên bố đóng băng tất cả tài khoản và bất động sản của nhà họ Diệp để gán nợ. Di Tổ sót ruột không dám rời bỏ cô nửa bước, họ hàng thân thích bên mẹ cô cũng không liên lạc, bạn bè chỗ làm ăn với bố cô chỉ mong tránh càng xa càng tốt. Không học vấn, không nghề nghiệp, cô không có gì để sinh tồn.

Mười chín tuổi, Diệp Thái Vi chỉ có hai bàn tay trắng.

Không có hậu thuẫn, không có nguồn trợ giúp, không có hi vọng.

Ngay cả người cha cô vẫn nghĩ sẽ vững chãi như núi cũng ngã xuống cùng vận mệnh công ty, người đàn ông tưởng chừng không gì quật ngã nổi đã suy sụp cả thể xác và tinh thần, không thể gượng dậy được.

Mấy hôm trước khi rời khỏi biệt thự Đông Sơn, cô trốn dưới tán cây sung mà cô yêu nhất, uống rất nhiều rượu.

“Còn tiền mua rượu uống hả? Thế thì tiện quá rồi.” Khuôn mặt Từ Trạm lúc ấy vẫn còn chút vẻ ngây ngô, nhưng vẻ điềm đạm kiêu hãnh đã đậm nét.

Diệp Thái Vi dựa lưng vào gốc cây, ngồi phệt xuống đất, ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười đượm chút vị chua chát: “Sáng nay có rượu sáng nay say...”

Không muốn hỏi anh đến bằng cách nào, cũng không muốn hỏi tại sao anh lại đến.

Còn hơn cảm giác đau khổ mờ mịt “không biết sẽ sống ra sao” như thế này. Tình yêu từng được cô viết vào nhật ký, tình yêu khiến cô từng tưởng rằng sẽ ép mình ngạt thở, đột nhiên lại trở nên nhẹ như tơ.

“Có phải bây giờ em cực kỳ hận tố chất uống mãi không say của mình không?” Từ Trạm bước ra phía trước, ngồi đối diện với cô.

Diệp Thái Vi cúi đầu ngịch chai rượu trong tay mình, trên đó phản chiếu khuôn mặt cô và tán cây loang lổ ánh nắng.

Cô nhỏ giọng thì thầm: “Ngũ hoa mã, thiên kim cừu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu*....Haha.”

* Trích bài thơ “Tương tiến tửu” của Lý Bạch.

Dịch nghĩa: Này đây ngựa năm hoa một cổ,

Này ngàn vàng cả bộ áo lông.

Trẻ đâu: Đổi lấy rượu nồng,

Cùng người cùng giải sầu đong vạn đời.

“Cho dù có say được, đến lúc em tỉnh lại, sự thật vẫn vậy, không có gì thay đổi cả. Em cứ thế này...là thế nào?”

Từ Trạm nhìn về cứng đầu của cô, dứt khoát giật lấy chai rượu trong tay cô rồi ngửa cổ uống hết nửa còn lại.

Rõ ràng là phong cách anh tuần điềm đạm, đột ngột đổi thành vẻ mất bình tĩnh, dĩ nhiên là không phù hợp.

Diệp Thái Vi ngẩng đầu nhìn nhất cử nhất động của anh, cuối cùng, khóe môi nhướn lên một nụ cười, giọt nước mắt lăn qua mi, “Em chỉ muốn say một lần thôi mà.”

Thật sự hy vọng có thể say và quên đi quá khứ, để khi tỉnh lại, không cần ai nói với cô thì mọi chuyện cũng đã qua.

Mình đã ổn rồi.

Mình không sao rồi.

Đó là hy vọng xa vời mà cũng thật yếu đuối.

Mất đi tất cả khiến cô đau khổ, nhưng điều khiến cô tuyệt vọng chính là, cô phát hiện ra, chính mình không còn đủ dũng khí để đối mặt với một ngày mai trống rỗng.

Cô chưa từng hận mình như thế, hận mình tự tay ném tuổi xuân quý giá đi, bây giờ nghĩ lại, còn thấy đáng chết hơn việc vung tiền như rác.

Cô từng lưỡng lự ở sông bạc như Từ Trạm, nhưng cô đã quên rằng, Từ Trạm đi chơi là để dần thích ứng với cuộc sống của con trưởng nhà họ Từ.

Cô từng cười nói vui vẻ với Từ Ánh Kiều, hào phóng giúp đỡ người khác, nhưng cô không để ý rằng, thật ra, Từ Ánh Kiều đang duy trì những mối quen biết trong giới.

Cô từng theo sau Tô Gia Dương, học người ta xưng huynh đệ, nhưng lại không phát hiện ra, ngay từ đầu, Tô Gia Dương đã tính đến chuyện lợi dụng cô để giúp đỡ bạn gái cậu ta.

Mười năm, quãng thời gian xuân xanh quý giá, mỗi người đều trưởng thành trong phạm vi của họ, cũng vạch rõ từng bước đi trên con đường tương lai của chính họ.

Ngoài cô ra.

Chỉ có cô.

Chỉ có cô mới ngu xuẩn không nghĩ đến chuyện mình sẽ trở thành người như thế nào, chỉ có cô mới có thể không lường đến tương lai đầy khó khăn.

Mười chín tuổi, khi đời người chính thức bắt đầu, thì cô lại cảm thấy, có lẽ chấm dứt mới là tốt hơn cả.

Diệp Thái Vi uống từng ngụm rượu, đến khi một chai rượu khác trống trơn, cô mới đưa hai tay ôm mặt, gào khóc như một đứa trẻ.

Từ Trạm im lặng ngồi bên cạnh, không nói tiếng nào. Chờ cô khóc đến khi không thể phát ra tiếng gì, anh mới nói —— Diệp Thái Vi, có lẽ em sẽ cảm thấy cuộc sống như bây giờ là một thảm họa, nhưng chỉ cần em dám lấy lại dũng cảm, một ngày nào đó, em sẽ hạnh phúc.

Một ngày nào đó, em sẽ trở thành mặt trời trong lòng người khác.

Chỉ cần em dũng cảm.

Đúng vậy, sau hôm đó, Diệp Thái Vi đã lấy lại được dũng khí. Đến trường làm thủ tục nghỉ học. Cùng dì Tổ dọn đồ đạc từ Đông Sơn về căn hộ mới. Vào “Trác Ngọc” bắt đầu công việc.

Chỉ cần dũng cảm, không phải bận tâm đến việc khác. Mặc kệ chính mình trở nên xa lạ thế nào. Mặc kệ chính mình khó chịu thế nào. Cô muốn trở thành ánh mặt trời trong lòng người khác. Dù có bao nhiêu khó khăn, cô vẫn mong chờ ngày đó đến.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc kéo Diệp Thái Vi trở về thực tại, cô nhìn theo ánh mắt của mọi người về phía anh chàng đang nhảy trên sân khấu.

Giọng ca của chàng trai đó chứa đầy nhiệt huyết tuổi trẻ, cất lên giai điệu của hoài bão và lòng dũng cảm...

“...Trước khi trời hừng sáng

Chúng ta phải dũng cảm hơn

Đợi đến khi mặt trời tỏa ánh nắng rực rỡ nhất

Chạy thẳng về phía trước đón ánh mắt lạnh lùng và nụ cười châm chọc

Cả cuộc đời dài rộng, sao lại không trải qua khổ đau

Nhưng vận mệnh không thể khiến chúng ta quỳ xuống van xin

Cho dù máu tươi vậy đầy ngực

Tiếp tục chạy với trái tim đỏ rực

Nếu không kiên vững thì sao có thể nhìn thấy vẻ lấp lánh của cuộc đời

Kéo dài hơi tàn không bằng thỏa sức sống

Vì những điều tốt đẹp trong lòng

Không thỏa hiệp cho đến chết...”

Đúng, Diệp Thái Vi, nhặt đoá hoa may đã vút bỏ lên, dũng cảm sống thêm một lần nữa.

Bài hát cuối chương tên là: “Trái tim đỏ đuổi mộng”, bạn nào muốn nghe thì vào danh sách tổng hợp Nhạc trong truyện của mình nhé!

12. Chương 12

Tên đã bay khỏi cung sẽ không quay lại được, nếu chuyện đã rồi thì cứ thế mà làm đi.

Hôm đó, khi xem hết tài liệu, Diệp Thái Vi mới biết “hạng mục” mà Từ Trạm giao cho cô lại là một quán trà. Cô cảm thấy dở khóc dở cười, đầu như bị nện một cơn, gần như xung huyết não.

Thế này chẳng phải là đùa giỡn người ta sao? Một quán trà, cô có thể làm được gì? Trông quán? Đun nước?

Bao nhiêu nhiệt huyết cô mới lấy lại được đã giảm bớt vài phần rồi.

Nhưng khi cô được đưa vào quán trà, cô đã mơ hồ hiểu được ý đồ của Từ Trạm.

Quả nhiên là không thể xem thường con mắt của Từ Trạm.

Diệp Thái Vi bước vào trong, dọn dẹp qua loa đồng hành lý để đóng quân luôn ở đây, dáng vẻ rất ung dung.

“Ấy cha, hóa ra ông bỏ tiền mời người về làm ẩn sĩ ở đây đấy hả?” Giọng nói đáng ghét của Giang Lạc vọng đến từ phía trước căn phòng, ngày càng rõ cùng với tiếng bước chân.

Diệp Thái Vi dừng bút, đưa mắt nhìn về phía âm thanh vừa phát ra.

Điền Văn và Giang Lạc một trái một phải đứng cạnh Từ Trạm, ba người cùng dút tay vào túi quần, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ thích thú.

Giang Lạc liếc nhìn Từ Trạm một cái, cảm thán một câu đầy ẩn ý: “Phúc lợi cho nhân viên của công ty mình tốt thật.”

“Phúc lợi cho nhân viên cái vẹo gì chứ, đây rõ ràng là kim ốc tàng Kiều*!” Điền Văn nói chêm vào cho hết trách nhiệm.

* Nhà vàng giấu người đẹp. Xuất phát từ điển cổ: Hán Vũ đế Lưu Triệt xây nhà vàng cho Trần A Kiều ở.

Đuôi mày của Từ Trạm hơi nhếch lên, anh không nói gì, thông dong ngồi xuống trước bàn làm việc.

“Hai vị thiếu gia.” Diệp Thái Vi thật muốn thổ huyết cho họ xem, “Đến bây giờ tôi đặt chân tới đây mới mười ngày, một ngày ngủ không được bốn tiếng, cơm cũng chỉ ăn có hai bữa, làm việc quên ăn quên ngủ, vắt hết trí óc...Hai anh có thấy nàng “Kiều” nào mà phải khổ sở thế không?”

Tuy rằng chặng đường này là tự cô chọn, tiền là cô muốn kiếm, nhưng phải làm việc như trâu như ngựa thế này, khóc lóc thương xót mồ hôi nước mắt của mình cũng trong phạm vi cho phép chứ?

Giang Lạc chợt dạ sờ sờ mũi, thăm lăm bắm một câu: “Đồng chí, cô vắt vẻo rồi.”

“Là...vì tiền phụng sự.” Diệp Thái Vi sửa tài liệu trên tay, hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu tươi cười với ông chủ.

Từ Trạm thấy mọi người đều đã ngồi xuống nên đi thẳng vào vấn đề: “Có ý tưởng chưa?”

“Hỏi thừa, nhiều ngày suy nghĩ liên tục như thế mà chưa nghĩ ra thì đúng là óc lộn.” Cái mồm của Điền Văn không bao giờ chịu ngậm yên, cũng chẳng sợ đắc tội với ai.

Diệp Thái Vi yên lặng liếc xéo vị thiếu gia không biết mùi khổ ải trần gian, rồi gật đầu với Từ Trạm, không nói gì.

Sau khi liếc mắt nhìn Điền Văn, Từ Trạm mới nhẹ nhàng gật đầu với cô.

Lúc này, Diệp Thái Vi mới lên tiếng: “Em đã xem rất nhiều tài liệu, cũng đã phân tích qua, nếu muốn ‘Trà Lư’ xác lập vị thế trong thời gian ngắn nhất, cách tốt nhất là —— đấu trà.”

Biểu hiệu cổ đã được thay mới, mặc dù hàng chữ trên đó chẳng phải bút tích của danh gia nào, nhưng hai chữ “trà lư” lại thật sự thanh tao. Lần đầu tiên những người đầu tư đến thăm quan, vừa thấy hai chữ đó liền nhất trí dùng làm thương hiệu.

Giang Lạc lia ánh mắt ma quái qua Từ Trạ̣m và Diệ̣p Thạ́i Vi, cuối cùng cũng hiểu ẩn ý sau màn mắt đi mây lại của hai người này.

Mặc dù quan hệ giữa Diệ̀n Vặn với Từ Trạ̣m rất tốt, nhưng anh ta không phải là một trong những người đầu tư như Giang Lạc, vậy nên Diệ̣p Thạ́i Vi không thể để anh ta giữ trò thành công, mà chính Từ Trạ̣m cũng đã gật đầu xác nhận cô không cần kiên dề.

Thật sự là ẩn ý đến mức khiến người ta phải hăm mộ.

Diệ̀n Vặn bắt đầu phát biểu cao kiến: “Ấy, hội của bố tôi cực kỳ thích cái này, có điều, ‘đấu trà’...là cái quỷ gì?”

Người đi du học từ nhỏ như Diệ̀n Vặn, chỉ chuyên uống cà phê, thì mấy trò tiêu khiển của các bậc bô lão là cực kỳ nhàm chán, trò thưởng trà lại càng mít đặc. Cũng vì thế, khi Từ Trạ̣m đưa ra hạng mục “trà lư” với anh ta và Giang Lạc, anh ta chẳng suy nghĩ gì mà từ chối luôn. Đối với anh ta, mấy hạng mục nhỏ thế này chẳng kiếm được bao nhiêu, cốt là làm cho vui.

“Ông im mồm đi! Bọn tôi đang bàn chuyện nghiêm túc, ông ở đây hóng ké, nói gì thì nói, nhưng mà chả trúng vấn đề gì cả.” Giang Lạc bắt mặ́n lườm anh ta.

Từ Trạ̣m coi như không biết gì, đưa tay lấy tập tài liệu trong tay Diệ̣p Thạ́i Vi rồi cúi đầu xem.

Diệ̀n Vặn không chịu yếu thế, trả lời đầy mỉa mai: “Giang Lạc, cụ đây nhìn ông lâu lắm rồi nhé! Mặc dù ông ra nước ngoài muộ̣n hơn tôi hai năm, nhưng đừng có cái gì cũng làm như hiểu hơn tôi nhá! Không thì ông nói xem ‘đấu trà’ là cái gì đi! Ông nói xem.”

Diệ̣p Thạ́i Vi tái mặt nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm giác như hai người này sắp tung chiêu thiên ngoại phi tiên đến nơi.

Từ Trạ̣m xem xong thành quả mấy ngày trời của cô liền hài lòng gật đầu: “Liệu có vộ̣i không?”

“Đúng là hơi vộ̣i, nhưng tét thanh minh là lựa chọn tốt nhất, tầm này trà mới nhú, lại là trà búp minh tiền*, phù hợp để tham gia thi đấu.” Diệ̣p Thạ́i Vi thảo luận với Từ Trạ̣m, không buồn nhìn đến hai người kia, “Với lại vừa hay có kì nghỉ, người đi đường nhiều, việc quảng cáo đúng là làm ít công cao. Thời gian chuẩn bị cũng không nhiều lắm, có một số việc chỉ có thể do các anh ra mặt.”

* Loại trà ngon được hái trước tiết thanh minh.

Cổ đồng của quán trà có ba người, Từ Trạ̣m, Giang Lạc, và vị hôn phu chưa từng lộ mặt của Từ Ạ́nh Kiệ̀u. Cả ba người họ đều lấp lánh ánh kim, “tài nguyên” của họ mà không dùng cũng phí.

Giang Lạc và Diệ̀n Vặn cũng tạm dừng cuộc chiến nước bọt, đồng thành nói: “Thế rốt cuộc ‘đấu trà’ là cái gì?”

Nói xong lại tậ̀n ngần liếc nhau.

Hơ, kẻ tám lạng người nửa cân.

Từ Trạ̣m tiếp tục cúi đầu xem tài liệu mà Diệ̣p Thạ́i Vi đã sửa đi sửa lại, đưa tay ý bảo Diệ̣p Thạ́i Vi giải thích cho hai người kia.

Diệ̣p Thạ́i Vi hăng giọng, chậm rãi mở miệng: “Nói đơn giản thì là, một nhóm người chọn loại danh trà của mình, thay phiên nhấm, cứ thế mà phân thắng bại.”

“Thế chẳng phải là giống ‘phẩm trà’ sao? Chỉ có điều là phân thắng thua?” Giang Lạc gần như đã hiểu ra.

“Ừm, nói trắng ra là một trận đấu tao nhả. Mọi người sẽ dựa trên hình dạng và màu trà khô, màu nước, vị, và lá trà sau khi pha để tổng hợp bình luận.”

Diệ̀n Vặn nhắc tay lên tiếng: “Không đúng, cô đang nói tiếng Trung, mà lại cực kỳ rõ ràng mạch lạc, nhưng cô có cảm giác là mình đang nói một điều gì đó không? Rốt cuộc là đấu cái gì?”

Diệp Thái Vi gấp laptop lại, dùng chút kiên nhẫn cuối cùng để giải thích: “Nội dung trận đấu là màu sắc và hương thơm của trà, độ thanh mát của nước trà, còn cả độ phù hợp của bộ đồ trà, kỹ thuật đun nước chính lửa, vân vân...Đại khái là thế.”

Thật ra cô rất muốn nói thẳng, về mà hỏi bố anh! Hoặc là hỏi bố Giang Lạc! Hỏi bố Từ Trạ̣m! Hỏi một đám chú bác của anh!

Chẳng phải mấy ông bố của họ đều là cao thủ sao? Cô chỉ được biết qua tài liệu, chứ cũng không thể nào giải thích cụ thể cho anh ta được.

“Đừng để ý đến cậu ta. Nào, nói cho tôi kế hoạch của cô đi, tôi không muốn đọc tài liệu, một đồng tiếng Trung, đau hết cả đầu.” Giang Lạc đến bên cạnh Từ Trạ̣m đã được một lúc, anh ta không nỡ nói thẳng rằng chữ của Diệp Thái Vi xấu như gà bới.

Đúng là mất gốc!

Diệp Thái Vi không thèm nhận tâm ý muốn giữ thể diện cho cô của người ta, trong lòng đang thầm chửi người ta không chịu kiên nhẫn đọc chữ mình viết.

“Kế hoạch là, các anh nhanh nhanh về nhà huy động mấy ông bố góp chút thành quả đấu trà của họ trong mấy năm qua, rồi để “Trà Lư” làm đại lý trung gian. Cả những người nổi danh và người bình thường đều theo dõi cuộc thi. Ất hẳn các nhà môi giới sẽ chú ý, vậy thì dù thắng hay thua, “Trà Lư” cũng sẽ nổi tiếng. Đây là phương án mượn lực thành công.” Diệp Thái Vi nói qua qua.

Giang Lạc vuốt cằm trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Bọn tôi sẽ lo chuyện của mấy bố già, dù sao thì năm nào họ cũng chơi cái trò này mà, nhưng nên đổi địa điểm thì chắc là sẽ thuyết phục hơn. Mà cô có chắc người khác cũng hứng thú tham gia không đấy?”

Giới xã giao vốn nhiều bè cánh, không dễ dàng nhất trí thế chứ?

Diệp Thái Vi cúi đầu, nụ cười rạng rỡ pha chút mơ hồ: “Anh đánh giá quá thấp tầm ảnh hưởng của bậc cha chú các anh rồi. Thật ra thì giới xã giao có phân chia cấp bậc, nhà anh ở vị trí đỉnh kim tự tháp rồi, cho nên anh căn bản không hiểu được tâm tính của những người ở lưng lờ đâu. Họ chẳng khi nào là không nghĩ cách đến gần vị trí cao nhất cả, nhưng không phải lúc nào cũng có cơ hội. Chỉ cần phụ huynh nhà các anh loan tin đi, chẳng cần biết họ có hứng thú hay không đều sẽ lao đầu vào hết.”

Năm đó, bố cô cũng là một trong những người ở đoạn lưng lờ của kim tự tháp.

Thử nhỏ, Diệp Thái Vi vốn bàng quan với việc bố luôn vất óc để nghĩ cách tiếp cận vị trí cao nhất ấy, đó là sự theo đuổi điên cuồng để tìm được một cơ hội, cho dù đã qua nhiều năm mà cô vẫn nhớ.

Điền Văn cảm thán: “Nếu như vậy, sau khi trận đấu kết thúc, những người đó sẽ nhớ chỗ này để tìm cơ hội kết giao, còn người bình thường lại thấy toàn những nhân vật quan trọng tới lui, nghiêm nhiên sẽ nhớ chỗ này...Diệp Thái Vi, lòng dạ cô không tầm thường chút nào.”

Quả thực là muốn giăng một mẻ lưới bắt cả thương giới.

“Các anh cứ ngồi đây, tôi đi pha cho các anh ấm trà.” Diệp Thái Vi cười và đứng dậy, ánh nắng nhỏ vụn rắc đầy trên người, “Công tử Mạnh, cái này không phải là lòng dạ tôi, mà là lòng dạ người đầu tư.”

Hoặc phải nói là, lòng dạ Từ Trạ̣m. Hạng mục là do Từ Trạ̣m chọn, địa điểm cũng là do Từ Trạ̣m chọn.

Lung Nguyệt Hoa Hương được coi là vườn hoa của thành phố, cách trung tâm chưa tới 20 km, vốn là địa chỉ nghỉ ngơi ưa thích của dân thành thị. Quán xá bình dân mà cái gì cũng có, nhưng nếu muốn đột phá thì phải cần một hiệu ứng đặc biệt.

Tạo nên hiệu ứng đặc biệt đó là chuyện dễ như trở bàn tay đối với Từ Trạ̣m và đồng bọn, cô chỉ tổng hợp lại các nguồn lực để thành một đề xuất mà thôi.

Bảy năm qua, cô không chỉ tự suy xét lại mình, mà ánh mắt cô còn thâm lặng đuổi theo anh.

Cô biết anh đang nghĩ gì.

Thấy bóng dáng Diệp Thái Vi đã hút dần sau đoạn cuối hành lang, Điền Văn tỏ vẻ đáng thương ghé sát vào Từ Trạm: “Này, bây giờ tôi mới phát hiện ra cô nàng này có “tài vận” đấy nhá! Ông tỉnh mắt thật. Ông bỏ sung cho tôi một chân nhè? Làm anh em với nhau bao nhiêu năm rồi, ông không đến nổi đều đặn không cho tôi một bát canh đầy chứ?”

Đây rõ ràng là một vụ làm ăn cực ớn!

Từ Trạm cười khẩy, lạnh lùng từ chối: “Cơ hội chỉ đến một lần, đợt sau quý ngài phải xin sớm.”

Giang Lạc thấy thế liền hả hê vỗ tay đôm đốp: “Phấn sang một bên chơi đi! Từ đầu Từ Trạm đã tìm tôi với ông, ai bảo ông bị mù mắt chó, tiền dâng đến trước mặt còn hắt ra, giờ thì tức điên đi!”

“Nhưng mà ông nói chuẩn, cô nàng này nhìn là biết có “tài vận”! Không chỉ có tài vận, mà tôi còn cảm thấy cô ấy có tướng vượng phu, vừa quy củ lại vừa đặc biệt, quả thật là một cô gái tốt.” Giang Lạc kéo ghế lại gần, dùng bả vai huých Từ Trạm, “Ông nói xem, nếu như tôi theo đuổi cô ấy, có tính là tình văn phòng không?”

Nói thế nào đi nữa thì anh ta cũng là một trong những ông chủ, đúng không?

Từ Trạm nhú mày nhìn anh ta, ánh mắt sắc nhọn như có dao bay ra.

Giang Lạc không sợ chết, tiếp tục nói: “Không nói đùa đâu, dù sao thì phụ huynh cũng đang giục lấy vợ, mẹ tôi lại cực kỳ thích những cô gái vượng phu như thế, tuyệt đối sẽ không có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu...Từ Trạm, không ngại chuyện nhân viên thành chị dâu chứ?”

Từ Trạm không cười, chăm chú nhìn anh ta, một lúc lâu sau mới nói: “Ông cũng nói là cô ấy có tướng “vượng phu”, vậy ông nghĩ là tôi để yên cho ông chụp mũ xanh lên đầu tôi à?”

Cho nên...Chỉ Từ Trạm mới có thể là vị “phu” đó?

Điền Văn và Giang Lạc liếc nhau, cười một cách ma mãnh.

13. Chương 13

Những ngày kế tiếp, Diệp Thái Vi sống như một người vô cùng bận rộn.

Được ông chủ Từ Trạm và hai người kia hậu thuẫn, mọi chuyện tiến triển vô cùng thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến cô muốn có một “chương ngại” để lấy cớ tạm dừng lại cũng không được.

Kể ra cũng lạ, cô vẫn nghĩ mình không học vấn không nghề nghiệp, công việc mấy năm qua cũng chỉ là để kiếm miếng ăn sau khi kinh tế gia đình lụn bại, tự nhận là không có tài năng gì đáng nói, kiến thức trống huếch trống hoác, muốn khởi nghiệp cũng khó. Nhưng sự thật thì ngược lại, sau khi cô triển khai kế hoạch, mọi việc diễn ra rất thuận lợi, hiệu quả trông rõ, ngay chính cô còn phải kinh ngạc.

Xem ra, cái ông Freud* gì gì đó không nói linh tinh, những gì đã thấy từ khi còn nhỏ sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến một con người. Bao nhiêu năm nghe bố nói đến những phương pháp kinh doanh thành quen tai, cho dù đã lâu không dùng đến nhưng cũng sẽ không quên.

* Tên 1 bác sĩ tâm lý người Áo.

Thì ra, việc bố cô làm năm đó khiến cô cảm thấy thật dài dòng tẻ nhạt lại là một sự truyền dạy, bởi trong lòng ông luôn coi cô là đứa con gái quý giá nhất.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Diệp Thái Vi là người chứ không phải cái máy, cho dù đầu óc có vận hành hết công suất, thì khả năng chịu áp lực vẫn có điểm cực hạn.

Nửa tháng sau, chịu sự tổng tấn công của mệt mỏi và “bà dì”, cô đã phải xin hàng, quay về căn hộ đã bỏ quên nhiều ngày để nghỉ bù.

Cô nằm lả ra sofa một lúc mới phát hiện một đồng hành lý lớn ở góc phòng.

Tiểu Ngải ôm một bọc sách đi từ trong phòng ngủ ra, thoáng sững sờ khi nhìn thấy cái xác nằm ngay đơ trên ghế, sau đó cười: “Tao còn tưởng trước khi đi không được nhìn mặt mày lần cuối cơ đấy.”

Từ sau khi cùng thất nghiệp, cả hai đều bận tối mày tối mặt. Trước tiên, Tiểu Ngải chơi bởi xả láng một chặp, coi như để giải trừ hết những buồn bực vì thất nghiệp, sau đó mới lao đi tìm việc. Còn Diệp Thái Vi, ngay sau hôm thất nghiệp đã không thấy bóng dáng đâu. Mỗi lần Tiểu Ngải gọi điện cho cô, cũng đều chỉ nghe thấy giọng nói uể oải, ‘tao đang có việc, tối gọi lại ày’. Cuối cùng, sau mười lăm cái buổi tối, cô cũng chưa gọi lại lấy một lần.

Dù sao cũng là đồng nghiệp mấy năm, lại sống cùng nhà, Tiểu Ngải cũng có hiểu một chút về tình hình của Diệp Thái Vi. Cho dù Diệp Thái Vi ít tâm sự chuyện trong nhà với cô, nhưng Tiểu Ngải có thể đoán được đôi ba phần sự thật thông qua lời nói của cô nàng kia.

Sự thật ấy là, thất nghiệp đối với người khác cũng chỉ như một đoạn thung lũng nhỏ trải trên đường đời, nhưng đối với một người mà tài khoản ngân hàng không bao giờ vượt quá một nghìn đồng như Diệp Thái Vi, thì có nghĩa là chết đói. Hơn nữa, còn là cả nhà chết đói.

Cho nên, Tiểu Ngải gần như không mấy tò mò về sự lặn mất tăm của cô nàng kia.

Diệp Thái Vi ngồi dậy, đề lên vùng bụng dưới đang âm ỉ đau, thều thào hỏi: “Mày định...về à?”

Tiểu Ngải là người ngoại tỉnh, tốt nghiệp xong liền ở lại đây làm việc, người nhà cô ấy vẫn luôn muốn cô ấy về quê phát triển sự nghiệp. Bây giờ thất nghiệp rồi, tìm việc mới lại không thuận lợi, vừa hay không phải suy nghĩ nhiều, cô ấy dứt khoát quay về.

Tiểu Ngải rót cho cô một cốc nước nóng, ngồi xuống cạnh cô, thoải mái nói: “Ừ, chỗ này không thu nạp mình, tất sẽ có chỗ khác; không chỗ nào thu nạp, đành phải quay về nhà thôi.”

Diệp Thái Vi vốn định cười, nhưng cơn đau âm ỉ khiến cô nhú chặt mày, hít sâu một hơi: “Sss...Hôm nào cùng ăn một bữa đi.”

Mấy năm nay, hai người vừa là đồng nghiệp, vừa là bạn chung nhà, thời gian ở cạnh nhau còn nhiều hơn ở cạnh người thân, dù không hẳn là tình sâu ý đậm, nhưng sắp tới lúc chia tay thì cũng không tránh khỏi ngậm ngùi.

“Ừ được.” Tiểu Ngải cố nở nụ cười mỉm, “À phải rồi, công việc mới của mày bận lắm à? Nhìn mặt mày khô sạm như ngồi ị.”

Diệp Thái Vi vuốt vuốt hai má, để ỉnh tỉnh táo hơn một chút, “Thật ra thì...cũng không hẳn là quá bận, nhưng mà cơ hội này là mình mặt dày cướp được, cho nên thế nào cũng phải cố mà gánh, nhan sắc đẹp sang một bên.”

“Nhưng mà cũng phải vừa vừa thôi, mày nhìn mày xem, tao chỉ sợ tự dưng mày lại ngắt “ụch” ra đấy thôi.” Tiểu Ngải lắc đầu thở dài.

Diệp Thái Vi uống mấy ngụm nước ấm, nhịn đau giải thích: “Qua tết thanh minh là ngon rồi.”

Bất luận là thành hay bại, qua tết thanh minh là cô có thể tạm nghỉ xả hơi rồi.

“Haiz, được rồi...” Tiểu Ngải áy náy nhìn cô: “Tao đi rồi, nhà này mày định xử lý thế nào? Tao thấy mày nửa tháng mới về một lần, có tìm thêm người nữa ở cùng thì mày cũng phải chịu thiệt. Với lại, công việc mới của mày là ở Lung Nguyệt Hoa Hương, nếu vẫn ở đây thì chỉ cần chạy qua chạy lại cũng đủ thoát xác rồi.”

Tiểu Ngải biết tiền rất quan trọng đối với Diệp Thái Vi, nên liền bày kế hoạch sẵn cho cô.

Diệp Thái Vi nghe xong cũng thấy rồi.

Mấy ngày qua cô vẫn ở tạm “trà lư”, nhưng ngày khai trương đang đến gần, cứ ở đó cũng không ổn.

“Em ở phòng này, anh sẽ tìm người đến sửa phòng cho khách ở bên cạnh thành phòng làm việc.” Từ Trạm chỉ vào căn phòng bên cạnh.

Diệp Thái Vi tròn mắt, nuốt nuốt nước miếng, viền đen quanh mắt càng khiến cô trông tiêu tụy, “Cái này...là có ý gì?”

“Ký túc xá của nhân viên.”

Từ Trạm nói xong cũng không quay đầu lại mà đi xuống phòng khách ở tầng dưới.

Chỗ này được Từ Trạm mua tiện thể lúc mua “Trà lư”, cách “Trà lư” chỉ có mười lăm phút đi ô tô, dạo gần đây bận chuyện của “trà lư” nên anh cũng hay ở lại đây.

Diệp Thái Vi cũng đi theo anh, lập cập nói: “Không tiện lắm thì phải?”

“Chẳng lẽ em ở “trà lư” thì tiện?” Từ Trạm quay người tìm gì đó trong tủ đứng cạnh salon, giọng điệu hồ hững.

“À, cũng phải.” Gần đây bận rộn nên đầu óc cũng ù ù cạc cạc, hoàn toàn không phát hiện ra đây là một đề tài có vấn đề.

Mãi sau cô mới có phản ứng lại...

Không phải chỉ có “trà lư” và chỗ này là ở được, nhưng sao Từ Trạm lại nói thành chỉ có thể chọn một trong hai?

Từ Trạm thấy suy nghĩ của cô đã bắt đầu bị chính mình dắt đi, vội vàng “rèn sắt lúc lửa còn nóng”, cũng cố thành quả lao động: “Với lại, chỗ này cũng gần “trà lư”, nếu như muốn tập hợp mọi người lại đột suất thì cũng tiện. Dù sao bên kia cũng là chỗ kinh doanh, không phải cái gì cũng tiện nói.”

“Một nơi để tiện tập hợp mọi người” với “cô ở đây” có liên quan gì đến nhau không?

Đầu óc Diệp Thái Vi vẫn rối tinh rối mù, ngay khi ánh mắt Từ Trạm thoáng vẻ nghiêm nghị, cô đã bắt giác gạt đầu, “Được rồi. Khi nào thì em chuyển đến được?”

Từ Trạm vẫn còn đang đợi cô trả lời, thấy cô nói vậy thì tảng đá trong lòng như được gỡ xuống: “Bây giờ. Lập tức. Ngay lập tức.”

Tóm lại là bay đi chuyển nhà.

Hành lý của Diệp Thái Vi không có nhiều, thành quả đi làm bảy năm ròng đa phần cống vào bệnh viện, cho nên không thể sắm nhiều đồ. Tình cảnh này vốn khiến người ta chạnh lòng, nhưng sự tiện lợi khi chuyển nhà lại làm cho Diệp Thái Vi vui vẻ hẳn.

Từ Trạm ngồi trên giường nhìn Diệp Thái Vi lấy từng món đồ trong va li ra rồi sắp xếp gọn gàng. Đầu xuân, ánh nắng rạng rỡ chiếu qua khung cửa sổ, hắt vào những chùm sáng vàng tươi.

Căn phòng vốn trống trải nay đã được những vật dụng cá nhân của Diệp Thái Vi sưởi lên không khí ấm áp, trông sinh động hẳn.

Bóng dáng mảnh khảnh lọt vào con tim cô đơn, như mầm trà non rơi xuống suối nước cuộn sôi, tỏa ra hương thơm tươi mát.

Khóe miệng Từ Trạm khe cong lên, anh đến gần cô, nhìn cô cẩn thận lấy ra một cái hộp gỗ vuông: “Cái gì đây?”

“Của hồi môn.” Diệp Thái Vi mở cái hộp ra, quơ quơ trước mặt anh rồi ngồi xổm xuống, cười rất vui vẻ, “Mẹ em để lại cho em.”

Trong hộp là một chiếc vòng tết bằng lụa đỏ xen vàng, chính giữa có một viên ngọc lưu ly.

Đây là món đồ mẹ cô để lại cho cô, cũng là tâm ý mong con gái được hạnh phúc của bà.

“Là vòng kết đồng tâm, ở giữa vốn là ngọc bích, nhưng có lần bố em phải vào viện nên em bán mất viên ngọc ấy rồi.” Diệp Thái Vi lấy chiếc vòng ra, vừa cười vừa giải thích, “Năm ngoái em bắt gặp viên lưu ly này, kích thước cũng tương đương viên ngọc bích kia...Tuy là giá thành kém hơn nhiều, nhưng em cũng chỉ mua được cái này thôi.”

Mười ngón tay trắng nõn lướt nhẹ qua chiếc vòng, chỉ trong chốc lát, chiếc vòng lại về hình dạng vốn có.

Một chiếc vòng kết kiểu Trung Quốc, thêm viên lưu ly vào lại mang một phong cách riêng biệt.

Từ Trạm đưa tay cầm, lắ m bắ m nói lời cảm ơn: “Em đến là đượ c rồi, sao phải khách sáo thế? Có điều, của ít lòng nhiều, anh không ngại nhận đâu.”

Diệp Thái Vi lắ c đầu, nụ cười rặ ng rõ bên môi.

“Của ít lòng nhiều cái khỉ gì, đưa đây!”

Cô ra tay rất nhanh, nhưng vẫn không nhanh bằng Từ Trạ m, không cướp lại đượ c, cô chỉ có thể trợn mắt nhìn tên thổ phỉ kia.

Từ Trạ m hài lòng nhìn chiếc vòng trong tay, “Cần gì phải phí sức thế?”

Dù sao sớm muộn gì cũng là của anh.

Kể cả người đeo nó cũng là của anh.

“Đừng có cười khắ ố như thế với di vật của mẹ em!” Diệp Thái Vi không nghiến ngắ m câu nói không đầu không đuôi đó của anh, chỉ cảm thấy không thể nhẫn nại đượ c nữa, bực tức lao về phía Từ Trạ m.

Từ Trạ m nhanh tay nhanh mắt giấ u chiếc vòng ra sau lưng, bước lùi về phía sau nhằm tránh đòn phản công của cô.

Người tính không bằng trời tính.

Ngồi xổ m một lúc lâu, hai chân Diệp Thái Vi đã tê dại, vừa đột ngột đứng dậy đã cảm thấy như chân bị gông lại, lại thêm sự mệt mỏi tích tụ nhiều ngày, cô mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước.

Hổng, hổng bết rồi!

Diệp Thái Vi trợn mắt nhìn tấm ga trải giường kẻ ca rô màu ngà, khoe môi có cảm giác âm ấ m, chớp mũi đầy mùi hương của Từ Trạ m.

Tư thế nữ trên nam dưới...Khuôn mặt hai người dán vào nhau...Khoe môi cũng gắ n bó...

A a a a a a.....

Diệp Thái Vi bật dậy như bị điện giấ t, chân thẳng đơ tại chỗ: “Đây, đây là chuyện ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn thôi!”

Trời ạ! Một tia sét phóng xuống đánh chết cô đi!

Từ Trạ m nằm yên một lúc rồi mới chậm rãi ngồi dậy dựa vào thành giường, khuôn mặt hồng hồng: “Mặc dù anh rất thích kiểu ngoài ý muốn như thế này, nhưng anh không thích tư thế này...Hay là, lần sau, đến lượt anh thử ở trên?”

Diệp Thái Vi hóa đá không nói đượ c gì, chỉ cảm thấy khuôn mặt mình đã bị thiêu cháy đen sì rồi.

Thấy cô không nói câu nào, Từ Trạ m nhú m mắ y, thỏa hiệp bằng giọng ấ m ức: “Nếu như em thích tư thế này...cũng không phải là không thể...”

Hai tay anh vẫn đặt sau lưng, sắc hồng trên mặt vẫn chưa tan, nhưng dáng vẻ thì như đang miễn cưỡng.

Cả mặt cả tai Diệp Thái Vi đều đỏ như nung, cô trừng mắt nhìn người kia như nhìn quỷ, trong lòng rít gào mãi ba chữ...

Cho tôi chết! Cho tôi chết! Cho tôi chết!

14. Chương 14

Đêm đầu tiên ở “kí túc xá cho nhân viên”, vừa trải qua một tình huống xấu hổ, dù cả ngày mệt mỏi nhưng Diệp Thái Vi vẫn lạ giường nên mất ngủ, đến khi lơ mơ thì đồng hồ báo thức lại đổ chuông.

Chuyện phải đến thì vẫn sẽ đến.

Vừa tỉnh lại, cảnh tượng đáng xấu hổ chiều qua lại hiện lên trong đầu Diệp Thái Vi. Cô ngồi ngây người ở mép giường một lúc lâu rồi mới đưa mu bàn tay quệt môi như để lau đi độ ẩm mơ hồ trong trí nhớ, sau đó máy móc đi súc miệng.

Nhìn gương đánh răng được một nửa, đột nhiên cô sững sốt, một suy nghĩ xẹt qua đầu cô như tia chớp —— Dựa vào tính tình của Từ Trạ, sao anh có thể im lặng bỏ qua thời cơ này!

Nghĩ vậy, cô cảm thấy hôm nay khó sống rồi đây.

Dù sao thì Từ Trạ cũng là ông chủ của cô, là nguồn tiền nuôi ăn cả nhà cô, bây giờ lại thêm mối quan hệ tạm gọi là “bạn cùng nhà”, thật sự là ngắc đầu không thấy thì cúi đầu sẽ gặp, không thể đùa mà cũng không trốn nổi!

“Dù sao thì cũng không thể vì chuyện này bỏ việc đúng không?” Diệp Thái Vi nhìn khuôn mặt tiều tụy của mình trong gương, nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bẩm.

Không phải chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi sao?!

Dù sao, dù sao thì Diệp Thái Vi cô cũng là loại mặt dày có tiếng, nếu Từ Trạ vẫn cứ muốn dựa vào chuyện kia để giẫm đuôi cô, cô sẽ không để ý đến anh!

Sẽ không để ý đến anh nữa!

Chỉ cần một phía không có phản ứng thì người kia cũng chẳng còn thấy thú vị nữa, chỉ có thể im lặng mà thôi.

Diệp Thái Vi hít sâu vài hơi, xây dựng phòng tuyến tâm lý vững chãi, nắm chặt tay tự cổ vũ mình.

Đúng, cứ thế mà làm!

Diệp Thái Vi vác bộ mặt nhăn nhó xuống tầng dưới, yên lặng gặt đầu tỏ ý chào hỏi với Từ Trạ, cũng yên lặng theo anh ra khỏi cửa và lên xe, lại yên lặng đi suốt dọc đường rồi xuống mua cà phê và đồ ăn sáng, cuối cùng yên lặng đến “Trà lư”.

Từ đầu tới cuối, biểu hiện của Từ Trạ phải nói là phối hợp cao độ, không hề nhắc một chữ nào đến tình huống bất ngờ khiến Diệp Thái Vi xấu hổ vào ngày hôm qua. Điều này khiến Diệp Thái Vi có chút áy náy, cô còn hoài nghi chính mình hình như đề phòng quá cao, đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Sau khi cả hai yên lặng xử lý xong bữa sáng, cũng vừa lúc Giang Lạc đưa một đám người đến, Từ Ánh Kiều và vị hôn phu của cô ấy là Đoàn Vũ Phi cũng đến.

Giang Lạc gào lên với khí thế ngất trời: “Thu tiền thu tiền.”

Anh ta vừa dứt lời, đám nhân viên được huấn luyện bài bản nở nụ cười chuyên nghiệp, xếp thành một hàng, khiến Diệp Thái Vi trợn tròn mắt.

Cô bận rộn suốt mười ngày qua, nghĩ đến bao nhiêu vấn đề, nhưng lại quên mất vấn đề nhân viên phục vụ!

Quả nhiên, chỉ lo bao quát không thể thành công được...

Từ Trạ đánh giá từng người một, nhẹ nhàng gặt đầu.

Giang Lạc huých vai anh, đắc ý nói: “Từ khâu lựa chọn đến khâu đào tạo đều dựa trên tiêu chuẩn của ông đây, tôi mà làm thì ông cứ yên tâm đi.”

“Đây là bạn tốt của em, Diệp Thái Vi.” Từ Ánh Kiều nói với ông chồng tương lai đang đứng bên cạnh.

Đoàn Vũ Phi mỉm cười giơ tay ra: “Chào em, anh là Đoàn Vũ Phi, chồng chưa cưới của Kiều Kiều. Gần đây vất vả cho em quá rồi, anh đã xem qua kế hoạch của em, rất sáng tạo.”

Chỉ có điều là chữ hơi xấu.

Đương nhiên, nửa sau là anh ta đang nói thầm trong lòng.

Diệp Thái Vi ngượng ngùng cười, khách sáo bắt tay đáp lễ: “Tại vì hơi vội nên không kịp đánh máy, chữ em hơi xấu, anh thông cảm nhé.”

Đoàn Vũ Phi thu tay lại, cười với Từ Ánh Kiều: “Cô bạn này của em nói chuyện thẳng thắn thật.”

“Giác quan thứ sáu của Diệp Thái Vi có lúc nhanh nhạy như ra-đa ý, nó biết anh đang nghĩ gì đấy.” Thấy vị hôn phu và bạn thân hòa hợp ngay trong lần gặp đầu tiên, Từ Ánh Kiều mỉm cười vui vẻ, “Nhưng có lúc lại chậm như lợn.”

“Giống lợn thì sao chứ, mấy hôm nay tớ đang thèm đây, còn không được...”

“Đừng đứng đây nói chuyện nữa, lên tầng đi.” Từ Trạm dứt khoát cắt lời Diệp Thái Vi, lại quay sang dặn dò một anh chàng nhân viên, “Đại Vĩ, cậu xem thể nào rồi sắp xếp đi, nhân thể pha một ấm trà mang lên.”

Diệp Thái Vi không phải kẻ ngốc, cô biết Từ Trạm muốn giữ thể diện mình, tránh để ấn tượng của Giang Lạc và Đoàn Vũ Phi về cô bị giảm bớt.

Mặc dù không thể trách cô hoàn toàn, nhưng đúng là thời gian rất gấp, cô chỉ tuân lệnh trên, cũng không tránh được sai sót. Hơn nữa, công việc của “Trà lữ” đều qua tay người phụ trách, vậy mà lại quên vấn đề phục vụ trong quá trình chuẩn bị, đây thật sự là sai sót nhỏ, nhưng nếu để người ngoài biết được thì cũng không hay ho gì.

Ngẫm lại, cô là người làm công mà lại phải phiền đến ông chủ chữa cháy hộ. Vì vậy, cô cũng phối hợp nói lảng sang chuyện khác. Cô quay đầu nói chuyện phiếm với Từ Ánh Kiều.

Năm người cùng lên tầng trên, chỉ trong chốc lát, bầu không khí đã vui vẻ thoải mái hẳn.

Anh chàng nhân viên tên Đại Vĩ kia có hiệu suất làm việc quá cao, vừa mới đó mà đã bưng một ấm trà lên, khiến Diệp Thái Vi không ngớt lời khen...

“Đây mới đúng là chuyên nghiệp này, mới đến có nửa tiếng đã quen việc rồi.”

Đại Vĩ dọn tách, rót ọt người một tách trà, nở nụ cười chuyên nghiệp: “Cô Diệp quá khen rồi, quen một chút là làm được thôi mà. Mọi người từ từ thưởng thức, tôi xuống đây ạ.”

Diệp Thái Vi nhìn theo bóng dáng Đại Vĩ đến khi anh ta đi khỏi lối rẽ cầu thang, rồi mới quay đầu hỏi Từ Ánh Kiều: “Sao nhìn người này cứ quen quen thế nhỉ?”

Từ Ánh Kiều liếc mắt nhìn ông anh đang bất động, khẽ nói: “Yêu Nguyệt Cư.”

Quản lý của Yêu Nguyệt Cư!

Nhắc mới nhớ, Diệp Thái Vi đã nhớ ra Đại Vĩ chính là viên quản lý đã tính tiền cho họ ở Yêu Nguyệt Cư từ năm ngoái.

Nhà họ Từ âm thầm thuê một nhà hàng lâu đời như Yêu Nguyệt Cư, quả là đáng sợ. Nhưng điều đáng sợ hơn là, tên Từ Trạm kia lại để người ta mời anh ăn cơm ở ngay quán của anh!

Diệp Thái Vi cắn răng ghi hận, nhưng không dám đưa mắt nhìn Từ Trạm.

Quên đi quên đi, người ta từng lấy cớ để giẫm đuôi cô rồi, cô cần gì phải nhỏ mọn đòi nợ cũ nữa? Ngộ nhớ đòi chẳng được mà lại kích Từ Trạm lôi chuyện hôm qua ra, người này thế lực lớn, cô phải giữ đường sống.

Thật ra, hạng mục “Trà lữ” chẳng phải chuyện gì to tát đối với ba người đầu tư, nhưng địa vị của ba anh chàng xuất chúng này cũng không thể hoàn toàn dựa vào gia đình, lần đầu tiên tập hợp đồng đủ nhân viên đến, thông báo qua về hướng đi chung và nói thêm một vài chi tiết khác, cũng rất ra dáng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thái Vi chứng kiến phong thái làm việc nghiêm túc của Từ Trạm. Bảy năm qua, cô luôn cố duy trì khoảng cách với Từ Trạm, nên hoàn toàn lạ lẫm với mặt này của anh.

Cô vẫn tưởng rằng Từ Trạm chỉ cần giữ vững mối liên hệ với những người trong gia tộc là có thể ngồi yên ở vị trí Đại thiếu gia của nhà họ Từ. Nhưng giờ cô lại thấy, mình cần phải thay đổi suy nghĩ này. Nếu

Từ Trạm không được sinh ra trong nhà họ Từ, có lẽ anh sẽ không tỏa sáng như giờ, nhưng chắc chắn cũng không hề kém cỏi.

“...Trong kế hoạch của Tiểu Diệp chỉ nói đến hội đấu trà, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì hội đấu trà sẽ làm cho “Trà lư” nổi tiếng, vậy kế tiếp thì sao?” Giang Lạc hỏi một vấn đề rất thực tế.

Đầu tư là phải có lãi, có thể xác lập được vị thế của “Trà lư” trên thị trường quả thực là hướng đi lâu dài, nhưng cũng không có nghĩa là không tính đến kết quả ngắn hạn. Nếu sau khi nổi danh mà không tính được bước tiếp theo, vậy thì chẳng khác nào lãng phí một cơ hội kiếm tiền tốt.

Đoàn Vũ Phi và Từ Ánh Kiều liếc mắt nhìn nhau nhưng không nói gì. Hai người họ chỉ đầu tư một phần nhỏ, coi như để học tập ông anh Từ Trạm, chứ cũng không nghĩ xa như vậy.

Giang Lạc cũng chẳng mong đợi Đoàn Vũ Phi hay Từ Ánh Kiều có thể đưa ra ý kiến gì, vấn đề này vốn phải hỏi thẳng Diệp Thái Vi. Đây là thử thách anh ta ném cho cô, chính là vì muốn xem tài năng của cô đến đâu, cuối cùng là để xác nhận xem cô có thể một mình đảm đương mọi việc như Từ Trạm nói hay không.

Giác quan thứ sáu của Diệp Thái Vi bị kích thích, sau khi tiếp nhận được đầy đủ mục đích của Giang Lạc, cô không tránh được áp lực, đầu óc nhanh chóng khởi động. Việc liên quan đến bát cơm, tuyệt đối không thể để hỏng ở đúng bước cuối cùng.

Sự thật chứng minh, tiềm lực của con người vốn là vô hạn.

Trầm tư một lát, Diệp Thái Vi thốt lên: “Tích trữ trà, thời điểm này vẫn có thể giữ lại một lượng lớn trà búp Minh Tiền. Những người sắp có mặt trong hội đấu trà cũng đã gửi xác nhận rồi, giờ cần tra lại tư liệu của họ, đối chiếu với loại trà họ sẽ mang đi đấu rồi tích trữ lại. Hội đấu trà lần này lấy những vị lão thành trên thương giới làm nền tảng, chỉ cần họ trưng ra trà của mình đã là trưng ra loại họ thích nhất rồi, sau này quảng cáo thêm, đảm bảo người ăn theo sẽ không ít.”

“Cái này được đấy.” Giang Lạc hài lòng vỗ bàn, nhân thể tỏ vẻ đã thông qua bài sát hạch cuối cùng của Diệp Thái Vi, “Xời, mấy người nghĩ hộ tôi cái, ba người mạnh nhất hội đấu lần này sẽ là ai? Tôi định bỏ ít vốn riêng ra mua ít cực phẩm của ba người ấy, góp thêm vào chút lãi kinh doanh, he he.”

Lúc này, Từ Ánh Kiều mới hiểu ra, mặt mày hớn hở, nói với Giang Lạc: “Anh Lạc, anh trai em chạy trước anh rồi. Lúc trước, anh ấy bảo em cả Vũ Phi đi mua từ nơi sản xuất, bọn em còn tưởng là anh ấy muốn hạn chế chi phí đường dài, anh nói vậy thì em mới hiểu, đây gọi là kiểu làm ăn đạt hiệu quả nhanh chóng.”

Giang Lạc tức tối chỉ vào Từ Trạm: “Ông đúng là không quân tử! Không thèm nói với anh em! Dám lên lút trữ hàng lậu! Nói, ông mua loại nào?”

Từ Trạm mỉm cười không nói, ung dung nâng tách trà lên.

“Không nói cũng được thôi!” Giang Lạc ngồi vào chỗ cạnh Diệp Thái Vi, nhiệt tình thêm trà vào tách cho cô, “Tiểu Diệp, nhìn vẻ mặt của hần ta thế kia mà cũng giấu được em à? Hần không chơi với chúng ta, chúng ta cũng không cần chơi với hần nữa. Nào, phân tích hộ anh cái, chúng ta tích loại trà nào thì có lợi? Anh đây trượng nghĩa, tuyệt đối không bạc đãi em, lãi thu được sẽ chia cho em một nửa.”

Diệp Thái Vi len lén nhìn Từ Trạm rồi nhỏ giọng nói: “Nếu tôi là anh, tôi sẽ tích trữ tất cả các loại trà tham gia thi đấu...”

Rốt cuộc, Từ Trạm cũng dành cho Diệp Thái Vi ánh nhìn trực diện lần đầu tiên trong ngày.

Đúng là không hện mà nên.

Giang Lạc lắc đầu về chần chừ: “Không phải đấy chứ? Cô định quăng lưới vu vơ rồi ăn bữa vài món hời sao? Cái này như là đầu cơ rồi.”

Thật ra dự định của Diệp Thái Vi không phải là đầu cơ tích trữ, mà là đã xác định rõ mục tiêu lần này rồi.

“Trong bản kế hoạch của tôi có đề cập đến, mục tiêu quan trọng của “trà lư” là từ đỉnh thương giới trở xuống, và cả những người ở hạng thấp...Trong đó, đối tượng đầu tiên tham gia thuộc tầng lớp trên cùng...”

Phía sau những vị lão thành thuộc tầng lớp trên ấy không thiếu những người ăn theo mà lại có khả năng chi trả cao, vì vậy, bất kể họ đạt được danh hiệu gì, trà của họ cũng vẫn sẽ có người dùng theo, hoàn toàn không tồn tại vấn đề tồn dư hàng.

“Tiểu Diệp, anh đây miệng vàng lời ngọc, đã nói chia cho em một nửa là sẽ chia một nửa.” Giang Lạc cũng không phải kẻ ngu, chỉ cần thế là đã hiểu thông, vội vàng đứng dậy, “Mọi người cứ từ từ mà nói chuyện, tôi đi trước đây.”

Cuộc họp của bọn họ âm thầm kết thúc khi Giang Lạc rời đi. Lúc này, Từ Ánh Kiều mới trầm tĩnh lại, nhấp một ngụm trà rồi bắt đầu tán dóc.

“Này, mọi người có phát hiện ra hôm nay anh trai em im lặng hiếm thấy luôn không?”

Đoàn Vũ Phi không mấy thân thiết với Từ Trạm nên không phát biểu ý kiến.

“Ồ đúng.” Vừa thông qua sát hạch của Giang Lạc, Diệp Thái Vi thư thái hẳn, ngẩng đầu nói với Từ Trạm: “Sao hôm nay anh nói ít thế?”

Từ ban sáng lúc ra khỏi cửa đã im lặng rồi, thật sự khác thường.

Vốn tưởng hôm qua anh vô tình giẫm đuôi khiến cô chịu kích động, kết quả là sự im lặng lại khiến trạng thái phòng ngự của cô lơ lửng.

Từ Trạm đặt tách trà xuống, mập mờ cười với Diệp Thái Vi: “Anh đang hồi tưởng dư vị.”

“Hả?” Một dư cảm không hay dần dần nổi lên trong lòng Diệp Thái Vi, “Hồi tưởng dư vị gì cơ?”

Ánh mắt Từ Ánh Kiều xuyên qua cả hai, thật sự không hiểu ra làm sao.

Từ Trạm nhìn chằm chằm vào đôi mắt long lánh của Diệp Thái Vi, nâng tay sờ cằm, đầu ngón tay như vô tình lại như cố ý lướt qua gò má và khóe môi...

“Em đoán xem.”

Bùm!

Khuôn mặt Diệp Thái Vi như đang bốc hỏa.

15. Chương 15

“Cậu với anh tớ đã xảy ra chuyện gì thế?”

Bàn tay đang cầm con chuột của Diệp Thái Vi cứng lại, cô ấn chuột trái, lưu tài liệu vào USB, rồi âm thầm đưa mắt nhìn hàng hoa ở chân tường, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Việc này vốn không có cách nào giải thích được nhỉ?

Nếu cô dùng giọng điệu kích động để kể lại, thì có vẻ là cô phản ứng thái quá, lại có phần chột dạ; nếu cô bình tĩnh tóm tắt lại, thì không hề phù hợp với phong cách ăn nói khoa trương nhất quán của cô, càng khiến người ta cảm thấy cô đang giấu đầu hở đuôi.

Cho nên, ngoài im lặng ra, cô còn có thể nói gì?

Cứ nghĩ đến là lại muốn ứa nước mắt.

Từ Ánh Kiều kiên nhẫn tra hỏi: “Thành thật khai báo đi, rốt cuộc hôm qua anh trai tớ ‘hồi tưởng’ cái gì? Đứng hồng hồng lửa lửa, lúc đấy mặt cậu đỏ đến mức đun sôi được nửa Trường Giang ý... Chẳng lẽ?”

Hiện tại, hai người này tạm được gọi là “ở cùng nhau”, cô nam quả nữ, hơi hơi.

“Chuyện đó, đương nhiên là có nguyên nhân.” Diệp Thái Vi toát mồ hôi vì ánh mắt uy hiếp của cô nàng, “Tục ngữ nói chuẩn, quần da che quần bông, tất nhiên là có nguyên do. Không phải do quần da quá mỏng, mà là quần bông thô xấu...À, trong USB là toàn bộ tài liệu, có gì không rõ có thể gọi điện thoại cho tớ.”

*Đoạn quần da với quần bông này mình bó tay, trong cv sao thì để vậy

Hội đấu trà chỉ còn chờ từng ngày, công tác chuẩn bị đã đầu vào đấy. Vất kiệt sức suốt một tháng ròng, Diệp Thái Vi được ông chủ cho nghỉ phép nên cô giao hết tài liệu cho Từ Ánh Kiều, chuẩn bị về nhà nghỉ vài ngày.

Thật ra, theo ý của Từ Ánh Kiều, đây là phần Diệp Thái Vi phải phụ trách, phương pháp là của cô, công tác chuẩn bị cũng là tâm huyết của cô, theo tình theo lý thì cô nên xuất hiện, nhận được danh tiếng đáng có. Có điều, Diệp Thái Vi như đang trốn tránh cái gì đó, đang nhien lại từ bỏ cơ hội được ra mắt công chúng.

“Cậu đúng là, một chút kỹ thuật đánh trống lảng cũng không có.” Từ Ánh Kiều hừ lạnh một tiếng, hai tay đặt trên bàn, chăm chú nhìn vào mắt cô, “Cậu nghĩ là tớ chưa biết sẽ được hưởng cái gì mà cứ vô tư chịu một nhọc thay cậu á?”

“Tiểu Kiều, cậu xem người kia có phải là Hà Thiên Lam không?” Đột nhiên Diệp Thái Vi thu hồi ánh mắt xa xăm, nhỏ giọng kêu Từ Ánh Kiều quay đầu lại, “Cô gái bên cạnh anh ta là ai nhỉ?”

Từ Ánh Kiều quay đầu lại, thoáng liếc một cái, “À, đấy là Cung Hỉ, cấp dưới của Hà Thiên Lam, đại tướng số hai của anh ta, anh ta tự mình đào tạo, nên phong cách hành sự của cô nàng như một khuôn với anh ta luôn.”

Diệp Thái Vi chỉ gặp Hà Thiên Lam vài lần từ khi còn bé, mấy năm nay cũng có nghe nói về anh ta qua báo chí và những lời đồn đại, cho nên không hiểu rõ lắm cái gọi là “phong cách hành sự” mà Từ Ánh Kiều nói. Cô cũng rất hiếu kỳ, nếu như Cung Hỉ là đại tướng số hai, vậy đại tướng số một là ai?

Có điều, tò mò vẫn chỉ là tò mò, cô không dại mà lãng phí cơ hội thoát thân này.

“Hội đấu trà còn chưa bắt đầu mà đã có nhân vật đẳng cấp như thế đến khảo sát, vất vả cho cậu rồi.” Bất kể nói thế nào, Hà Thiên Lam đã đến giải cứu cô, ít ra Từ Ánh Kiều cũng không thừa hơi để vận hời cô nữa.

Đa tạ Tổ quốc, đa tạ Từ Thiên Lam.

Lực chú ý của Từ Ánh Kiều bị phân tán, “Dựa vào phong cách BT của hần, bàn chuyện làm ăn mà đến tận nhà thế này, nhất định không phải là dạo chơi vu vơ, tớ đi xem thế nào đây.”

“Đúng đúng, cậu mau đi đi.” Diệp Thái Vi gạt đầu lia lịa, đưa mắt nhìn Từ Ánh Kiều rời đi rồi mới thầm lau mồ hôi.

Không phải cô muốn giấu giếm bạn bè, nhưng chuyện này thật sự không thể nói rõ ràng được.

Chuyển bài, chuyển bài! Không nên nhắc lại chuyện cũ, đời người gian khổ là bao.

Thu lại máy tính và tài liệu trên bàn, Diệp Thái Vi nhìn quanh bốn phía, tâm trạng vốn có chút thư thái lại trở nên mờ mịt.

Dựa vào thành ghế, cô ngửa đầu nhìn phiến lá đu đưa dưới ánh mặt trời. Cảm giác mệt mỏi lan đầy trong mắt Diệp Thái Vi, sợi dây cốt căng cứng trong đầu dần thả lỏng, cảm giác chòng chành bất định phảng phất hiện ra.

Trong khoảng thời gian bận rộn này, chuyện gì cũng diễn ra quá nhanh, cô chẳng có thời gian để suy nghĩ kỹ càng về một số chuyện. Bây giờ, cô mới thầm nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong tháng này, thất nghiệp, một khắc sau đã lại có việc, rồi chuyển nhà; sau một hồi bận rộn ở cái nơi đầy bụi bặm, cô đã trở thành bạn cùng nhà với Từ Trạ.

Nếu như phải liệt kê thành một bản chi tiết, thì bản kê khai chi tiết ấy rõ ràng cho thấy, mỗi bước đi trong thời gian này của cô đều có liên quan đến Từ Trạ.

Thật sự là quá kỳ lạ!

Bảy năm trước, cô có thể coi như không có gì để giữ khoảng cách với anh, tại sao mới có một tháng, mà ý định của cô đã bị đảo lộn? Ấc nhất là tên kia không biết trúng phải cơn gió nào, mà lại cứ dây dưa với cô, đúng là không để cô không chế được!

Từ mười năm trước, khi anh say rượu và cảnh cáo cô tránh xa anh ra một chút, cô đã tự giác không chế mình không được tới gần anh! Tại sao bây giờ lại trêu chọc cô? Là muốn kiểm tra xem cô có an phận giữ khoảng cách giữa hai người hay không sao?

Tên vô vị đó có biết, trái tim của cô gái hai mấy tuổi còn mỏng manh hơn của cô bé mười mấy tuổi hay không?

Ít ra Diệp Thái Vi lúc mười mấy tuổi còn có chút tự tôn ngạo nghễ, còn Diệp Thái Vi bây giờ sắp đến giới hạn rồi.

“Còn tiếp tục, còn trêu chọc em, em sẽ ăn tươi...”

Diệp Thái Vi ôm đầu, khê đập đập trán xuống mặt bàn.

“Cậu không thoải mái à?”

Hơi ẩm nhẹ nhàng len qua không khí lành lạnh, giọng nói ấm áp thấm vào tai Diệp Thái Vi, khiến cô giật mình kinh ngạc.

Cô ngẩng đầu nhìn ——

Tô Gia Dương.

“Hôm nay làm sao thế này, tập trung khảo sát à?” Diệp Thái Vi lặng đi một lát, rồi thốt lên.

Tô Gia Dương đứng yên, nở nụ cười hợp hoàn cảnh: “Sao vậy, còn ai đến rồi à?”

“Hà Thiên Lam.” Diệp Thái Vi mỉm cười, đưa tay chỉ lên tầng trên.

Tô Gia Dương nhìn nụ cười của cô, ánh mắt lóe sáng, vô thức đi về phía trước vài bước.

Cử chỉ của anh ta khiến cho bầu không khí có chút bối rối thêm phần nặng nề. Diệp Thái Vi có nguyên tắc “Mở cửa đón khách, hòa khí sinh tài”, liền mỉm cười bắt chuyện với anh ta: “Muốn ngồi xuống uống chén trà không? Hay là cậu muốn đi gặp Hà Thiên Lam trước?”

Mặc dù biết câu trước của cô chỉ là lời khách sáo, nhưng Tô Gia Dương lại thoải mái ngồi xuống: “Mình gặp Hà Thiên Lam chưa nhiều, thậm chí anh ta còn không nhớ mình hay tên mình ấy chứ.”

Nếu Hà Thiên Lam đang ở trên tầng mà nghe được những lời này thì chắc chắn sẽ cảm thấy bị xúc phạm. Mặc dù dung lượng bộ nhớ của anh ta là vô cùng quý báu, nhưng nhà họ Tô không bị xếp vào hàng tôm tép, nếu như anh ta không chú ý đến Đại thiếu gia của nhà họ Tô thì quả là uổng cho danh hiệu “Chàng trai đứng đầu thương giới”.

Diệp Thái Vi rời xa thế giới phú quý đã bảy năm, tin tức có được là hữu hạn, vì vậy cô không tiện bình luận gì thêm, chỉ có thể cố gắng duy trì câu chuyện: “Cậu muốn uống gì?”

“Thật ra mình chẳng biết gì về trà cả, nếu như tiện...có cà phê không?” Tô Gia Dương không hề khách sáo.

“...Nếu cậu không ngại...Mình có mang theo...” Diệp Thái Vi lấy hai túi từ trong túi xách ra, “Cà phê ba trong một.”

“Được, mình không ngại.” Tô Gia Dương không nhịn được cười, “Cậu vẫn thẳng thắn như vậy, không thay đổi chút nào.”

Thay đổi nhiều, tại cậu không biết thôi.

Diệp Thái Vi không định giải thích, đưa tay đón một cô bé phục vụ đang đi ngang qua, nhờ pha hộ hai cốc cà phê.

“Đúng là không ngờ hai chúng ta có ngày cùng nhau uống cà phê.” Tô Gia Dương đang cầm cốc, trong vẻ tươi cười thoáng chút ngẩn ngơ.

Nụ cười của Diệp Thái Vi vẫn rất tự nhiên, giọng điệu ở mức độ thân thiết vừa phải: “Nghe cậu nói xem, sau này còn nhiều cơ hội, đưa bạn bè đến đây đi, cậu thích uống cà phê thì mình sẽ chuẩn bị riêng cho cậu.”

Chỉ cần có thể kiếm tiền, quán trà cũng có thể bán cà phê, mặt hàng phong phú, thích gì có nấy!

Tô Gia Dương nở nụ cười nhạt, ngữ khí thoảng chút vẻ tự giễu: “Cậu...đang dùng thái độ đối đãi với khách phải không?”

Kể cả lúc trước Diệp Thái Vi có ý gì với anh ta hay không, thì cũng tuyệt đối không mang ánh mắt như hiện giờ, ánh mắt khéo léo như của một bà chủ sành sỏi, miễn cưỡng ứng phó với một vị khách trong số đông khách hàng.

“Vậy...mình phải có thái độ gì?” Diệp Thái Vi nén cảm giác kích động, khiêm tốn học hỏi.

Em gái cậu sao! Đối mặt với cậu, không dùng thái độ với khách thì chẳng nhẽ lại là với người thân?

Tô Gia Dương cũng nhất thời im lặng. Đúng vậy, nếu không thì phải dùng thái độ gì?

Có điều, anh ta luôn đoán rằng, khi hai người gặp lại nhau, phản ứng của Diệp Thái Vi sẽ là nổi giận, hoặc lạnh lùng, hoặc là...

Tóm lại, không có dự đoán nào của anh ta trùng khớp với hiện tại, cô vô cùng ôn hòa mà lại có chút hồ hững.

“Lúc ấy...Là mình có lỗi với cậu vì đã mượn cậu làm người thay thế, lúc ấy mình không có khả năng chống đỡ với áp lực từ phía gia đình, chỉ có thể làm phiền đến cậu...Mình...” Tô Gia Dương vẫn luôn canh cánh chuyện đó trong lòng.

Bảy năm nay, anh ta và Phùng Viện ngọt ngào bên nhau, nhưng trong lòng anh ta vẫn bất an. Hình như hạnh phúc này là đánh cắp từ cơ hội sống cuối cùng của Diệp Thái Vi.

Nói cho cùng, khi đó anh ta có nghe mang máng tin về việc kinh doanh của nhà họ Diệp thất bại, anh ta đã đi trước một bước, nhưng hoàn toàn không biết rằng như vậy thì Diệp Thái Vi đã từ bỏ cơ hội chạy trốn cuối cùng.

Khi đó, Diệp Thế Quý đã chuẩn bị xong xuôi, nếu như Diệp Thái Vi có thể thuận lợi ra nước ngoài, thì giờ này cô cũng đã học thành tài và về nước, tốt xấu gì cũng có thể an thân lập nghiệp, không cần phải sống bám vào người khác, càng không cần phục tùng người ta chỉ vì chút lợi ích nhỏ.

Đương nhiên Diệp Thái Vi không thích tiết mục suối mướt thế này, liền xua tay: “Thật ra, chút ân oán đó chẳng thể coi là hận thù sâu nặng được, cậu cũng đừng nói như là đang mắc nợ như thế, mình nghe mà...đau tim.”

“Mặc dù chuyện từ bỏ học bổng là cậu đề cập với mình, nhưng nếu mình không muốn thì cậu cũng chẳng ép được mình. Chuyện đã qua nhiều năm rồi, dù là mình mất đi một cơ hội, nhưng không vì thế mà cuộc sống của mình đi đến hồi kết, cũng không thể vui vẻ hoạt bát như bây giờ. Cho nên, cậu không nợ mình gì cả. Tết nào cậu cũng nhắn tin, như là đang cầu nguyện ỉn, mà cũng coi là tự chuộc lỗi đi. Thế nên, mấy năm gần đây mình chẳng lo âu gì, cậu cũng có thể yên tâm thoải mái...Coi như huê đi, từ nay trở đi, đừng nhắc lại nữa, mình không trách cậu.”

Sớm muộn gì cũng phải nói ra chuyện này, chẳng phải cô không dám đối mặt với sự thật, mà nói ra rồi thì sẽ dễ trả lời mọi người hơn.

Sau khi ngơ ngác nghe cô nói một tràng dài, Tô Gia Dương trầm mặc một lúc rồi mới khẽ nói: “Được rồi, cậu cũng nói thế rồi mà mình còn cứ lằng nhằng mãi thì đúng là coi thường cậu.”

Dù không thể quay lại làm anh em tốt như khi chưa có khúc mắc, nhưng có thể dùng nụ cười xóa hận cũng là tốt rồi.

“Này, hai người trốn ở đây mở tiệc trà hủ?”

Giọng nói của Giang Lạc đột nhiên truyền đến từ phía hành lang. Diệp Thái Vi quay đầu lại, đập vào mắt chính là vẻ mặt ngả ngớn như được xem hài của anh ta, sau đó là bóng dáng Từ Trạm trong khúc hành lang khuất ánh sáng.

Từ Trạm đứng trong chỗ khuất nên không thấy rõ vẻ mặt, nhưng từ dáng vẻ bất động của anh, Diệp Thái Vi lại chợt nhớ đến một câu mà Từ Ánh Kiều từng nói —— Bị đội mũ xanh.

16. Chương 16

Diệp Thái Vi cảm thấy mình quá kỳ lạ, tại sao lại liên tưởng đến một từ vô lý như vậy được.

Không đợi cô mở miệng, anh chàng đã lâu không gặp – Điền Văn – lắc lắc chùm chìa khóa ở tay, liếc qua Từ Trạm ở đằng sau, vẻ mặt có chút vẻ hả hê: “Kia là ai cơ chứ, cô thăm rồi, thời gian đi làm mà lại lên làm việc riêng, lại còn bị hai ông chủ tóm được cùng một lúc, ha ha!”

Diệp Thái Vi phản ứng nhanh nhẹn, cười làm hòa với Từ Trạm và Giang Lạc: “Công tử Mạnh nói linh tinh, hai sếp mình giám! Em đang tiếp chuyện với khách hàng, tuyệt đối là mẫu hình nhân viên tiêu biểu!”

Giang Lạc cười đắc ý, đưa tay sờ cằm: “Tiểu Diệp, không phải anh muốn trách em, nhưng sao lại lấy cà phê ra bán cho khách thế? Không phải là hạ thấp đẳng cấp của “Trà lư” chúng ta rồi hay sao?”

Tô Gia Dương đứng từ xa nhìn Điền Văn Và Giang Lạc kẻ tung người hứng trách Diệp Thái Vi, tự cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm: “Sorry, tại tôi không hiểu nhiều về trà, sợ phí trà quý nên mới yêu cầu cà phê, không liên quan đến cô ấy.”

Phản ứng ôn hòa của Diệp Thái Vi nằm ngoài dự liệu của Tô Gia Dương, suy cho cùng, ấn tượng của anh ta đối với Diệp Thái Vi cũng dừng lại ở bảy năm trước. Khi đó, Diệp Thái Vi luôn trái phải rạch ròi, thật khó tưởng tượng cô lại có thể dịu dàng đến thế. Có điều, anh ta hoàn toàn có thể giải thích được, dù sao thì hoàn cảnh gia đình cô bây giờ buộc cô phải giữ được việc làm, phản ứng để ý đến tâm trạng của ông chủ cũng là điều hợp lý.

“Đúng, đúng, đúng là thế, chúng ta mở hiệu kinh doanh, nhưng thế nào thì khách hàng cũng là Thượng đế mà...” Diệp Thái Vi nhỏ giọng chống chế, lén đưa mắt quan sát sắc mặt của Từ Trạm.

Im lặng này giờ, lúc này Từ Trạm mới bước ra, mỉm cười tươi rói, vẻ mặt thản nhiên: “Sao đây? Em có nói khách đưa ra yêu cầu đặc biệt phải tính tiền gấp đôi mà? Như vậy không ổn rồi, anh Tô không phải người tiêu tiền như rác.”

Diệp Thái Vi trợn mắt há miệng.

Tô Gia Dương không hiểu rõ đầu cua tai nheo, còn tưởng là đang giúp Diệp Thái Vi giữ chén cơm, vì vậy tiếp tục sứ mạng vinh quang: “Không sao, cô Diệp đã báo trước cho tôi rồi, tôi cũng đồng ý rồi.”

Từ Trạm cười như vừa trút được gánh nặng: “Tiểu Vi nhà tôi mới học kinh doanh, không biết chừng mực, mong anh Tô bỏ qua.”

Mặc dù Tô Gia Dương không thiếu chỗ tiền gấp đôi đó nhưng vẫn có chút khó chịu, chỉ có thể gượng cười mà trong lòng vẫn thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

Giang Lạc đứng một bên nháy mắt với Diệp Thái Vi: Nghe ra trọng điểm không? Tiểu Vi nhà người ta cơ đấy?

Có điều, sự chú ý của Diệp Thái Vi đang dồn lên Từ Trạm, hoàn toàn không để ý đến màn ám chỉ của Giang Lạc.

“Đại Vĩ, hóa đơn của Tô tiên sinh nhớ là double.” Giang Lạc mắt húng bửu môi, nhân lúc quản lý đi ngang qua liền dặn dò, rồi lại quay đầu cảm ơn Tô Gia Dương.

Đúng là ăn cướp cũng cần anh em tốt, cục diện bây giờ chính là bao vây toàn diện.

Tô Gia Dương đơn thương độc mã, không làm được gì hơn ngoài thu binh: “Không quấy rầy mọi người bàn công việc nữa, tôi đi trước, cứ từ từ nói chuyện.”

Diệp Thái Vi vẫy tay với anh ta, đưa mắt nhìn anh ta biến mất tại góc cầu thang thông sang tòa nhà bên cạnh.

“Người ta đi rồi mà còn nhìn? Có định ra tiền nữa không?” Từ Trạm nở nụ cười tươi mát như gió xuân.

“Không, đây là phép xã giao cơ bản mà...” Diệp Thái Vi nơm nớp thu lại ánh mắt, cụp mí chờ sếp lên tiếng, “Hai sếp còn dặn gì không ạ? Hay là, mọi người ngồi xuống uống ngụm trà rồi từ từ nói chuyện?”

Mặc dù nhất thời không thể lĩnh hội được hàm ý trong lời nói của Từ Trạm, nhưng trực giác nhạy cảm mách cô rằng, người này đang trong trạng thái bất ổn, kiểu gì cũng không xong.

Từ Trạm nhắc chân bước đến cạnh bàn, ngồi vào chỗ Diệp Thái Vi vừa ngồi, vẫn duy trì nụ cười khiến da đầu cô tê dại: “Được thôi, pha cà phê đi.”

Rõ ràng là kiếm chuyện! Cô đâu phải cái máy bán hàng tự động, làm sao mà mang theo nhiều cà phê hòa tan đến vậy?

Diệp Thái Vi cười gượng: “Sao được, cà phê hòa tan không ngon, anh là ông chủ VIP, hay là uống trà đi?”

Xem đi, đãi ngộ khác hẳn.

Vẻ mặt Từ Trạm không biến sắc, chỉ làm như đang rất khát, anh nâng tách cà phê Diệp Thái Vi mới uống được một nửa lên rồi làm một hơi cạn sạch.

Anh không hẹp hòi đến nỗi không muốn Diệp Thái Vi tiếp xúc với người khác, dù sao trên đời này ngoài phụ nữ ra còn đàn ông, anh không nhằm chán đến nỗi thu hẹp phạm vi giao tiếp của cô. Tuy nhiên, đối với những sinh vật giống đực đến gần cô, anh không ngại ai cả, chỉ e ngại Tô Gia Dương. Bởi Tô Gia Dương là người duy nhất đưa ra yêu cầu gì cũng được cô đáp ứng.

Theo như anh biết, Diệp Thái Vi kè kè với Tô Gia Dương hai năm, thật ra không có bước quá giới hạn nào, nhưng mọi người đều nói Diệp Thái Vi theo đuổi Tô Gia Dương, nói Diệp Thái Vi chưa từng từ chối yêu cầu nào của Tô Gia Dương. Ngay cả cơ hội ra nước ngoài học, cô cũng từ bỏ, từ đầu đến cuối, cô chưa hề nói một chữ “Không”, ngay cả một câu hỏi “Tại sao” cũng không có. Với tình trạng đó, muốn người ta không nghĩ là “tình sâu nghĩa nặng” là không thể.

“Nếu các anh tạm thời không có chuyện quan trọng muốn dặn em thì em muốn nói với các anh...” Diệp Thái Vi có dự cảm xấu, vội vàng nói lảng sang chuyện khác, đưa tay chỉ lên tầng: “Hà Thiên Lam đang ở trên tầng.”

Điền Văn vừa nghe thấy vậy, quả nhiên hai mắt sáng bừng: “Thần tượng của tôi đến! Tôi phải lên gặp ngay, xem xem có xin được ít chân kinh không nào.” Nói xong, anh ta chạy một mạch lên tầng trên.

Đều là du học sinh mới về nước, Giang Lạc cũng có chút vui mừng, dù cảm thấy ngồi lại sẽ có trò hay để xem, nhưng lực hấp dẫn của thần tượng vô tình lôi kéo anh ta.

“Trư trưởng lão, Sa trưởng lão đã hành động rồi, còn do dự nữa là ngay cả cái danh Tịnh Đàn sứ giả* cũng chẳng lấy được đâu.” Từ Trạm cười, “Còn không mau đi lấy kinh đi?”

*Ở phần cuối Tây Du Ký, Trư Bát Giới không được thành Phật hay La Hán, chỉ được phong là Tịnh đàn sứ giả.

Giang Lạc do dự một chút, cuối cùng không thèm nhìn vẻ mặt trêu chọc của Từ Trạm, cầm đầu cầm cổ chạy lên tầng hai.

Diệp Thái Vi tò mò: “Chẳng lẽ...Anh là Tôn trưởng lão danh tiếng lấy lừng?”

“Anh kính Thái Thượng Lão Quân.”

Anh bám trụ quê cha đất mẹ, không đi cùng đường với tay Hà Thiên Lam đã từng xuất ngoại kia, có cái gì mà phải học hỏi.

Từ Trạm nói xong cũng không buồn liếc nhìn cô lấy một cái mà đã đứng dậy đi ra ngoài.

“Ồ này, anh đi bây giờ à?” Diệp Thái Vi vội vàng đuổi theo anh, “Chờ một chút, chờ một chút!”

“Nhân tiện cho em ngồi nhờ xe đi, em thu dọn ít đồ để chiều về nhà, không lại phải đến mai mới về được.”

Từ Trạm dừng lại, quay đầu nhìn cô, cười đến âm hiểm: “Em định trốn việc?”

“Không phải, tại vì kỳ nghỉ của em bắt đầu từ ngày mai còn gì, bây giờ có Kiều Kiều cả Giang Lạc ở đây, em về sớm một tiếng dọn đồ, chắc là không ảnh hưởng gì nhiều đúng không?” Diệp Thái Vi vẫn duy trì trạng thái cảnh giác với anh, giọng điệu giải thích cũng phải thật nhẹ nhàng.

“Kỳ nghỉ của em bị hủy rồi, đây là quyết định mới nhất của anh.” Từ Trạm liếc cô một cái, rồi tiếp tục đi về phía trước, “Nếu như em đòi giấy xác nhận chính thức, nộp đơn đi rồi anh ký cho.”

Bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm trò đấy, anh đi chết đi!

Diệp Thái Vi bực bội, bước nhanh theo sau anh: “Có ai lật lọng như anh không, quân tử nhất ngôn cơ mà!”

Hức, anh nhìn vành mắt thâm đen của em đi! Anh nhìn ánh mắt trông mong của bố em đi! Anh nghe tiếng gọi của dì em đi!

Hức, anh trở mặt nhanh như thế làm cho cả nhà em khổ sở đấy!

“Anh không phải quân tử, anh là tiểu nhân.” Từ Trạm ngồi vào xe, ngoài miệng thì cứng rắn, nhưng thật ra lại không đuổi Diệp Thái Vi xuống.

Anh không phải tiểu nhân, anh là tiện nhân. Đương nhiên, đây chỉ là câu chữ trong lòng Diệp Thái Vi, bình thường bảo cô nói ra cô đã khôn dám, huống chi bây giờ áp lực từ Từ Trạm lại nặng như vậy, cô không đành đến nỗi nguy hiểm gần trong gang tấc cũng không phát hiện ra.

“Anh xem, mấy ngày nay em mệt phờ người rồi, không có công lao cũng có khổ lao, mà không có khổ lao thì cũng có mệt nhọc, phải không nào?” Diệp Thái Vi vừa nói xong, lại không nhịn được trách cứ, “Đáng ra là để cho em bắt đầu nghỉ từ hôm qua, tại sao lại đột ngột thay đổi? Thế này không giống với tác phong của anh.”

Từ Trạm khởi động xe, mãi sau mới trả lời cho cô một câu: “Anh thích thế.”

Nhưng vẻ mặt của anh thì đúng là đang mất hứng.

Diệp Thái Vi cắn răng, “Anh nói đi, em phải làm thế nào anh mới chịu?”

“Đánh cược một ván.” Từ Trạm nhìn phía trước, vẻ mặt không chút thay đổi.

“Đánh cược...Cược gì?”

“Domino đi, chơi ba ván, em thắng thì anh đích thân đưa em về.”

Đây chẳng phải là muốn hại người ta sao? Mà phải nói là, người còn chưa chết nhưng đã lập bia ghi ba chữ “Diệp Thái Vi”!

Mấy năm Diệp Thái Vi nổi danh ở mấy sòng bài ngầm có tiếng, bao nhiêu kĩ thuật đánh domino đều là do Từ Trạm dạy, càng không nói đến chuyện bấy năm qua cô không chơi nhiều trò này. Trước đây dễ dàng sát phạt Giang Lạc và Điền Văn, bởi dù sao đây cũng là hai con gà chả hiểu rõ quy tắc chơi, nhưng nếu lấy Từ Trạm làm đối thủ, Diệp Thái Vi có một núi vàng cũng không đủ để thua.

Cô chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi thôi!

“Thế nếu em thua?” Diệp Thái Vi thầm run sợ trong lòng.

Tuy nói cô hoàn toàn có thể ỷ vào mối quan hệ thân thiết với Từ Trạm để chơi bản, nhưng cô mơ hồ cảm giác tâm trạng không tốt lúc này của anh có liên quan đến mình, hơn nữa anh lại là nguồn cơn của cô, cứ thuận theo ý anh chắc là ổn hơn.

Cả đoạn đường, Từ Trạm không nói chuyện, cứ thế tiến xe vào bãi đỗ ngầm.

Sau khi xuống xe, anh chống một tay trên nóc, khom lưng nhìn người ngồi trên ghế phó lái, rồi trả lời: “Thua một lần, cởi một món đồ.”

Diệp Thái Vi ngơ ngác nhìn bộ quần áo trên người mình...

Một cái áo khoác, một chiếc sơ mi.

Nếu như thua ba lần, chẳng phải là muốn cô...khỏa thân?

“Em phải gọi anh là Từ cầm thú!” Rốt cuộc Diệp Thái Vi cũng rống lên được một câu vốn giấu trong lòng, khuôn mặt bắt gặp đồ tía.

17. Chương 17

Gian phòng khách yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng con kiến bò qua song cửa sổ.

Một bộ domino bằng ngà đặt trong hộp gỗ đàn, chính nó sẽ chứng kiến một ván bài “gian ác” sắp diễn ra.

Từ Trạm tự biết mình tức giận đến mất lý trí mới có thể đề xuất vụ đánh cược này. Nhưng anh hoàn toàn không muốn kìm chế. Cứ để thế đi, chết thì chết!

Dù nói đó chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng anh vẫn tức giận. Tô Gia Dương chạy đến chỗ người ta bán trà, muốn cà phê là có cà phê, đây rõ ràng là muốn phá đám, vậy mà cô ấy còn “nâng chén đối ẩm” với hắn, chuyện trò vui vẻ!

Lúc trước tên kia lợi dụng cô, bắt tin trong bảy năm, căn bản không hề có chút áy náy nào, bây giờ xuất hiện lại có thể khiến cô tươi cười. Dù sao từ trước đến giờ, anh cũng chưa nghe cô nói một chữ “không” với Tô Gia Dương!

Tại sao đã bảy năm rồi mà cô vẫn bị Tô Gia Dương dắt mũi?

Tại sao Tô Gia Dương vô lại đến mức ấy mà vẫn có thể nhận được sự dung túng của cô?

Tại sao Tô Gia Dương lại đoạt đi sự chú ý và ánh mắt nóng bỏng mà cô vốn dành cho anh?

Tại sao...anh tốt với cô như vậy, mà cô vẫn dùng hai chữ “bạn bè” để vẽ ra ranh giới giữa hai người...

Từ Trạm thật sự phát điên rồi.

Vụ đánh cược hôm nay ít ra sẽ cho cô biết rõ, anh đối với cô không phải là một người “bạn” mờ nhạt như những người khác, mà là một “người đàn ông” hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù thủ đoạn có dữ dội, nhưng hiệu quả sẽ nhanh chóng đạt được.

Trải qua bảy năm quan sát cận thận, bây giờ Từ Trạm đã xác định, Diệp Thái Vi chắc chắn là loại hạch đào vỏ cứng, không dùng búa đập thì không thể ăn được đến “nhân”!

Nếu còn do dự nữa thì bảy năm đợi chờ sẽ hoàn toàn tan thành bọt nước.

“Thế nào, đánh cược hay không?” Dè nén cơn tức giận, Từ Trạm khẽ cười, nghiêng người dựa vào lưng ghế salon, ánh mắt khóa lấy cô nàng Diệp Thái Vi đang ngồi xếp bằng trước bàn trà, hàm dưới căng cứng để lộ ra tâm trạng thật sự.

“Không...không cần phải đánh cược liều như thế chứ...” Diệp Thái Vi cảm thấy mình sắp mất khả năng ngôn ngữ rồi.

Chẳng phải đại sự quan trọng nào, tạo sao phải đánh cược kiểu này? Cô còn là gái chưa chồng...Ặc, mặc dù tuổi có lớn một chút, nhưng kể cả sinh lý hay tâm lý, về bản chất thì cô vẫn còn là con gái!

“Thế nên là không chơi?” Từ Trạm khẽ nhíu mày như thể không sao cả, gấp hộp gỗ đàn lại, “Đi thôi, anh đưa em về làm việc.”

Diệp Thái Vi cuống quýt dè tay anh lại, ngăn không cho anh rời đi.

Mặc dù không rõ tại sao Từ Trạm lại nổi giận đến vậy, nhưng cô có thể cảm nhận được sự kiên quyết của anh.

Thật ra cô có thể cự tuyệt, có thể cứng đầu làm loạn...

Cô hoàn toàn có thể tố cáo anh tội quấy rối X! (Đây là nguyên văn nhé, còn mình đoán thì đây là quấy rối tình dục :v)

Cho dù không thể oai hùng nói “Bà đây mặc kệ, cùng lắm thì cả nhà cùng nhau treo cổ.”, thì ít ra cũng có thể mạnh mẽ nói “Cùng lắm thì bà đây không thêm nghỉ phép, chứ nhất định không chịu chết!”

Nhưng trong lòng cô lại có một dự cảm mơ hồ, nếu mở miệng từ chối, giữa cô và Từ Trạm...đường như sẽ phát sinh một biến cố mà không thể văn hồi được nữa.

Không có lý do gì cả, chỉ là cô cảm giác như vậy.

Sau biến cố của gia đình vào bảy năm trước, Diệp Thái Vi sợ tất cả những loại biến cố. Bảy năm trước, khi mất đi tất cả, vẫn có Từ Trạm ngồi bên cạnh nói với cô, một ngày nào đó em sẽ hạnh phúc. Câu nói đó khiến cô cảm thấy, cuộc đời này không đẩy cô đến mức phải hai bàn tay trắng.

Ít nhất còn có Từ Trạm.

Anh vẫn ở bên.

Còn bây giờ, nếu mất đi Từ Trạm...

Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên phát hiện ra không biết mình nên đi đâu. Không tìm được vị trí, không tìm được phương hướng. Thì ra, sự thật vốn bị cô ép phải quên đi lại vẫn tồn tại. Thì ra, cô dùng tư cách bạn bè để duy trì khoảng cách, nhưng trong lòng lại khắc sâu tình cảm dành cho anh.

Sau một hồi giác ngộ*, đột nhiên Diệp Thái Vi cười. Hành động này khiến tim Từ Trạm khẽ nhú lại một nhịp, anh thầm hỏi liệu có phải mình quá kích động nên đã phá hỏng mọi chuyện rồi không.

*Nguyên bản là “Đề hồ quán đỉnh”, ý chỉ việc rót trí tuệ vào người để đạt được sự giác ngộ. (Blog Đạo học)

Kết quả lại là, Diệp Thái Vi thông dong vén tóc mai, hào sảng nói: “Bắt đầu đi.”

. . .

Vốn đang khí thế hứng hực, sau khi Diệp Thái Vi đồng ý, Từ Trạm lại bắt giác có chút chột dạ.

Cảm giác chột dạ này đến thật không đúng lúc, quá đột ngột, khiến anh trong nhất thời không thể làm gì khác hơn là im lặng, giả vờ trấn tĩnh để bắt đầu cuộc chơi.

Ván thứ nhất, Diệp Thái Vi thua.

Không đợi Từ Trạm mở miệng, cô đã tự giác cởi áo khoác, động tác dứt khoát, ánh mắt bình tĩnh, thật khiến Từ Trạm có cảm giác đầu hiện đầy vạch đen.

“Đợi chút, uống cốc nước rồi tiếp tục.” Diệp Thái Vi đứng dậy đi vào phòng trong, “Ấy, cốc của em đâu, cốc của em đâu?”

Đã bảo rồi mà, cô không có khả năng giữ bình tĩnh được đâu!

Từ Trạm bật cười, đưa mắt nhìn bộ dạng chạy tới chạy lui của cô.

Sau màn làm trò không thành của cô, ván bài lại tiếp tục.

Ván thứ hai, Diệp Thái Vi thua.

Cởi hay không cởi, đây mới là vấn đề. Hơn nữa còn là vấn đề cực kỳ nghiêm túc.

Diệp Thái Vi cảm thấy mình chưa từng trải qua cuộc khảo nghiệm thần kinh nào như lần này. Cô vốn là một người bảo thủ mà!!!

Từ Trạm nhìn cô chăm chú, dùng sự trầm mặc đầy áp lực ngăn ý đồ bỏ dở giữa chừng của cô.

“Có thể...thông cảm một chút không?” Diệp Thái Vi đỏ mặt nhìn anh, giọng nói có chút run rẩy.

“Không phải vừa nãy em gọi anh là Từ cầm thú sao?” Từ Trạm chậm rãi lắc đầu, “Thật ra anh chẳng những cầm thú, mà còn không bằng cầm thú.”

Bất kể cô có van nài thế nào, anh tuyệt đối không mềm lòng!

Trước sự trầm mặc đáng sợ này, Diệp Thái Vi nghiêng răng nghiêng lợi ra quyết định.

Tay phải cô kéo ống tay áo trái, bả vai rụt lại, để thừa một khoảng không bên tay áo trái. Tiếp theo, từ ống tay áo trái tuột xuống một cái dây. Năm ngón tay trái lại tóm cổ tay áo phải, bả vai lại rụt như lúc nãy.

Điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, cô xoay nghiêng người, đưa tay thò vào trong áo sơmi...Cởi móc áo lót. Sau khi loay hoay làm mấy động tác...cô lôi chiếc bra đen ném lên chiếc áo khoác, rồi mới xoay người lại.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Thái Vi đã mặc áo nghiêm chỉnh, lúc xoay người đối diện với Từ Trạh thì vẻ mặt như chưa xảy ra chuyện gì, “Được rồi.”

Dù cô cảm nhận được khuôn mặt mình đang nóng bừng, nhưng vẫn cố không nhăn nhó. Thời điểm xấu hổ như thế này, chỉ có dùng vẻ mặt đó mới khiến cô không cảm thấy xấu hổ hơn.

Từ Trạh trợn tròn một lúc mới thấp giọng cảm thán: “Thế mà cũng được á...”

“Anh chỉ nói thua một ván cỏi một món đồ, không nói phải cỏi cái nào trước.” Đúng là muốn phát rồ mất.

Bàn tay của Diệp Thái Vi đặt dưới bàn trà đang run rẩy, cảm giác mỗi chữ cô nói ra đều hoàn toàn mơ hồ.

“Được, coi như em lợi hại.” Từ Trạh giơ ngón trỏ chỉ về phía cô, lại không quên nở nụ cười gian tà, “Vẫn còn một ván.”

Đúng rồi, còn một ván nữa, mà nửa người trên của cô chỉ còn một món đồ.

Vẻ mặt điềm tĩnh của Diệp Thái Vi lập tức bị gỡ bỏ, cô quay đầu sang một bên, đưa tay vò rối tóc: “Không cần anh nhắc nhở chuyện tàn nhẫn như thế thì em cũng cảm ơn anh lắm rồi!”

“Không cần khách sáo.” Từ Trạh đáp lại, “Đây là việc anh cần làm.”

Rõ ràng là phải giết ngay ý đồ của anh đi. Rốt cuộc đồ thần kinh này muốn làm gì? Diệp Thái Vi quay đầu trừng mắt với anh, ánh mắt vừa kinh hãi vừa giận dữ.

“Haiz, tự dừng lại thấy...ba ván hơi ít.” Ánh mắt Từ Trạh lia một đường từ trên xuống dưới người cô, trong giọng nói mơ hồ có vẻ tiếc nuối.

Diệp Thái Vi bị dọa đến mức muốn nhảy dựng lên, nhưng cái bàn vướng víu quần lấy chân cô. Cuối cùng, cô dứt khoát ngã người ra sàn nhà, miệng khóc tu tu: “Rốt cuộc em tạo nghiệt gì đây! Em đắc tội gì với anh hả! Em...”

“Bớt nói nhảm đi, đừng tưởng là làm thế mà anh tha cho em.” Từ Trạh không quan tâm đến bộ dạng lộn của cô, kiên quyết tuyên bố, “Còn một ván nữa.”

Khổ nhục kế không có tác dụng, Diệp Thái Vi chẳng thể làm gì hơn là ngồi dậy, kiên trì đánh nốt ván cuối cùng.

Ván thứ ba, đương nhiên Diệp Thái Vi lại thua.

Sự thật tàn khốc chính là không nên trông vào số đỏ! Một giọt mồ hôi trên trán Diệp Thái Vi nhỏ xuống, thể hiện cho nội tâm đang quặn quai của cô.

“Muốn ghi nợ không?” Động tác tóm chặt vạt áo của cô khiến tâm trạng Từ Trạh vô cùng phức tạp. Bộ dạng như con thỏ xông nhảh vào hang thú dữ của cô khiến nổi tức giận của Từ Trạh tan dần, thay vào đó là cảm giác xót xa, còn có nỗi bực tức khó hiểu.

“Nhưng, có thể quyt nợ không?” Diệp Thái Vi nuốt nước miếng.

Cô thật sự hận mình đã nông nổi, đang yên đang lành lại đi đồng ý với ván cược quái gở này của anh! Rốt cuộc là cô đã vì mục tiêu ghê gớm nào mà phải đối mặt với nguy cơ khảo thân chạy rông?

Từ Trạh ngồi thẳng dậy, cách một bàn trà, nhướn người về phía cô: “Vậy thì em cầu xin anh đi.”

Vốn là anh muốn dọa cô, chứ không phải ép buộc cô. Nhưng Diệp Thái Vi lại tin là thật, còn nghĩ rằng anh đang thực sự muốn giở trò lưu manh. Đây chỉ là nhân thể có dịp thì tranh thủ, anh không hề có ý định làm loạn để rồi hai người từ nay về sau chẳng nhìn mặt nhau. Có lẽ đây là cơ hội để cô biết rõ sự tồn tại của anh, anh không vội vàng.

Từ năm trước, khi nghe tin Tô Gia Dương về nước, anh đã bày binh bố trận, từng bước một khóa chặt Diệp Thái Vi ở bên mình. Tình thế lúc này tốt hơn hẳn mối quan hệ không mặn chẳng nhạt trong bảy năm qua.

Diệp Thái Vi gập ngón trỏ và ngón giữa tay phải làm thành tư thế “quỳ” của một người, cúi đầu nói: “Cầu xin anh.”

Từ Trạm nhìn cô một lúc lâu rồi đột nhiên cười, bước sang kéo cô dậy, nắm tay cô dắt ra cửa phòng khách: “Thôi thôi, anh đây đại nhân đại lượng, không thêm so đo với em. Thu dọn đồ đạc đi rồi anh đưa em về.”

Diệp Thái Vi cứ ngây ngẩn mà được dẫn đến cửa phòng.

Ấy? Chỉ thế mà đã thoát nạn? Tên này bị trúng gió hay sao ấy.

Tâm trạng vui vẻ khiến cô không để ý rằng anh đang nắm tay mình, còn hết sức phấn khởi cảm ơn: “Đa tạ, đa tạ.”

“Đừng có vội cảm ơn anh.” Từ Trạm thu lại ý cười, nghiêm mặt nhìn cô, “Chiếu theo quy tắc giang hồ, đã nợ là phải trả.”

Diệp Thái Vi thoáng rung mình: “Lại muốn làm gì nữa? Anh cũng...” Tha cho em rồi mà.

Chưa nói hết đã bị người ta ăn tươi rồi.

Từ Trạm khẽ hôn cô, nhẹ nhàng cắn một cái vào môi cô.

Diệp Thái Vi chỉ biết trơ mắt nhìn mọi chuyện từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc, vài giây ngắn ngủi khiến cô không kịp có phản ứng gì.

Khóe miệng Từ Trạm khẽ cong lên, ánh mắt lóe lên vẻ rung động, giọng nói trầm thấp: “Em với anh qua lại cũng lâu rồi, chiếm tí hơi như vậy, cũng coi như thanh toán hết nợ.”

18. Chương 18

À không đúng, Tô Ánh Kiều vô tội.

Diệp Thái Vi ngừng lại, chửi một lần nữa: “Chết em rể anh đi!”

Lại không đúng, Đoàn Vũ Phi cũng vô tội.

Hôm nay làm gì có ai khác đâu. Trình tiến hóa của ngôn ngữ chửi đúng là không tránh khỏi làm hại đến người vô tội.

Diệp Thái Vi quẳng người lên giường, u oán nhìn lên trần nhà, hình dung ra khuôn mặt của Từ Trạm trên đó.

Đúng là gã khùng, chắc chắn là bị đập đầu vào cửa nhà xí rồi!

“Anh bị thần kinh hả? Anh bị viêm màng não hả? Anh bị Parkinson hả? Người ta bảo lợn đâm vào cây, còn anh đâm vào lợn hả?” Diệp Thái Vi oán giận cắn răng chửi mắng một trận, cuối cùng bực bội dậm thùm thụp xuống giường.

“Diệp Thái Vi, con đóng cửa trong phòng phát điên cái gì đấy? Mau ra rửa tay ăn cơm đi!”

Bà mẹ kế “không phải tri kỉ” gõ cửa côm cộp.

Diệp Thái Vi nhất thời nản lòng, rề rề đứng dậy ra mở cửa, tựa đầu vào cửa cười một cái rồi mới thều thào nói: “Dì Tổ yêu quý, dì nói xem con đến trái đất có phải là quyết định chính xác không?”

“Ấy, sao mặt đỏ thế?” Kiều Tổ Anh đưa tay sờ trán cô, “Không sốt! Hay là...chịu kích thích gì?”

Khuôn mặt Diệp Thái Vi đỏ như hiện trường một vụ nổ bom nguyên tử, ánh mắt không tiêu cự: “Mấy ngày này, dì với bố con cách xa con một chút đi, thần kinh là bệnh lây truyền đấy!”

Nói xong cô bước luôn ra ngoài.

Rửa tay, bê bát lên, ngoan ngoãn ngồi vào bàn, ăn cơm, sau đó diu bố về phòng nghỉ ngơi, thu dọn bát đĩa trong bếp, rồi giúp mẹ kế rửa bát. Từ đầu đến cuối, vẫn như cái hồn lượn lờ.

“Diệp Thái Vi, con mà làm vỡ cái bát nào nữa là dì hành chết con!” Rốt cuộc Kiều Tổ Anh cũng không nhịn được nữa, thấp giọng khẽ quát.

Diệp Thái Vi lấy lại tinh thần, tay chân luống cuống cả lên: “Xin lỗi, xin lỗi, tay hơi trơn tí thôi.”

Kiều Tổ Anh nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc, rồi kéo cô đến ghế sofa trong phòng khách: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chuyện gì cơ ạ? Không có gì, không có gì, ha ha.” Diệp Thái Vi cười khan hai tiếng rất khoa trương, chỉ chỉ ra cửa sổ, “Thời tiết tốt, ánh nắng đẹp, chẳng có chuyện gì cả, cuộc đời đẹp biết bao.”

“Công việc mới của con chẳng lẽ là ở bệnh viện tâm thần Thanh Sơn? Mới đi chưa đến một tháng mà về nhà lại như con dở hơi.” Ánh mắt sắc bén của Kiều Tổ Anh khóa chặt lấy cô.

Diệp Thái Vi bị nhìn đến mức chột dạ, cô lảng lảng buông cánh tay xuống, dứt dứt mấy sợi tua rua ở tấm phủ sofa.

Cô không hề muốn như vậy mà. Ai biết Từ Trâm lại đột nhiên nổi khùng, thoát cái đã khiến cả thế giới của cô nổi gió.

Đầu tiên là đánh cược cởi quần áo, sau đó lại ghi một khoản nợ rất rõ ràng...Lượng thông tin lớn, dung lượng bộ nhớ ít ỏi của cô không cách nào tiếp thu kịp!

Kiều Tổ Anh thấy cô không chịu trả lời, đành đổi sang một vấn đề khác: “Người đưa con về hôm nay có quả xe không bình thường chút nào, tình hình thế nào đây?”

“Chả có tình hình nào cả, anh ấy nhiều xe lắm.” Diệp Thái Vi không ngẩng đầu, thuận miệng đáp một câu.

“Anh ấy á? Ai đấy?”

“Sếp mới của con.”

Kiều Tổ Anh liền tỉnh ngộ, gật gật đầu: “À, viện trưởng của con.”

“Viện trưởng gì cơ ạ?” Diệp Thái Vi ngẩng đầu nhìn bà chăm chăm, tỏ vẻ kỳ quái.

“Viện trưởng bệnh viện tâm thần Thanh Sơn.” Kiều Tổ Anh nghiêm túc trả lời.

Diệp Thái Vi nhào đến, ôm cổ bà kêu la: “Dì Tổ! Dì Tổ yêu quý của con! Khuê nữ nhà dì bị quấy nhiễu X rồi...”

*Chữ X của tác giả, chắc là quấy nhiễu td :v Từ sau mà gặp chữ X này, mình xin phép đổi sang “ấy ấy” :v

Kiều Tổ Anh đẩy cô ra, dùng ánh mắt nghiêm túc đánh giá cô một lúc, rồi nói chắc như đinh đóng cột: “Không thể nào.”

“Tại sao không thể? Dựa vào cái gì mà không thể chứ?” Diệp Thái Vi không phục.

“Xét theo cái mặt tròn vo của con, xét theo vóc người con, trên cơ bản là không đủ tiềm năng bị quấy nhiễu ấy.” Kiều Tổ Anh nói năng không chút nề nang, “Dì với bố con cực kỳ yên tâm về khoản này.”

Diệp Thái Vi hóa đá một lúc mới hỏi ra được: “Dì Tổ, dì có em gái không?”

“Không có, sao thế?” Kiều Tổ Anh không hiểu tại sao đề tài này lại đột nhiên liên quan đến thân quyến của mình.

Sau khi có câu trả lời, Diệp Thái Vi lập tức gào thét trong lòng...

Vậy thì...

Yên tâm cái em gái dì ý!

“Đừng có chuyện lọ xọ chuyện kia, chỉ giải lăm điều thôi.” Hai tay Kiều Tổ Anh đè chặt vai Diệp Thái Vi, không cho cô giãy giụa, “Tâm trạng của con hôm nay không bình thường, dì lo đấy nhé.”

“Ai lăm điều chứ.” Diệp Thái Vi phụng phịu vẽ vẽ lên sofa, “Rõ ràng là con khóc lóc kể khổ với dì, tức là con đang rất thảm.”

Kiều Tổ Anh liếc xéo cô một cái: “Cái mặt này của con chẳng có vẻ thảm thiết gì sất, mà đúng như một hồ nước xuân bị khuấy đảo.”

“Dì hiểu lầm rồi! À, không đúng, là bị ảo giác rồi!” Diệp Thái Vi dùng đầu đập vào bả vai bà, ngoan cố kháng cự.

“Dì còn không biết con à? Nếu không phải vì vấn đề tình cảm, dì đổi sang họ con luôn!” Uy lực của Kiều Tổ Anh vẫn không giảm.

“Con lại không biết dì muốn theo họ chồng...”

“Nghiêm túc đi! Thành thật khai báo mau! Đừng ép dì gọi bố con xuống tra hỏi.”

Trong sách có ghi, tivi cũng có chiếu, mẹ kế quả là loài sinh vật đáng sợ.

Diệp Thái Vi yên lặng một lúc, đối mặt với bà mẹ kế đang quỳ trên sofa, cô cúi đầu xuống, mái tóc dài bù xù che đi hai gò má hồng một cách lạ thường: “Thật ra không phải là con không chịu nói, mà chủ yếu là do chuyện này rất phức tạp, kể đầy đủ ra thì đúng như vãi bô chân của Vương đại nương, vừa thối vừa dài...”

“Thế thì con nói ngắn gọn thôi xem nào.” Mẹ kế đáng sợ thật sự không muốn nói nhảm với cô.

Diệp Thái Vi kháng nghị: “Con là con gái của dì, không thể bị ấy ấy sao?”

“Thôi thôi thôi, dì cũng chả có con gái nào quái gở thế này.” Kiều Tổ Anh lơ đi cái dáng khua khoắng của cô, đập tắt ý đồ muốn đánh trống lảng của cô, “Nói!”

“Thế nên, con thích cậu ta?” Kiều Tổ Anh kiên nhẫn nghe Diệp Thái Vi tường thuật tình sử vừa thối vừa dài, như nghĩ ra cái gì đó, bà liền nhìn cô, “Hay là có thể nói, con yêu cậu ta?”

“Là ngay từ đầu! Ngay từ đầu!” Diệp Thái Vi cường điệu.

Kiều Tổ Anh mắng cô: “Con tưởng dì mù chác? Nói thật cho con biết, khuôn mặt này của con không giấu nổi tâm trạng đâu.”

Kỳ thực, trong lòng Kiều Tổ Anh rất rõ ràng, không phải Diệp Thái Vi trời sinh không biết giấu chuyện, mà là cô không che giấu gì trước mặt bà mẹ kế này đây.

Bắt đầu từ hơn chục năm trước, khi bà được gả cho bố Diệp Thái Vi, cô bé này đã luôn dùng cách ấy để làm nhạt đi khoảng cách giữa hai người không cùng huyết thống.

Khi ấy cô còn nhỏ, vốn có chút sợ mẹ kế sẽ ghét mình, nên lúc nào cũng dùng thái độ vui vẻ để đối mặt với một thành viên mới mang tên “mẹ kế”. Hơn nữa, nhà họ Diệp vốn là từ nơi khác đến thành phố này cắm rễ bám trụ, tuổi đời cô bé không lớn nhưng cũng rất nhạy cảm, biết mình ở đây không ai nương tựa, ngoài ba người một nhà ra thì chẳng có nhiều chỗ dựa ấm áp.

Cứ cho là cô bé có chút dè chừng, nhưng Kiều Tổ Anh không cảm thấy gai mắt, mà lại vừa vui mừng vừa xót xa. Vì vậy, bà cư xử với Diệp Thái Vi vừa như một người bề trên, lại vừa như một người bạn, hai người không có gì giấu nhau, muốn trao đổi điều gì cũng hoàn toàn có thể thoải mái.

Cũng vì điều này, mà hôm nay thấy Diệp Thái Vi có vẻ khác thường, bà mới lo lắng như một người mẹ chính thức.

Con bé này từ nhỏ đã nhạy cảm, chỉ sợ cái tính nhạy cảm này sẽ khiến nó tự dồn mình vào ngõ cụt.

“Được rồi, nếu như bị dì nhìn thấu rồi...” Diệp Thái Vi cúi đầu ừ ừ, “Con thích anh ấy, vẫn luôn thích.”

Thậm chí, có khả năng là vĩnh viễn.

Kiều Tổ Anh thở dài một hơi: “Thích thì phải theo đuổi chứ, giờ đã là thế kỷ mới rồi, con gái theo đuổi con trai chẳng có gì lạ cả, xấu hổ cái gì chứ?”

“Anh ấy không thích con.”

Rốt cục cũng nói được bí mật giấu trong lòng mười năm nay, Diệp Thái Vi lại phát hiện ra, tâm trạng mình không hề khổ sở và tuyệt vọng như trong tưởng tượng.

Có lẽ là vì thời gian dài đã trị khỏi vết thương?

Hay là vì bảy năm qua, Từ Trạ̣m đã cho cô nhiều hồi ức ậ́m ậ́p, khiến cô cảm thấy, cho dù không yêu được thì cũng không tiếc nuối hay đau khổ.

Kiều Tổ Anh đưa ánh mắt như thể nhìn một đ̣ứa ngộ́c về phía cô: “Cậu ta không thích con, thể bảy năm nay với con là ý gì? Cậu ta nhàn rồi lắm chắc?”

“Chắc là, chắc là từ đầu do Kiều Kiều đi...” Diệp Thái Vi không dám chắc lắm, “Con với em gái anh ấy là bạn, cho nên anh ấy quan tâm nhân thể?”

“Một người mà lại quan tâm nhân thể những bảy năm? Con làm như tình cảm của người nhà họ Từ không đáng giá lắm ý?” Đúng là lừa mình dối người, chẳng đáng yêu chút nào, “Vội lại, dĩ nhớ là hồi đấy quan hệ giữa con với Từ Ánh Kiều cũng chỉ bình thường thôi, tại sao sau đấy lại tốt hẳn lên thể chứ?”

Diệp Thái Vi cau mày, cắn chặt môi dưới.

Kiều Tổ Anh tiếp tục nói: “Hơn nữa, không phải hôm nay con còn kêu ầm kêu ỹ là bị quấy nhiễu ấy ấy sao? Con cho rằng cậu ta nhầm chán đến nỗi tìm con giải sầu hả?”

“Chẳng lẽ không đúng sao ạ?” Diệp Thái Vi ngơ ngác nhìn bà.

Kiều Tổ Anh chỉ hận nỗi sắt không rèn được dao, đưa tay dí dí vào đầu cô: “Cậu ta là ai? Cậu ta là Đại thiếu gia của nhà họ Từ! Trong giới các công tử, muốn nhìn dạng con gái nào cởi áo mà chẳng được? Việc gì phải hao tổn tâm trí để nhìn cái người trơ hai rãnh xương sườn như con hả?”

“Con cảm thấy anh ấy chỉ đột nhiên nổi thú tính, cái ấy trùng lên não...”

“Không nói với con nữa, con sinh ra đã không đủ điều kiện khiến người ta phạm tội rồi.” Kiều Tổ Anh ra sức mắng cô, đả kích cô, sau đó lại chuyển giọng dịu dàng, “Tất nhiên là cậu ta động tâm với con nên mới động tình, đồ đàn này.”

Chuyện đáng phải nghĩ thì không nghĩ ra, chuyện không nên nghĩ thì lại nghĩ nhiệt tình. Con người này đúng là may mắn lắm mới lớn được đến ngày hôm nay!

“Rõ ràng là đôi bên sinh tình rồi, sao con lại tuyệt vọng đoán thành tình đơn phương cơ chứ? Đừng có tự mình nghĩ này nghĩ nọ mà tưởng là mình hiểu tâm ý đối phương rồi. Con đã từng hỏi qua người ta một câu chưa?”

“Rồi.” Mất Diệp Thái Vi ngân ngấn nước, cô nhỏ giọng trả lời, “Con thổ lộ rồi, năm mười bảy tuổi ấy.”

“Con nói gì?” Kiều Tổ Anh nhíu mày, “Cậu ta không đáp lại?”

Diệp Thái Vi bình tĩnh nhìn xuống đất, cười đến chua chất, “Con nói, ‘Từ Trạ̣m, em thích anh.’”

Anh nói ——

Tránh xa ra một chút!

19. Chương 19

Thật ra Diệp Thái Vi vẫn luôn biết rõ, từ nhỏ mình đã chẳng có điểm nào hơn người, tuyệt đối không có chuyện dễ dàng đạt được bất cứ thứ gì mà không cần nỗ lực.

Cho nên, từ năm mười sáu tuổi, khi đã xác định tình cảm với Từ Trạ̣m, cô đã cố gắng đến hai lần.

Lần đầu tiên là hẹn gặp Từ Trạ̣m vào sinh nhật cô. Đáng tiếc, hôm ấy Từ Trạ̣m không đến, chẳng thể thổ lộ được.

Vì thế, cô chịu đựng hơn nửa năm, tự mình bình ổn lại, một lần nữa lấy dũng khí để mặt đối mặt nói ra lời thổ lộ đã chuẩn bị từ lâu.

Em thích anh. Ba chữ đơn giản, nhưng có trời biết, cô đã phải nhìn vào gương luyện tập rất lâu. Làm thế nào để cong khóe môi cười với cung độ thích hợp nhất, làm thế nào để có tiếng cười vui vẻ nhất, làm thế

nào để biểu lộ tâm ý bằng giọng nói êm tai nhất. Không nên thô lỗ quá, cũng không nên lả lướt quá, chân thành là được, thật lòng là tốt rồi.

Vì một mục tiêu mà tập đi tập lại, sửa tới sửa lui. Một cô gái mười bảy tuổi lại có đủ dũng cảm ôm ấp tấm chân tình, kiên nhẫn chờ đợi một cơ hội lâu như vậy.

Nhưng anh lại nói, tránh xa một chút.

Nhiều năm sau đó, cô vẫn thấy may mắn vì hôm đó Từ Trạm uống say, nếu không hai người e là còn chẳng thể làm bạn, sao có được bảy năm quý báu ấy.

Bảy năm nay, những việc Từ Trạm làm cho cô khiến cô ghi sâu trong lòng, cô cũng tin rằng Từ Trạm không hề ghét mình.

Nhưng chỉ là không ghét mà thôi.

Tục ngữ nói, từ hậu thổ chân ngôn (lúc say mới nói thật), cô luôn nghĩ rằng lúc người ta say mới bộc lộ trạng thái chân thật nhất.

Cho nên, câu từ chối kia của Từ Trạm vẫn luôn như thanh kiếm Damocles treo trên đầu cô, khiến cô luôn phải tự cảnh cáo mình suốt bảy năm qua, rằng phải giữ khoảng cách với anh, có thể làm bạn là tốt rồi, không dám tham lam hơn.

* Các bạn có thể lên mạng tìm câu chuyện về thanh kiếm Damocles.

Nếu như cô thử tới gần, thì ngay cả cơ hội làm bạn cũng có thể mất đi, như vậy thì sẽ chẳng còn bóng dáng của Từ Trạm trong cuộc sống của cô nữa, cô cũng không còn cơ hội được nghe dù chỉ vài lời anh nói nữa.

Trước năm mười chín tuổi, Diệp Thái Vi không có nỗi lo như đi trên miếng băng mỏng như vậy, bởi vì khi đó cô có rất nhiều cơ hội gặp anh, lại theo sau anh như hình với bóng, mà cho dù không thể tới gần thì ít ra cũng có thể lảng lạng ngắm nhìn.

Bây giờ không giống trước đây. Nếu như làm bạn cũng không thể, thì ngay cả tâm nguyện nhỏ bé được ngắm nhìn từ xa cũng khó mà giữ nổi.

Vì thế, cô cũng không muốn suy xét kỹ ý nghĩa thâm sâu đằng sau hành động của Từ Trạm.

Cô không phải là đứa ngốc, cô cũng không phải kẻ điên, cô chỉ không dám mà thôi. Không dám suy nghĩ nhiều, sợ suy nghĩ nhiều sẽ không khống chế được hành vi của mình. Sợ mình sơ suất sẽ phá hỏng khoảng cách quý báu giữa hai người. Dù chỉ là danh nghĩa bạn bè.

Từ Trạm và Diệp Thái Vi chỉ là bạn.

Định nghĩa này so với “Từ Trạm và Diệp Thái Vi là người yêu”...chán hơn rất nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn được cùng xuất hiện với nhau, còn hơn là làm người dưng, bất vô âm tín.

Đến lúc cô có thể thôi miên chính mình, khiến mình có thể giữ khoảng cách “bạn bè”, thì Từ Trạm lại đột nhiên trở nên khác thường. Điều này khiến cô có chút sợ hãi.

Diệp Thái Vi trầm mặc quỳ trên sô pha, mớ suy nghĩ hỗn độn đang đầu đá loạn xạ trong đầu cô.

Kiều Tố Anh biết cô đang bối rối, hiếm khi thu lại mồm miệng độc địa để dịu dàng ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói: “Hồi ức không dễ dàng xóa đi được, nhưng có một số việc sẽ bị thay đổi nguyên trạng nếu cứ lặp đi lặp lại trong lúc hồi tưởng.”

“Bất kể đã xảy ra chuyện gì, bây giờ hai đứa trưởng thành rồi, sẽ có suy nghĩ của người lớn. Thật ra trong chuyện tình cảm, không nên tin tưởng tuyệt đối vào lý trí, có đôi lúc nên tin vào trái tim mình. Nếu như con cảm nhận được cái gì thì đừng nên nóng lòng từ bỏ, có lẽ đấy mới là sự thật đấy.”

Nhưng, cảm nhận được cái gì đây?

Trong một khoảng thời gian ngắn mà đã bị tấn công dữ dội, giờ này Diệp Thái Vi không nói rõ nổi rốt cuộc mình đã cảm nhận được gì.

Cô chỉ cảm thấy hoảng, chỉ cảm thấy loạn, cảm không nổi, mà buồn cũng không xong.

Cứ trong tình trạng rối loạn như vậy hai ngày, Diệp Thái Vi luôn hoảng hốt, mấy lần bỏ điện thoại ra gọi nhưng lại không biết gọi cho ai.

Ngẩn ngơ kéo lên kéo xuống danh bạ điện thoại mấy lượt, cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào lại dừng ở tên của Từ Trạm.

Nhưng mãi vẫn không ấn nút gọi.

“Muốn gọi thì cứ gọi, tiết kiệm mấy đồng điện thoại cũng không giàu lên được đâu.” Kiều Tổ Anh nghiêm túc nhìn mấy thứ hàng trên giá, chẳng thèm liếc mắt với cô lấy một cái.

Diệp Thái Vi lấy lại tinh thần, xấu hổ cất điện thoại đi.

Nếu gọi, biết nói cái gì đây?

Nếu có can đảm, thì thật ra có thể hỏi anh gần đây phải giờ thế nào!

“Con...con không muốn gọi.”

“Còn trẻ mà sao xử lý vấn đề tình cảm rề rà thế nhỏ?” Kiều Tổ Anh thật sự chán vô cùng cái tính nhát gan này của Diệp Thái Vi.

Chuyện của thanh niên thì biết sao? Khác biệt thế hệ đấy nhé!

Diệp Thái Vi không lên tiếng, lững thững theo sau Kiều Tổ Anh đi chọn đồ.

“Ấy? Diệp Thái Vi?”

“Song Thư!”

Đi siêu thị mà lại gặp được sếp cũ, Diệp Thái Vi hết sức vui mừng.

“Đi siêu thị với mẹ hả?” Song Thư không biết rõ chuyện, nhưng trực giác đang bảo sao mẹ Diệp Thái Vi trông lại trẻ thế kia.

Diệp Thái Vi cười một cách tự nhiên, “Vâng, tranh thủ lúc rảnh rỗi, ra ngoài một chuyến. Em tưởng chị ra nước ngoài rồi?”

Trước đây có nghe đồng nghiệp đồn, Song Thư là tình nhân của một người thần bí, chuyện đột nhiên đóng cửa công ty là do “chính thất” phát hiện ra, thế nên cô ấy phải ra nước ngoài tránh nạn.

“Cô Diệp, chào cô ạ.” Song Thư gật đầu cười với Kiều Tổ Anh rồi mới nói với Diệp Thái Vi, “Vốn định ra nước ngoài, nhưng tạm thời có chút chuyện, đợi kết hôn xong rồi đi cùng ông xã luôn.”

“Chị sắp kết hôn?” Lời vừa ra khỏi miệng, Diệp Thái Vi cũng biết mình phản ứng hơi quá, vội vàng nói, “Ý của em là, chúc mừng chị! Đã định ngày chưa?”

“Mùng ba tháng sau, nếu em có thời gian, thì mời em đến dự lễ.” Song Thư khẽ cười.

Diệp Thái Vi vui vẻ gật đầu: “Được được được, chị kết hôn mà, đương nhiên em phải đến rồi.”

“Lì xì không được ít quá đâu, nếu không thì không cho em ăn cỗ.” Song Thư đùa.

Mặc dù mấy năm ở công ty, Diệp Thái Vi và Song Thư không quá thân thiết, thậm chí không cùng xuất hiện ngoài phạm vi công việc, nhưng cô vẫn luôn cảm kích vị sếp cũ này. Dù sao năm đó đúng lúc cô khó khăn, chính Song Thư đã không chút do dự nhận cô vào làm, để cô bắt đầu một cuộc sống mới.

Diệp Thái Vi không chút nhả nhó, vỗ vỗ miệng hứa: “Chắc chắn là có lì xì rồi, lì xì to hẳn hoi.”

Song Thư bật cười: “Không phải khoa trương như vậy, đến dự là được rồi.”

“Khoa trương gì, mấy năm nay có chị chiếu cố, không thì đã chẳng có Diệp Thái Vi của ngày hôm nay rồi.” Diệp Thái Vi nói rất chân thành.

Song Thư nhìn thấy vẻ mặt cô mà sững sờ trong giây lát, lại nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra, người em nên cảm ơn không phải là chị.”

Diệp Thái Vi nhìn cô ấy với vẻ kỳ lạ.

“Mặc dù có nhiều chuyện chị không biết tường tận, nhưng ít ra có một chuyện chị rất rõ...” Nụ cười của Song Thư ẩn chứa rất nhiều hàm ý, “Đó là, sự tồn tại và biến mất của Trác Ngọc, từ đầu đến cuối đều chỉ vì một mình em.”

...Có ý gì?

Diệp Thái Vi quay đầu liếc Kiều Tố Anh một cái, rồi lại nhìn Song Thư chằm chằm.

“Quả nhiên là em không biết.” Song Thư cười, “Đột nhiên chị rất muốn nói với em. Chị thật sự hâm mộ em, có một người cẩn thận che chở em dưới cánh tay suốt bao nhiêu năm, vậy mà vẫn không đòi công với em.”

...Lại có ý gì đây?

Diệp Thái Vi cảm thấy đại não mình không kịp vận hành, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại bốn từ nghi vấn ấy.

Từng từ của Song Thư đều dùng thứ tiếng Trung chuẩn để nói, nhưng sao lọt vào tai cô lại loạn như bong bóng thế này.

“Hai người đi thông thả nhé, chị đi trước đây.” Sau khi ném ra một quả lựu đạn, Song Thư liền đẩy chiếc xe hàng đi.

“Song Thư!” Diệp Thái Vi đột nhiên gọi cô ấy, ngập ngừng hỏi, “Chị nói, người kia...là ai?”

Song Thư quay lại cười, “Em đoán xem, Trác Ngọc thật ra là của nhà họ Ngô, hay là...họ Từ?”

Tên đầy đủ của Song Thư là Ngô Song, từng là chủ của văn phòng tư vấn Trác Ngọc nổi tiếng.

Nhưng đó là trên danh nghĩa mà thôi.

Bảy năm qua, người biết bí mật này không quá ba.

Sau cuộc gặp gỡ với Song Thư ở siêu thị, trong đầu Diệp Thái Vi chỉ có một suy nghĩ duy nhất...

Tại sao Từ Trạch lại làm vậy?

“...Tại sao cậu ta làm vậy, chẳng lẽ con còn không rõ à?” Kiều Tố Anh lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Thái Vi còn đang mơ hồ, “Đúng, tại sao anh ấy lại làm thế?”

Kiều Tố Anh rít lên, “Đương nhiên là vì cậu ta thích con rồi, đồ đàn!”

“Con...không thể tin được.” Diệp Thái Vi dè dặt ngẩng đầu, “Hay là Song Thư nói đùa?”

“Không tin thì con đi hỏi Từ Trạch chẳng phải là sẽ rõ sao?” Kiều Tố Anh liếc xéo cô, thật sự không thèm để ý đến cô nữa.

Diệp Thái Vi lắc đầu nguây nguẩy, “Hay là thôi đi! Ngô nhờ Song Thư nói đùa, không phải là con xấu hổ chết sao? Con không muốn! Tại sao anh ấy phải làm thế nhở! Dì cũng từng bảo...”

Không thể nhịn được nữa, Kiều Tố Anh nổi khùng, xếp hành lý đẩy cô ra khỏi cửa...

“Việc gì cũng phải thử, phải thử, con hiểu không? Chẳng lẽ vì sợ bị từ chối lần nữa mà con định ru rú trong nhà suốt đời à? Nếu con không quyết định, dì đây quyết định hộ con...Phấn đến cạnh Từ Trạch đi, hỏi chuyện gì con muốn biết, làm chuyện gì con muốn làm! Nếu cậu ta từ chối lần nữa, lúc đấy con mới hết hy vọng thật! Nhà họ Diệp không đến nỗi không gả được con gái ột người tử tế!”

Một chương bắt ngờ giáng xuống khiến cô hoa mắt, hỏa lực mạnh mẽ của bà mẹ kế khiến cô đành miễn cưỡng xin trợ giúp: “Con phải làm gì đây?”

“Dì không cần biết con làm thế nào! Chuyện đấy mà còn không giải quyết nổi, sau này dì với bố con biết trông cậy gì vào con đây?” bà mẹ kể vô tình quăng cho cô một cái nhìn khinh thường, nhấn tâm bỏ mặc cô đứng ngoài hành lang lộng gió.

Ôi cuộc đời.

Diệp Thái Vi rưng rưng nhìn về phía xa, yên lặng kéo hành lý về “kí túc xá cho nhân viên”.

20. Chương 20

Mặc dù không thấy bóng dáng Từ Trầm như cô mong muốn, cả căn hộ rộng lớn chỉ có một mình cô, nhưng đầu óc còn rối loạn nên Diệp Thái Vi cứ đứng ngồi không yên, chốc chốc lại rót chén nước uống, thỉnh thoảng lại lôi đồ ăn vặt ra nhấm nháp, lúc sau lại nằm thượt ra sofa.

Không thể trách cô không có khả năng tiếp nhận, thật sự là những chuyện liên tiếp xảy ra trong mấy ngày nay khiến cô vô cùng bồn chồn.

Những yêu cầu hà khắc của Song Thư suốt bảy năm qua ít nhiều khiến cô nghi hoặc, nhưng cô lại không dám dò xét kĩ những dấu hiệu có mối liên quan với nhau. Cô mơ hồ cảm thấy mình sắp chạm đến chân tướng, rồi lại không dám chắc rằng chân tướng ấy có phải chỉ là ảo giác vừa động đã tan hay không.

Đúng vậy, cô không ngốc đến thế.

Không nói năm đó, ngay cả bây giờ, “cổ vấn thời trang” vốn là nghề mới. Có thể tưởng tượng, bảy năm trước, Diệp Thái Vi nhận điện thoại phỏng vấn của “Trắc Ngọc” thì mù mờ đến mức nào.

Lúc ăn vận chỉnh tề, mang vẻ mặt non nớt đi phỏng vấn, cô không hề nghĩ sẽ được tuyển. Dù sao thì Diệp Thái Vi của lúc ấy nhiều kĩ năng phá hoại hơn là kĩ năng làm việc nuôi kẻ sinh nhai.

Vậy mà lại được tuyển, thậm chí không cần đợi đến lúc gặp mặt, Song Thư đã ra quyết định. Chỉ sau buổi phỏng vấn, cô đã được dự lớp đào tạo, bắt đầu một cuộc sống mới.

Thật ra cô cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại trùng hợp đến thế, vừa lúc cô rơi vào đường cùng thì liền có một công việc phù hợp rơi xuống trước mắt cô. Tất cả đều vô cùng hoàn hảo, như thể có một người đột nhiên kê cho cô một cái gối đầu vậy.

Khi đó, cô cảm thấy chỉ có thể là do có cục phân chó nào rơi trúng cái đầu gỗ của cô. Giờ mới hiểu, thì ra trên đời này không có thần tiên hay ma quỷ gì cả, người cho cô hy vọng vào lúc cô tuyệt vọng nhất chính là Từ Trầm.

Vẫn là anh.

Chỉ có anh.

Ngày chuyển khỏi khu biệt thự Đông Sơn, cô có nói với anh, cô muốn tất cả về con số không, thanh lọc mình trở nên đơn thuần nhất, nỗ lực sống, dùng mồ hôi và nước mắt tưới lên đóa hoa thuộc về chính mình.

Cô nói, muốn bỏ con đường tắt trước đây để một lần nữa bước đi, vậy thì trẻ con mới có thể trở thành chiến sĩ, Diệp Thái Vi mới có thể sống cuộc sống mới, không để người nhà thất vọng, không để bản thân hối hận.

Cho nên, Từ Trầm đáp ứng mong muốn của cô, cho cô một cơ hội trong phạm vi khả năng của anh, để cô lấy lại tuổi xuân đã hoài phí, một lần nữa bắt đầu cuộc sống tươi sáng.

Những chuyện xảy ra trong suốt bảy năm hiện lên trong đầu cô. Hình ảnh khắc cốt ghi tâm, cười đùa vui vẻ, khóc lóc ỉ ôi, trong mỗi một hình ảnh đó, Diệp Thái Vi luôn đứng cạnh Từ Trầm.

Anh quả thật là một người bạn trung thành nhất, cầu gì được nấy, chỉ cần cô không cam chịu, anh sẽ lắng nghe cho cô những thứ cô muốn, dù chưa từng cùng cô đồng thuyết trải qua mưa gió, nhưng vẫn đốt than sưởi ấm cho cô trong ngày tuyết rơi.

Con người này, đối xử tốt với cô như vậy rồi lại biến mất không dấu vết, thậm chí chẳng đòi cô phải nói tiếng “cám ơn”, chỉ thăm lặng bầu bạn với cô, nhìn cô đứng vững từng chút một, học được cách dựa vào chính mình trong cuộc sống đầy thăng trầm.

Tâm lòng đáng quý, tiếc rằng không phải tình yêu.

Thật đáng tiếc, không phải tình yêu.

Tiếc nuôi và chán chường vây chặt trái tim Diệp Thái Vi, rốt cuộc nước mắt cũng tràn qua khóe mắt cô, tâm trạng kìm nén bấy lâu cuối cùng cũng bộc phát.

Thật muốn đến gặp anh, ngay lúc này.

Cho dù cô tham lam, cho dù cô ảo tưởng, cho dù không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ cần gặp một lần là tốt rồi.

Hôm nay là ngày đầu tiên của hội đấu trà, khách quý đã đến chật “trà lư”. Đến giữa trưa, số lượng khách vẫn không giảm mà còn tăng thêm, không khí vô cùng náo nhiệt.

Bởi có một số nhân vật nổi tiếng tham gia thi đấu, nên mấy ông chủ ở đây là phận bề dưới phải đích thân ra tiếp khách.

Đoàn Vũ Phi có việc bận nên để vợ chưa cưới là Từ Ánh Kiều đến thay. Từ Ánh Kiều phải cười đến cứng mặt, vừa được chộp mắt một lát đã lại bị gọi.

“Đàn ông kiểu gì không biết, lúc có việc thì trốn biệt đi, để một mình mình chịu trận, cái mặt mình rõ ràng là kiểu con gái phải lao động không?”

Mặc dù cô đã cười nói và đáp chuyện bao nhiêu lượt, nhưng khách đến ngày càng nhiều, cô ngày càng bận rộn, nỗi ám ức này không tăng lên không được.

Từ Trạm liếc nhìn cô một nói, anh không nói gì, nhưng trong lòng thì đang ám ức hơn cả em gái.

Kiểu gì không biết! Về hai ngày, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi, cái mặt anh có giống người bị bỏ rơi chốn khuê phòng không?

Trong ba người bận rộn, chỉ duy nhất Giang Lạc là không oán thán. Thấy hai anh em nhà kia có vẻ bực bội, anh ta lại vô cùng hưng phấn: “Bạn mới tốt, nhìn tình hình này xem, vàng rơi vào túi không phải là mộng nữa rồi! Ái chà, tôi bảo này, hai anh em ông đừng đi, tối nay tôi chủ trì, chuẩn bị mở tiệc đãi khách!”

Tiền ơi tiền, tiền ơi tiền, tiền ơi là tiền...

Giang Lạc càng nghĩ càng high, nhìn dòng người nườm nượp đến mua trà, anh ta ngoác miệng cười không dứt, thỉnh thoảng còn tưởng tượng họ là ngài Mao trên đồng tiền đỏ.

Đội khách hàng rời khỏi quầy thanh toán và sà vào gian hàng khác, Giang Lạc hả hê nhìn bóng dáng cô gái thu ngân, thờ phào một hơi: “Bỏ ít được nhiều, lãi rồi lãi rồi.”

Xem đi, Diệp Thái Vi bảo anh ta tích hết các loại trà, anh ta liền làm theo, anh ta quả là một ông chủ biết lắng nghe ý kiến cấp dưới đấy chứ?

Tâm trạng không tốt, Từ Trạm ác ý lên tiếng giẫm nát trái tim đang nở hoa của Giang Lạc: “Một nửa tiền lãi của cậu là của Diệp Thái Vi.”

Quả nhiên, Giang Lạc đau lòng che miệng, “Ông không nói ra thì chết hả? Hả? Có chết không? Thiếu gia đây nói là làm, đã bảo chia cho Tiểu Diệp một nửa là chia một nửa, ông vội cái gì?”

“Anh Lạc, nhắc nhở anh một tạo cũng không phải là không được, dù sao thì cái mặt anh bây giờ trông rất giống sẽ qua cầu rút ván.” Đương nhiên Từ Ánh Kiều phải giúp đỡ người thân trước rồi, quyết định về phe anh trai công kích anh chàng kia.

Giang Lạc đơn thương độc mã, đành im lặng tránh né đòn tấn công của địch.

Chẳng được bao lâu, bỗng anh ta hưng phấn đưa cùi chỏ huých Từ Trạm, hất cằm về phía xa, “Ê, tưởng Tiểu Diệp xin nghỉ?”

Đúng là một nhân viên yêu nghề.

Từ Trạm sững sốt, nhìn về phía Giang Lạc bảo.

Ánh mắt vừa lướt qua đám đông liền thấy ngay cô nàng biệt tằm hai ngày nay ở trong góc, giấu gần nửa người sau tấm rèm cửa.

Diệp Thái Vi không hiểu tại sao mình phải trốn trong góc như một tên trộm thế này. Rõ ràng cô là giám đốc của trà lự, là người chịu trách nhiệm kí hợp đồng, được pháp luật bảo đảm, nói thế nào thì đây cũng là địa bàn của cô chứ nhỉ?

Nhưng lúc cô tiến vào, không chú ý đứng ngay phải vị trí đáng xấu hổ, thành ra bây giờ tiến không được mà thoái cũng không xong.

Cô lâm vào tình cảnh này đương nhiên là có nguyên nhân. Mà nguyên nhân chính là, cô đứng ở đây không lâu thì Hà Thiên Lam và Cung Hỉ cũng tới. Cô đứng sau tấm rèm cửa, nên họ không phát hiện trong góc còn có một người thứ ba.

Diệp Thái Vi tưởng họ sẽ đi ngay, hơn nữa cũng không quen biết chính thức nên không ra chào hỏi. Không ngờ, hai người ấy lại hào hứng nói chuyện không ngừng.

Hà Thiên Lam nhìn đám người nào nhiệt, nhướn mày đặt câu hỏi với Cung Hỉ: “Xem đã hiểu chưa?”

Cung Hỉ đưa tay vuốt trán, “Bảy tám phần, coi như hiểu được một chút.”

“Nói cái một chút xem.”

“Hạng mục này được thực hiện bởi hai nhà Từ – Giang.”

Hà Thiên Lam lắc lắc ngón trỏ: “Sai, ít nhất là ba nhà.”

Cung Hỉ kinh hãi: “Từ Ánh Kiều với Từ Trạm vốn là một nhà mà? Nếu nhà họ Từ chiếm hai phần, sao Giang Lạc có thể đại diện đến mức chen chân vào hạng mục có sự chênh lệch đến thế...Chẳng lẽ, người bí mật kia là Diệp Thái Vi?”

Kẻ vô tội vừa bị điểm danh – Diệp Thái Vi – khẽ run lên, cẩn thận kéo rèm cửa lại, trốn hẩn ở phía sau.

Đúng là xấu hổ, nếu bây giờ mà bị phát hiện, chắc chắn người ta sẽ nghĩ cô cố ý nghe lén. Bây giờ cô thật sự hận mình vừa rồi đã u u mê mê, sớm biết có tình huống thế này, cứ dằng hoàng trốn trong “kí túc xá nhân viên” còn hơn. Lén lút trốn ở đây đúng là khiến cô phát điên mất!

Giọng nói của Hà Thiên Lam không có chút khác thường, hoàn toàn là giọng trần thuật đơn thuần: “Người tôi nói chính là chồng sắp cưới của Từ Ánh Kiều.”

Giọng nói của Cung Hỉ chứa đầy vẻ kinh ngạc và tò mò, hoàn toàn không giống với phong cách chuyên nghiệp thường ngày: “Hả? Thế còn Diệp Thái Vi?”

“Cô ta chỉ là người đại diện thôi.”

Không thể không nói, ánh mắt Hà Thiên Lam vô cùng lợi hại, anh ta mới đến đây có hai lần, vậy mà cái gì cần cũng đều nhìn thấu cả.

Diệp Thái Vi thầm bái phục.

Cung Hỉ cảm thán: “Haiz, lần thân la khỉ giả, bất thị dưỡng tâm nhân.*”

*Khấp mình (mặc) lụy là cũng chưa chắc đã là người nuôi tằm. (Ko biết mình có hiểu sai ko nữa)

Hà Thiên Lam khinh khỉnh: “Giả vờ tao nhả cái gì. Tôi muốn cho cô thấy rõ, thời đại của những người nói nghiệp mới bắt đầu rồi, chúng ta phải chú ý đến tình hình của họ.”

“Tôi tưởng anh có phương pháp cách tân, khinh thường chuyện dựa vào quan hệ để lấy lợi ích.” Cung Hỉ vừa nói vừa cười, thái độ không hề giống một cấp dưới.

“Tôi không biết tôi trong tương tượng của cô lại ngây thơ như vậy, bề dưới tiếp quản ông cha, đương nhiên phải cần đến quy tắc này rồi.”

Cung Hỉ đắc ý tổng kết lại theo ý của anh ta: “Tình thân, tình bạn, lợi ích, mấy yếu tố phức tạp này quần mây đại gia tộc lại với nhau, cho dù bên ngoài có cảnh anh giành tôi đoạt, nhưng từ rề hắt lên vẫn rất vinh quang, đây là quy tắc hành xử của mấy gia tộc lớn trong nước.”

Hà Thiên Lam vui vẻ nói: “Có tiến bộ.”

Cung Hỉ lại nói tiếp: “Hà tổng, tôi muốn nói với anh một câu, anh chú ý đến tốc độ và phương hướng phát triển của tôi, thật sự khiến tôi rất áp lực. Gặp được sư phụ như anh, tôi cũng quá là khổ đi. Đi thôi, còn chưa chào hỏi ông Giang đâu.”

Diệp Thái Vi nắm chặt mép rèm, dè dặt thò đầu ra nhìn bóng lưng của hai người họ.

“Làm kẻ trộm hả?”

Rõ ràng là vì muốn gặp anh nên mới đến, vậy mà khi giọng nói của Từ Trạm vang bên tai, Diệp Thái Vi lại sợ đến mức thiếu chút nữa là nhảy chồm lên.

Trong nháy mắt, cô chỉ có độc một ý nghĩ...

Tên của anh không có chữ Tào, sao vừa nghĩ đến là đã xuất hiện rồi?

21. Chương 21

“Không phải đòi nghỉ sao, thế nào mà chưa hết kỳ nghỉ đã chạy đến rồi?” Đôi mắt Từ Trạm tràn ngập ý cười, cả người như tia nắng ấm giữa trời đông, sáng ngời mà dịu nhẹ, khiến người ta vui vẻ, khiến người ta muốn đến gần.

Diệp Thái Vi liếc sang một bên, cố kiềm chế không ình chạm đến ánh mắt anh: “Dù sao cũng đang nhàn rồi, tranh thủ đến xem thế nào.”

Hình như Từ Trạm biết được điều gì đó, đột nhiên vui vẻ hỏi: “Nhớ anh rồi?”

Diệp Thái Vi đỏ mặt chỉ vào Từ Trạm, mãi không thốt nên lời.

Nếu như người trước mặt đột nhiên mở miệng nói với cô, thật ra anh là linh hồn một người khác nhập vào thân xác này, cô cũng không mấy làm lạ.

Từ Trạm thấy dáng vẻ cứng nhắc của cô thì chỉ mỉm cười, khéo léo chuyển đề tài: “Muốn thông qua vụ này để mở rộng quan hệ à?”

Mặc dù nhà họ Diệp năm đó không quá lớn mạnh, nhưng Diệp Thái Vi cũng đã từng được tham gia vào hoạt động xã giao của thương giới, cũng là một thành viên tích cực. Cho nên, có vài người đến đây ngày hôm nay cũng được coi là cố nhân của Diệp Thái Vi, hơn nữa cô lại là người lên kế hoạch cho trà hội, về tình về lý đều có thể xuất hiện.

Nhưng Diệp Thái Vi vẫn bị trở ngại tâm lý. Dù sao thì bảy năm nay cô chẳng có liên hệ gì với thế giới này, cô chưa từng nghĩ đến việc có một cuộc tái ngộ rầm rộ với những người này. Cô có lấy dũng khí đến cực hạn rồi cũng chỉ có thể tình cờ chạm mặt họ thì tươi cười chào hỏi vài câu mà thôi.

“Không ai nhớ anh cả.” Diệp Thái Vi rầu rĩ lắc đầu, bác bỏ lời anh.

“Ồ, không nhớ ‘tiện nhân’.” Từ Trạm gật đầu vẻ đã hiểu, còn vuốt vuốt tóc cô.

Anh không phải là “tiện nhân”, cho nên, cô rất nhớ anh.

Diệp Thái Vi không hiểu được thâm ý của anh, chỉ hơi kinh ngạc vì động tác của anh. Cô vô thức gạt tay anh ra, đầu óc chập cheng thế nào mà lại một câu khiến chính mình phải thấy xấu hổ: “Đừng, sẽ có thai đấy!”

Vừa nói xong cô đã hối hận rồi, quả thực chỉ muốn cắn đứt lưỡi đi cho xong. Oh no, để cho cô cháy thành cho đi cũng được!

Cô vốn là bất đắc dĩ, là do bị mẹ kế đuổi đến đây, đầu óc tê liệt nên không có suy nghĩ kĩ càng. Còn chưa nghĩ được nên đối mặt với anh thế nào, vậy mà người này vẫn cứ không ngừng trêu đùa, có tình tiết theo đuổi nào lại như thế không?!

Tuy năm đó cô thích anh trước, nhưng sau khi bị từ chối, nhận thức về tình yêu nam nữ của cô vẫn dừng lại ở thời điểm mười bảy tuổi, giờ phải đối mặt với sự “truy sát” của Từ Trạ, thật sự là luống cuống chân tay.

“Vậy sờ vài cái có thể mang song thai không nhỉ?” Nghe cô nói, Từ Trạ không nhịn được cười, lại cố ý đưa tay về phía cô, nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương của cô là lại mềm lòng.

Aiz, rõ ràng là đã quyết tâm ép cô nhận rõ chính mình, nhưng nhìn thấy cái vẻ ôm đầu trốn tránh như chuột của cô là lại không đành lòng ép buộc cô.

“Thôi, không trêu em nữa. Đừng có chạy lung tung, hôm nay Giang Lạc ăn nên làm ra, tối nay đòi mở tiệc ăn mừng đấy.”

Diệp Thái Vi nhìn anh bằng ánh mắt như tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm tình dần ổn định lại: “Cảm ơn khách hàng à?”

Nếu có buổi cảm ơn khách hàng, cô sẽ không đi. Có thời gian rồi chỉ bằng ở một mình, ổn định lại tâm trạng thì hơn.

Xa xa, Giang Lạc vẫy tay gọi hai người, Từ Trạ không làm được gì hơn là nói ngắn gọn: “Không, toàn người nhà cả.”

Giờ mới là ngày khai trương, cảm ơn khách hàng cái gì chứ?

Nói xong, anh liếc nhìn cô một cái rồi chậm rãi đi về phía Giang Lạc.

Nếu đã được thông báo có tiệc vào buổi tối, thì Diệp Thái Vi cũng không chần chừ được, đành lặng lẽ lên một góc ở hành lang, ngồi xuống chiếc ghế dài cạnh lan can.

Cảnh xuân tốt đẹp, gốc đào dựa ở chân tường đã trổ lá mơn mớn, đơm nụ xinh xinh. Dưới ánh mặt trời, trông nó như một bức tranh sinh động, không quá phức tạp, không quá diễm lệ, chỉ thanh thuần, dịu dịu ngấm vào tim người xem.

Cảnh sắc này thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng như thời gian bảy năm qua đi. Cũng rất trầm lặng, trầm lặng như những việc Từ Trạ đã làm trong suốt bảy năm qua.

Trầm lặng như vậy, kín đáo như vậy, và phải đợi đến lúc mùa mới phô bày dưới ánh nắng trời quang.

Cho nên, sự khác thường gần đây của Từ Trạ, liệu có giống như nụ hoa kia, là vì đã đến mùa nên không còn giấu kín nữa, mà hoàn toàn phô bày?

Kỳ thực cô không quá tin vào lời dì Tổ nói, mặc dù dì nói rất hợp tình hợp lý.

Đúng, cô hèn nhát, cô nhu nhược, cô không tự tin.

Nhưng, cô tự biết.

Cô không phải là cô gái xinh đẹp đến mức khiến người ta ái mộ, cũng không phải cô gái thông minh khéo léo khiến người ta muốn chiếm làm của riêng, từ trong ra ngoài, cô không có chỗ nào hơn người, không hề có.

Cho nên như dì Tổ nói, nếu không phải vì tình yêu, tại sao Từ Trạ lại trầm lặng ở bên cô như không khí trong suốt bảy năm?

Song Thư nói, Từ Trạ hao tâm tổn sức là vì muốn bảo vệ Diệp Thái Vi.

Dì Tổ nói, Từ Trạm động lòng với Diệp Thái Vi.

Cả hai người đều khinh thường sự tự ti của cô, điều này khiến cô cảm thấy không công bằng.

Thật sự không công bằng.

Vì quan tâm nên sẽ bị rối loạn, Từ Trạm đã phong tỏa trái tim Diệp Thái Vi, hai người kia không hiểu tâm trạng của cô khi bị từ chối thẳng thừng, họ không hiểu. Sự mất mát đó vẫn tồn tại trong lòng cô, khiến cô mãi không thể bước ra một bước để “thử một lần nữa”.

Bởi có hồi ức bị từ chối, nên cô vẫn không dám dễ dàng tin tình cảm Từ Trạm dành ình là tình yêu.

Nếu như anh cũng yêu cô, tại sao năm đó lại từ chối cô thẳng thừng như vậy?

“Sao lại trốn một mình ở đây?”

Tiếng nói ôn hòa ở phía sau cắt đứt dòng suy nghĩ lan man của Diệp Thái Vi.

“Tô Gia Dương?” Diệp Thái Vi ngoái lại nhìn, lập tức đứng dậy và cười, “Hoan nghênh cậu đã đến.”

Dáng vẻ đúng là của chủ nhà.

Tô Gia Dương thông thả bước tới, nụ cười có vẻ cô đơn: “Nếu cậu không vội, ngồi xuống nói chuyện một lúc nhé?”

“Ừ được.” Diệp Thái Vi nhướn miệng cười.

Hai người ngồi song song trên ghế, khoảng cách thích hợp, hai cái bóng hắt trên mặt sàn bằng phẳng lại có vẻ mơ mơ hồ hồ.

“Lần này đúng là phải nhìn cậu với con mắt khác xưa, làm rất tốt.” Tô Gia Dương đưa tay chỉ tầng hai, “Sao không ở trên tầng nhận hoa với đi bắt tay?”

“Dự án, tài chính, nhân lực, thậm chí cả việc tiến hành, chưa bao giờ là chuyện của mình cả, mình nhiều nhất cũng chỉ là người đại diện hờ thôi.” Diệp Thái Vi vẫn luôn tự biết mình như vậy, “Cậu không ở trên đó hoàn thành nhiệm vụ, chạy đến đây làm gì?”

Hôm nay Tô Gia Dương đến đây chắc chắn là vì có mấy vị bô lão kia, nhiệm vụ của anh ta đương nhiên là xây dựng mối quan hệ rồi. Tự đứng lại chạy ra đây nói chuyện phiếm với cô.

Tô Gia Dương bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng, uể oải dựa vào lan can bằng gỗ mộc: “Lực bất tòng tâm, cả buổi chỉ có cúi đầu chào hỏi để kiếm cơm, chưa bao giờ thấy ngọt ngào như thế.”

Cúi đầu để kiếm cơm tức là vẫn còn đường đi phải không? So với lòng tự tôn, đối với mỗi người, có lẽ bát cơm vẫn quan trọng hơn.

“Mấy năm nay cậu ở nước ngoài, rời khỏi giới này đã lâu, giờ mới về, cũng phải để người ta quen dần với sự xuất hiện của cậu, cứ từ từ.” Diệp Thái Vi cố gắng dùng cách không khiến anh ta tổn thương để trấn an anh ta.

Tô Gia Dương gật đầu, hai tay đặt trên đầu gối, cúi đầu nhìn hình bóng trên mặt đất rồi nói: “Thật hâm mộ Từ Trạ, dự án này vừa được đưa ra thì đã có Giang Lạc chung vốn cùng làm với anh ấy, có cậu đứng đằng sau tận tâm tận lực hỗ trợ, có người nhà họ Từ giúp đỡ bất cứ lúc nào, quả thật là rất may mắn.”

“Trái tim pha lê hã! Trên đời này chẳng có chuyện gì là dễ như trở bàn tay cả, cái gì cũng có thể đến, quan trọng là phải nỗ lực, có điều là không phải chi tiết nào cũng phơi bày trước mắt người khác thôi.” Bất mãn vì anh ta xem thường Từ Trạ, Diệp Thái Vi lập tức phản bác.

Ai mà không gặp khó khăn chứ? Đúng là, chỉ có mình cậu khổ cực, mình cậu chăm chỉ, mình cậu phải kiếm sống? Xí!

“Sorry, tớ cực đoan rồi.” Tô Gia Dương quay sang cười vẻ xin lỗi với cô, lại nói, “Nói thật nhé, mình có nghi vấn, không biết có nên nói ra hay không.”

“Không biết có nên nói ra hay không” vốn là một lời thoái thác nhảm nhí nhất trong những kịch bản cổ trang, mặc dù anh ta nói bằng tiếng phổ thông hiện đại thì nó vẫn cứ là câu nói nhảm.

Diệp Thái Vi cố điềm tĩnh, chỉ nói một câu: “Nói đi!”

Tô Gia Dương lại nhìn xuống mặt đất, “Mình hơi tò mò, điều kiện khiến cậu động lòng với người khác rốt cuộc là như thế nào?”

Anh ta không hiểu tại sao bây giờ cô lại động lòng với Từ Trạ, cũng như nhiều năm trước anh ta không hiểu tại sao cô lại đột nhiên động lòng với mình.

Diệp Thái Vi lặng đi một lát, cô chẳng hiểu sao người này tự dưng lại muốn thảo luận với cô về một đề tài có chiều sâu cỡ này.

“Mình không có ý gì, chỉ đột nhiên nghĩ ra thôi. Không tiện trả lời thì thôi.” Tô Gia Dương cũng không miễn cưỡng.

“Cũng không khó nói lắm, đại khái là người ta ình cảm giác ảm áp...”

Diệp Thái Vi trời sinh đã có tính lạnh lùng, cũng không phải cô không có vẻ nhiệt tình với người khác, cô vẫn luôn tươi cười chào hỏi khi gặp người khác. Nhưng cô không có nhiều bạn, cũng không biết tại sao, cũng vì vậy mà cô đặc biệt quý trọng sự ảm áp người khác dành ình.

Tô Gia Dương nghe xong liền nhú m, lại không nhận được bèn hỏi: “Vây...có thể nói ình biết, lúc trước mình cho cậu cảm giác ảm áp thế nào không?”

Nhớ lại từng việc Diệp Thái Vi làm trước đây, mỗi lần nhớ là một lần nhìn lại mình. Nhìn lại con người đơn thuần trước kia của mình, nhìn lại sự lỗ mãng, nhìn lại sự vô tư nhưng đầy vui vẻ của mình.

“Hình như là vào sinh nhật mười bảy tuổi, cậu dẫn một đám bạn đến chơi với mình cả một buổi.” Nhớ lại chuyện năm đó, ánh mắt Diệp Thái Vi dịu đi, ngay cả giọng nói cũng mềm nhẹ, không còn nụ cười khách sáo nữa.

Tô Gia Dương hơi xấu hổ, chủ động thừa nhận: “Thật ra hôm đấy chỉ là tình cờ gặp được cậu thôi...”

Hôm đó là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè, lúc đó, anh ta với Phùng Viện cũng mới bắt đầu.

Phùng Viện chịu ảnh hưởng của phim thần tượng, lúc nào cũng nghĩ hai người yêu nhau phải đi chơi cùng nhau, như vậy mới có những kỉ niệm lãng mạn. Anh ta biết bố mẹ mình sẽ không đồng ý ình qua lại với Phùng Viện, sợ chuyện tình cảm bị lộ nên cố ý hẹn cả đám bạn đi chơi cùng.

Kết quả là vì anh ta gọi nhiều bạn nên Phùng Viện rất tức giận, vùng vằng bỏ đi. Anh ta không thể làm gì hơn là tiếp tục đi chơi cùng đám bạn, làm như thể chính mình muốn đi chơi.

Không ngờ lại gặp được Diệp Thái Vi.

Tình cờ gặp cô ở ngoài cửa, anh ta rất ngạc nhiên. Thấy cô đứng lẻ loi dưới ánh nắng chói chang, mà hình như sắp khóc, anh ta đột nhiên có chút thương xót nên đến bắt chuyện, khéo léo hỏi cô có muốn cùng đi với cả đám không.

Anh ta vẫn nhớ hình ảnh đôi mắt của cô khi ấy. Cô gật đầu rất mạnh, như thể là vô cùng vui mừng.

Bây giờ anh ta mới biết, thì ra khi đó, ánh mắt cô không chứa vẻ mừng rỡ, mà là vẻ cảm kích khi nhận được sự ảm áp.

Anh ta thừa nhận hành động khi đó chỉ là tình cờ, nhưng điều đó cũng không phá vỡ kỉ ức tốt đẹp của Diệp Thái Vi: “Mình biết cậu chỉ bắt chuyện cho có lệ thôi, nhưng cậu có nói, sinh nhật vui vẻ. Hôm đó là sinh nhật theo lịch âm của mình, chỉ có cậu nói chúc mừng sinh nhật với mình. Lúc đó mình đã nghĩ, mình nhất định phải kết bạn với người này, người tìm hiểu thông tin của một người chẳng có giao tình gì, người chân thành như vậy, nhất định là một người ảm áp.”

Bây giờ ngẫm lại thì đó là một sự liên tưởng không hề ăn khớp, cũng là một phỏng đoán vô căn cứ, cuối cùng cô bị anh ta đâm cho hai phát thì đúng là cô tự chuốc vạ vào thân.

Haiz.

“Thì ra là vậy.” Tô Gia Dương gật đầu, cũng hơi chột dạ.

Nếu như lúc đó anh ta thành thật nói với cô, rằng thật ra hôm trước anh ta giúp thầy chủ nhiệm soạn lại tài liệu có nhìn thấy thông tin của cô, ở ô ngày sinh còn có thêm ghi chú là ngày sinh âm lịch; vậy thì đã chẳng có chuyện sau này nữa rồi.

Hai người đều chìm đắm trong dòng suy tư của mình, im lặng một hồi lâu, đến tận khi di động của Diệp Thái Vi đổ chuông.

“Kiều Kiều, có chuyện gì đấy?...À, được, tớ không lên nữa, đợi các cậu ở cửa luôn.”

Ngắt điện thoại, Diệp Thái Vi đứng dậy tạm biệt Tô Gia Dương: “Tối nay có buổi tụ tập, mình đi trước đây, tạm biệt.”

Tô Gia Dương gật đầu vẫy tay với cô, nhìn cô bước ra ngoài lại gọi cô: “Diệp Thái Vi!”

“Hả?”

Diệp Thái Vi quay đầu lại, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

“Nếu như lúc trước mình không đâm cậu một vố, hoặc nếu như mình không rời đi, có lẽ sự ầm ập lần đó vẫn còn cho đến hôm nay đúng không?”

“Ừ.” Diệp Thái Vi đáp một câu, thật ra là không muốn nói nhiều, không muốn nghe anh ta nói thêm gì.

“Vậy nếu cả mình và Từ Trầm cùng muốn cậu hỗ trợ, cậu sẽ phát cờ cho bên nào?” Nói là anh ta hăm mộ Từ Trầm, nhưng thật ra trong lòng vẫn muốn đọ với Từ Trầm.

Chỉ so trên phương diện khác thì anh ta đã thua Từ Trầm rồi, huống chi muốn Diệp Thái Vi giúp. Nếu như lúc trước anh ta không đi sai một bước, có lẽ ít ra anh ta sẽ thắng ở chuyện này.

Anh ta nghĩ, cho dù thế nào thì mình cũng có thể có được sự “trung thành” của Diệp Thái Vi nhiều hơn Từ Trầm.

“Không cần biết cậu có đi sai bước nào không, nhưng đến giờ, lá cờ trên tay mình đều đã ghi chữ “Từ” rồi.” Diệp Thái Vi cười, “Sự ầm ập cậu ình chỉ trong một buổi chiều thôi.”

Nếu thời gian có tên, thì quãng thời gian tươi đẹp nhất của Diệp Thái Vi đều có tên Từ Trầm.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, vẫn luôn là thế.

Không ai có thể chạm đến, không ai có thể thay đổi.

22. Chương 22

Thật ra, đối với mấy người này thì “Trà lữ” chỉ là trò thử nghiệm, làm một bước luyện tập cho nghề chính. Trận chiến mở màn thắng lợi quả thật khiến họ rất vui mừng, nhưng cũng không tới nỗi sung sướng đến phát điên. Thế nên, “tiệc mừng” chỉ đơn giản là cả hội đến Hồ Thiên Hải tụ tập mà thôi.

Lung Nguyệt Hoa Hương là khu ăn chơi tiêu biểu ở vùng quy hoạch ngoại ô, mà nơi không thể không nhắc đến là Hồ Thiên Hải.

Giang Lạc hào phóng bao nguyên một phòng cách “Trà lữ” không xa có tên là “Thính Hương”, nhưng lại bị Điền Văn nhận định là hành động nào tàn của kẻ phá gia chi tử, để “phù sa chảy ruộng ngoài”.

“Cái nào có dung lượng bé như hạt gạo của ông thì làm sao mà giải thích được ẩn ý cao thâm của tôi.” Giang Lạc đã ngà ngà say, neho mắt nhìn Điền Văn, khuôn mặt đầy vẻ khinh bỉ, “Nếu như tiệc mừng làm ở “trà lữ” thì chẳng còn buồn bán được gì nữa, chả phải là đập luôn biển hiệu trong ngày khai trương à. Hiểu chưa?”

Điền Văn nâng cốc làm thành tư thế ngăn lại, “Được rồi, dù sao cũng chẳng phải tiền của tôi, ông cứ tự nhiên. Nào nào nào, uống tiếp.”

Từ Ánh Kiều nhúc nhúc đầu bèn dựa vào Diệp Thái Vi, thì thầm với cô: “Cậu có thấy mấy ông kia người trước người sau đều phét lác không? Bộ dạng đứng chất vô lại...Chắc chắc, chẳng trách hôm nay không dám dẫn bạn gái đi, nhìn cái dáng đấy thì con gái không sợ chạy mất dép mới là lạ.”

Bữa này uống từ tầng hai xuống tầng một, giờ lại rời điểm tụ tập đến một gian vườn khác, đúng là quá đủ rồi.

Diệp Thái Vi đầy một bụng tâm sự nhưng vẫn mỉm cười, cô rất muốn nói rằng Từ Trạ không giống như vậy.

Có lẽ là chịu ảnh hưởng từ cung cách hành xử của nhà họ Từ, ngay cả trong những buổi tụ tập bạn bè thân thiết, Từ Trạ cũng không bao giờ gây sự chú ý. Rõ ràng là anh có say, nhưng không thoải mái nói năng ầm ĩ như chúng bạn, trước sau vẫn duy trì vẻ điềm tĩnh, nhưng cũng không phá hỏng bầu không khí nào nhiệt.

“Nào, uống cạn chúc mừng nào, hôm nay vừa mở cửa đã phát tài, sau này mọi người tiếp tục cố gắng! Hợp tác vui vẻ!” Giang Lạc cởi bỏ cúc áo thứ hai, đứng dậy hò hét ầm ĩ, thật sự là rất mất hình tượng.

Chả ra làm sao, uống nhiều là có thể nhận tiền thưởng sao?

Diệp Thái Vi không muốn nói chuyện, ánh mắt vẫn chăm chú tập trung vào nhất cử nhất động của Từ Trạ. Những người còn lại chặm cốc cho có lệ, rồi một hơi cạn sạch.

“Ấy, Từ Trạ.” Điền Văn cũng không ổn tẹo nào, nhưng tửu lượng của anh ta vẫn tốt hơn Từ Trạ một chút.

Giang Lạc tiến đến trước mặt Từ Trạ, tò mò hỏi: “Say rồi?”

Một lúc lâu sau Từ Trạ mới mở mắt, mơ hồ đáp lại một từ: “Không.”

Giang Lạc xoay người, cười lớn với những người còn lại: “Đúng là say rồi. Ông tướng này lần nào uống say cũng cố làm như không sao.”

Từ Ánh Kiều mượn hơi men, đột nhiên nổi hứng thú, chống vào bả vai Diệp Thái Vi mà đứng dậy: “Các anh có biết anh trai em sau khi say có một tật xấu cực kỳ thú vị không?”

“Tật xấu gì?”

Mấy người cùng đồng thanh hỏi.

Từ Ánh Kiều loạng choạng bước vài bước, dáng vẻ như đang thuyết giảng: “Đại đa số người say đều không kiểm soát được lý trí, dễ dàng nói ra điều mà bình thường tuyệt đối không nói. Cái này thì các anh biết rồi chứ?”

“Biết, thế thì sao?” Điền Văn cau mày, gãi gãi đầu ra chiều khó hiểu.

“Anh của em thật ra rất sợ được người ta khen trước mặt, lại càng sợ nghe người khác nói lời tri kỷ với mình, ai mà thật lòng moi tim moi phổi ra thổ lộ với anh ấy á, kiểu gì anh ấy cũng hùng hùng hổ hổ à xem. Có điều, bình thường anh ấy che giấu tốt nên không ai phát hiện ra tật xấu này của anh ấy thôi.” Từ Ánh Kiều ra vẻ thần bí giải thích rõ bí mật, lại rón rén đến gần anh trai, “Chẳng phải anh Lạc phát hiện ra anh trai em lúc say vẫn như không sao sao? Nhưng với tình huống như thế này, anh ấy tương đối nhạy cảm đấy.”

Diệp Thái Vi nhìn chằm chằm vào khuôn miệng Từ Ánh Kiều, trong đầu cô chợt có chút liên tưởng vụt qua, có điều nó quá nhanh, cô không bắt kịp được sự trùng khớp nào cả.

Giang Lạc ngồi xuống cạnh Điền Văn, dùng thái độ hỉ hả đón xem một màn thú vị sắp xảy ra.

Từ Ánh Kiều quay đầu lại ra hiệu ọi người im lặng, húng hắng một tiếng rồi bắt đầu thực hành.

Cô nàng điều chỉnh vẻ mặt chân thành nhất, giọng nói dịu dàng rót vào tai Từ Trạ: “Anh.”

Giống lúc trước, một lát sau Từ Trạ mới mở mắt nhìn cô nàng, giọng nói tương đối rõ ràng nhưng chỉ là một câu ngắn ngủn: “Cái gì?”

“Anh, anh là ông anh tốt nhất trên đời.” Từ Ánh Kiều nhẹ nhàng ôm thắt lưng anh làm nũng, “Em yêu anh nhất!”

“Tránh xa ra một chút!”

Ầm một tiếng, đầu Diệp Thái Vi như nổ tung.

Phía bên kia, Từ Ánh Kiều vẫn còn đang làm loạn, ôm chặt anh không buông tay: “Lần nào cũng thế, mồm chỉ biết nói lời phũ phàng! Rõ ràng anh không có đẩy em ra...ha ha ha...Thật ra ý anh muốn nói là, “anh cũng yêu em” chứ gì, em biết mà.”

Diệp Thái Vi ngây ra như phỗng, chỉ có khoe miệng không nhin được mà cong lên như vầng trăng lưỡi liềm.

Đêm nay thật đẹp, ngay cả ngọn cây trước mắt cũng lộ ra những nụ cười tươi rói.

“Tật xấu của Từ thiếu gia sao mà lại hợp ý tôi thế nhỉ, ha ha ha ha.” Điền Văn vỗ đùi cười to, “Lúc nào hấn đắc tội với tôi, kiểu gì tôi cũng chuốc say rồi thả lộ với hấn, cho hấn khó chịu chết đi, ha ha ha...”

“Đừng có yêu hấn, ông sẽ bị thương đấy.” Giang Lạc vừa cười vừa lắc đầu, lại phân tích với Điền Văn và Diệp Thái Vi: “Liệu có phải hai anh em nhà này tật xấu đầy mình không? Mấy người nhìn Từ Ánh Kiều mà xem, rõ ràng là đang mượn rượu làm càn, giả ngây giả ngô làm chuyện mà bình thường không dám làm...Có phải phép tắc nhà họ Từ khắt khe quá không?”

Hồi lâu sau, Diệp Thái Vi mới ổn định được nhịp tim, nở nụ cười ngọt ngào, giọng nói trong trẻo: “Hai vị thiếu gia, hôm nay cũng uống không ít rồi, giải tán đi thôi?”

“Ồ, cũng được, mai còn phải về công ty họp. Có điều, hai anh em họ tính sao bây giờ?” Giang Lạc đưa tay day thái dương.

Điền Văn cười cười gào lên một tiếng: “Đoàn Vũ Phi, cô em của cậu sắp phát điên rồi, mau đưa về đi!”

Đoàn Vũ Phi thông dong bước đến, vừa thấy cô vợ tương lai ôm ông anh trai làm nũng thì đầu hiện đầy vạch đen, anh ta vội vàng ôm lấy cô: “Uống bao nhiêu rồi đây?”

Thân là con rể nhà họ Từ, Đoàn Vũ Phi biết rất rõ thái độ lúc bình thường của hai anh em nhà này. Nếu như không uống say, Từ Ánh Kiều tuyệt đối không có hành động thân mật như vậy với anh trai, mà Từ Trạm cũng sẽ tuyệt đối không để yên thế kia.

Cũng không thể nói là quan hệ của hai anh em họ không tốt, chỉ là người nhà họ Từ đều dùng cách hờ hững để biểu đạt tình cảm.

“Không, không nhiều lắm.” Từ Ánh Kiều nũng nịu dựa vào vai anh ta.

Thấy có người đến giải quyết cục diện rối rắm, Giang Lạc đứng lên vỗ vai Đoàn Vũ Phi: “Tôi cũng uống không ít, về trước đây, cậu bảo trọng nhé.”

Điền Văn cũng lập tức chạy theo ra, “Tôi cũng hơi say, chạy luôn đây, xe đang đỗ ở ngoài rồi.”

Không nghĩa khí gì hết! Nhìn cái dáng chạy như bay của hai người kia, có kẻ ngu mới tin là họ say.

Đoàn Vũ Phi khinh bỉ nhìn hai tên kia chuồn êm.

“Thôi vậy, anh đưa em với anh cả về.” Anh ta thở dài, “Diệp Thái Vi, em giúp anh đỡ cô ấy một lúc!”

Diệp Thái Vi đỡ lấy Từ Ánh Kiều, nhìn Đoàn Vũ Phi chật vật kéo Từ Trạm đứng dậy.

Từ Ánh Kiều đột nhiên hô lên: “Không được, không được về nhà! Sẽ bị đánh mất!”

Giỏi lắm, vẫn chưa say lắm, vẫn còn biết về nhà với bộ dạng này thì sẽ bị các boss lớn cho nhừ đòn.

Đoàn Vũ Phi và Diệp Thái Vi nhìn nhau, rồi cả hai cùng bật cười.

“Anh trai em cũng không về được, sẽ cùng bị đánh đấy!”

“Em đúng là trượng nghĩa thật đấy.” Đoàn Vũ Phi liếc xéo cô nàng một cái, “Dù sao thì anh không đánh em là được rồi.”

Nói xong, anh ta dìu Từ Trạm ra ngoài, lại quay đầu ý bảo Diệp Thái Vi dìu Từ Ánh Kiều đi theo.

Nhét được hai người say vào trong xe, Đoàn Vũ Phi liền nói: “Anh nghe Kiều Kiều nói gần đây anh cả ở cùng với em, địa chỉ ở đâu, anh đưa hai người về trước.”

“Em chỉ thuê một phòng thôi mà, đừng hiểu lầm nhá, bọn em rất trong sạch.” Diệp Thái Vi có chút chột dạ.

Bởi vì cô biết, trước hôm nay là trong sạch, nhưng từ hôm nay trở đi thì sẽ không trong sạch nữa rồi...

Đoàn Vũ Phi cười: “Em gấp cái gì chứ? Trọng điểm của anh nằm ở câu sau kìa.”

Xong rồi.

“Này, Từ Trạm.” Diệp Thái Vi ngồi ở mép giường, dùng khăn ẩm lau mặt cho Từ Trạm, thử gọi nhỏ anh một tiếng.

Từ Trạm nhắm mắt nằm trên giường, hơi chau mày, mãi sau mới lên tiếng: “Ơi?”

Giọng nói thật hay, cứ như làm nũng vậy, ha ha.

Trong lòng Diệp Thái Vi vô cùng vui sướng, vô số bong bóng ngọt ngào không ngừng sủi tăm trong lòng cô.

“Em thích anh.”

Lần thứ hai, với cùng một người, cùng một câu nói.

Dường như khoảng cách đã là nhiều năm dài đằng đẳng, nhưng lúc này cô thẳng thắn bộc lộ mà khoe môi in đậm ý cười ngọt ngào, ánh mắt chân thành đầy dũng cảm, lại vẫn có cảm giác giống hệt như năm nào.

Bởi vì lúc ấy cô đã thật sự luyện tập rất lâu.

“Tránh xa một chút!” Từ Trạm thốt ra theo phản xạ bình thường.

Sau đó, anh lại chậm rãi mở mắt, ánh mắt hỗn độn lẫn một chút vẻ ảo não, hình như anh đang mất hứng với chính phản ứng không thể khống chế của mình.

Giờ phút này, Diệp Thái Vi không cảm thấy bị tổn thương như năm đó, cô cười ngọt ngào với anh, không hề cảm thấy chút áp lực nào. Cô nhẹ nhàng thốt ra: “Này, chúng mình yêu nhau đi.”

Yêu nhau đi, yêu nhau đi.

Chúng mình đã lãng phí thời gian nhiều rồi, để tình yêu quý giá cứ thế trôi đi bao lâu nay rồi.

Cũng may.

May là sau khi biết rõ sự thật, sau khi tìm ra đầu mối của câu chuyện, anh vẫn còn ở bên em, anh vẫn còn trong lòng em.

May là em vẫn yêu anh, mà anh cũng yêu em như vậy.

Em không thể yêu được người nào khác.

Hy vọng, anh cũng giống em.

Từ Trạm nhú chặt đôi mày, động tác mím môi như thể đang khống chế mình không nói ra câu nói theo phản xạ thông thường kia.

Diệp Thái Vi cười nắc nẻ, nhìn anh cố gắng kháng cự đến cùng.

Cảm động thật. Cũng đã say thành ra như vậy rồi mà vẫn biết người đang đối mặt là cô.

Có điều, cô vẫn không nhịn cười được.

Đây rốt cuộc là kiểu tặc gì không biết? Uống say rồi là nổi cáu, ha ha ha, thật thú vị...

Một lúc sau, Từ Trạm mới khe khẽ nhắm mắt xuống giường, vẻ mặt ảm ức như đứa trẻ bị bắt nạt: “Thế này...thế này không công bằng...”

Giọng nói lúng búng, rõ ràng có vẻ không không chế được.

Diệp Thái Vi tốt bụng đắp lại chăn cho anh, khẽ nhíu mày, cười hỏi: “Không công bằng thế nào?”

Đầu óc Từ Trạm càng ngày càng hỗn loạn, bao nhiêu lời nhưng không thể nói ra. Cuối cùng, anh cầm tay cô, dùng hết sức kéo cô xuống giường rồi ôm cô vào lòng.

Diệp Thái Vi không phản kháng, thuận theo ngã vào lòng anh, rồi tìm một tư thế thoải mái nhất rồi mới nhẹ giọng nói: “Nói đi, không công bằng thế nào?”

Xúc cảm trong lòng khiến Từ Trạm dần thư thái hơn, không hề vật lộn với suy nghĩ đối kháng trong đầu, chỉ có điều, trước khi đi vào giấc ngủ, anh lầm thầm nói: “Em có dám không...Ngày mai nói lại...”

Giọng nói trầm thấp như oán giận mà lại như làm nũng, mang theo cảm giác thỏa mãn vì đã được đền bù.

Diệp Thái Vi đưa tay sờ lên khoe môi anh, đôi môi cũng cong lên thành hình cung tương tự.

“Ngủ ngon. Ngày mai gặp.”

23. Chương 23

Vừa tỉnh dậy, Từ Trạm đã cảm giác có gì đó lạ lạ.

Đánh răng rửa mặt xong, anh đi thay quần áo. Từ đầu đến cuối quá trình, anh vẫn tự hỏi mình không biết là lạ ở chỗ nào.

Lúc anh bước vào phòng khách, Diệp Thái Vi rõ ràng là lặng đi một lát.

Còn không biết rõ chuyện gì, Từ Trạm vẫn cười nói với cô như mọi khi: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Diệp Thái Vi cười đến miễn cưỡng, giọng nói cũng thật mơ hồ, “Ăn sáng trước rồi hẵng đi.”

Nói xong, không chờ Từ Trạm đáp lại, cô đã hướng mắt vào phòng ăn rồi tìm chỗ ngồi.

Mặc dù đang rất khoái trá, nhưng ngủ không đủ giấc nên cũng chẳng toe toét nổi.

Bị thái độ lạ thường của cô hù dọa, Từ Trạm có vẻ cẩn thận hơn.

Cô nàng này có gì đó khác nhỉ?

Đã lâu rồi Từ Trạm không nhìn thấy dáng vẻ thư thái của Diệp Thái Vi, mấy năm gần đây, khi đối mặt với anh, cô luôn tạo một khoảng cách, bây giờ lại đột nhiên thoải mái như vậy, thật sự khiến anh không thể không thấy lạ.

“Là đi mua đây, không phải em nấu đâu.” Diệp Thái Vi nghĩ về mặt kia của anh là do đang lo lắng với tay nghề nấu ăn của mình, cũng hơi bực mình, “Yên tâm mà ăn đi.”

“Không phải, anh chỉ định nói là, chẳng phải bữa sáng vẫn hay giải quyết trên xe sao?” Từ Trạm ngồi xuống, nâng tay nhìn đồng hồ, “Giờ này mà em đã mua đồ ăn sáng về...Mất ngủ à?”

“Ừm.” Diệp Thái Vi kéo lui ghế lại, vui vẻ xé bánh mỳ bỏ vào miệng, dáng vẻ rất thoải mái, cũng rất...chân thực.”

Không bình thường, vô cùng không bình thường!

“Xảy ra chuyện gì khiến em mất ngủ thế hả?” Từ Trạm cầm cốc sữa lên, rử mắt xuống, che đi tâm trạng phức tạp. Anh lại đưa tay lấy bánh mỳ, cố làm ra vẻ chỉ đang thuận miệng nhắc đến.

Diệp Thái Vi đắc ý cười, miệng đầy thức ăn, giọng nói không rõ ràng: “Tối hôm qua có người tỏ tình với em.”

Bàn tay đang cầm bánh mỳ của Từ Trạm khựng lại, một lúc sau, hai từ mới chui qua kẽ răng anh được: “Ai cơ?”

Ai? Rốt cuộc là ai? Là tên Trình Giảo Kim nào cướp thành quả sắp đến tay anh? Rõ ràng là muốn chết đây mà!

Diệp Thái Vi uống một ngụm sữa, ngáp một cái, trong đôi mắt mệt mỏi là sự ngọt ngào: “Anh đấy.”

“Bớt nói linh tinh với anh đi.” Từ Trạm thần nhiên liếc xéo cô một cái, trong lòng đang cảm thấy đáp án này là lời nói đùa của cô, “Anh chủ động tỏ tình với em sao? Trừ phi là em tỏ tình trước, thế còn có khả năng.”

Nhiều năm qua, không phải là Từ Trạm không có cơ hội biểu lộ, nhưng anh vẫn nhẫn nại, chỉ yên lặng đứng sau Diệp Thái Vi làm bao nhiêu việc, cũng chẳng phải là bồi dưỡng tinh thần cao thượng, nỗ lực học hỏi đồng chí Lôi Phong*.

Mà là anh nói không lên lời.

*Một chiến sĩ Cách mạng.

Thứ nhất là bởi cái tính kiêu ngạo, anh luôn chắc chắn rằng Diệp Thái Vi động lòng với mình trước, nên theo lý là cô phải thổ lộ trước.

Thứ hai, Diệp Thái Vi này thật là biết cách đóng băng tâm tình người khác. Bình thường, cô chỉ dùng đúng một thái độ tưởng như thân thuộc mà lại hóa xa lạ khiến bao lời tâm huyết của anh nghẹn ở miệng chứ chẳng được nhìn thấy ánh mặt trời.

Có rất nhiều lần anh cố mào đầu để cô hỏi tới, sau đó có thể dùng thái độ thần nhiên nhất mà nói ra, nhưng Diệp Thái Vi thật đúng là làm người ta bực bội. Cô chẳng hiểu kỳ, chẳng tò mò, lần nào cũng vin vào cái có “bạn tốt” để nói chuyện, khiến anh muốn mượn đề tài để phát huy cũng không được.

Tóm lại, yếu tố then chốt này giữa hai người khiến anh dần quen với việc luôn “ở thế phòng thủ”, tuyệt đối không chủ động bày tỏ. Suy cho cùng, lời biểu lộ mà ra khỏi miệng, thì có hai khả năng, “thành công” và “không thành công” mà thôi.

Anh không muốn mạo hiểm, không muốn vì sự nóng vội mà đánh mất quan hệ thân thiết khó có được của họ, chỉ có thể từ từ, chỉ có thể bảo vệ những gì đang có, chờ cơ hội đến mới tiến thêm bước nữa. Đây chính là sách lược anh đề ra ình.

Cho nên, anh vô cùng tự tin rằng dù trong tình huống nào đi nữa, cũng không thể nào có chuyện một trong hai người họ chủ động biểu lộ.

Càng để ý, lại càng thận trọng. Càng đoán được trước, lại càng thấy khó chịu.

Cô không hề biết suy nghĩ đó của anh, nên bịa chuyện để đùa anh ư?

Từ Trạm đưa mắt nhìn cô, có chút tức giận.

Diệp Thái Vi cầm khăn giấy lau miệng, “Thật thế đấy, không sai đâu.”

Cô thoải mái thừa nhận lại khiến Từ Trạm choáng váng, càng không thể tin được.

Cô nàng này to gan quá rồi đúng không? Thật như lưu manh, ai sợ ai!

Từ Trạm thầm cắn chặt răng, bực tức phản bác: “Tối qua anh nằm mơ, có một cô gái nằm trong lòng anh, nếu thế thì...chẳng lẽ là em?”

Anh cố ý nói như vậy. Thật ra, anh nhớ rất rõ rằng cô gái trong giấc mơ đó chính là Diệp Thái Vi.

“Đúng thế, không sai.” Diệp Thái Vi lại gật đầu, cười với anh một cái, ánh mắt thoáng chút vẻ xấu hổ, rồi lại nghiêm túc thanh minh, “Nhưng không có chuyện gì đâu nhé.”

Từ Trạm sững sốt một hồi lâu mới tiêu hóa hết được tin tức vừa nghe thấy, ý cười lan rộng từ khóe môi đến mi mắt. Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt Diệp Thái Vi, một chút cũng không muốn dời.

“Lại đây.”

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, khuôn mặt Diệp Thái Vi đỏ bừng lên, cuối cùng, cô vẫn ngoan ngoãn xỏ giép, đi vòng qua bàn ăn và đến bên cạnh anh.

Từ Trạm duỗi cánh ra, kéo gọn cô vào lòng, để cô ngồi trên đùi mình: “Thế nên, tình hình bây giờ có phải chúng tớ, em là của anh rồi?”

Diệp cười trầm thấp, giọng nói nhẹ nhàng.

Rõ ràng là rất tê dại, nhưng hai người đều hoàn toàn bất ngờ, cũng rất vui sướng.

Diệp Thái Vi đưa tay quàng lên cổ anh, cọ mặt vào vai anh: “Đúng thế, không sai.”

Cô đột ngột mở rộng cánh cửa trái tim khiến Từ Trạm vui mừng khôn xiết, lúc này, anh chẳng buồn quan tâm chuyện gì đã khiến cô đột nhiên thay đổi thái độ như vậy.

Bất kể là nguyên nhân gì, rốt cuộc cô đã chịu nhận vòng tay anh, cuối cùng cô cũng vào vị trí vốn luôn là của cô.

Về “nguyên nhân” khó hiểu kia, sau này còn cơ hội truy cứu.

Sự gần gũi của em có phải là có ý đồ gì không cũng không quan trọng, giữa hai chúng ta có gặp phải chuyện gì không cũng không quan trọng, thậm chí chúng ta có hạnh phúc không cũng không quan trọng.

Em đang ở trong lòng anh, đó mới là điều quan trọng nhất.

Nam nữ từ quan hệ “bạn tốt lâu năm” đột nhiên chuyển sang quan hệ người yêu, liệu có một giai đoạn xấu hổ không?

Diệp Thái Vi không biết người khác thế nào, nhưng cô thì quả thật là đang rơi vào tình huống bối rối ấy.

Thật ra cô và Từ Trạm dường như đều cảm thấy nhẹ nhõm. Đối mặt với Từ Trạm, cô có chút xấu hổ, nhưng vì nhiều năm giấu kín tình cảm với anh, nên giờ khi đã xác định rõ vị trí, qua hồi xấu hổ thì liền có cảm giác như trút được gánh nặng.

Nhưng nếu như phải thông báo với bạn bè xung quanh, chắc chắn là phải xấu hổ tiếp một trận nữa rồi.

Từ trên xe xuống, Diệp Thái Vi cẩn thận nhìn về phía “Trà lư”, dè dặt đề nghị: “Hay là...anh vào trước đi?”

Tất cả mọi người đều biết Diệp Thái Vi đang ở nhờ nhà Từ Trạm, dạo gần đây hai người thường xuyên đi đi về về cùng nhau, bây giờ tự dừng lại tách ra, thế chẳng phải càng dễ sinh nghi sao?

Từ Trạm nhin không đưa tay cốc đầu cô, ánh mắt thâm sâu nhìn cô: “Ngày xưa, có một người có ba trăm hai lượng bạc, sợ để ở nhà bị người ta biết, thế nên đem bạc chôn ở ngoài nhà. Để đảm bảo an toàn, anh ta còn dựng một tấm biển, bên trên viết, ‘Ở đây không có ba trăm hai lượng bạc.’”

Diệp Thái Vi đưa tay xóa xóa mấy vạch đen không tồn tại trên trán, lúng túng nói: “Sau đó, nhà bên có một anh tên là A Tam trộm mất số tiền đó, lại dựng một tấm biển khác rồi viết, ‘A Tam nhà bên không trộm tiền.’”

Im lặng.

Mặt đối mặt.

Cuối cùng Diệp Thái Vi bại trận, cô đưa tay che trán, cúi đầu chịu thua: “Thôi, vào cùng nhau đi.”

Từ Trạm đắc ý cười, dùng tốc độ nhanh như chớp để nắm tay cô, bước xuống con đường ngập nắng.

Bao nhiêu năm qua, Từ Trạm đã vô số lần tưởng tượng cảnh mình và người con gái này được ở bên nhau.

Anh nghĩ mình sẽ phải hỏi cô rất nhiều chuyện.

Hỏi cô tại sao lúc trước lại đột nhiên có hứng thú với anh, rồi tại sao lại đột nhiên xa cách, hỏi cô vì sao giữa đường lại lòi ra một Tô Gia Dương, hỏi cô mấy năm nay có tâm sự gì mà cứ duy trì khoảng cách đáng ghét đó với anh.

Lại hoặc là hai người chỉ yên lặng nhìn nhau cười, sau đó từ từ ôn lại chuyện của những năm tháng xưa cũ, cùng nhau hoài niệm, cùng nhau nhặt lại những mảnh hồi ức nhỏ vụn rơi rớt trong thời gian, rồi cất giấu thật kỹ.

Nhưng bây giờ, khi cô hiểu trái tim anh, bình yên nhào vào vòng tay anh, anh phát hiện ra mình chẳng muốn hỏi gì, chẳng muốn nói gì, chỉ muốn nắm tay cô đi bất cứ đâu.

Nơi đâu cũng được.

Thật sự là một ngày tốt đẹp, ánh nắng xuân tuyệt đẹp, người bên cạnh cũng đẹp.

Bóng hai người nắm tay nhau kéo dài trên con đường mòn rợp bóng cây.

Kéo dài. Dài mãi.

Lúc đến cửa “Trà lư”, Diệp Thái Vi lại lúng túng, kéo kéo cánh tay Từ Trạ ý cầu xin: “Có thể chưa cho họ biết được không?”

Tam trạng tuyệt hảo của Từ Trạ bị phá hỏng, anh khó chịu từ chối: “Không thể.”

“Em còn chưa chuẩn bị tâm lý mà, không biết nên đối mặt với mọi người thế nào.” Diệp Thái Vi nói lý, “Nhân nhượng bạn gái anh một tý thì chết à!”

Đáng tiếc là cô không hiểu tâm trạng của anh chàng Từ Trạ khi mới được lên chức “bạn trai của Diệp Thái Vi” rồi.

“Ồ kìa, lằng nhằng bao lâu rồi, em vẫn chưa định cho anh phù chính* à?” Giọng điệu thật là xót xa.

* Ý chỉ người phụ nữ từ thiếp được lên làm vợ cả.

“Em chỉ yêu một mình anh, sau này cũng sẽ không có người khác, cho nên anh không phải bất an, việc này cũng không cần người khác phải chứng minh.” Diệp Thái Vi ôm cánh tay anh, nũng nịu lấy lòng, “Thế nên bây giờ không phải là vấn đề danh phận, chỉ là em vẫn đang rối rắm...chưa biết giải thích ra sao.”

“Danh phận không phải là vấn đề, vấn đề là không có danh phận.” Quả nhiên Từ Trạ không có thói quen biểu đạt tình cảm một cách thẳng thắn, cả người cứng ngắc trong chốc lát, cuối cùng cũng chỉ thầm phụng phịu, vẫn phải thỏa hiệp, “Em nhanh nhanh kiến thiết tâm lý cho anh đi, thời kỳ quá độ cũng có hạn đấy.”

Phù, thành công rồi.

“Được thôi.” Diệp Thái Vi vui vẻ buông tay anh ra, đưa tay chỉ vào cửa “Trà lư”: “Ba trăm hai tiên sinh, mời ngài vào trong.”

Đúng là kiếp trước mắc nợ cô mà.

Từ Trạ mang đầy một bụng ầm ức liếc cô một cái, bực bội đi vào: “Cũng mời cô vào, A – Tam – nữ – sĩ!”

24. Chương 24

Qua buổi khai trương đầy thuận lợi ngày hôm qua, nhân viên của “Trà lư” ai nấy đều vô cùng hưng phấn, cười nói vui vẻ. Điều này khiến niềm vui nho nhỏ của Diệp Thái Vi chẳng bị ai để ý đến.

Đương nhiên, bây giờ cô cũng không muốn người khác chú ý, loại chuyện tuyệt vời như “có được tình yêu” này, đâu có dễ giải thích với người khác, cứ như là vụng trộm đi.

“...Thế nên, quan điểm của em là, sau này mấy người bạn mình không nên cố thủ ở “trà lư”, công việc hằng ngày hoàn toàn có thể giao lại. Trọng tâm của chúng ta nên chuyển sang một hướng khác vĩ mô hơn, nên cân nhắc đến việc củng cố và mở rộng đội ngũ nhân lực. Hay là chúng ta phụ trách luôn rượu ở đám cưới của Mạnh công tử đi.” Một đêm say mềm không làm cho Từ Ánh Kiều mệt mỏi, suy nghĩ vẫn vô cùng rõ ràng, “Diệp Thái Vi, cậu bị bạc đập vào đầu đến ngơ rồi hả? Tổ đâu có kể chuyện cười.”

“Bạc” mà Từ Ánh Kiều nói đến chính là khoản lợi nhuận Giang Lạc hứa chia cho Diệp Thái Vi. Sau ngày hôm qua, chỉ tính riêng giá thành sản phẩm bán ra, đối với Diệp Thái Vi đã như lá rụng mùa thu rồi. Cho

nên, bây giờ cô nàng giải thích vẻ mặt vui sướng kia của Diệp Thái Vi chính là vì sự hưng phấn không kiềm chế được kia.

Chỉ có điều, ánh mắt Diệp Thái Vi hoàn toàn bất định, điều này thật khiến Từ Ánh Kiều muốn đánh người.

Đúng là “sinh khả nhẫn thực bất khả nhẫn”, không tôn trọng lời nói của người nhà cổ đông là cô đây.

* Ý là không thể nhịn được nữa.

Đáng tiếc, Diệp Thái Vi không có cùng tần suất suy nghĩ với cô nàng. Cô căn bản không hề nghĩ đến khoản phần trăm Giang Lạc muốn chia. Sau cuộc trò chuyện không đầu không đuôi với Từ Trạm lúc này, bây giờ với Diệp Thái Vi, “bạc” chính là một “đại từ nhân xưng”.

Bị bạc đập đầu hóa ngu ngơ ư? Đương nhiên! Ba trăm hai cơ mà.

“Tớ đang nghe, đang nghe đây.” Diệp Thái Vi lén nhìn Từ Trạm qua khóe mắt, lại lập tức nhìn Từ Ánh Kiều, tươi cười tạ lỗi, “Xin lỗi nhé, nếu cậu cảm thấy ánh mắt tớ không tập trung thì đó là do say rượu đấy.”

Người say rượu là tớ đây này!

Sáng nay tỉnh dậy, Từ Ánh Kiều mang máng nhớ ra màn mượn rượu giả điên của mình, Diệp Thái Vi vừa nói thế, cô nàng liền cảm thấy như là đang châm chọc mình, ức không nói được gì.

Từ nhỏ Diệp Thái Vi đã nghĩ mình là đứa có trình giao tiếp dở tệ, rõ ràng là luôn chân thành nhiệt tình với người ta, qua lại cũng được gọi là tốt, nhưng bạn bè bên cạnh vẫn không nhiều.

Thật ra nguyên nhân chính là đầu óc cô hơi chậm, nói sai cũng không biết mình đã nói sai. Giống như bây giờ đây, cô căn bản không suy luận nhiều, vẫn còn đang thắc mắc sao đột nhiên sắc mặt Từ Ánh Kiều lại xám ngoắt thế kia.

May là Từ Ánh Kiều thân thiết với cô nhiều năm nên mới không oán trách chuyện này, cũng may là còn có một Từ Trạm luôn theo sau sửa sai cho cô.

Từ Trạm gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, nhìn qua Giang Lạc và Đoàn Vũ Phi, rồi lại nhìn Diệp Thái Vi: “Về tiệc rượu ở lễ đính hôn của Mạnh công tử, mọi người thấy thế nào?”

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết tối qua em gái mình làm loạn đến cỡ nào.

Đoàn Vũ Phi không nghĩ ngợi mà trả lời luôn: “Em không rõ tình hình lắm, chuyện này em không phát biểu ý kiến chắc tốt hơn.”

Anh ta thuộc thành phần đi du học, hơn nữa là ra nước ngoài từ hồi tiểu học, mấy năm nay mới về nước phát triển, vì vậy quả thật không hiểu nhiều về thị trường trong nước cho lắm.

Trọng tâm câu chuyện tự nhiên được mở rộng ra, Từ Ánh Kiều đỡ bối rối hơn, dù sắc mặt chưa thay đổi hẳn nhưng trong lòng đã chẳng còn vướng bận gì nữa.

“Đúng là vua cứu trận.” Giang Lạc ghé gần vào tai Từ Trạm nhỏ giọng nói, còn lén giơ ngón cái lên, cười bằng cái điệu vô cùng kính nể.

Diệp Thái Vi bị vẻ tươi cười của Giang Lạc dọa, cau mày suy nghĩ một lát liền vội vàng hỏi Từ Ánh Kiều: “Có phải vừa này, tớ...đắc tội với cậu rồi không?”

Vẻ mặt quạu cọ của Từ Ánh Kiều không giữ nổi nữa, cô nàng bật cười khanh khách: “Ngu ngốc.”

Diệp Thái Vi đưa tay vuốt vuốt mặt, lau đi mấy giọt mồ hôi lạnh trong tưởng tượng.

Đột nhiên nhớ tới lời “bà mẹ kế ác độc” của mình, cô thật sự muốn nói, quan hệ giữa cô và Từ Ánh Kiều ngày trước không tốt bằng bây giờ.

Giờ cô hoàn toàn bá phục tài quan sát của mẹ kế rồi.

Chẳng lẽ lại hợp tình hợp lý thế sao? Cô biết đầu óc mình phản ứng chậm, lần nào cũng không ngăn được cái mồm luyên thuyên. Mấy năm nay, nếu không có Từ Trạh làm trung gian giữa cô và Từ Ánh Kiều, quan hệ giữa hai cô...không đến mức sứt mẻ tình cảm đã là tốt lắm rồi.

Giang Lạc thường thức trọn màn biểu cảm của cô rồi mới nói: “Diệp Thái Vi, hiện tại cô chưa phải người hùn vốn chung, nhưng lại là người đứng đầu kế hoạch này, bây giờ phát biểu ý kiến là một trong những nhiệm vụ của cô.”

Bây giờ còn không phải thì bao giờ?

Hai mắt Diệp Thái Vi sáng ngời, cô lập tức tích cực thể hiện trước mặt các sếp: “Theo như Giang thiếu thuật lại ý của Mạnh công tử thì đại khái là thế này, đối tượng đính hôn không phải do anh ấy chọn, nhưng anh ấy không có quyền lên tiếng, đành phải khuất phục uy nghiêm của mấy đại boss nhà họ Điền, thế nên anh ấy chẳng thích các anh nhúng tay vào đại sự lần này đâu.”

Có thể mới biết vì sao Mạnh công tử lại sùng bái Hà Thiên Lam đến vậy. Đối với một người trẻ tuổi sống dưới cái uy của những bậc trưởng bối, có được tiếng nói thật sự là một việc đáng ngưỡng mộ biết bao.

Thế hệ thứ ba không có thực quyền thậm mặc niệm một phút.

“Không phải là “các anh”, mà phải là “chúng ta”, em cũng là một trong số thành viên của dự án này.” Từ Trạh sửa lại cách dùng từ của cô rồi mới quay sang nói với Giang Lạc, “Ông cảm thấy thế nào?”

Giang Lạc cười cười: “Cái này mà còn phải hỏi à? Suy nghĩ của tôi không khác ông là mấy đâu. Mặc dù tôi đồng ý với ý kiến của Tiểu Diệp, nhưng suy nghĩ này của cô ấy vẫn rất cảm tính. Chúng ta là thương nhân, không có lợi thì không làm.”

Mặc dù phải đi ngược lại ý nguyện của bạn bè thì sẽ có cảm giác áy náy, nhưng khi quyết định thực hiện dự án “trà lư”, họ đều muốn mượn bước nhỏ này để được hoàn toàn độc lập, khẳng định vị trí của mình trong gia tộc. Trong trường hợp này, nếu vì bản khoăn về tâm tình của bạn bè mà bỏ qua cơ hội tốt như “bữa tiệc đính hôn nhà họ Điền”, thì kế hoạch của họ coi như cũng đi tong rồi.

Từ Trạh cười với anh ta, gật đầu.

Công lực của Từ Ánh Kiều đương nhiên chưa đủ thâm hậu, làm sao có thể hiểu được ánh mắt của anh trai và Giang Lạc, liền quay đầu hỏi Diệp Thái Vi: “Hai người họ cười cái gì đấy?”

“Không biết, chỉ sợ hai ông ý cười xong rồi quay ra long trọng tuyên bố, ‘cám ơn mọi người, chúng tôi yêu nhau rồi’...” Diệp Thái Vi quay đầu sang một bên, khoác tay lên vai Từ Ánh Kiều cười run cả hai vai.

Hai cô nàng dám pha trò giữa cuộc họp nghiêm túc, còn cười như được mùa thế kia nữa.

Giang Lạc nghe thấy câu đó liền lập tức tránh Từ Trạh như bị điện giật, trừng mắt nhìn hai cô, không nói nổi một từ nào.

Phụ nữ ấy à, đúng là loài sinh vật đáng sợ. Nếu là con người thì sao có thể cười đến mức quái dị như thế chứ?

Đoàn Vũ Phi cố nhịn cười, kéo cánh tay cô vợ sắp cưới: “Nghiêm túc nào, nói chuyện tử tế.”

Lúc này hai sinh vật đáng sợ mới dừng lại, nghiêm chỉnh ngồi thẳng dậy.

Từ Trạh không có gì thay đổi, anh nhìn Diệp Thái Vi chằm chằm, còn chưa kịp thu lại nụ cười, chậm rãi nói: “Chuyện tuyên bố yêu nhau...có thể có đấy.”

Diệp Thái Vi kinh hãi, liền mồm nói: “Không có không có, chuyện này thật sự không có. Bàn chuyện chính, bàn chuyện, không nói đùa nữa.”

Cô...đúng là điển hình của người có cái mồm luyên thuyên mà, rõ ràng là nhược điểm nằm trong tay người ta.

Từ Trạh lạnh lùng hừ một tiếng, không nói nữa.

Đến lúc này, Giang Lạc mới tìm được giọng nói của mình, lên tiếng tổng kết: “Quyết định thế nhé, chỉ cần nhận được thiệp mời của nhà họ Điền là chúng ta sẽ đi. Về phía Mạnh công tử, đợi tiệc rượu kết thúc rồi chúng ta sẽ tìm cậu ta giải thích, chắc là ổn thôi.”

“Đồng ý.” Tất cả cùng đồng thanh nhất trí.

“Cứ thế đi, giải tán giải tán, mọi người phải làm gì thì làm đi.” Giang Lạc phát tay đứng dậy, “À phải rồi, mai tôi đi chơi thư giãn, mấy hôm tới có việc cũng đừng tìm tôi.”

Từ Trạm tự nhiên liếc nhìn Diệp Thái Vi, ánh mắt như đang nghĩ đến cái gì đó.

Mặc dù không rõ ý đồ của Từ Trạm, nhưng Diệp Thái Vi có thể đọc được chút thông tin từ ánh mắt anh, liền tò mò hỏi: “Giang thiếu tính toán đến đâu rồi mà đã bỏ đi? Vừa lái được một ít là đã định ôm tiền chạy mất hả?”

“Đến đông nam đi, Hạ Môn Phúc Kiến chẳng hạn, dù sao cũng là đi chơi mà.” Giang Lạc trả lời cô, “Yên tâm, tôi không cướp một nửa tiền lãi của cô đâu, một lúc nữa tôi cử người chuyển khoản cho cô, nhớ kiểm tra đấy.”

“Đa tạ đa tạ.” Diệp Thái Vi chấp tay nói lời cảm ơn, cười gian như hồ ly, “Xin hỏi Giang thiếu, lần này xuất hành có đưa theo mỹ nhân nào đi không?”

Gặp nguy hiểm, lại không khống chế được cái mồm.

Lời vừa ra khỏi miệng là Diệp Thái Vi đã hối hận rồi.

Quả nhiên, Giang Lạc đeo bộ mặt “anh vẫn ở đây chờ em”, cười đến ma mánh: “Nếu cô đồng ý đi theo tôi, tôi không ngại 3P.”

*3P = 3 people

“Tôi, rất, ngại!” Từ Trạm gần từng tiếng một.

Diệp Thái Vi sồn gai ốc, lập tức cướp lời: “Anh xem anh xem, Từ Trạm cũng không chấp nhận nổi. Giang thiếu, quấy rối nhân viên nữ là phải ngồi tù đấy!”

Thế nào mà lại không nghĩ ra là sẽ chọc phải hai tổ ong vò vẽ chứ, đúng là cái mồm làm khổ cái thân.

Giang Lạc đi hai bước liền nghi hoặc quay đầu lại, như là đột nhiên nhớ tới điều gì đó: “Này, Từ Trạm, ông ngại chỗ nào hả?”

“Ngại ở chỗ chúng ta đều là sếp, quấy rối nhân viên nữ là vi phạm đạo đức cơ bản, tôi đây đang nhắc ông để hoàn thiện nhân cách.” Dưới ánh mắt cầu khẩn của Diệp Thái Vi, Từ Trạm mắng cho có lệ, “Lập tức biến, chẳng buồn để ý đến ông nữa.”

Ánh mắt thâm thúy của Giang Lạc lướt qua Từ Trạm và Diệp Thái Vi một cái rồi mới thông dong bỏ đi.

Sự bá phục của Diệp Thái Vi với trình nói dối không chớp mắt của Từ Trạm chỉ có tăng lên.

Sếp Từ tối qua còn ôm nhân viên nữ ngủ cả đêm, mà giờ lại mạnh miệng phê phán Giang Lạc quấy rối người ta, hành vi của anh thì liệu có thể xem là quy tắc ngầm không?

Xác định Giang Lạc không quay lại, Từ Ánh Kiều mới phát biểu: “Anh, giờ này anh ấy còn đi chơi, thế là có ý gì?”

Không phải là đi chơi thật đấy chứ?

Hiển nhiên Từ Trạm rất hài lòng với phản ứng nhạy bén của em gái, nhìn cô bằng ánh mắt đầy tán thành: “Hôm qua không phải là kết thúc, mà mới là bắt đầu thôi. Em quên bố đã dạy chúng ta cái gì à? Nếu muốn giành quyền phân phối tuyệt đối trong thế cạnh tranh ngang nhau, thì phải biết cách tóm được tài nguyên trọng tâm của hạng mục.”

“Tức là anh ấy muốn tách khỏi chúng ta, một mình độc lập phát triển?” Đoàn Vũ Phu mới nghe được một nửa, “Vậy tại sao anh ấy lại chỉ chọn riêng Phúc Kiến và Vân Nam?”

Sau khi tiếp nhận dự án, Diệp Thái Vi đã nghiên cứu không ít tài liệu, cũng có chút gọi là ‘phúc đến thì lòng sáng ra’, “Trà trắng, Phổ Nhĩ.”

* Tên các loại trà.

“Chính xác.” Từ Trạm gật đầu.

Đoàn Vũ Phi vẫn mơ hồ: “Thế chúng ta phải làm thế nào? Trà trắng và Phổ Nhĩ có lợi nhuận rất cao!”

Tức là, thua?

Từ Ánh Kiều khinh bỉ nhìn anh ta, hoàn toàn không muốn nói chuyện với anh ta nữa.

Diệp Thái Vi thấy anh ta vị khinh thường một cách vô tội liền trấn an: “Anh đừng vội. Phong cách của nhà họ Từ là hậu phát chế nhân*, Giang Lạc đi bước này cũng chưa chắc đã thắng.”

*Đáng là “hậu phát chế nhân”, tức hành động sau sẽ bị người khác kiềm chế, nhưng nhà này có phong cách ngược đời.

Mặc dù Giang Lạc vừa rồi cố ý thả tin tức ra vì nghĩ một mình Từ Trạm trở tay không kịp, nhưng trực giác mách bảo cô rằng, Từ Trạm hoàn toàn có thể đối phó.

Không có bất cứ lý do gì, không có bất cứ lô-gíc gì, nhưng cô vẫn tin.

Quả nhiên Từ Trạm không phụ sự tín nhiệm của cô, thông dong truyền thụ kiến thức cho cậu em vợ: “Không phải cứ quen thị trường mà giành được quyền lực lớn. Người Trung Quốc làm việc vẫn hay trọng “khí phách”, có lúc, nếu có thể đi đường khác để nâng vị thế, lợi ích thu được còn xa hơn, càng mạnh hơn.”

“Anh, anh có tính toán gì không?” Từ Ánh Kiều nghiêm túc hỏi.

“Nếu cậu ta chọn trà trắng và Phổ Nhĩ, chúng ta sẽ không chạm đến nữa.” Từ Trạm cười, “Hai đấu hai, Xuyên trà và Tạng trà đi.”

*Trà Tứ Xuyên, trà Tây Tạng.

“Xuyên trà có tiếng là trà cống phẩm loại một, Tạng trà hơi kém một chút, nhưng nếu có hiệu ứng đám đông thì cũng không đến nỗi.” Đầu óc Diệp Thái Vi hoạt động nhanh chóng, trên cơ bản là có thể đuổi theo suy nghĩ của Từ Trạm.

Lúc này Đoàn Vũ Phi mới thở phào một hơi, như trút được gánh nặng, “Anh, khi nào anh xuất phát?”

“Ngày mai đi luôn.” Mặc dù Từ Trạm luôn bị đánh giá là tác phong trầm ổn, nhưng như vậy không có nghĩa là tốc độ phản ứng của anh chậm.

Từ Ánh Kiều lên tiếng: “Có cần trợ lý đi theo không?”

“Cần.” Từ Trạm gật đầu, đưa tay chỉ Diệp Thái Vi, “Trợ lý riêng của anh.”

Của anh.

Mấy năm nay, Từ Ánh Kiều đã phát hiện ra Diệp Thái Vi rất ngại tiếp xúc riêng với anh trai mình, nên hơi lo rằng cô sẽ không thoải mái.

Có điều, cô vốn quên cái lẽ “trước khác nay khác”, mặc dù cô vẫn chưa biết hai người này đã lật bài, nhưng chỉ riêng chuyện Diệp Thái Vi ở trọ trong nhà Từ Trạm đã là không giống trước rồi.

Diệp Thái Vi tội nghiệp mân mê đầu ngón tay lạnh lạnh, xác định một cách hào sảng: “Em không thành vấn đề.”

25. Chương 25

Chuyến công tác này ngay từ đầu đã khó khăn.

Bởi vì điểm đến là một huyện nhỏ ở Tứ Xuyên, một nơi không có sân bay cũng chẳng có đường sắt, xuống máy bay tại Thành Đô rồi còn phải đi một chặng đường dài nữa.

Cuối cùng xe khách cũng đến được trạm xe trong huyện, cả hành trình tốn gần hai tiếng đồng hồ.

Lúc này đã là bốn năm giờ chiều, Diệp Thái Vi và Từ Trạm còn chưa được ăn trưa, vừa mệt vừa đói.

Cũng may bảy năm qua Diệp Thái Vi không còn sống trong cảnh ăn sung mặc sướng nên giờ vẫn có thể chịu được cái hành trình chết tiệt này.

Vội vàng vào toilet của trạm xe rửa mặt, Diệp Thái Vi lại hốt hải chạy ra chỗ Từ Trạm.

Từ Trạm đứng ở một vị trí dễ nhìn thấy trong sảnh đợi xe nói chuyện điện thoại, cô im lặng bước đến, chờ anh hạ lệnh tiếp theo.

Hai người mặc quần áo thể thao theo phong cách của thập niên tám mươi, một xanh lam một đỏ, vừa trẻ trung lại vừa thoải mái, nhưng ở trạm xe của một huyện nhỏ như thế này thì lại có vẻ khác lạ, vô cùng nổi bật giữa sóng người nhấp nhô.

Thật ra sáng nay lúc ngủ dậy, hai người mặt đối mặt cũng không nhìn cười nổi, rõ ràng là không hẹn trước mà lại có thể chọn quần áo đồng bộ như thế.

Đây là...tình yêu đó. Ha ha ha.

“...Vâng, đang ở sảnh chờ xe...Được, phiền mọi người rồi.”

Đợi Từ Trạm ngắt máy, Diệp Thái Vi mới nghiêng đầu hỏi anh: “Em tưởng chuyến này chỉ là do anh nhất thời nổi máu đi?”

Chẳng lẽ không phải do biết kế hoạch của Giang Lạc nên mới quyết định sao? Sao còn có người đưa xe đến đón?

Từ Trạm cười cười, đưa tay véo khuôn mặt không trang điểm của cô: “Ý em là anh ngu hơn Giang Lạc một chút?”

“Thì ra anh bố trí bước này lâu rồi.” Diệp Thái Vi mở to hai mắt, như bưng tỉnh: “Đúng là cáo già.”

Rõ ràng là đã có dự tính từ trước, vậy mà đến lúc Giang Lạc có ý khiêu khích thả ra tin tức kia thì mới làm ra vẻ đi chậm một bước, ra vẻ cố gắng chống đỡ, chứ thật ra là tài giỏi có thừa.

Kiểu tỏ ra yếu thế này có thể khiến Giang Lạc cảm thấy mình siêu sao, hơn nữa lại khiến anh ta không có tâm lý phòng bị. Quả thật chiêu này vô cùng phù hợp với quan hệ bạn bè giữa họ.

Dù sao trong số vốn của “trà lữ”, có ba người thì đến hai người coi như người nhà rồi. Nếu như Từ Trạm có biểu hiện trội hơn thì sẽ khiến Giang Lạc có cảm giác bị đe dọa, sẽ lo lắng bị hai phía kia hợp tác tiêu diệt. Loại cảm giác này rất dễ khiến ối hợp tác tam phương của họ thất bại, hoàn toàn bất lợi cho sự phát triển ổn định lâu dài.

Cách xử lý như vậy của Từ Trạm có thể nói là nhìn xa trông rộng, bởi nếu như vậy, cho dù sau này Giang Lạc có biết được bước đi ngày hôm nay của Từ Trạm thì cũng chỉ coi như đó là sự đáp trả lại hành động của anh ta mà thôi, giữa hai người sẽ tuyệt đối không có xung đột.

Thấy cô rút cuộc cũng có phản ứng, Từ Trạm hài lòng buông tay: “Không tệ lắm nhỉ...”

“Xin hỏi, anh có phải là anh Từ Trạm không ạ?” Từ Trạm còn chưa nói xong thì một giọng nữ đầy vui vẻ chen ngang.

Hai người quay đầu lại liền thấy một cô gái xinh đẹp đứng trước mặt, có vẻ rất e dè, nhưng nụ cười hiền lành, chất phác.

Từ Trạm lịch sự đáp: “Là tôi.”

Nhận được câu trả lời, cô gái liền hồ hởi nói: “Chào anh, anh Từ, tôi tên là Cao Vận, là người thay mặt thôn tới tiếp đón hai người, cũng là người đã trao đổi điện thoại với thư ký của anh trước giờ.”

Từ Trạm bắt tay với cô ấy: “Chào cô, hai ngày này phải phiền đến cô rồi.”

“Anh khách sáo quá, đây là chuyện tôi phải làm mà.” Nói xong, Cao Vận lại bắt tay Diệp Thái Vi, “Chào cô, xin hỏi phải xưng hô thế nào đây?”

“Chào cô Cao, tôi là Diệp Thái Vi.” Diệp Thái Vi vừa gặp đã thấy quý mến cô gái này, không hiểu sao lại có cảm giác thân quen.

Cao Vận có chút xấu hổ, rồi rít xin lỗi: “Ấy...thật xin lỗi, tại người thư ký của anh Từ hay nói chuyện với tôi là đàn ông, tôi cứ nghĩ vị kia sẽ đến cùng anh Từ...cho nên, chỉ chuẩn bị có một phòng...Cơ sở vật chất của thôn có hạn, giờ phải sắp xếp thêm sẽ hơi rắc rối, tối nay chắc phải làm phiền hai người đợi một lát rồi.”

Haiz, xem ra là phải nghĩ ra một cách tạm thời rồi, không thì sẽ lại có cảnh “gà bay chó sủa” à xem.

Từ Trạh nhìn về bối rối của cô ấy liền nói: “Không sao, đây là bà xã tôi.”

Bà xã?!

Diệp Thái Vi bị một câu như sấm chớp ðùng ðoàn này làm cho suýt chút nữa thì nhảy bật lên, cũng may là trên mặt vẫn giữ ðược nụ cười lịch sự.

Từ Trạh hài lòng gật ðầu, quay mặt sang một bên, cố nhin cười.

“Thất lễ rồi, thì ra là chị Từ.” Cao Vận vừa nghe thấy thế liền như trút ðược gánh nặng, quay ra cười với Diệp Thái Vi, “Hai người mặt quần áo giống nhau hóa ra là ðôi ðôi, lúc ðầu tôi còn tưởng là ðồng phục của quý công ty.”

Cô gái, cô thật ðáng yêu.

Tâm trạng Diệp Thái Vi ðang rất phức tạp, nụ cười có vẻ cứng ngắc.

“Hai người ði ðường xa vất vả rồi, xe ðang ðổ ở ngoài, anh Từ, chị TỰ, xin mời ði bên này.” Cao Vận mỉm cười ðẫn ðường.

Diệp Thái Vi cố không ðể lộ vẻ mặt bị ðả kích, e ðè nói: “Cô Cao, không cần khách sáo vậy ðâu, có vẻ mọi người tầm tuổi nhau nên không phải câu nệ quá làm gì, cô cứ gọi tên tôi ði.”

Hai chữ “chị Từ” này thật sự khiến cô run rẩy.

Từ Trạh lén bấu nhẹ vào thắt lưng Diệp Thái Vi như ðể uy hiếp hay gì ðó, khiến Diệp Thái Vi khẽ nảy người lên như bị ðiện giật.

Cao Vận gật ðầu, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, “Được, Thái Vi, vậy cô cũng ðừng gọi tôi là cô Cao nữa, bạn bè hay gọi tôi là Mân Mân.”

“Mân Mân? Sao lại gọi thế?” Diệp Thái Vi vừa ði vừa hỏi.

Cao Vận cười khanh khách: “Là cách gọi tắt của ðịa phương, ý nói tôi là một ðứa ðốc. Ha ha...”

*Mình cũng ko hiểu chỗ này lắm. Có lẽ là chữ “mân” phát âm là [mēn], gần giống với [bèn] trong từ “ngốc”.

Diệp Thái Vi yêu chết cô nàng này rồi, hoàn toàn khiến người ta có cảm giác vừa nhẹ nhàng vừa ðáng yêu.

Đi tới cửa của trạh xe, Cao Vận nói với hai người: “Phiền hai người chờ một chút, tôi ði gọi ðồng nghiệp ðưa xe ðến ðây.”

Nói xong, cô ấy vội vàng chạy ra bãi ðỗ xe.

“Này, anh có ý gì thế? Sao tự ðưng lại bảo với người ta em là vợ anh?” Thấy Cao Vận ði xa rồi, Diệp Thái Vi mới quay ra oán thán.

“Chuyện sớm muộn thôi mà.” Từ Trạh nghiêng ðầu sang một bên, không nhìn cô mà chỉ mỉm cười nói lảm bảm một câu.

Diệp Thái Vi không nghe rõ: “Cái gì cơ?”

“Anh muốn nói là, em không nghe người ta bảo cơ sở vật chất của thôn có hạn à?” Từ Trạm quay đầu lại, trên mặt là cái vẻ quang minh chính trực, “Chúng ta tạm thời ở đây đã là gây phiền toái cho người ta rồi, nói trắng ra thì chúng ta chẳng phải doanh nghiệp lớn gì, kênh kiệu quá không ổn.”

Đúng là ngụy biện.

“Cơ sở vật chất có hạn” chứ không phải là “không có cơ sở vật chất”, hơn nữa mấy ông già chả hay nói, thôn chúng tôi “trời đất rộng lớn, thỏa sức vẫy vùng” đấy thôi. Tìm thêm một phòng thì hơi phiền, nhưng không phải là không thể tìm được.

Đáng tiếc, tin tức “sắp phải ngủ cùng phòng với Từ Trạm” khiến trong lòng Diệp Thái Vi như có cả đàn hươu nai đang chạy nhảy, tất nhiên sẽ không phát hiện ra vấn đề, mà còn cảm thấy anh nói có lý.

“Được...đi thôi.” Tức là nhận lệnh rồi đây.

Xe chậm rãi tiến tới, Cao Vận ngồi ở ghế phó lái vẫy tay với họ.

Hai người lên xe, đi đến địa điểm cuối cùng trong hành trình.

Bởi dự án lần này không tính là lớn nên chính quyền địa phương cũng không có sự chào đón quá long trọng. Tối hôm đó, đại diện địa phương gặp họ cũng chỉ có Cao Vận và hai đồng nghiệp của cô ấy, bữa cơm cũng giải quyết ngay trong một quán nhỏ.

Mọi người cùng độ tuổi, Diệp Thái Vi lại rất hợp cô nàng Cao Vận, vì vậy bữa tối diễn ra không có vẻ gượng gạo gì cả, bầu không khí cũng rất vui vẻ.

Đánh chén no say xong, Cao Vận dẫn họ đến chỗ ở tạm thời, đó là một phòng trong khu ký túc xá của nhân viên trong bộ máy chính quyền.

Gian chính rất rộng, nội thất được thiết kế khá đơn giản, một chiếc tủ, một chiếc bàn, thêm chiếc giường, ngoài ra không có gì cả. Có điều sự sạch sẽ, gọn gàng hoàn toàn vượt qua dự liệu của Diệp Thái Vi và Từ Trạm.

Cao Vận bị men rượu làm cho đỏ lựng mặt, vẫn cười cười: “Để hai người chịu thiệt rồi, chỗ này chắc chắn thua xa nhà của hai người, nhưng tôi đã cố hết sức rồi.”

“Không sao, chúng tôi đi làm mà, có chỗ ở là tốt rồi.” Từ Trạm không có chút mất hứng nào, ngược lại đang thấy cực kỳ vui vẻ.

Diệp Thái Vi cười hì hì, kéo Cao Vận xuống nói chuyện phiếm: “Tốt hơn tưởng tượng của tôi nhiều. Mân Mân, canh gà ở đây thơm thế, tôi thấy đâu có gia vị gì đặc biệt đâu nhỉ!”

Cao Vận gật đầu với đầy vẻ tự hào: “Đương nhiên rồi, tôi đặc biệt gọi điện cho ông chủ nhà hàng, kêu ông ấy đến nhà dân trong thôn bắt gà rừng thả rông ý, toàn do dân tự nuôi bằng thức ăn tự nhiên chứ không phải thức ăn công nghiệp. Mọi người ở thành phố mà muốn ăn thì phải tốn nhiều tiền, chứ ở đây cả núi đầy ra, chẳng có gì ngạc nhiên cả.”

“Cuộc sống như thế thích thật đấy.” Nhớ lại bát canh gà ban nãy, Diệp Thái Vi lại ứa nước miếng, “Tôi thấy bữa cơm vừa rồi còn không đến ba trăm đồng...”

Một bàn thức ăn vừa rồi tuy không thể ngon bằng ở nhà hàng lớn nhưng mùi vị lại rất thanh đạm, nguyên liệu nấu ăn thì thật khiến người ta vô cùng hài lòng.

Điểm quan trọng là rất tiện! Cực kỳ tiện!

“Hai người không đến sớm sớm, chứ nếu đến vào đợt mùa đông lúc giết lợn thì tôi sẽ đưa hai người đến nhà bạn tôi ăn canh tiết, ăn chín bát lớn, thế mới thích, mà còn không mất tiền nữa chứ! Ha ha ha...” Cao Vận cũng là gái thành phố, tốt nghiệp đại học xong tham gia thi rồi về đây làm cán bộ địa phương, ở được ba năm mà đã như dân bản địa rồi.

Từ Trạm thấy hai người nói chuyện có vẻ rất ăn ý nên không nỡ chen ngang, chỉ im lặng ngồi ở mép giường, tiện tay lấy tài liệu trong ba lô ra xem.

“Canh tiết á? Cả chín bát lớn nữa? Là cái gì đấy?” Diệp Thái Vi tò mò hỏi.

Cao Vận bắt đầu giải thích một cách sinh động: “Ở đây mỗi nhà phải nuôi ít nhất một con lợn, trước tết sẽ đem ra thịt, sau đó làm vài mâm cỗ rồi mời bạn bè người thân đến ăn, nhà nào có điều kiện còn tổ chức những ba ngày ba đêm ấy, náo nhiệt lắm, cái đấy gọi là “ăn canh tiết”. Còn “chín bát to” ấy à, bữa tiệc nào ở đây cũng gọi là “chín bát to” hết.”

“Thế “chín bát to” tức là mỗi mâm cơm đều có chín bát thức ăn sao?” Diệp Thái Vi dần mặt ra.

“Đương nhiên không phải rồi! Ngoài rượu ra còn có rất nhiều món khác nữa. Đây nhá, chân giò khía ra rồi ướp gia vị trộn lòng trắng trứng với gừng này, xong đem đi hấp, cuối cùng chặt thành những khúc nhỏ, món đấy gọi là “cái khâu”, xori, mùi thơm bay qua lồng hấp cứ phải gọi là nức mũi! Còn “canh tiết” chính là cho tiết lợn cô lại, luộc chín rồi nêm thêm gia vị như là hành với gừng này. Còn cả...”

Diệp Thái Vi nghe mà sốt sinh sịch lên, chỉ hận không thể ở lại đây đến tận mùa đông năm sau, “Thôi thôi thôi, đừng kể nữa, cô mà kể thêm là hai hôm nữa tôi không về đâu.”

“Ha ha, nếu cô mà chưa kết hôn thì tôi sẽ giới thiệu cô ột nhà tốt.” Cao Vận rất vui vì người bạn mới này thích cuộc sống chốn thôn quê.

Từ Trạm ngồi bên cạnh không nhịn được phải lên tiếng: “Cao Mân, cô Từ đây là hoa đã có chủ rồi, cô đừng đào loạn nhé.”

Chơi trò “đào góc tường” ngay trước mặt anh, siêu thật đấy!

*Đào góc tường: Chỉ việc làm xấu sau lưng người khác để chiếm hời (đại loại thế :v)

Cao Vận nghịch ngợm nhăn mũi, cười cười: “Hoa đã có chủ thì sao, tôi đào được hết. Chỉ cần cuộc tốt tốt một tí thì tường nào mà không bật, ha ha ha...”

Chè chén một trận, hai người này đã để lại cho Cao Vận ấn tượng rất tốt, vừa nhiệt tình lại vừa không kên kiệu. Mặc dù như Diệp Thái Vi nói, Từ Trạm khiến người ta cảm thấy hơi xa cách nhưng cũng không cảm thấy khó chịu hay e dè, vì vậy cô mới ăn nói không câu nệ như thế.

Đầu Từ Trạm nổi đầy vạch đen, nhất thời không biết nói gì. Diệp Thái Vi thấy anh ghen hòng mà cũng không nói đỡ, chỉ ngồi cười ha hả.

Cao Vận lấy di động ra xem giờ rồi đứng dậy: “Thôi, không quấy rầy hai người nữa, cũng mệt cả ngày rồi, nghỉ ngơi sớm đi nhé, tôi về đây. Sáng mai chúng tôi có một cuộc họp, khoảng mười giờ tôi sẽ quay về đưa hai người xuống thôn.”

Cao Vận rời đi rồi Diệp Thái Vi mới nhớ ra đêm nay phải ở chung phòng với Từ Trạm. Nhìn lại cả phòng có độc một chiếc giường, một tấm chăn, bước chân của cô nặng nề vô cùng.

Rửa chân tay xong, Từ Trạm ngồi xuống giường, nhướn mày khiêu khích cô nàng Diệp Thái Vi đang cứng đờ người: “Không ngủ được hay là không dám ngủ?”

“Sợ, sợ anh á?”

Diệp Thái Vi nhìn vẻ mặt gợi đòn của anh, không nhịn được rung mình, vội vội vàng vàng nhảy phốc lên giường, trùm chăn, đưa lưng về phía anh: “Ngủ!”

Từ Trạm tự tay tắt đèn rồi chậm rãi nằm xuống.

Trong bóng tối, nhiệt độ cơ thể anh như có như không lan ra khắp tấm chăn, nhẹ nhàng thấm vào da Diệp Thái Vi qua lớp áo ngủ.

Cái giường này...đâu có nhỏ lắm đâu? Sao cứ phải dựa sát vào thế làm gì hả?

Sống lưng Diệp Thái Vi cứng ngắc, tâm trạng cũng rất phức tạp.

Giọng nói của Từ Trạm gần trong gang tấc, mang theo ý cười nồng đậm: “Em đang cái gì thế hả? Anh không đến mức làm thịt em ngay ở đây, yên tâm ngủ đi.”

Mặc dù anh rất muốn, nhưng, con người thế nào cũng là sinh vật có lý trí mà.

Diệp Thái Vi không lên tiếng, chỉ thầm cắn chặt răng.
Cô sợ mình không đủ nhẫn nại mà xử lý anh ngay ý chứ!
Kỳ thực, có đôi khi, cô là loài sinh vật không có lý trí.

26. Chương 26

Không hiểu là do Diệp Thái Vi không thích ứng được với khí hậu và hoàn cảnh hay do bên cạnh có thêm một người, mà một người vốn ngủ khỏe như cô lại mất ngủ.

Mặc dù cô cũng cố gắng ép mình bình tĩnh lại, nhưng không có chút tác dụng gì, chỉ có thể bỏ qua sự cố gắng vớ vẩn đó, trợn tròn mắt nhìn căn phòng tối thui.

Khí hậu ở Tứ Xuyên khá ẩm ướt, vừa qua đầu mùa xuân, dù ban ngày rất ấm áp nhưng đến đêm vẫn vô cùng lạnh.

Tầm chăn bông không tề chút nào, nhưng càng không ngủ được lại càng thấy rét.

Bên tai là tiếng hít thở nhẹ nhàng của Từ Trạ, hình như anh đang ngủ.

Thế mới nói, đôi khi cô là loài sinh vật không có lý trí, đó đúng là một kết luận hoàn toàn chính xác.

Chần chừ một lúc lâu, thật sự không chịu nổi cái lạnh đêm xuân, đầu óc Diệp Thái Vi rối tinh rối mù, đưa ra một quyết định vô cùng phức tạp...

Cô cẩn thận xoay người lại đối mặt với anh, yên lặng, yên lặng sát lại gần anh.

Có trời chứng giám, cô thật sự không có bất kỳ suy nghĩ biến thái nào hết, chẳng qua là tình thế cấp bách, tình thế cấp bách thôi!

Trong khoảnh khắc cô lại gần, hơi thở vốn nhẹ nhàng của Từ Trạ nhất thời trở nên nặng nề, bàn tay trái của anh thuận thể tóm lấy thắt lưng cô.

Thì ra không chỉ có một mình cô mất ngủ.

Mặc dù trong bóng tối không nhìn rõ gì, nhưng Diệp Thái Vi mở to hai mắt, nghiêm túc nói: “Đừng, đừng xúc động, tại em lạnh quá không chịu được thôi, không có ý nghĩ khác đâu.”

“Không có ý nghĩ gì mà lại lao vào ôm anh?” Giọng nói của Từ Trạ thoáng ý cười, gần như anh nghiêng hẳn nghiêng lợi nói, “Coi là anh bị ED* hả?”

*ED: Bệnh liệt dương

Thì ra anh ngại ngày mai còn có một hành trình dài nên mới cố gắng kiềm chế mà không thụt cô.

Vậy mà đồ vô lương tâm này lại chẳng hiểu dụng ý của anh chút nào!

Không thể không nói, đây tuyệt đối là một kiểu hành hạ ngọt ngào mà chết người, vô cùng lợi hại!

Diệp Thái Vi xác định rõ ràng người này xuất hiện phản ứng sinh lý không hề ED chút nào, lập tức lùi lại, bắt đầu giả vờ đáng thương: “Em sai rồi, em sai rồi mà. Em xin anh đấy, mai còn phải đi đường xa...”

Từ tiên sinh vẫn còn đang ôm chặt thắt lưng cô, dứt khoát kéo gọn cô vào trong lòng, làm như không nghe thấy lời hối hận muộn màng của cô.

Trong bóng tối, đôi con ngươi của anh lấp lánh như hai vì sao, rặng ngời nhưng không chói mắt: “Chỉ nhận sai không thôi mà được à?”

“Vô lý, phạm sai lầm chẳng lẽ còn được bồi thường...”

Diệp Thái Vi đúng là lập dị. Dù sao thì hai người cũng đã xác định quan hệ, thuận theo tự nhiên thì sớm muộn gì cũng đến bước đó, cô cũng đã hoàn toàn chuẩn bị xong tâm lý. Nhưng giờ phút này, đột nhiên cô lại nhớ tới hành trình ngày mai.

Nghĩ thôi cũng biết sẽ hao tổn rất nhiều sức lực, cô thật sự không mong ngày mai mình sẽ vác cái tư thế quái dị và vẻ mặt nhăn nhó khổ sở giữu qua những con đường của thôn. Cô dù có mặt dày đến cỡ nào cũng không muốn mất thể diện ở chốn đất khách như thế.

Hơn nữa, dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, ngộ nhỡ có người bắt gặp được, sao còn có thể làm người được nữa?

Đúng là “sẩy một li đi một dặm”, đây đáng lẽ phải là một đêm tạm thời có thể bình an vô sự. Nhưng từ lúc cô sai lầm mà áp sát Từ Trạm thì sự việc khó lòng cứu vãn được rồi.

Quả nhiên, Từ Trạm bật cười, đôi môi ấm áp ghé vào tai cô: “Khoản tiền lần trước không phải là không thể thương lượng được, trả trước một ít đi.”

Dù sao cũng phải kiếm được tí hơi chứ? Không thể tàn nhẫn đến mức làm loạn cho qua được.

“Gì, trả thế nào?” Diệp Thái Vi rút cổ, luồng khí nóng rục bên tai như một dòng điện lan khắp toàn thân, “Từ sự nghiên cứu tình hình thực tế, tôi chân thành đề nghị, đồng chí...chúng ta phải tỉnh táo một chút, hay là, đi tắm nước lạnh?”

Không biết nước nóng có được cung cấp hai tư trên hai tư không, nhưng nước lạnh thì chắc là lúc nào cũng có chứ nhỉ?

Từ Trạm không nhịn được bèn lên tiếng: “Em có cần tự kiểm điểm lại xem mình ác đến mức nào không? Không thấy anh nhịn khổ lắm à? Thế mà còn dám đề nghị như thế...”

“Đâu có? Thanh niên không nên nghĩ nhiều...” Diệp Thái Vi lẩm bẩm trong miệng, khóe môi cong lên như trăng lưỡi liềm, “Ý của em là từng người một...”

Cô không cố ý, chỉ là nhất thời sơ suất thôi.

Thật ra trình độ chịu đựng của Diệp Thái Vi chỉ tốt hơn anh một chút mà thôi, thế nhưng tình huống không cho phép, nên...nên lý trí mới bị chó ăn mất tiêu...

Từ Trạm thật sự sợ mình nhất thời không nhịn được mà bóp chết cô, hơi thở và trống ngực cùng rối loạn, “Là em không nên nghĩ nhiều mới đúng chứ nhỉ? Nếu em không tự dưng nhắc đến chuyện đi tắm...”

Không biết đại não của con người có khả năng liên tưởng hay sao?

“Thế...thế phải làm sao bây giờ?” Bị vây trong hơi thở nóng rục của anh, Diệp Thái Vi có chút luống cuống.

Từ Trạm càng ôm cô chặt hơn, chống lại tia lý trí cuối cùng, cúi đầu nói: “Giúp anh.”

Giúp, giúp thế nào?

Ánh mặt trời ảm áp rơi xuống khắp cánh đồng, xuyên qua những kẽ lá của cây trà thâm thấp, một chút chói chang dịu dịu làm dậy lên mùi bùn đất lẫn với hương ngan ngát của cỏ cây.

Cao Vận dẫn Từ Trạm và Diệp Thái Vi đi qua con đường nhỏ trong thôn.

Tư thế bình thường, không có điểm khác lạ; vẻ mặt bình thường, không có vẻ khổ sở.

Nhưng mà...

Nhưng mà!

Diệp Thái Vi phần uất liếc nhìn khuôn mặt tươi rói rói của Từ Trạm, lại lẩm lũi cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình.

Đúng là tên khốn mà!!! Đồ mặt người dạ thú! Đồ biến thái!

Không thèm lo cho sự ngây thơ thuần khiết của cô, mới lần đầu đã chơi quả kỹ thuật đẩy, bảo cô từ nay về sau phải đối diện với bàn tay phải của mình thế nào đây?

Xấu hổ lắm đấy có biết không?

“Tối qua ngủ có ngon không?” Đang đi ở phía trước, Cao Vận ngoảnh lại, tươi cười hỏi thăm hai người.

Ngủ...

Diệp Thái Vii cuống cuống giấu tay phải ra sau lưng, khuôn mặt đỏ hồng dần chuyển thành xám xịt, quả có thể so sánh với đất bàn là, “À, cũng tạm tạm.”

Từ Trạm ho khẽ một tiếng, cười như trẻ con bốc trộm được mấy viên kẹo, đầu mày đuôi mắt đều đượm ý cười ngọt ngào, “Ừm, tạm được.”

Mặc dù không được hoàn hảo cho lắm, nhưng méo mó còn có hơn không.

Cao Vận vốn có chút áy náy, thế nên thiện cảm đối với họ càng tăng thêm: “Hai người đều là người tốt. Nghĩ thôi cũng biết chắc chắn hai người không quen rồi. Qua đêm nay nữa thôi là hai người được về nhà rồi, đành phải để hai người chịu thiệt thêm một đêm nữa, mai về nhà ngủ một giấc bù vậy.”

Đúng vậy, còn một đêm nữa.

Diệp Thái Vi im lặng nhìn về phía xa, bắt đầu hoài nghi quyết định của mình ngay từ đầu có thật sự chính xác hay không.

Từ Trạm đưa tay đỡ trán, nhỏ giọng nói: “Ngày mai về nhà...cái phải bù không chỉ là ngủ đâu...”

Anh họ Từ, không phải họ Liễu.

“Hả? Anh nói gì cơ?” Cao Vận đi phía trước nghe thấy anh lẩm bẩm, còn không biết anh nói gì, lập tức dừng lại lịch sự hỏi.

Đi sóng vai Từ Trạm, Diệp Thái Vi nghe vô cùng rõ ràng, vội vàng nói: “Không có gì, không có gì, đi mau đi, nếu như làm xong trong ngày hôm nay thì tốt quá.”

Sợ là ở thêm một đêm, có người thật sự không nhịn được...

Từ Trạm nghiêng đầu liếc cô, cười một cách ranh ma, “Em gấp thế à?”

Diệp Thái Vi tặng cho anh nụ cười còn mờ ám hơn, vượt lên mấy bước đi cùng Cao Vận, “Đúng, rất gấp!”

Chắc chắn, từ trước đến nay cô chẳng phải loại thực nữ rụt rè mà! Huống hồ cái gọi là “dụ dỗ” này, vốn là dụ dỗ lẫn nhau mà!

Người chằm ngồi đã bỏ đi, chỉ còn người ở lại phải tự mình điều chỉnh lại hơi thở gấp gáp.

Cô nàng vô lương tâm này!

Do có kết luận khảo sát nhanh nên kế hoạch hai ngày đã được rút ngắn một nửa. Buổi chiều cùng ngày, hai người cáo từ với Cao Vận rồi đợi người đến đưa về.

Tình huống có thay đổi, phải bàn bạc kỹ một chút.

Ngồi trên xe buýt, Diệp Thái Vi vẫn trò chuyện rôm rả với Cao Vận qua điện thoại, có vẻ phải chia tay thì cả hai đều rất lưu luyến.

Từ Trạm cũng không hề nhàn rồi. Anh lấy điện thoại ra kiểm tra hòm thư.

Cứ thế, mãi cho đến khi tới đại sảnh sân bay, cả hai mới thu điện thoại lại.

“Anh thấy thế nào?” Dù cả đoạn đường đã trò chuyện vui vẻ với Cao Vận, nhưng trong lòng Diệp Thái Vi vẫn có chút lo lắng.

Tình hình thực tế hoàn toàn bất đồng với dự kiến, mặc dù cây trà là sản phẩm nông nghiệp chủ đạo của địa phương, nhưng không có một cơ quan nào chuyên trách đứng ra thống nhất để quy mô hóa.

Nông dân trồng trà đa phần đều là mạnh ai nấy làm, cách hái trà tươi cũng không có quy chuẩn. Nhà nào cũng hoàn thành công việc một cách tùy hứng, cứ chiều đến là ra hái trà rồi bán ấy người đại diện các xưởng chế biến nhỏ đến thu mua trà.

Mà các xưởng chế biến cũng đều làm qua loa như vậy, chất lượng thành phẩm không đồng đều chút nào.

Đây thật sự là cú đả kích lớn đối với kế hoạch ban đầu của Từ Trạ̣m.

Từ Trạ̣m cầm tay cô trấn an: “Em thấy thế nào?”

Mặc dù tình hình thực tế phá hỏng hoàn toàn kế hoạch của anh, nhưng anh không đến mức cảm thấy hoang mang.

Nhà họ Từ mấy đời làm thương nghiệp, có sự di truyền cả về cách thức suy nghĩ. Theo quan điểm của Từ Trạ̣m, buôn bán thua lỗ là chuyện bình thường, anh muốn thành công, nhưng không chấp nhất phải bất bại, làm hết sức mình là được.

Dù Diệp Thái Vi có khôn ranh thật, nhưng lại thiếu kinh nghiệm thực tế, tầm nhìn xa trông rộng không thể bằng Từ Trạ̣m, suy nghĩ một lúc, cô chẳng nghĩ được gì đành ủ rũ cúi đầu: “Đột nhiên em cảm thấy mình như đồ bỏ đi, lúc này em không thể giúp được gì cả.”

“Đừng sốt ruột, có anh đây.” Từ Trạ̣m khẽ cười, trấn an cô, “Nhất thời không nghĩ ra được cách gì thì cứ nghỉ ngơi đi, chuyện khó khăn cứ để anh.”

Từ Trạ̣m biết Diệp Thái Vi không giống như cây lan yếu ớt được nuôi trong lồng ậ́m áp, nhưng anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ biến cô thành “người phụ nữ thép”. Anh để cô trưởng thành trong môi trường của anh, nhưng tuyệt đối không ép cô phải học đáng vẻ gì để phù hợp với mình cả.

Bất kể Diệp Thái Vi có thế nào, anh vẫn yêu.

Anh không cần người phụ nữ của anh phải đội trời đạp đất, kéo cô đến làm việc cùng chỉ là để cô ở gần anh hơn, tùy thời có thể tìm ra được mục tiêu chính xác nhất, chứ không phải để ép cô gánh vác gì cả. Hy vọng duy nhất của anh đối với cô trong công việc là cô có thể tìm được niềm vui từ quá trình làm việc, chỉ cần cô thấy vui vẻ trong “trò chơi” này, tìm được cảm giác thành tựu, chuyện còn lại để anh lo là được rồi.

Loa phát thanh vang lên lời thông báo, Diệp Thái Vi đứng dậy, kéo tay Từ Trạ̣m, “Thôi...Mình về nhà đi.”

Từ Trạ̣m để cô dắt đến trạm đăng kí, nụ cười hiện lên chứa đầy vẻ mãn nguyện.

Mặc dù công việc tiến hành không thuận lợi, nhưng...

Chúng ta, về nhà. Đây nhất định là lời nói tuyệt vời nhất thế gian.

27. Chương 27

Lại là một hành trình dài, cuối cùng cũng về đến nhà.

Đáng tiếc chẳng có khoảng thời gian ngọt ngào nào. Từ Trạ̣m vừa cùng Diệp Thái Vi ra khỏi sân bay đã bị Đoàn Vũ Phi đón đi, tới thẳng “Yêu Nguyệt Cư” tụ họp với Từ Ạ́nh Kiệ̀u. Bên bàn ăn, bốn người nói chuyện rôm rả vô cùng.

“Thế nên, chúng ta phải điều chỉnh kế hoạch, chỉnh lại nguồn vốn để bài binh bố trận lại?” Đoàn Vũ Phi nhíu mày.

Thân là công tử nhà họ Đoàn, từ trước đến nay, Đoàn Vũ Phi không phải vất vả khổ cực, những sự việc xảy ra ngoài dự định đối với anh mà nói chỉ là một nỗi phiền toái nho nhỏ.

Từ Ạ́nh Kiệ̀u thì lại không thấp thỏm như anh, chỉ chậm rãi uống canh, thỉnh thoảng đưa mắt dò xét ông anh trai ngồi đối diện.

Tuy không nói cho rõ được nguyên cớ, nhưng từ lâu cô đã cảm thấy hai người kia có gì đó không bình thường. Cứ nhìn Diệp Thái Vi mà nói, nếu như bình thường thì cô đã hi hi ha ha giảng giải hiểu biết của mình, chứ chẳng trầm lặng lo âu nhìn Từ Trạ̣m – ông chủ của cô như vậy.

Còn Từ Trạ̣m, tuy rằng vẫn bình tĩnh phân tích kết quả khảo sát và phương hướng điều chỉnh, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Diệp Thái Vi, quanh thân dường như phát ra tín hiệu trấn an.

Từ Ánh Kiều không hề nghĩ rằng ánh mắt trấn an đó của ông anh mình là dành ình hoặc Đoàn Vũ Phi đang ngồi bên cạnh.

Cho nên, bây giờ sao đây? Điều mình hoài nghi bao nhiêu năm nay liệu có phải sắp tuyên cáo cho thiên hạ không? Hai người này rốt cuộc cũng quy tụ?

Ái chà chà, quy với tụ cái gì chứ, nói thẳng ra là thừa nhận tình cảm nhỉ?

Từ Trạm xua tay ra hiệu, Diệp Thái Vi liền ngẫm hiểu, rút một tập tài liệu từ trong ba lô ra đưa cho Đoàn Vũ Phi.

“Trà là cây trồng chính tại địa phương, nhưng không có tiêu chuẩn sản xuất nghiêm túc, khâu trồng và thu hoạch đều rất tùy tiện. Nếu chúng ta muốn xác lập chiến lược sản phẩm, thì điều duy nhất có thể làm là từ bỏ con đường tắt thu mua thành phẩm, điều động tài chính để đẩy quy mô của hạng mục này lên, tranh thủ ký được hợp đồng với họ để tự xây dựng cơ sở gieo trồng luôn.” Từ Trạm nói.

Từ Ánh Kiều thu lại suy nghĩ linh tinh, nghiêm túc nói: “Nếu là chuyện tài chính thì không thành vấn đề, nhưng mấu chốt là, sau khi xây dựng cơ sở trồng trọt thì ai sẽ quản lý?”

Dù sao chỗ đó cũng là ở bên ngoài, nhìn đi nhìn lại, trong số họ căn bản chẳng ai phù hợp để nhận công việc này.

Vấn đề này làm cho Từ Trạm và Đoàn Vũ Phi rơi vào im lặng.

Hai mắt Diệp Thái Vi sáng ngời, cô hưng phấn chỉ vào mình: “Tớ này! Tớ là người thích hợp nhất.”

Nhìn tôi đi, nhìn tôi đi!

Từ Trạm nhìn cô đúng theo mong muốn của cô, nhưng chỉ dùng ba chữ như thùng nước lạnh dội xuống đầu cô: “Em mơ đi.”

Tuy rằng anh có thể nhìn ra được cô rất thích chỗ đó, nhưng chẳng dễ gì mới trối được lại bên mình, hiện tại cũng coi như đã vén mây nhìn được trăng sáng, tình thế đang tốt thế mà lại thả người đi, anh đâu có ngu như vậy.

Chuyện ngu xuẩn như bỏ dưa hấu lấy vừng, anh không làm được.

Diệp Thái Vi buồn bực cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Từ Ánh Kiều và Đoàn Vũ Phi cũng len lén nhìn nhau bằng vẻ mơ hồ, hoàn toàn hết cách.

“Nếu còn muốn, sẽ có cách.” Từ Trạm gõ gõ lên tập tài liệu, quyết định người ứng cử Diệp Thái Vi hoàn toàn bị xóa tên.

Tuy rằng không biết rốt cuộc cậu cả nghĩ gì, nhưng thấy Diệp Thái Vi không cam lòng, muốn làm trái lại, Đoàn Vũ Phi vội vàng hòa giải: “Mọi người cứ suy nghĩ từ từ, bàn bạc kỹ vẫn tốt hơn mà, dù sao cũng chỉ vì muốn hạng mục tiến triển tốt thôi, gác lại tranh luận bàn tính kế hoạch mới là chuyện chính. Hôm nay cứ tạm thế đi nhỉ? Hai người cũng vất vả mấy hôm rồi, về nhà nghỉ sớm đi.”

Mọi người không có ý kiến gì, trước khi màn đêm buông xuống đã kết thúc một ngày đầy biến động.

Trở lại chỗ ở quen thuộc, mọi thứ lại trở về quỹ đạo, nhiều chuyện phải nhìn thẳng vào vấn đề rốt cuộc cũng tới.

Diệp Thái Vi ngồi trong bồn tắm suy nghĩ rất lâu. Nghĩ về những hồi ức với Từ Trạm từ khi còn nhỏ, rồi nghĩ đến hiện tại.

Từ lúc động lòng cho đến khi bộc phát hành động, sau đó không thể yên lặng lùi lại vị trí bạn bè, tới giờ đã thành người yêu, nhịp điệu giữa cô và anh vẫn thật loạn.

Đi nhằm một bước, thành cục diện như bây giờ đây.

Cô và Từ Trạm kết giao, điều kiện tiên quyết để kết hôn này có thật sự chắc chắn không? Hình như hai người chưa từng nói qua vấn đề này, mà cũng sẽ không nói đến.

Đây là hậu quả của việc để tiết tấu rối loạn, chuyện này đương nhiên nên nói đến, nhưng giữa họ thì rất khó mở miệng, mà cũng không tìm được cơ hội thích hợp để nói.

Cô biết mình thật lòng với Từ Trạm, cũng tin Từ Trạm không giả dối.

Nhiều năm ở cạnh nhau, vô số lần có cơ hội nở hoa, nhưng anh không làm vậy, mà ngược lại vẫn giữ khoảng cách đáng quý, thận trọng tới gần từng chút một. Sự quý trọng như vậy, cẩn thận như vậy, đủ để cô không chút nghi ngờ sau khi biết được sự thật.

Nhưng đoạn đường phía trước còn rất dài, vấn đề giữa họ không phải là “đi tiếp hay không”, mà là “đi như thế nào”.

Chính là, đi tiếp như thế nào?

Trong vở kịch với tình tiết rối loạn này, liệu một trong hai người nên có một người bước trước một bước không?

Biết làm sao được, cô nổi tiếng mặt dày rồi, liều mạng thôi!

Diệp Thái Vi khí thế ngút trời đứng dậy, lau khô người rồi thay áo ngủ, hiên ngang mở cửa, hùng dũng đi xuống phòng khách.

Từ Trạm cũng mới tắm xong, đang ôm máy tính ngồi trên sofa trong phòng khách, khoác chiếc áo lông rộng thùng thình, đeo cặp kính viền đen to, đáng vẻ nhân nhâ so với bộ dạng công tử cao quý thường ngày như hai người khác biệt.

Diệp Thái Vi ngồi xuống cạnh anh, tò mò nghiêng người nhìn màn hình máy tính, đuôi tóc lọt tọt mấy giọt nước lạnh: “Vẫn đang bận à?”

“Tiện thì xem thôi.” Từ Trạm đặt máy tính sang một bên, rồi tự nhiên kéo cô vào lòng, “Có cần sấy tóc giúp em không?”

Thật sự là anh ngày càng thích ôm cô vào lòng thế này, như thế chỉ có như vậy mới có thể xác nhận rằng cô đã là của anh.

Không phải bởi vì không có cảm giác an toàn, không phải bởi vì lo được lo mất, mà là họ đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, vô duyên vô cớ bỏ lỡ khoảng thời gian tốt đẹp nhất, bỏ lỡ những lần tiếp xúc thân mật.

“Không cần đâu, để em tự làm.” Diệp Thái Vi miễn cưỡng lắc đầu, cố ý vẩy nước trên tóc vào mặt anh, khiến anh nắm lấy cằm cô không cho cô làm loạn.

Thấy Từ Trạm không nói gì, Diệp Thái Vi nghịch ngợm giỡn ra, nói lảng sang chuyện khác, “Không biết tình hình bên Giang Lạc có thuận lợi cho chúng ta không nhỉ?”

“Có cần quan tâm đến cậu ta như vậy không?” Từ Trạm buông ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa lên chỗ cằm cô vừa bị nắm chặt.

“Em nghĩ các anh là bạn bè thân thiết, thật sự chưa bao giờ nghĩ các anh sẽ đấu đá ngầm.” Chặc chặc, tình bạn giữa các công tử cao quý thế đấy.

Từ Trạm nhú mày, thẳng thắn cười nhạo lối suy nghĩ thẳng thắn của cô: “Cái giới này cũng coi như em đã được tiếp xúc từ nhỏ, chẳng lẽ giữa người với người như thế nào em lại không rõ? Tình bạn là đáng quý, tất cả mọi người đều quý trọng, nhưng tính cạnh tranh là không thể thiếu được, dù sao thì chúng ta cũng phải sống vì mình.”

Sở dĩ bấy lâu nay mấy dòng họ này có thể chung sống hòa bình với nhau, chủ yếu là do biết điều tiết thế lực của nhau. Các thế hệ thừa kế cũng kết giao với nhau ngay từ đầu nhưng không chỉ đơn thuần là thân thiết tâm đầu ý hợp, bởi ngoài ra họ còn phải suy tính đến mặt lợi ích nữa, nhất cử nhất động của họ đều sẽ ảnh hưởng đến tương lai gia tộc, thế nên chỉ có quan hệ chân thành thôi là chưa đủ.

“Nhưng em nghĩ là anh và Giang Lạc không giống nhau.” Ánh mắt Diệp Thái Vi bắt đầu mơ hồ, không để ý liền nói đến chuyện trước kia, “Anh còn nhớ trước khi anh ấy ra nước ngoài, anh đã mở tiệc tạm biệt anh ấy không?”

Bữa tiệc tạm biệt đó đã khiến Từ Trạ và Diệp Thái Vi bỏ lỡ cuộc hẹn trình trọng đầu đời, khiến Từ Trạ bỏ lỡ lần đầu tiên đứng cảm thở lộ của Diệp Thái Vi.

Mười bảy tuổi, Diệp Thái Vi đứng trước cửa sông bài, bướng bỉnh đứng đến khi mặt trời lặn, một lần lại một lần đoán nguyên nhân Từ Trạ không đến chỗ hẹn.

Vì vậy, thời điểm ở Trác Ngọc, lúc biết vị khách mà Song Thư sắp xếp cho cô tiếp là bạn gái của Từ Trạ, phản ứng đầu tiên của cô chính là từ chối.

Bởi vì cô vẫn tin rằng Giang Lạc và anh khác nhau!

Tuy rằng báo chí có thao thao bất tuyệt về Giang Lạc, nhưng cô vẫn còn nhớ rõ, Giang Lạc là bạn thân nhất của Từ Trạ, hơn nữa lại là tên quỷ đã hại cô chuẩn bị kĩ càng cho lần thổ lộ đầu tiên mà lại thất bại!

Từ Trạ bắt mắt nhìn cô: “Ấn tượng sâu, tại vì sau lúc đó, có người bắt đầu chuyển mục tiêu theo đuổi sang Tô Gia Dương, cũng từ đấy về sau anh không có cảm giác tồn tại.”

Qua nửa năm sau đó, tiêu điểm trong ánh mắt của Diệp Thái Vi chỉ còn Tô Gia Dương, chứ không có bóng dáng của người có tên Từ Trạ nữa.

Thật sự là nhắc tới Tô Gia Dương, tên này lại như axit pantothenic, vừa nghĩ đã hận.

Giọng điệu không vui ấy ngăn dòng hồi tưởng của Diệp Thái Vi, cô chuyển đề tài liền: “Anh có mệt không?”

Thật ra cô rất muốn nói chuyện bù cho bao nhiêu năm qua, cô muốn bổ sung những phần còn thiếu trong trí nhớ của nhau, làm cho quan hệ viên mãn hơn.

Nhưng hồi ức quá rải rác, chuyện này khó có thể một lần là xong, tuy rằng trước mắt giữa hai người đã rõ ràng nhưng vẫn chưa tính là quá khăng khít, không thích hợp cho vấn đề phức tạp như vậy.

Chuyện này phải làm từng bước từng bước một, hơn nữa phải làm chuyện quan trọng nhất đã.

Ha ha ha.

Sự ám chỉ trong ánh mắt cô khiến Từ Trạ trở nên căng thẳng. Mấy ngày nay bị hành trình cực nhọc kia làm ệt mỗi, không thể không kiềm chế ham muốn ào tới như sóng triều.

“Một thì sao? Không một thì sao?” Ngón tay Từ Trạ lướt qua mắt cô, giọng nói khàn khàn mang theo ý cười.

“Nếu không phiền, tôi muốn thỉnh giáo Từ tiên sinh một chút về ý nghĩa sâu sắc nhất của đời người.” Diệp Thái Vi cười và ôm cổ anh, phả hơi nóng vào tai anh, lại đỏ mặt nói, “Nhưng tôi có một thỉnh cầu...”

“Bà Từ cứ chỉ giáo.” Từ Trạ ngoan ngoãn đón nhận sự chủ động của cô, bế cô lên tầng trên.

“Đừng có ở cái phòng lộn xộn như chuồng lợn của em!” Diệp Thái Vi bám chặt vào người anh, nói năng hùng hồn che đi vẻ xấu hổ.

Thấy chưa, không phải là không biết xấu hổ sao? Không phải là bằng bất cứ giá nào sao?

Luyện tiết trinh tiết không làm được đàn bà! Luyện tiết vợ đẹp không làm được lưu manh!

“Chuẩn tấu.” Từ Trạ nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, nhìn người con gái của mình nằm trên giường mình, đời này thật viên mãn.

28. Chương 28

Bạn bè của Diệp Thái Vi không nhiều, nhưng phàm là người quen đều biết cô ăn nói bồ bỡ, chính cô cũng biết mình hơi kém duyên, mỗi khi cảm xúc dâng trào là chỉ một hai câu đã nói toẹt ra.

Nhưng cô không ngờ mình có thể bỏ bả đến trình độ này.

Sau bị người ta ăn sạch, hoặc cũng có thể nói là ăn sạch người ta, cô nàng mặt dày này bộc phát tính tình, miễn cưỡng cười và nói: “Thì ra y như sách nói...”

Âm giọng có chút khàn khàn, cũng một phần vì còn đau, lúc nói chuyện phải cắn răng, lời ra khỏi miệng đầy vẻ quỵên rũ.

Nhưng đề tài này thì đúng là rất sát phong cảnh.

Từ Trạm nheo mắt lại: “Gì cơ?”

“Theo các nghiên cứu khoa học, lần đầu tiên thường rất ngắn...” Nhìn đi, cô lúc nào cũng thế, toàn nói những câu không thích hợp trong những hoàn cảnh không thích hợp.

Đừng hỏi cô vì sao lại khẳng định như vậy, Từ Trạm này coi thường sự tiếp xúc tay chân đến độ sắp bị hoài nghi là ED* đến nơi.

*Bệnh liệt dương

“Nói thật, em còn tưởng anh phải như nam chính trong tiểu thuyết, mạnh mẽ hùng dũng vượt qua cả giới hạn của điều kiện khách quan, trên ngực lấp lánh dòng chữ ‘máy đóng cọc số 1’ cơ đấy.”

Không ai dạy cô, thật thà là đức tính tốt, nhưng đôi khi, lời nói thật giấu ở trong bụng vẫn tốt hơn.

Không biết là đọc mấy cái loại sách linh tinh gì nữa.

Từ Trạm quay phắt lại chặn cô, cười một cách gian tà, khí lạnh tản ra: “Nói như vậy thì thất lễ thật, khiến em thất vọng rồi.”

Đúng là thói đời, người giữ mình trong sạch mà còn phải thấy ngượng vì sự trong sạch của mình, đây thật sự là ép người ta sa đọa mà.

Rốt cuộc Diệp Thái Vi cũng phản ứng lại chậm nửa nhịp rằng mình lại lỡ miệng, mất bò mới lo làm chuồng: “Không thất vọng, không thất vọng. Đây chẳng phải là nếu không có so sánh thì không có ưu khuyết sao?”

Tay phải của Từ Trạm nhẹ nhàng đặt bên hông cô, “Tin anh đi, em không còn cơ hội so sánh đâu.”

“Bởi vì, từ nay về sau, em không còn dồi dào sức lực như vậy đâu.”

Diệp Thái Vi còn chưa kịp xin tha thì môi miệng đã bị phong tỏa rồi.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Có người vẫn sống, nhưng thật ra cô đã chết rồi.

Hừng đông, khi Diệp Thái Vi tỉnh lại, câu đầu tiên xuất hiện trong đầu là, chết đi sống lại.

Đúng là làm vậy sẽ khó sống mà, ăn nói lung tung quá mạo hiểm, phải nói năng cẩn thận mới được.

Trong lòng đầy hối hận, Diệp Thái Vi tóm lấy vạt áo lông của Từ Trạ, u oán quay lại lườm cái tên đang cười sung sướng một cái, rồi mở cửa về phòng mình tìm thay quần áo trong tư thế vô cùng quái lạ và biểu cảm đau khổ.

Về sau, ai mà nói với cô rằng Từ Trạ bị ED, cô sẽ ném kẻ đó lên giường của anh, a a a a!

Chậm chạp thay quần áo xong, lúc cô đang đứng trước gương thăm mường vì thời tiết hôm nay thật phù hợp cho cô quàng khăn mà người khác không dị nghị, thì Từ Trạ đã bước đến phía sau với bộ dáng chỉnh tề.

Trong gương, khuôn mặt cô xám ngoắt lại vì một mối, Từ Trạ thì lại hoàn toàn rạng ngời do được điều hòa âm dương.

“Không công bằng.” Diệp Thái Vi dựa lưng vào ngực anh, thêu thào ai oán.

Từ Trạm không đáp lời cô, chỉ siết chặt cánh tay ôm cô, tươi cười nói nhỏ bên tai cô: “Có nên cân nhắc chuyện đổi phòng không?”

Diệp Thái Vi liếc xéo với anh một cái qua gương, lầm bầm: “Em có thể nói không không?”

“Không thể.” Từ Trạm cười.

“Thế mà anh còn giả đồ lịch sử hỏi.” “Cô nàng Diệp Thái Vi” mới vừa biến thành “Quý bà Diệp Thái Vi” từ đêm qua đã bắt đầu lộ ra vẻ chanh chua của mấy bà cô ngoài phố.

Từ Trạm không phủ nhận ý của cô, mà lại mỉm cười hưởng thụ sự thô lỗ không xa cách của cô: “Không phải em nên nói câu gì đó với anh sao?”

Ví dụ như, thổ lộ chẳng hạn.

Cô thổ lộ, anh cầu hôn, ừm, quá hoàn mỹ.

“Có một câu.” Diệp Thái Vi uể oải nói, “Em muốn ngủ.”

Từ Trạm rít một hơi lạnh, cắn cắn tai cô như để hả giận rồi rầu rĩ nói: “Hôm nay ngày nghỉ, còn định đi làm à?”

Lần trước say rượu, Diệp Thái Vi nói cô đã thổ lộ, đáng tiếc anh hoàn toàn không nhớ.

Sau này trong lúc hai người cãi cọ, cô có buột miệng nói thích anh, nhưng lời nói ra trong lúc cãi nhau, tuy không thiếu chân thành, nhưng lại thiếu thận trọng. Đây là điều anh tiếc nuối mãi.

Trong chuyện này, anh cứ ngỡ rằng Diệp Thái Vi phải thổ lộ lại với anh một lần, thật trịnh trọng, thật kiên định, như thể chỉ có vậy mới chứng minh cô thích anh trước.

Như vậy mới có thể chứng minh, anh không thua thảm hại.

Từ lúc trước nhận ra cô có tâm ý với mình, ánh mắt của anh đã cho thấy ý định theo đuổi cô, tới khi anh chuẩn bị tinh thần đáp lại thì cô lại đột ngột rời đi, hờ hững như thể anh bị ảo tưởng vậy.

Nhưng anh đã bị sa xuống hố mất rồi, trong mắt chỉ mê muội có mình Diệp Thái Vi. Không phải không có lựa chọn tốt hơn, mà căn bản là anh không muốn lựa chọn.

Cô muốn khi gặp lại hai người sẽ như người qua đường, anh liền nén lại sự kích động, tuân thủ nghiêm ngặt khoảng cách giữa “người qua đường”, chờ đợi thời cơ đến gần. Cô muốn hai người làm bạn, anh liền dừng ở vị trí của bạn bè, dùng hết tâm sức để rút ngắn lại khoảng cách giữa cả hai.

Thậm chí không hỏi một câu vì sao.

Chỉ cần cô cảm thấy an tâm, chỉ cần cô không hoảng sợ mà bỏ chạy.

Vì không thể mất đi cơ hội, anh tình nguyện thả chậm thời gian, bảy năm, mười bảy năm, bảy mươi năm, đều không sao, anh không quan tâm.

Có điều, tình cảm của hai người khó khăn lắm mới đi được đến ngày hôm nay, cho nên mối bận tâm của anh nhiều hơn cô, cho đến nay, hình thức ở bên nhau vẫn là, anh cho, cô nhận.

Thái độ của cô quá mức tùy ý, như thể chẳng ngại anh đến, cũng không sợ anh đi.

Điều này khiến anh có chút lo sợ, nghi hoặc.

Anh nghĩ đã từng được nghe cô trịnh trọng nói một câu lạ lùng, đúng, em thích anh.

Không phải anh bị ảo giác, không phải anh vọng tưởng, là thật, thật sự, thích anh.

Có điều, cô nàng thân yêu, chừng nào em mới chịu nói lại cho anh nghe, vào lúc anh thật sự có thể nghe được?

“Ngày nghỉ? Anh chắc chứ?” Diệp Thái Vi không nhin được, quay đầu hỏi anh với vẻ kỳ quái.

Tiết thanh minh đã qua rồi, cũng không phải cuối tuần, nghỉ cái gì chứ?

“Đây là quyết định của ông chủ em, có ý kiến à?” Từ Trạm nhướn mày cười.

Cho dù anh cố chấp, cho dù anh kiêu ngạo, có chút vốn để cường ép, nhưng vẫn cảm thấy không đủ viên mãn, không đủ ấm áp.

“Không ý kiến.” Diệp Thái Vi giơ hai tay tán thành, với trạng thái tinh thần của cô giờ này cũng chẳng đi làm nổi, “Vừa hay em cũng muốn về thăm bố với dì Tổ.”

Từ Trạm hiển nhiên không vừa lòng với kế hoạch của cô, “Còn anh?”

Uổng phí công sức anh lao động cả đêm, còn dùng làm gì nữa?

“Đương nhiên là cùng đi rồi, bằng không anh muốn thế nào?” Diệp Thái Vi liếc xéo về xem thường, vừa đi vừa kéo tay anh xuống dưới nhà.

Mẹ kế vạn ác vừa mở cửa ra nhìn thấy chỉ có mỗi bóng dáng Diệp Thái Vi liền lập tức chuyển sang vẻ mặt mẹ kế tiêu chuẩn, đưa tay định đóng cửa lại.

Diệp Thái Vi nhanh tay lẹ mắt ngăn lại, đẩy mạnh cửa ra: “Đừng đóng đừng đóng!”

“Dì bảo con lần sau về mà không đưa theo một đứa giống đàn ông thì đừng hòng dì mở cửa cho con mà, con nghĩ là dì nói chơi với con hả?” Mẹ kế quát, “À, mẹ kế không phải mẹ, con coi lời nói của dì như gió thoảng bên tai hả?”

Hàng xóm bên cạnh bị tiếng quát inh tai đó đánh động, tất cả đều mở cửa, ngó đầu ra ngoài tò mò nhìn về phía này.

Diệp Thái Vi không dám nhìn xung quanh, một tay dè lên cửa, một tay kéo Từ Trạm vừa đến muộn vì phải đỗ xe, không ngừng giải thích: “Có đàn ông, có đàn ông.”

Đây là màn đối thoại kỳ quái đến cỡ nào đây?

Hàng xóm lác đác, ánh mắt vẫn không chịu rời khỏi hiện trường.

Từ Trạm bị kéo bất ngờ nên hơi loạng choạng, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của bà Diệp Kiều Tổ Anh.

“Cô Diệp, đã lâu không gặp ạ.” Từ Trạm đứng thẳng, cùng Kiều Tổ Anh nhìn nhau một lúc mới nghẹn giọng nói được một câu như vậy.

Mẹ kế lập tức đổi sang vai mẹ đẻ, nhiệt tình mở cửa đón khách: “Đúng thế đúng thế, đã lâu không gặp. Đừng đứng ở cửa nói chuyện nữa, mau vào nhà đi.”

Dì Tổ, đây chắc là con đẻ thất lạc nhiều năm của dì nhỉ?

Diệp Thái Vi phiền muộn đi theo hai người vào nhà, tiện tay đóng cửa, ngăn ánh mắt quái đản của đám hàng xóm ở ngoài cửa.

Cô vừa thay dép xong, mẹ kế đã mời được cậu con kia ngồi xuống sofa, trù mền rót một tách trà nóng, khởi đầu ăn trò chuyện gia đình.

Tình cảnh này khiến cho người ta không khỏi thốn thức. Trước mắt Diệp Thái Vi tối sầm, máu sôi sùng sục.

“Dì Tổ, bố con đâu ạ?”

“Đốt ngón tay đau cả đêm, vừa ăn sáng xong lại ngủ luôn.” Kiều Tổ Anh trả lời cho có xong, lại quay ra nhiệt tình nói chuyện với Từ Trạm, “Loáng cái mà đã bảy năm không gặp, cháu đã thành anh chàng đẹp trai thế này rồi, à mà không phải cô nói cháu ngày trước không đẹp trai đâu nhé.”

Từ Trạm mỉm cười, lễ phép trả lời: “Cô và bác Diệp vẫn khỏe chứ ạ?”

“So với hồi đó thì khỏe hơn nhiều.” Kiều Tổ Anh cười, nhẹ nhàng vuốt trán, “Chỉ có Tiểu Vi là hơi vất vả một chút.”

Trong hoàn cảnh trưởng thành của Từ Trạ̣m, những bậc trưởng bối nữ đều đầy kiêu hãnh như đóa hoa hồng khiến người ta chỉ có thể nhìn từ xa. Kiều Tổ Anh thì lại hoàn toàn hợp với hình ảnh vị bề trên vừa ăm ắp vừa cứng rắn trong tướng tượng của Từ Trạ̣m, khiến anh cảm thấy rất thân thiết.

Ấn tượng tốt như vậy đã nhanh chóng kéo lại khoảng cách, hơn nữa, yêu ai yêu cả đường đi, Từ Trạ̣m đã không còn sự căng thẳng khi đi gặp bố mẹ của bạn gái như mấy phút trước, về mặt phòng bị cũng được gỡ xuống.

Ngồi một bên nhìn hai người trò chuyện vui vẻ một lúc lâu, Diệp Thái Vi ngoái đến phòng ngủ của mình, giọng nói mơ hồ: “Hai người nói chuyện nhé, con vào ngủ một cái.”

Dọc theo đường đi đã bị Từ Trạ̣m ép ăn bữa sáng, lại ăm ỉ với mẹ kế một lát, rốt cuộc Diệp Thái Vi cũng không chống được, cơn buồn ngủ ập đến khiến đầu óc cô hoàn toàn mơ màng.

Nhìn Diệp Thái Vi đi vào phòng ngủ như u hồn, Kiều Tổ Anh đột nhiên ngẫm nghĩ, lại cười một cách mờ ám với Từ Trạ̣m: “Cháu làm gì con gái yêu của cô rồi?”

“Thật ra cô có thể hỏi là con gái yêu của cô đã làm gì cháu rồi.” Từ Trạ̣m nâng tách trà đến bên miệng, nhỏ giọng nói.

“Cô nương nhà cô lớn rồi, nó muốn làm gì thì làm.” Kiều Tổ Anh bao che khuyết điểm, nhưng ngụ ý chính là, cô nương nhà cô nếu thật sự làm chuyện đó thì cũng không tính là sai lầm.

Không thể không nói một câu, quý bà Kiều Tổ Anh này đúng là được thiên phú, chỉ thuận miệng nói vài câu đã có thể khiến đám bề dưới kêu oa oa rồi nhẫu dộng lên.

Bà dương dương tục tục đắc khiêu khích đúng chỗ đau của Từ Trạ̣m khiến anh bất chấp thân phận bề dưới và phẩm chất tu dưỡng bấy lâu mà nói: “Trưởng thành thì giỏi lắm sao ạ? Trưởng thành rồi là có thể chén người ta sạch sẽ rồi ngay cả một câu lời ngon tiếng ngọt cũng không có ạ?”

Kiều Tổ Anh cười phá lên: “Ôi trời ơi, cháu cũng là người trưởng thành rồi mà? Muốn gì sao không tranh thủ đi?”

“Cầu thì tới thôi ạ, không tính.” Từ Trạ̣m nhẹ nhàng nói xong liền cười, vừa cứng đầu lại vừa đơn giản.

Kiều Tổ Anh thấy thế liền buồn cười mà lắc đầu.

29. Chương 29

Mặc dù không viên mãn cho lắm, nhưng sự tiến triển giữa Từ Trạ̣m và Diệp Thái Vi cũng coi như khả quan. Với tình hình đó, Từ Trạ̣m vui vẻ ra mặt, kế hoạch mở rộng hạng mục không thuận lợi cũng chẳng ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng của anh.

“Đã bảo mấy người đừng có đến rồi mà vẫn dẫn xác đến, sao hử, không thấy tôi có vẻ mặt như bố mẹ chết nên mấy người thất vọng lắm phải không?” Thân là nam chính của buổi đính hôn, Điều Văn hạ quyết tâm phải thật kiên cường, nhẫn nại giữ nụ cười tươi như hoa đỏ quỳên nở trên mặt.

Từ Trạ̣m không nhiều lời, chỉ vỗ vỗ vai anh ta, làm ra vẻ đồng tình: “Không phải đến vì cậu, xin lỗi nhé.”

Thái độ quá mức thân mật khiến Điều Văn không có cơ hội bùng phát, đành phải quay ra Giang Lạc: “Tôi đây đúng kiểu không trâu bắt chó đi cày mà còn tươi cười đón khách được, sao trông ông còn đau khổ quần quai hơn tôi thế hử?”

Giang Lạc cũng chẳng cáu giận, vẫn giữ vẻ mặt đau đớn và thấp giọng nói: “Anh em tôi đây tượng nghĩa giúp ông biểu đạt được cái tâm trạng dồn nén không nói được ra ấy.”

Thật ra, quá trình anh ta đến nguồn trà để mở rộng phạm vi cung ứng thị trường cũng gặp vấn đề tương tự như Từ Trạ̣m, có điều sau khi trở về, anh ta cũng chỉ nghe nói Từ Trạ̣m ra ngoài, chứ không rõ phía đối phương tiến triển thế nào rồi. Hiện tại, nhìn vẻ hưng phấn ra mặt của Từ Trạ̣m thế kia, nhất thời lại có cảm giác xuất phát chạy trước mà lại quên mất cái cần, khó mà vui cho được.

Nội tâm Điền Văn quả nhiên bị châm ngòi lửa, nhìn thấy bạn gái mới của Giang Lạc đi đến, nụ cười trở nên hung hãn: “Mấy em gái trong thành phố này vừa ra đường đã bị ông cướp sạch rồi, sao thế được chứ?”

Cô gái nhỏ đến nơi đúng lúc Điền Văn dứt lời, không hiểu mô tê gì, liền lễ phép nói: “Công tử Mạnh, chúc mừng anh nha!”

Một tiếng “chúc mừng” này đâm đúng chỗ đau của Điền Văn, hơn nữa Giang Lạc lại vừa mới châm ngòi lửa, nên Điền Văn lập tức cười lạnh, nói: “Cùng vui cùng vui.”

Chẳng phải tôi với cô đính hôn, vui cái nỗi gì chứ?

Cô gái nhỏ mờ mịt nhìn Điền Văn nghiêng răng nghiêng lợi rồi đi, không hiểu vì sao anh ta có thể nói một câu vui mừng với vẻ ỨC CHẾ NHƯ THẾ.

Giang Lạc thấy bầu không khí có vẻ lạnh lẽo, liền chuyển đề tài, nghi hoặc nhìn trái lại nhìn phải: “Ày, Tiểu Diệp Tử đâu?”

“Chắc lại lơ đãng ở xó nào rồi.” Tâm trạng Từ TrạM đang tốt, âm cuối cùng bắt giác cao lên.

“Chắc chắn, Tiểu Diệp Tử cũng lạ thật đấy, hôm nay chúng ta đến đây làm việc cơ mà.” Giang Lạc lắc đầu, “Thế mà cô ấy lại bỏ hai ông chủ ở đây, còn mình thì đi chơi, trừ lương, phải trừ lương!”

Tưởng tượng dáng vẻ của Diệp Thái Vi lúc bị tuyên phạt trừ lương, cái kiêu tức mà không dám nói gì, cái kiêu trong lòng quần quai nhưng lại cố chịu đựng, Giang Lạc thấy tâm trạng tốt hơn không ít.

Anh ta chính là kiểu người tâm trạng không tốt thì liền ước người khác buồn bực hơn mình.

Từ TrạM liếc anh ta một cái, từ chối cho ý kiến mà thay vào đó là hỏi một vấn đề kỳ quái: “Không thấy ông mang sổ kế toán nhĩ?”

“Không đừng mang sổ kế toán đi làm gì?” Giang Lạc khó hiểu.

Ba bên hợp tác đều có thân phận, quan hệ cá nhân cũng không tệ, tuy rằng có sự cạnh tranh ngầm không thể nói ra, nhưng cho đến giờ Giang Lạc không hề lo lắng chuyện tiền nong có chỗ nào không rõ ràng.

Từ TrạM cười cười: “Tiền lương của cô ấy chính là khoản riêng của tôi.”

Kinh tế là sinh mệnh của Diệp Thái Vi, sao anh có thể đặt nhược điểm quan trọng nhất này của cô ngoài phạm vi kiểm soát của anh được.

Giang Lạc kinh hãi: “Làm bấy lâu nay mà chỉ có ông mới là ông chủ thật sự của cô ấy á? Giữ cũng ác quá đấy! Đúng là cẩn thận!”

Rốt cuộc hai người này là thế nào đây?

Cho đến giờ, Giang Lạc vẫn luôn cảm thấy Từ TrạM đối với Diệp Thái Vi có gì đó không bình thường, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm với Từ TrạM, anh ta cũng không định trở mặt đi tìm hiểu thân phận của Diệp Thái Vi.

Trước khi ra nước ngoài, Giang Lạc như một gã công tử mắt cao quá đầu. Tuy rằng có chút ấn tượng với nhà họ Diệp như phù dung sớm nở tối tàn, nhưng vì lúc ấy còn quá trẻ, không chính thức xã giao với những người trưởng thành, hơn nữa đến tận trước lúc đi vẫn không học cùng Diệp Thái Vi, xem như không có một xú giao tình nào. Thế nên, quen Diệp Thái Vi bấy lâu nay, anh ta chưa bao giờ liên hệ cô với những cô tiểu thư kim chi ngọc diệp, cũng không biết giữa Diệp Thái Vi và Từ TrạM có quan hệ gì.

Trong khoảng thời gian này, nhiều khi vô tình, anh ta phát hiện ra rất nhiều dấu tích khiến anh ta nổi lòng hiếu kỳ, đột nhiên rất muốn biết chân tướng.

Nhưng Từ TrạM không hề muốn thỏa mãn mối quan tâm của anh ta, đề nghị một cách tự nhiên: “Cũng muộn rồi, đi thôi.”

Nhà họ Giang trước sau vẫn giữ phong cách cổ, tiệc đính hôn được tổ chức ở hội quán nhà họ theo đúng phong cách Trung Quốc. Kiểu tiệc như thế này hay ở chỗ vô cùng náo nhiệt, mấy bà tám ngồi ở đâu cũng có đề tài để nói.

Trong ấn tượng thông thường, đám phụ nhân không giống đám đàn bà ngoài phố, mà không biết rằng, toàn bộ phụ nữ trung niên ở Trung Quốc trong những buổi xã giao đều có chung một vài mối quan tâm, chẳng hạn như, vấn đề cá nhân của đám hậu bối.

Ở đây cũng không có ngoại lệ, Giang Lạc vừa mới ngồi xuống đã bị một bà cô ngồi bên cạnh hỏi: “Giang Lạc này, không phải dì muốn mắng mày đâu, nhưng sao lại đối bạn gái rồi? Thằng ranh này, không biết chừng mực, để mẹ mày lo lắng.”

Cô gái nhỏ kia im bất, không dám nói gì.

Giang Lạc vội chữa cháy: “Dì à, dì nói gì thế, nếu cháu đưa bạn đến mà nói là không biết chừng mực, thế Từ Trạm đến một mình thì tính là gì ạ!”

Một câu này lập tức châm ngòi lửa bên cạnh.

Kết bè kết đảng, vào thời khắc quan trọng, bạn bè chính là “lá chắn” an toàn.

“Mày nghĩ là ai cũng giống mày à?” Bà dì quả nhiên nhìn ra tâm tư của anh ta, tươi cười lườm anh ta một cái, luồng nhiệt nóng chuyển sang Từ Trạm, “Từ Trạm là đứa có nguyên tắc, chọn lựa khéo léo, quyết định thận trọng. Từ Trạm, dì nói có đúng không?”

À, không ngờ cháu là loại đối bụng ăn quàng à?

Cô gái nhỏ tức nghẹn họng nhưng vẫn không dám phát hỏa.

Tuy rằng cô không biết người phụ nữ đó có thân phận gì, nhưng cô vẫn biết nặng biết nhẹ, cũng biết người xuất hiện trong bữa tiệc hôm nay không phải kẻ đầu đường xó chợ. Dựa vào phong cách của Giang Lạc, tuyệt đối sẽ không vì một người đi theo mà trở mặt, cho nên, dù uất ức mấy cũng phải nhịn.

Ánh mắt Từ Trạm chập chờn tìm kiếm bóng dáng Diệp Thái Vi, nghe thấy vậy liền quay lại, lễ phép cười: “Dì nói đúng ạ.”

“À, nhắc đến cháu lại nhớ ra một người.” Rõ ràng bà dì đã ủ mưu đồ từ lâu, lại giả vờ như vô tình nhớ đến, “Bà Hàn nhờ dì giới thiệu cho con gái bà ấy một người, vừa hay cháu đang cô đơn, hôm nào giới thiệu cho cháu làm quen nhé? Con bé kia xinh xắn đáo để cơ.”

Ha ha ha, trò hay bắt đầu!

Giang Lạc vui sướng khi thấy người ta gặp họa, “Dì muốn nói đến cô cả nhà bà Hàn đúng không ạ? Cháu nghe nói cô bé còn đang ở Thượng Hải, hai nơi có phù hợp không ạ?”

Rốt cuộc Từ Trạm cũng phát hiện ra Diệp Thái Vi đang nấp ở một góc, thấy cô cũng nhìn mình, khoe môi cong lên, cúi đầu nhả một tin: Lại đây.

Diệp Thái Vi nhận được tin nhắn, do dự một chút nhưng rồi vẫn đến chỗ Từ Trạm.

Kỳ thực cô không muốn đến, tình huống này đối với cô mà nói là tiến thoái lưỡng nan.

Nếu bị người quen cũ nào đó gọi tên, cô sẽ rất xấu hổ; nếu bình thường như lúc trước, không ai gọi tên cô, cô cũng sẽ xấu hổ.

Nhưng đại cục cấp bách, ngay cả Từ Ánh Kiều và Đoàn Vũ Phi vội bay đi Toulouse cũng còn có mặt, cô không dám từ chối tham gia.

Có điều vẫn may, không biết là do không thu hút ánh nhìn của người khác, hay là do vị trí cố ý chọn, ở chỗ đó, ngoài Từ Trạm và Giang Lạc ra, cô không quen ai cả.

Cuối cùng cũng có thể yên tâm ăn cơm.

Diệp Thái Vi vừa đến cạnh bàn liền nghe thấy bà cô ngồi cạnh Giang Lạc nói: “...Con bé nhà họ Hàn có chí khí lắm nhé, một mình đơn thương độc mã đến Thượng Hải, hiện giờ đã là chủ của call center Anh Phù. Có điều tuổi tác cũng không nhỏ nữa, mấy năm nay chỉ lo sự nghiệp, làm ẹ nó lo sốt vó, nói là năm nay nhất quyết phải gọi nó về giải quyết xong chuyện cá nhân đi. Dì thấy hai đứa hợp lắm đây.”

Ai với ai hợp cơ?

Diệp Thái Vi không hiểu ra sao, chỉ mỉm cười với một bàn toàn người lạ.

Giang Lạc vừa đánh mắt nhìn liền cười đầy ẩn ý với Diệp Thái Vi: “Tiểu Diệp Tử, chúng tôi đang cố gắng gom tiền lì xì đây, chắc sau lễ đính hôn của công tử Mạnh là đến lượt Từ thiếu gia...cô mà cho ít quá là xấu hổ lắm nhỉ?”

Nhận ít quá tôi mới xấu hổ ấy!

Những lời này lập tức hiện lên trong đầu Diệp Thái Vi, như một tia chớp nhè nhẹ.

Thì ra trong tiềm thức cô đã cam chịu việc “tôi chắc chắn là cô dâu của Từ Trạ” rồi sao?

“Lì xì của ông có thể nhiều một chút, cô ấy không ngại thu đâu.” Từ Trạ nói ra tiếng lòng của Diệp Thái Vi rồi kéo tay cô ngồi xuống ghế, lại giới thiệu với bà dì kia, “Dì ơi, đây là bạn gái cháu.”

Một câu nhẹ nhàng băng quơ mà lại vô cùng chắc chắn, làm rõ thân phận của Diệp Thái Vi và lập trường của anh, không hề có vẻ kiêu dè người khác.

Cô gái bé nhỏ kia cúi đầu ghen tỵ, âm ỨC vẩn về mép khăn trải bàn.

Ngụm trà Giang Lạc vừa uống nghẹn trong cổ.

Biết ngay hai người có tình ý mà!

Thấy Diệp Thái Vi không nhúc nhích, Từ Trạ khẽ véo lòng bàn tay Diệp Thái Vi: “Gặp người khác mà không chào à?”

Chào cái gì? Kêu cứu mạng được không?

Cô hoàn toàn không đoán được việc sẽ công khai quan hệ yêu đương với Từ Trạ trong hoàn cảnh này.

Định đầu Diệp Thái Vi có mấy lần khói giả tưởng, cô cười: “Chào dì ạ.”

“Cô là?” Bà dì sững sốt một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần, bắt mắt trừng mắt với Giang Lạc một cái.

Giang Lạc kia! Nếu anh ta không nói dối trắng trợn rằng Từ Trạ đi một mình thì bà ta cũng sẽ không làm chuyện dư thừa.

Giang Lạc còn chưa hoàn hồn, hai mắt vẫn xuyên qua Từ Trạ và Diệp Thái Vi.

“Thưa dì, cháu tên là Diệp Thái Vi ạ.”

“À, chào cháu, chào cháu.” Bà dì ngượng ngùng cười, trong lòng thâm nghĩ, đây là con cái nhà ai nhỉ, nhìn quen quen.

Bầu không khí đang có phần bối rối thì người phục vụ bê đồ ăn đến đã cứu trận.

Nguyên một bữa cơm Diệp Thái Vi đứng ngồi không yên, cô luôn cảm thấy bà cô kia hình như đang nhìn cô, trong mắt dường như có vẻ thất vọng khó hiểu.

Chờ những người đến chúc rượu đi hết, Diệp Thái Vi cũng định chuồn, kết quả là bị Từ Trạ ngăn lại.

“Uống hết canh đi rồi đi.”

Diệp Thái Vi trừng mắt với Từ Trạ, định dùng sóng điện não truyền đạt ý muốn rời đi vì xấu hổ của mình.

Dường như Từ Trạ không tiếp nhận được tín hiệu của cô, ánh mắt nhìn cô vẫn vô cùng kiên định.

Diệp Thái Vi nhận lấy bát canh được đưa đến trước mặt, trong lòng thâm nói...

Anh không phải là bạn trai em!

Mà thật ra anh là...mẹ em!

Hoàn thành nhiệm vụ uống canh, Diệp Thái Vi đứng dậy, cười tươi rói: “Mọi người cứ từ từ ăn nhé, cháu xin phép ra sảnh trước.”

Gian phòng phía trước mở mấy chục xối bài, đủ các trò, tuyệt đối là nơi để cô phát huy sở trường.

Ngay lúc cô xoay người lại, bà cô kia đột nhiên mở miệng: “Cháu có quen Diệp Thế Quý không?”

Vẫn không tránh được rồi.

Diệp Thái Vi thăm thở dài, quay đầu lại, mỉm cười: “Đó là bố cháu ạ.”

30. Chương 30

Diệp Thái Vi lủi thủi một mình đến gian giữa không một bóng người của hội quán nhà họ Giang. Phòng trước truyền đến tiếng hò hò và tiếng la hét, chồn náo nhiệt đối với cô mà nói tựa như một tỉnh cầu khác.

Đây coi như là chạy trốn sao?

Nhưng cô không thể không trốn.

Sau khi bà cô kia nhận được đáp án do chính Diệp Thái Vi xác nhận, liền lập tức thảo luận với đám bạn về nhà họ Diệp bằng giọng thương hại, đồng thời đoán già đoán non về cảnh ngộ suốt bảy năm qua của Diệp Thái Vi.

Nếu không có Từ Trạm giải vây, cô thật sự không biết mình nên có phản ứng gì.

Thật ra, không phải cô sợ bị nhận ra, mà là không biết nên đối mặt với những ánh mắt thương hại và dò xét của đôi phương như thế nào. Ánh mắt như muốn nói lại thôi đó hoàn toàn giống như trong dự đoán, nó nhắc nhở cô rằng, cô đã rời chốn đó quá xa rồi, xa đến nỗi ngay cả giờ ở ngay đây rồi vẫn không tính là gần, cái gần chỉ là trở thành đề tài trong câu chuyện tiêu khiển của những người ngoài thừa hơi mà thôi.

Có điều, bảy năm vất vả, bảy năm kiên trì, bảy năm để trưởng thành, bảy năm vui vẻ và ảm áp, tất cả, tất cả, đối với cô mà nói là một quãng kí ức quý giá không gì đổi được, cô thật không muốn bị người khác thương hại như vậy.

Đây là nguyên nhân cô vẫn luôn lảng tránh.

Bởi vì cô biết, bảy năm qua cô sống như con kiến tạm bợ, mà hiện tại trở lại chốn này bằng cách thức cũng chẳng đẹp đẻ gì.

Không ai muốn nghe cô giải thích, cũng không ai cần cô chứng minh, mặc kệ cô muốn cho họ biết bảy năm qua đáng giá thế nào.

Cô rất muốn cho người khác biết, bảy năm qua cô không buồn rầu, không bị dày vò, hiện tại đóa hoa trong lòng Diệp Thái Vi đơm bông bằng mồ hôi và nước mắt, tươi tắn đẹp xinh.

Vẫn là không đủ bình tĩnh.

Diệp Thái Vi cười tự giễu, chấp tay sau lưng, đá đá mấy hòn đá vụn ven đường.

“Diệp Thái Vi? Ngay cả cậu cũng đến để cười nhạo tôi sao?”

Giọng nữ bén nhọn xẹt qua bóng đêm, khiến Diệp Thái Vi giật nảy mình.

Cô dừng bước lại nhìn, thì ra là Phùng Viện ngồi ở phía sau hòn giả sơn, nước mắt giàn giụa, lớp trang điểm nhòe nhoẹt.

Bị vướng vào chuyện không đầu không đuôi, Diệp Thái Vi chỉ có thể xin lỗi: “Xin lỗi đã quấy rầy, tôi chị đi ngang qua đây thôi.”

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Điểm thân quen duy nhất giữa cô và Phùng Viện chính là Tô Gia Dương, nghiêm túc mà nói thì chẳng tính là người quen. Tuy rằng với tình trạng như hiện tại của Phùng Viện thì chắc chắn là có ẩn tình, nhưng cô không thừa hơi để quan tâm.

Phùng Viện lại gọi cô: “Diệp Thái Vi, nói chuyện đi.”

Nói chuyện gì?

Diệp Thái Vi dừng bước, quay đầu lại, hai mắt hiện dấu chấm hỏi.

“Tôi biết đây không phải dịp tốt, nhưng có một số việc vẫn khiến tôi cảm thấy phức tạp, không nói ra với cậu tôi sợ không yên bình nổi.” Giọng nói của Phùng Viện pha chút nức nở, nhưng trong đó quả thật có một sự bình tĩnh và oán hận.

Diệp Thái Vi chậm rãi đi về phía cô ta, nghi hoặc chỉ vào mình: “Hắn là tôi không trêu chọc gì cậu nhỉ?”

Tôi sợ nói xong cậu yên bình còn tôi thì bất an!

“Ừ, cậu không trêu chọc tôi, nhưng cậu lại như âm hồn không biến khỏi cuộc sống của tôi! Tất cả mọi người đều nói tôi cướp cơ hội của cậu nên mới có ngày hôm nay, mọi người đều cho rằng hắn là cả đời tôi phải áy náy cúi đầu trước cậu!” Phùng Viện đứng dậy, hai tay vung loạn xạ tỏ vẻ không cam lòng, “Ngay cả bố mẹ Tô Gia Dương, hôm nay họ gặp tôi lần đầu tiên, cũng đánh giá quần áo của tôi như người khác, cuối cùng nhận định ngay là tôi từng ra nước ngoài nhưng về nước vẫn không thể biến thành phượng hoàng!”

Chuyện này liên quan gì đến tôi? Sao lại thấy lạ thế này, như thể có một mũi tên đâm trúng đầu gối vậy?

Diệp Thái Vi cúi người xoa xoa đầu gối, từ từ ngồi xuống hòn giả sơn.

Sự im lặng của cô không làm tan đi cơn giận của Phùng Viện, ngược lại càng khiến ngọn lửa bùng to hơn: “Phải, từ nhỏ tôi đã không phải phượng hoàng, vậy Diệp Thái Vi cậu thì là gì? Hiện tại cùng lắm cậu cũng chỉ là con phượng hoàng rụng lông thôi, còn không bằng con gà!”

Diệp Thái Vi liếc nhìn cô ta một cái, nhin cười, thấp giọng phụ họa: “Đúng đúng đúng, tôi không bằng con gà, tôi đương nhiên không bằng con gà.”

Nói thế nào thì cô cũng là một cô gái đoàn hoàng, việc gì phải so sánh với gà chứ.

Phùng Viện trừng mắt nhìn biểu hiện của cô trong chốc lát rồi đột nhiên phản ứng lại lời nói của mình có ý khác, tức đến run cả người, chỉ vào cô lắp bắp “Cậu, cậu, cậu” mãi mà vẫn không nói được gì nữa.

Diệp Thái Vi cảm thấy mình thật sự vô tội, nhưng bản thân không thích gây thù hằn nên vẫn kiên nhẫn giúp cô ta giải mối tơ lòng: “Tôi chỉ sửa lại ý trong lời nói của cậu một chút thôi, có phải từ nay về sau cậu vẫn không nguôi giận không? Bởi vì lúc Tô Gia Dương giúp bạn bè vẫn cứ nhắc đến tôi trước mặt cậu? Còn hôm nay cậu lần đầu tiên gặp bố mẹ Tô Gia Dương đã khó chịu, nguyên nhân là vì người khác chê bai quần áo của cậu?”

Ôi, cô đúng là tốt bụng quá thế, tự dưng bị người ta mắng “không bằng con gà” mà vẫn có thể ngồi đây suy nghĩ hộ cho người ta. Đúng là không thuốc nào chữa nổi.

Phùng Viện ngồi phịch xuống cạnh cô, gật gật đầu, “ừ” một tiếng.

Diệp Thái Vi còn nghiêm túc đánh giá trang phục của cô ta, phát tác bệnh nghề nghiệp của một cố vấn thời trang, rồi đánh giá một cách khách quan: “Đối với dịp như thế này thì đúng là hơi giản dị. Cậu đến gặp người sành sỏi, mà lại đi du học về, đáng ra không nên mắc phải sai lầm tối thiểu thế này. Cái chôn này ấy, toàn là “trước nhìn quần áo sau nhìn người”, chẳng lẽ cậu không biết. Lần trước gặp cậu, rõ ràng là thấy ăn mặc đẹp lắm mà!”

Lần trước cái kiểu ăn mặc đầy kiêu kỳ trông rất ra dáng cơ mà, sao đột nhiên lại biến thành phong cách cực đoan như thế này? Đúng là muốn làm cô nàng không hiểu chuyện rồi.

Những lời này khiến Phùng Viện càng ức nghẹn hơn. Cô ta hoàn toàn không muốn tiếp tục đề tài này với Diệp Thái Vi, trọng tâm muốn nói không phải chỗ này.

Ý định của cô ta vốn dĩ là, đây là lần đầu tiên gặp bố mẹ Tô Gia Dương, tuy rằng không phải chính thức nhưng cô ta vẫn hy vọng để lại cho họ ấn tượng tốt. Cô ta muốn cho họ tin rằng, tuy cô ra không phải là loại tiểu thư nhìn nhà cao cửa rộng đến quen mắt, nhưng cô ta có sự thuần khiết đơn giản mà những cô gái kia không có được.

Thế nhưng, hai ông bà đó không hiểu ưu điểm của cô ta thì thôi, lại còn hùa theo người khác chê bai quần áo của cô ta, còn một lần nhắc đến tên Diệp Thái Vi, đúng là khiến cô ta phát điên lên được.

Có điều, hiện tại có cơ hội đối mặt với Diệp Thái Vi, việc này đột nhiên không quan trọng nữa. Cô ta muốn nói với Diệp Thái Vi chuyện “âm hồn không tan”.

“Chuyện quần áo không quan trọng.” Phùng Viện lôi khăn tay ra lau nước mắt trên mặt, giọng điệu không tính là thân mật, “Chuyện tôi quan tâm nhất chính là cậu – âm hồn không tan kia. Từ lúc tôi về, ai cũng như vô tình nhắc đến cậu trước mặt tôi, như thể không có cậu thì sẽ không có Phùng Viện tôi hôm nay vậy. Dựa vào cái gì? Lấy thực lực của tôi ra, thì cái suất học bổng đó nên là của tôi!”

Năm đó, thành tích của cô ta tốt hơn Diệp Thái Vi thật, nhưng xã hội này vốn có một quy tắc ngầm không hay ho chút nào. Suất học bổng đó ngay từ đầu không dựa trên thực lực cá nhân, mà lại là của ông bố. Đáng tiếc, nhiều năm qua mà cô ta vẫn không thông quy tắc đó, cho nên khi về nước bị người ta nhắc đến mới nổi trận lôi đình. Bởi lời dị nghị của người ngoài khiến cô ta bất an, nảy sinh nỗi uất ức không nói nổi.

“Về chuyện Tô Gia Dương giúp bạn bè, tôi chỉ có thể nói là tôi không chịu trách nhiệm được. Họ nói thế nào, nghĩ thế nào, hoàn toàn không nằm trong phạm vi quản lý của tôi, bao nhiêu năm qua, tôi cũng không có một chút liên lạc nào với họ cả. Về chuyện suất học bổng, ai nhận không quan trọng, cậu nói thế nào cũng được, dù sao cuối cùng cũng là cậu được, không phải sao?” Diệp Thái Vi cảm thấy việc này hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nếu không buông bỏ suất học bổng đó, cô và Từ Trạ cũng không đi được đến ngày hôm nay, cho nên cô còn phải cảm ơn cảnh ngộ đặc biệt đó.

“Nói thì nhẹ nhàng, nhưng trong lòng cậu có thực sự nhẹ nhõm được thế không?” Phùng Viện lạnh lùng hừ một tiếng, lại chất vấn tiếp: “Thế mỗi dịp năm mới Tô Gia Dương lại nhắn cho cậu một tin là thế nào? Số đấy anh ấy gửi bảy năm, mà mỗi năm chỉ dùng có một lần, mà lại chỉ gửi có một tin...Rất cuộc cậu có ý gì?”

Sau khi về nước cô ta mới phát hiện ra cái SIM đó của Tô Gia Dương, giác quan thứ sáu nhạy cảm của phụ nữ khiến cô ta cảm thấy SIM này có ý nghĩa đặc biệt với Tô Gia Dương.

Khi cô ta kiểm tra trong đó thì chỉ thấy có mấy tin nhắn giống hệt nhau, cô ta còn tưởng Tô Gia Dương xóa bớt đi, nhưng nhìn kỹ thời gian gửi đi thì là đều đặn một năm một tin. Một năm một tin, nội dung giống nhau, chỉ gửi ột người.

Thế này có nghĩa là gì?

Sau mấy tháng gặng hỏi, rốt cuộc Tô Gia Dương cũng nói số đó là của Diệp Thái Vi, áp lực mấy tháng trong lòng Phùng Viện cuối cùng cũng bùng nổ.

Thì ra, mọi người không ngừng nhắc đến Diệp Thái Vi trước mặt cô ta, chính là muốn nói cho cô ta biết, cô ta không chỉ nợ Diệp Thái Vi một suất học bổng, mà còn nợ Diệp Thái Vi một Tô Gia Dương có phải không?

Nhưng hai thứ này, vốn đều là của cô ta! Dựa vào cái gì mà cô ta phải thừa nhận sự châm chọc này?

Diệp Thái Vi nhú mày, cảm thấy kết quả này quá đáng kinh ngạc: “Nói như vậy tức là cậu đọc tin nhắn đó rồi? Nếu cậu đã đọc được, thì cậu cũng thấy là tôi không hề hồi âm, một lần cũng không. Cho nên, tôi phải ngại gì chứ? Quan trọng là, chuyện này đâu có liên quan đến tôi?”

Nói như thế cô là kẻ thứ ba không bằng.

“Thôi, vốn dĩ đã cảm thấy chúng ta chẳng có chuyện gì đáng để nói cả.” Diệp Thái Vi đứng dậy, lần này hoàn toàn hiên ngang, “Nếu cậu có ý kiến gì với hành vi của Tô Gia Dương, thì phiền cậu hỏi thẳng cậu ta, sự thân quen của tôi với cậu ta chắc chắn không thể bì với cậu được, mà tôi thấy quý mới biết cậu ta đang nghĩ cái gì ấy.”

Cũng chẳng hứng thú muốn biết cậu ta nghĩ gì.

“Anh ấy nhiều lần đến “trà lư” của cậu, cậu cũng không từ chối đấy chứ? Cậu dám nói cậu không có ý gì không?” Phùng Viện đuổi theo cô, định cho cô một đòn trí mệnh từ sau lưng.

“Tôi xin cậu dùng đầu mà nghĩ đi có được không? Tôi mở cửa làm ăn, khách đến chẳng lẽ lại đánh đuổi?” Diệp Thái Vi ngoái đầu cười khổ, lắc đầu, “Nói thật, tôi không có ý nghĩ gì với cậu ta cả, nhưng cậu nói như thế thì giống như là muốn ghép tôi và cậu ta thành một đôi vậy. Cậu không sợ mất nhiều hơn được rồi có ngày hối hận à? Con người tôi quả thực dễ nghĩ ngợi lắm.”

Thật ra, lời này cũng chỉ là dọa Phùng Viện, Diệp Thái Vi thật sự không có tạp niệm gì với Tô Gia Dương cả.

Lui một vịn bước mà nói, cho dù cô có mù cũng không bỏ Từ Trạ mà lấy Tô Gia Dương. Cũng chẳng phải đầu có vấn đề.

Phùng Viện nhìn chằm chằm theo bóng Diệp Thái Vi biến mất trong bóng đêm, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Lời nói của Diệp Thái Vi như một chậu nước lạnh xối thẳng vào cơn giận của cô ta, khiến cô ta dần thấy hối hận.

Ngộ nhỡ Diệp Thái Vi thật sự không có tạp niệm gì với Tô Gia Dương, thì lại hóa ra thành cô ta gợi ý cho cô, vậy thì phải làm sao bây giờ?

31. Chương 31

Nhiều chuyện liên tiếp kéo đến trong một buổi tối khiến Diệp Thái Vi cảm thấy thật sự mệt mỏi, tất cả đều hoang đường như một giấc mơ không lô-gic.

Đứng ở ngoài cửa, cô lấy điện thoại gọi về nhà, bắt đầu lú lú chuyện trò với mẹ kế, để dùng phút thư thái đơn thuần ấy xóa tan đi nỗi buồn bực.

Tối hôm nay khiến cô hoàn toàn không thoải mái, mà khi nam chính của buổi tối hôm nay – Điền Văn – xuất hiện ở cửa với bộ dạng chán chường hơn cả cô, cô không nhận được tiếng thở dài, thật muốn giải bày nỗi buồn bực trong lòng với ánh trăng.

“Dì Tố, dì nói xem, ánh sáng nhanh, hay âm thanh nhanh hơn?” Diệp Thái Vi thấy Điền Văn đang đi tới, liền hỏi mẹ kế ở đầu bên kia điện thoại một vấn đề chẳng ra đâu vào đâu.

Rõ ràng bà mẹ kế hơi ngẩn người vì vấn đề này, một lát mới nói: “Ánh sáng, chắc thế. Có ý gì vậy?”

“Để con nói cho, không gì nhanh bằng mấy chuyện buồn đưa.” Diệp Thái Vi bắt đầu dĩ nễ nụ cười, trong lòng có chút dự cảm xấu, “Dì Tố, con có chút việc, mai con gọi lại cho dì nhé.”

Cúp điện thoại liền nhìn thấy Điền Văn, Diệp Thái Vi khách sáo hỏi: “Công tử Mạnh, có việc gì à?”

“Tìm cô khắp nơi, bố tôi muốn gặp cô đây.” Biểu cảm ủ rột cả buổi tối của Điền Văn giờ có thêm chút vẻ tỏ mò, “Thật không ngờ, hóa ra cô là con gái của Diệp Thế Quý.”

Tuy cùng là họ Diệp, nhưng đầu anh ta còn phải để nghĩ chuyện khác, căn bản không liên hệ hai người này với nhau.

Thật ra cũng không thể trách anh ta, thời điểm nhà họ Diệp như mặt trời ban trưa thì anh ta còn đang ở nước ngoài du học, ngày nghỉ được về có theo bố đến tham gia các hoạt động nhưng cũng không mấy nghiêm túc học hỏi, đối với Diệp Thế Quý chỉ có ấn tượng rất mơ hồ mà thôi.

Diệp Thái Vi thở dài: “Đi thôi.”

Bố của Điền Văn hôm nay là chủ cao nhất của bữa tiệc, vừa nhiệt tình vừa hiền hòa cười với Diệp Thái Vi: “Không ngờ con gái của Lão Diệp cũng đến đây, nhưng sao lại không đến chào một tiếng?”

Diệp Thái Vi cười khách sáo, thấp giọng nói: “Chủ tịch Điền bận tối mảy tối mặt, cháu chỉ là một bề dưới râu ria, thật sự không dám đến quấy rầy, cháu thất lễ rồi.”

“Còn coi bác như xa lạ ấy, lại còn gọi bác là chủ tịch Điền chứ.” Ông Điền cười sang sảng, lại nói với bạn bè xung quanh: “Con bé này năm đó hùng dũng lắm nhé, mười lăm mười sáu tuổi mà dám vào bàn đấu bài với tôi.”

“Con gái của Lão Diệp đương nhiên không tầm thường rồi, hổ phụ sinh hổ tử mà.”

Đối với những lời khách sáo này, Diệp Thái Vi không dám nhận bừa, đành phải cười trừ: “Đúng đúng đúng, cháu sai rồi, trước kia toàn gọi là bác Điền. À phải rồi, cháu còn chưa chúc mừng bác Điền, giờ cháu đi làm công ăn lương, lì xì có chút bủn xỉn, mong bác Điền thứ lỗi.”

Ông Điền vẫn cười ôn hòa như trước: “Cháu đến là tốt rồi, của ít lòng nhiều mà. Hơn nữa, năm đó cháu cũng thua bác không ít, coi như bác lĩnh trước tiền mừng của cháu đi.”

Năm đó, Diệp Thái Vi mới chỉ là nai tơ, bởi sự xúi giục của một đám người nên mới không sợ mà lao vào đấu bài với mấy lão gia, kết quả là thua thảm hại.

Khi đó, Diệp Thái Vi vung tiền như rác cũng không cảm thấy có gì sai. Hiện tại nhắc lại chuyện xưa, trong lòng đau xót vô cùng, khóe miệng chỉ có thể nhếch lên một cách cứng nhắc.

“À này, nếu cô bé này và Lão Điền có ân oán từ xưa, hay là nhân thể đang vui, lại làm một ván đi?” Bạn tốt của ông Điền đưa ra một lời đề nghị thật vô trách nhiệm.

Ông Điền vô cùng tán đồng, vui vẻ nhận: “Đúng vậy! Cô bé, làm một ván đi, cho bác xem mấy năm nay cháu tiến bộ đến đâu nào!”

Tiến bộ cái quỷ gì chứ, mấy năm nay cháu còn phải bôn ba kiếm ăn đấy bác!

Diệp Thái Vi thầm rít gào trong lòng, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống, trộm đưa mắt nhìn Giang Lạc đứng đằng sau một người, phát ra tín hiệu cầu cứu.

Giang Lạc ngẫm hiểu, liền bật cười rồi gật đầu, xoay người đi tìm Từ Trạ.

Bạn gái của Giang Lạc đứng yên tại chỗ, nhìn Diệp Thái Vi bằng ánh mắt đầy phức tạp.

Diệp Thái Vi không dám nhìn thẳng, trong lòng thì đang thầm nhủ: Cô gái à, đừng có hâm mộ tôi, thật ra cảnh ngộ của cô và tôi không khác mấy đâu.

Dù lão gia đối diện cười hiền hòa đến mức nào đi nữa, giọng điệu thân thiện thế nào đi nữa, trong lòng cô vẫn rất rõ ràng, nếu không phải vì Từ Trạ, giờ này cô cũng sẽ không ngồi ở đây.

Dù hiện tại cô có một ghế khách, nhưng với những vị này mà nói, cô và cô gái nhỏ của Giang Lạc không có gì khác nhau, chỉ là họ nhất thời nổi hứng muốn tìm một đối tượng tiêu khiển mà thôi.

“Xin các bác hạ thủ lưu tình.” Diệp Thái Vi thu lại tâm trạng bùi ngùi, mặt mũi tươi tỉnh, dáng ngồi thẳng tắp.

Lúc tiếp nhận công việc ở “trà lư” chẳng phải đã nghĩ sẽ có ngày hôm nay sao? Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, không phải sao?

Diệp Thái Vi à, phải dũng cảm lên.

Một đêm khiến người ta không thoải mái rốt cuộc cũng đã qua.

Diệp Thái Vi ủ rũ ngồi trên ghế phụ, cụng trán vào cửa kính lạnh lẽo, nhìn cảnh thành phố vút như bay bên ngoài.

Từ Trạ ngồi trên ghế lái nghiêm túc nhìn về phía trước, trầm mặc một lúc lâu mới khẽ nói: “Mệt à?”

Giọng nói không giấu được sự xót xa và tâm tình phức tạp.

Diệp Thái Vi ngồi thẳng lưng, gáy chạm vào ghế, mặt mỗi mím cười: “Thế nên em mới không muốn gặp người quen cũ, vừa gặp một cái là đã bị người ta cắt tiết, ác thật đấy.”

Điều cô nói chính là ván bài với bố của Điền Văn, nhưng lại ví như bị cắt tiết.

Qua buổi tối hôm nay, có một vài chuyện đã cố ý làm mờ đi nhưng lại nổi lên mặt nước.

Bảy năm nay, không có gì khiến người khác hiểu lầm, Diệp Thái Vi và Từ Trạm luôn ở vị trí cân bằng, có điều giống như vừa rồi, anh ở trung tâm, cô ở bên cạnh mà thôi.

Nhưng sự việc xảy ra tối hôm nay khiến Diệp Thái Vi hoàn toàn tỉnh ngộ. Từ Trạm thuộc thế giới kia, còn cô từ lâu đã không có vị trí trong thế giới đó.

Hai người cứ như vậy, thì phải tiếp tục thế nào?

Từ Trạm hơi nhíu mày, nhẹ giọng trấn an cô: “Trò đó vốn không phải sở trường của em, bác Điền thì lại quá quen, em thua bác ấy cũng là bình thường.”

Diệp Thái Vi cười cười: “Cũng may không thua quá thảm hại, không thì em sẽ đau lòng chết mất.”

Bố Điền Văn đúng là biết thương con cháu, cướp không hai tháng tiền lương của cô rồi.

Chỉ có thể thôi!

“Còn hơn ván năm đó, đúng là em thua rất ít.”, ngay cả số lẻ cũng không đến, “Chứng tỏ mấy năm nay em có tiến bộ.”

Diệp Thái Vi hờn giỗi liếc anh một cái: “Cảnh ngộ em thế nào chẳng lẽ anh không biết à? Mấy năm nay em còn chẳng sờ đến cái mép bàn chơi bài, tiến bộ quái gì chứ.”

Đối thủ nhẹ tay thôi.

“Đừng xem nhẹ mình, em ngẫm lại xem, năm đó tại sao em lại thua thảm đến thế?” Hồi tưởng chuyện cũ, Từ Trạm không nhịn được, khóe môi cong lên, “Khi đó em chỉ biết đấu đá lung tung, bài cầm trong tay còn lòi ra ngoài, bây giờ biết kiềm chế tức giận, biết xem xét thế thời, sắp xếp thế cục, đúng là tiến bộ không nhỏ.”

Có khen nức mũi thì vẫn không thay đổi được sự thật, tiến bộ nhưng vẫn thua, chỉ khác là thua một ít thôi.

Diệp Thái Vi buồn bực cúi đầu nghịch ngón tay.

Trầm mặc một lát, Từ Trạm lại lên tiếng, giọng điệu hờ hững như là vô tình nhớ đến: “Đúng rồi, ngày kia bố mẹ anh về cùng Ánh Kiều, anh phải về nhà một chuyến.”

“Ồ.” Diệp Thái Vi tiếp tục cúi đầu, cũng chẳng thèm liếc anh lấy một cái, chỉ thuận miệng đáp.

Thấy cá không mắc câu, Từ Trạm thăm cẩn chặt răng, đi thẳng vào vấn đề: “Em về cùng anh đi.”

“Để lần sau đi.” Diệp Thái Vi không hề nghĩ ngợi liền nói luôn.

Cô lùi bước, tại sao?

Từ Trạm dừng xe lại, bình tĩnh nhìn cô: “Em đang sợ cái gì hả?”

“Sợ gì không quan trọng, tóm lại là sợ.” Diệp Thái Vi biết mình làm hỏng việc, nói không rõ ràng là động đến Thái Cực rồi, “Thôi để lần sau đi, dù sao em cũng phải chuẩn bị tâm lý chứ đúng không?”

“Không phải chuẩn bị cái gì cả, chỉ là một buổi gặp mặt thôi, để họ biết chuyện của chúng ta, xem như là thông báo, không phải thỉnh cầu.” Từ Trạm nói với vẻ khẳng định, hy vọng cho cô nhiều sự tin tưởng hơn.

Tuy nhiên, Diệp Thái Vi không có cách nào để không sợ cả.

Những chuyện xảy ra tối hôm nay đã nhắc nhở cô, trải qua bảy năm, mọi thứ đã không giống trước rồi. Thái độ của đám phu nhân kia với cô như một tấm gương, khiến cho cô có thể đoán được ít nhiều thái độ của bố mẹ Từ Trạm.

Cho dù là cô của năm đó cũng chưa chắc có thể lọt vào mắt bố mẹ Từ Trạm, hiện tại, cô dựa vào cái gì mà có thể khiến họ coi trọng? Huống chi là muốn lấy thân phận “bạn gái Từ Trạm”.

Nếu cô thật sự đi, nhà họ Từ không ảm ỉ mới là lạ.

Từ Trạm không nhin được, hỏi ra điều phức tạp mà mình nghi ngờ cả buổi tối: “Là vì Tô Gia Dương phải không?”

Anh sợ cô buồn chán nên ra ngoài tìm cô, vừa lúc nghe thấy Phùng Viện chấт vắn cô, về tin nhắn một năm một lần kia.

Vắn tướng trong bảy năm nay, mình là người gần gũi Diệp Thái Vi nhaatsm hôm nay mới biết, thì ra còn có một Tô Gia Dương.

Vì thế, cô lùi bước là bởi do dự sao? Vì thời gian bên cạnh Tô Gia Dương?

Diệp Thái Vi nhìn anh: “Liên quan gì đến Tô Gia Dương?”

“Anh cũng cảm thấy không liên quan đến cậu tạ, anh chỉ muốn biết rốt cuộc em nghĩ thế nào?” Giọng điệu của Từ Trạм căng lên, tâm trạng nhấп nhin cả buổi bắt đầu bùng nổ, “Không phải em nói Phùng Viện không nên suy nghĩ nhiều sao? Anh thấy hiện giờ em đã nghĩ rồi đấy!”

Anh mới nghĩ nhiều ấy!

Diệp Thái Vi tự nhận thấy vấn đề về Tô Gia Dương hoàn toàn đơn giản, cho nên cũng không giận chuyện Từ Trạм nghe lén, chỉ không ngờ anh có thể dùng cái dáng vẻ này mà vắn vẹo ra một câu nông cạn như vậy.

“Em không muốn đứng ở nhà người khác để nói chuyện phiếm với cô ấy nên dọa bừa cô ấy thôi, em nghĩ ngại gì chứ?” Buổi tối hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, tâm trạng của Diệp Thái Vi hoàn toàn hồng bết. Lời chấт vắn và ngữ khí chấм chọc của Từ Trạм khiến trong lòng cô bùng lửa giận, giọng điệu cũng bắt đầu không bình thường.

“Thế sao em không chịu về nhà gặp bố mẹ anh?”

“Tại vì chẳng cần nghĩ cũng biết, đó chắc chắn sẽ là một cuộc chiến, em không muốn đánh một trận mà em chưa chuẩn bị!”

Cẩn thận, thận trọng, đó là vì để tâm đến, chỉ sợ một bước đi mà đánh thua một trận thảm hại. Tại sao anh lại không hiểu chứ?

Diệp Thái Vi quả thật bị chọc giận rồi.

Từ Trạм còn có vẻ tức giận hơn cô, tức đến mức ngay cả biểu hiện tức giận cũng không xuất hiện nổi. Anh thu lại tầm mắt, khởi động ô tô rồi lạnh lùng nói: “Cho dù trong tay chỉ có một viên đá cũng phải ném đi, như thế mới gọi là chiến đấu.”

Đồ bạc tình bạc nghĩa, phản bội tình yêu!

Đúng là tức chết mà.

Lần đầu tiên cãi nhau sau khi trở thành người yêu kết thúc như vậy, bùng nổ dữ dội, đôi bên đều thiệt.

32. Chương 32

Đúng là một trận oan ức, khiến cô chẳng hiểu ra làm sao.

Diệp Thái Vi ngồi trước chiếc bàn gỗ dưới tán cây ngô đồng, giữa quảng nắng ấм ấм, ánh mắt cô có chút thất thần.

Từ sau hôm cãi nhau, Từ Trạм đã ba ngày liền không nói chuyện với cô.

Đối với cục diện bế tắc này, trong lòng cô cực kỳ hoảng sợ. Không phải là cô không muốn cúi đầu, nhưng mỗi lần đến trước mặt Từ Trạм, cô ấп úng mãi mà vẫn chỉ yên lặng.

Cô không biết nên nói gì.

Mọi việc Diệp Thái Vi thấy và cảm nhận được ở bữa tiệc đính hôn của Điền Văn khiến cô sinh ra cảm giác sợ hãi khó hiểu với bố mẹ Từ Trạм. Nguyên nhân của sự lùi bước đó là do cô đột nhiên ý thức được giữa mình và Từ Trạм quá chênh lệch, mà tâm trạng này thì Từ Trạм lại khó mà lý giải nổi.

Thời điểm này, nếu Từ Trạh không bị cái tên Tô Gia Dương kích thích, nhất định anh có thể nghe cô phân tích nội tâm. Trong hai người mà có một người lý trí tỉnh táo thì sự việc nhất định sẽ không thành ra thế này.

Nếu có cỡ mấy thời gian, Diệp Thái Vi thật sự muốn quay lại nhiều năm trước, hung hăng mắh mình: Mày không có việc gì lại đi đuổi theo Tô Gia Dương, hậu họa khôn lường đấy nhé.

Có điều, cái đáng ghét không phải cái đó, mà là một Tô Gia Dương đang thích ý ngồi uống trà búp Minh Tiên trước mặt cô đây.

Diệp Thái Vi thu hồi dòng suy nghĩ, khẽ nhúh mày, bắt đắh dĩ nói: “Mình bảo này, Tô tiên sinh, Tô thiếu gia, Tô đại nhân, cậu không có việc gì làm thì cũng đừng chạy đến chỗ mình được không? Mà nếu có nhất định phải đến, cũng không nhất thiết phải đến trước mặt mình phần khởi thế này chứ?”

Vì chuyện này mà Phùng Viện đã muốn xé xác cô rồi, nay cả Từ Trạh cũng sắp nổi trận lôi đình, cô vô cùng áp lực.

Tô Gia Dương nở nụ cười: “Sao thế, phiền phức lắm à?”

Nói thừa!

Diệp Thái Vi nhin không trợn mắt, “Phùng Viện còn thấy phiền phức hơn mình, cậu không làm được một người bạn trai tốt sao?”

“Như Từ Trạh?” Tô Gia Dương đặt chén xuống, tươi cười nhàn nhã.

Chuyện của Diệp Thái Vi và Từ Trạh đã được truyền đi từ bữa tiệc đính hôn của Điền Văn, Tô Gia Dương không muốn biết cũng khó.

“Từ Trạh chẳng liên quan gì đến anh cả.” Tâm tình Diệp Thái Vi càng tệ hơn, giọng nói bắt giắh cao lên, “Mình chỉ thành khẩn đề nghị cậu đừng phức tạp như vậy, hại người vô tội.”

Cô thật sự không hiểu Tô Gia Dương nghĩ gì nữa.

Dựa vào mối quan hệ sơ sơ giữa hai người hiện giờ, ngồi nói chuyện thôi cũng còn không ổn. Anh ta không nên kích động cô bạn gái đáng thương kia.

“Mình xin lỗi.” Giọng nói của Tô Gia Dương vẫn ầm áp như trước kia, “Hình như từ lúc trước, mình đã gây phiền toái cho cậu rồi.”

“Chuyện suất học bổng ngày trước, từ đầu đến cuối Phùng Viện đều không biết hả?” Diệp Thái Vi hỏi ra điều nghi vấn trong lòng.

Phản ứng thái quá của Phùng Viện, hoàn toàn là do tức giận và bẽ mặt sau khi bị người ta chọc ngoáy mà ra.

Nụ cười bên môi Tô Gia Dương cứng lại, anh ta gậh đầu: “Sau khi về nước nghe người ta nói thì cô ấy mới biết, chuyện này đối với cô ấy mà nói, cũng hơi sốc.”

Diệp Thái Vi vỗ trán: “Nếu lúc trước mình không đầu óc bắh đậh mà đi cùng cậu thì có phải tốt không...”

Hiện giờ cục diện rối rắh thế nào đây!

“Nếu nói vậy, hiện tại mình tương đối giống Điền Văn, không thể không cùng một người xa lạ đính hôn, buồn bắh đón nhận lời chúc phúc của người khác.” Tâm trạng Tô Gia Dương khá phức tạp, “Tuy rằng mình có lỗi với cậu, nhưng vẫn phải nói một tiếng cảm ơn.”

Anh ta thật sự ích kỷ, yếu đuối, dám vô lương tâm làm tổn thương Diệp Thái Vi để thành toàn cho tình yêu của mình, nhưng lại không có dũng khí đối kháng lại áp lực từ bố mẹ.

Anh ta yêu Phùng Viện, cũng không muốn vì cô ta mà mất đi “gia đình có thể ỉnh tất cả”.

Anh ta không thể không thừa nhận, mình là một tên khốn.

“À, thì ra mình là một đóa sen trắng, hy sinh mình vì người khác, phổ độ chúng sinh.” Diệp Thái Vi hừ nhẹ một tiếng về tự giễu.

Tô Gia Dương lắc đầu, cười khỏ, giọng điệu nhẹ nhàng như đang trôi về kí ức: “Năm đó gặp được cậu ở cửa khu giải trí, mình cảm thấy cậu như một con thỏ nhỏ lạc đường, hai mắt đỏ đỏ như là sắp khóc đến nơi ấy.”

Sau này, con thỏ nhỏ đó liền nhảy theo sau anh ta.

Cho tới bây giờ anh ta mới biết, con thỏ nhỏ chạy về hướng anh ta, dù là lạc đường hay trở về nơi xuất phát, thì ngay từ đầu đã không liên quan gì đến anh ta.

Từ đầu đến cuối, cô chỉ hướng về phía Từ Trạ, buổi chiều hôm ấy anh ta chỉ vừa hay đi ngang qua cô mà thôi.

Diệp Thái Vi vốn không thích ngồi đây tán gẫu chuyện vô vị với anh ta, nhưng Tô Gia Dương đột nhiên nhắc đến chuyện trước kia khiến cô không khỏi nghĩ lại mình của lúc đó.

Vứt bỏ hết ân oán, hai người bình tĩnh ngồi lại với nhau, nhớ lại quãng thời gian đơn thuần mà nhiệt huyết khi thuở thiếu thời.

Ít nhất thì từ ngày trước, Tô Gia Dương không đặt trái tim lên đầu Diệp Thái Vi, cho nên hai người cũng từng có một khoảng thời gian tỉnh khỏ.

Khoảng thời gian đó không dài, nhưng lại là khoảng thời gian tươi đẹp, không có dối trá, không bày mưu tính kế, không áy náy, không bất an.

Vì sự cảm động trong một buổi chiều hôm ấy, Diệp Thái Vi nhận định luôn Tô Gia Dương là người đáng để mình cởi mở. Cô đi theo anh ta, có câu tất ứng, ngây thơ khờ dại đến mức cho rằng mình và Tô Gia Dương có thể phát triển một tình bạn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ, không phải tình yêu, chỉ là tri kỷ.

Khi đó Tô Gia Dương nhìn Diệp Thái Vi làm mọi việc còn cảm thấy sao cô bạn này có thể nhiệt tình đến vậy, chân chất đến nỗi khiến người ta không thể không mềm lòng được.

Nếu anh ta không đi sai một bước, thì ít nhất, anh ta và cô có thể như cô mong muốn, trở thành những người bạn mà sau nhiều năm vẫn có thể nâng ly chuyện trò vui vẻ.

Đáng tiếc, sai lầm là sai lầm, mọi chuyện không thể quay lại được nữa.

Hiện tại anh ta phải trả giá cho cô không nhiều, căn bản chỉ có mỗi việc “cách xa cô một chút” mà thôi.

Tiến Tô Gia Dương về, Diệp Thái Vi nhận được điện thoại của Từ Ánh Kiều, câu đầu tiên của đối phương là: “Ngẩng đầu nhìn lên trên xem.”

Diệp Thái Vi ngẩng đầu như lời cô ấy nói, liền nhìn thấy Từ Ánh Kiều đang dựa vào lan can tầng hai của “trà lư”, bày ra dáng vẻ chờ xem kịch vui...

“Diệp Tiểu Vi, cậu chết chắc rồi.”

Vì quá chăm chú nói chuyện với Tô Gia Dương, cô không biết Từ Ánh Kiều đến khi nào. Thấy Từ Ánh Kiều xuất hiện ngay phía trên đầu mình, cô đã kinh hãi, lại nghe cô ấy nói một câu không đầu không đuôi như vậy, cô lập tức có dự cảm không lành.

Đến khi cô lên tầng nhìn thấy Đoàn Vũ Phi ngồi ngay ngắn thấp giọng trò chuyện với Từ Trạ thì cô biết, dự cảm kỳ quái kia của cô chuẩn xác cỡ nào.

Nội dung vở kịch quá đặc sắc.

Sao lần nào cũng bị anh bắt gặp thế nhỉ?

Vốn không có việc gì, Từ Trạ cũng chẳng buồn liếc nhìn cô một cái, chỉ tặng cho cô bộ dạng nặng nề.

Sự việc đã loạn rồi, giờ lại càng rối rắm hơn, điên chết mất.

Diệp Thái Vi ngồi xuống, định dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất để tỏ thành ý: “Hôm nay mở cuộc họp nhỏ à?”

Đoàn Vũ Phi ngẩng đầu, thân mật nhìn về phía cô, còn chưa kịp nói thì Từ Trạh đã lạnh lùng tuyên bố: “Sắp tan họp rồi.”

Lại rơi vào cục diện bế tắc.

Giờ phút này, Diệp Thái Vi mới hiểu một cách sâu sắc lời nói của Từ Ánh Kiều.

Đúng vậy, cô chết chắc rồi.

Tình hình không ổn, sự việc đã phát triển theo hướng xấu, Diệp Thái VI bất chấp tâm trạng của mình, phản xạ có điều kiện, thấp giọng cười làm lạnh: “Vừa rồi mới nói chuyện, không chú ý mọi người đến lúc nào, lần sau không dám...nữa...”

Làm việc cùng bạn trai đúng là đau đầu, hai người vừa mới cãi cọ chút chút thôi mà anh đã ngáng chân trong công việc rồi, thật đau mà xấu thế!

Họp thì họp, bảo người ta đi gọi cô một tiếng cũng đâu có chết được, chính anh cố ý không gọi cô, giờ lại còn làm như cô phạm tội tày trời vậy.

Từ Trạh hừ lạnh một tiếng, vẫn không thèm nhìn cô: “Đương nhiên không để ý được rồi, vì còn đang tiếp người quan trọng hơn mà.”

Người này đúng là cứ phải mắng nhiếc cô thì mới hả giận hả? Không cho người ta giải thích ư?

Diệp Thái Vi nổi giận, dùng dưng oán hờn: “Từ Trạh, anh đang cố ý vạch lá tìm sâu hả?”

“Ồ, anh vạch lá tìm sâu?” Rốt cuộc Từ Trạh cũng đưa mắt nhìn cô, nhưng ánh mắt thì có vẻ chán nản.

Mặc dù Từ Ánh Kiều có rất nhiều chuyện tò mò muốn tìm Diệp Thái Vi hỏi han một chút, ví dụ như lời đồn quả thật như cô nàng suy đoán, anh trai cô ấy và bạn tốt của cô ấy quả thật có JQ (gian tình), nhưng nhìn bầu không khí căng thẳng này thì vẫn biết điều, vội vàng đuổi người: “Chỗ làm ăn không phải để hai người giải quyết ân oán cá nhân, có cái gì khúc mắc thì tìm chỗ nào mà nói đi, hôm nay em với Vũ Phi trực ở đây, hai người biến nhanh đi.”

Lời vừa dứt, Từ Trạh liền đứng dậy, không chút do dự mà đi xuống phía dưới.

Tuy rằng anh ra vẻ lạnh lùng nhưng vẫn lén để ý động tĩnh của Diệp Thái Vi. Đi được vài bước, thấy cô không theo kịp, anh bèn đứng khựng lại.

Mãi mới phản ứng lại được, nhìn thấy động tác của anh, đột nhiên Diệp Thái Vi rất muốn cười, nhưng thấy tình thế không phù hợp nên đành cố nhịn mà đi theo sau.

Xuống dưới, mở cửa, lên xe.

Hoàn toàn im lặng.

Từ Trạh cũng không sốt sắng khởi động xe mà ngồi nghiêm chỉnh trên ghế lái, dừ dừ nhìn Diệp Thái Vi, dáng vẻ như thể muốn nói “Hiện tại anh đang rất bình tĩnh, em có thể bắt đầu giải thích”.

Bộ dạng nghiêm túc của anh khiến Diệp Thái Vi không dám thả lỏng, vừa quan sát sắc mặt vừa cố gắng suy nghĩ thật nhanh.

Lần trước cãi nhau cũng là trong chiếc xe này, thành ra cô có chút bóng ma tâm lý với nó.

Có điều, vấn đề xuất hiện thì cần phải giải quyết, nếu vấn đề không ngừng đến, thì phải giải quyết từng bước từng bước một.

“Em nhớ là trước kia đã từng giải thích với anh, em thật sự không có suy nghĩ gì với Tô Gia Dương cả.” Nếu đã quyết định giải quyết vấn đề, Diệp Thái Vi cũng không lòng vòng nữa mà vào thẳng vấn đề, “Chuyện tối hôm đó Phòng Viện nói với em thì anh cũng nghe rồi, em tự đứng bị kéo vào thôi, cho nên hôm nay Tô

Gia Dương đến, em đã nhân cơ hội nói rõ với cậu ấy rồi, bảo cậu ấy tránh xa em một chút, tránh hiểu lầm không đáng có.”

Rất thành khẩn, rất tường tận, khoan nhượng đi mà, please.

Từ Trạm vừa lòng gật đầu, vẻ mặt không chút thay đổi, “Nếu thế thì, việc ôn lại chuyện xưa là như nào?”

“Vô tình nhắc đến chuyện trước kia thôi, anh cũng biết mà, bạn bè em không nhiều.” Diệp Thái Vi thở dài, có chút thương cảm, “Về quãng thời gian đó, người có thể nhớ lại cùng em không nhiều, thế nên có người chịu ngồi xuống chậm rãi ôn lại đoạn hồi ức nho nhỏ đó, em thật sự khó từ chối được.”

Từ Trạm không nói gì, Diệp Thái Vi không biết sự im lặng của anh có nghĩa là tán thành hay là bác bỏ.

Nghĩ rồi lại nghĩ, cô quyết định nói tiếp: “Về lúc chúng ta cãi nhau, em muốn hỏi anh một chút, anh đã hết giận chưa?”

“Em nói xem?” Rốt cuộc ánh mắt Từ Trạm cũng rời tấm kính, liếc qua cô một cái.

“Em thừa nhận em có chỗ không đúng, hôm đó không khống chế được cảm xúc. Thế nên mới nói là em không muốn gặp người quen cũ mà, về sau không nên đi mấy sự kiện như thế nữa.” Diệp Thái Vi nói xong thì lại thấp giọng oán hận, “Có điều, anh cũng thật là, ba ngày rồi đấy, có ai nhỏ nhen mà tức giận dai thế không cơ chứ...”

Nhỏ nhen? Lời từ chối hôm đó của cô là vấn đề nghiêm trọng đấy. Không giận mới là lạ!

“Được rồi, mấy lời giải thích của em, anh nhận.” Từ Trạm ra vẻ bình tĩnh để đáp lại lời oán giận của cô, “Em thích nhìn về quá khứ, anh chấp nhận; Em thích trốn tránh người cũ, anh chấp nhận; nhưng em không thích anh, anh không chấp nhận.”

Nhận gì?

Diệp Thái Vi cảm thấy đại não mình đang thiếu dưỡng khí.

Cô không thích anh? Nếu không thích anh thì giờ cô hạ mình như vậy là vì cái gì? Không thích anh thì vẫn để cho anh tức đến chết luôn!

Từ tiên sinh, đầu óc anh có ổn không vậy?

“Lúc em dẫn anh đến nhà em, anh không hỏi một câu, cho dù trong lòng không yên thì anh cũng không chút do dự, em có nghĩ là vì điều gì không? Bởi vì anh rất vui khi được gặp người nhà em, anh hy vọng họ có thể chấm anh là người sẽ bên em cả đời! Còn em thì sao, không cần suy nghĩ đã từ chối!”

Hiển nhiên Từ Trạm không cùng sóng điện não với cô, trước sự kinh ngạc của cô, anh rít lên: “Anh không phải khúc gỗ, cũng không phải hòn đá!”

Anh cũng biết tính thiệt hơn, cũng biết khó chịu.

Lời từ chối của cô khiến anh cảm thấy rằng, cô cũng không mấy để tâm đến mối tình của họ, đây mới là nguyên nhân anh tức giận.

Diệp Thái Vi có vẻ sợ hãi: “Vậy anh là...bánh bao?”

Từ Trạm nhìn ánh mắt cô như dần trút được gánh nặng, trong lúc nhất thời có chút chán nản: “Đúng, anh là bánh bao, vậy thì em ăn anh đi!”

Nhiều tranh cãi vô vị giữa những đôi tình nhân đa phần đều do không khơi thông được vấn đề, chỉ cần nói ra thì vấn đề sẽ chẳng nghiêm trọng nữa, ngược lại cảm thấy việc khắc khẩu quả thật chẳng ra đâu vào đâu.

Trong khi yêu, chỉ số thông minh của con người không được bình thường.

Rốt cuộc hai người cũng sáng tỏ thông suốt, đều không nhịn được cười.

Diệp Thái Vi nhìn xung quanh, khéo môi nhếch lên vẻ đầy khoái trá: “Ồ trong này...ăn anh? Anh chắc chứ?”

Từ Trạm thộn ra, rồi nhanh chóng khởi động ô tô, thần thái tươi tỉnh hẳn: “Vẫn cứ là về nhà ăn đi.”

33. Chương 33

“Này, Từ Trạm, muốn cược với em một ván không?” Mười sáu tuổi, tiếng nói của Diệp Thái Vi trong trẻo, vẻ tươi cười rạng ngời, đuôi tóc quét qua tai, lúc cô nói chuyện cứ đung đưa qua lại.

Nói thật, bằng gương mặt ấy, không ai nói cô xinh đẹp cả, có điều đang độ thanh xuân, khuôn mặt không phủ son phấn rạng ngời dưới ánh mặt trời, khoe mắt đuôi mày đều toát lên thần thái khiến người ta mê muội.

Từ Trạm lấy cái vẻ khinh thường hay có ở tuổi thiếu niên để che giấu ý niệm ngậy ngò nào đó: “Em cũng đừng đỉnh thật đấy, nếu anh nhớ không lầm, thì ngày kia là kỳ thi cuối kỳ rồi nhỉ?”

Diệp Thái Vi hơi nghiêng đầu về bên phải, ánh mắt cười sáng như hai vầng trăng: “Kỳ thi cuối kỳ chỉ có ba ngày, nhưng sau đó là hai tháng nghỉ hè đấy! Đương nhiên là phải dự trữ một ít vốn liếng cho kỳ nghỉ hè dài ngày rồi, khá là quan trọng đấy.”

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ cảm thấy kỳ thi cuối kỳ là chuyện quan trọng, dù sao bố cô cũng không có yêu cầu gì đối với bài vở của cô cả.

Hơn nữa, cô cảm thấy, đối với Từ Trạm thì lại càng không thành vấn đề gì.

Bởi vì Từ Trạm làm chuyện gì cũng không cần đến mức tuyệt đối, chỉ cần kết quả ở mức thích hợp là được rồi. Có lẽ bởi tính điềm đạm, thư thái như vậy, nên anh không bị áp lực, làm rất nhiều việc được thuận buồm xuôi gió.

Từ Trạm nghĩ, quả nhiên gặt đầu: “Được thôi, em muốn cược gì?”

“Nếu em thắng, anh phải đồng ý cùng em đến một nơi vào ngày sinh nhật em, được không?” Diệp Thái Vi hào hứng đưa ra lời đề nghị.

Thật ra cô không nắm chắc phần thắng, bởi vì Từ Trạm chơi bài lợi hại hơn cô rất nhiều. Lúc cô “chinh chiến sa trường” còn cần anh chỉ dẫn, thế nên phân nửa coi như sự phụ của cô rồi...

Tuy rằng nhìn qua thì có vẻ là nhiệm vụ bất khả thi, nhưng cô vẫn muốn thử một lần, dùng tất cả phương thức anh đã dạy, để xem mình có thể đạt được món quà hằng mơ ước cho tuổi mười bảy hay không.

Một cuộc hẹn mà phải phơi mình dưới cái nắng gay gắt.

Đến nơi cô vẫn mong được đến từ khi còn nhỏ, bên cạnh là người cô vẫn ngày nhớ đêm trông.

Sau đó, cô sẽ nói với anh, em thích anh.

Từ Trạm không hỏi nếu cô thua thì sao, mà chỉ cười: “Dựa vào khả năng chơi bài của em, anh đoán chỗ em muốn đi không phải Ma à là Florida rồi.”

“Không phải!” Diệp Thái Vi buồn bực nói, “Là khu vui chơi giải trí!”

Xong rồi, hình tượng của cô trong lòng anh đi tong rồi.

Cô biết thực nữ thì không nên ham mê cờ bạc, nhưng từ lúc tiếp cận quan sát anh, quan sát thật lâu, cô mới phát hiện ra, chỉ có nơi đó cô mới có cơ hội lại gần anh, ngoài ra cô không tìm thấy nơi nào tao nhã hơn nữa.

Từ Trạm sững sốt: “Sao lại muốn đến khu vui chơi giải trí?”

“Bởi vì đến giờ em vẫn chưa từng đi.” Lo lắng vấn đề hình tượng của mình trong lòng anh, Diệp Thái Vi buồn bực cúi đầu nhìn mũi chân, thì thầm nói.

“Anh nhớ là năm em chín tuổi đã được đưa về đây phải không?” Từ Trạm kinh ngạc vô cùng, “Tám năm, đến chiến tranh kháng Nhật còn có thể giành thắng lợi, sao đến tám năm mà em không đến khu vui chơi giải trí?”

“Không ai đi cùng em cả.”

Trong lòng Diệp Thái Vi, khu vui chơi giải trí là thánh địa.

Nếu nói Từ Trạm là giấc mơ đầu tiên khi cô bắt đầu trưởng thành, thì khu vui chơi giải trí chính là giấc mơ đầu tiên trong đời cô.

Đối với Diệp Thái Vi mà nói, vé vào cửa rẻ bèo của khu vui chơi giải trí không làm hao tổn tí ti gì đến lực hấp dẫn của nó.

Có điều, trong tiềm thức của cô, mọi người đến khu vui chơi đều đi cùng bố mẹ hoặc bạn bè. Vì thế, đó tuyệt đối không phải là nơi có thể đi một mình, bất kể muốn thế nào cũng không được đi một mình.

Nhưng mẹ cô qua đời từ khi cô còn rất nhỏ, còn bố cô thì làm không hết việc, quan hệ giữa cô và mẹ kế rất tốt nhưng vẫn có gì đó là lạ. Vì thế cô không có cơ hội đi cùng người nhà.

Ngay từ nhỏ, bạn bè của cô đã không có nhiều, sau khi chuyển về thành phố vào năm chín tuổi, cô không hòa hợp được với cuộc sống xung quanh, bạn bè có thể đi chơi cùng cô đương nhiên là không có.

Cũng may cô không phải là người cứng nhắc, suy nghĩ cũng biết tiến biết lùi, nếu có thể cùng người mình thích đến khu vui chơi một lần cũng đã là tốt rồi.

Hai mắt Từ Trạm lóe sáng, cái bóng hắt dài xuống mặt đất cho thấy chàng trai này có vóc dáng đặc biệt cao lớn: “Được.”

Có lẽ mong muốn thắng của cô thật sự quá lớn, nên hôm đó cô thắng thật.

Đối thủ thường ngày không thể vượt qua được nay lại đột nhiên không đỡ nổi đòn tấn công, cô thuận lợi giành phần thắng, hoàn toàn suôn sẻ, không chút vấp vấp.

“Này, anh có biết sinh nhật em là ngày nào không đấy?” Diệp Thái Vi cười tủm tỉm thưởng thức hương vị của chiến thắng, trong mắt là vẻ chờ đợi và khát khao nóng hổi.

Từ Trạm nắm chặt tay, nhẹ nhàng đặt bên môi, khẽ hắng một tiếng: “Cho dù hôm nay không biết thì ngày mai cũng biết thôi.”

Diệp Thái Vi cười to, đưa tay chỉ anh: “Anh không định đến trường xem trộm tài liệu của em đấy chứ?”

Đúng là người kỳ quặc, không biết sinh nhật cô thì có thể hỏi trực tiếp mà, rõ ràng hai người đang mặt đối mặt.

Dường như Từ Trạm hạ quyết tâm không so đo việc mất thể diện này, cường điệu nói: “Em quản nhiều thế. Dù sao mai anh cũng sẽ biết.”

“Được rồi.” Diệp Thái Vi vui vẻ vẫy tay chào anh, “Vậy đến lúc đó gặp nhé?”

“Ừ, lúc đó gặp. Không gặp không về.”

Không gặp không về.

Khi tỉnh lại từ trong mơ, mắt Diệp Thái Vi lấp lánh lệ, trong đầu vẫn quanh quẩn câu hứa hẹn đó.

Rõ ràng anh đã nói là không gặp không về mà.

Sinh nhật tuối mười bảy, cô đứng đợi mấy tiếng trước cổng khu vui chơi giải trí, đến khi ánh mặt trời nóng rực hong khô nước mắt của cô, cô mới thôi đợi người đó.

“Chỉ gặp được Tô Gia Dương đi ngang qua.” Diệp Thái Vi nghiêng răng nói nhỏ, không cam lòng bầu vào mắt của người nằm bên cạnh.

“Diệp Thái Vi, em giỏi thật, nửa đêm không ngủ được còn nằm cạnh anh gọi tên thằng khác.” Từ Trạm mở mắt, cũng quay sang véo cô, giọng nói hoàn toàn không giống người vừa bị đánh thức, “Còn sợ anh không biết nên đánh thức anh dậy phải không?”

Mồm miệng Diệp Thái Vi trơn như bôi mỡ, tay nín càng chặt hơn: “Em nằm mơ.”

Mơ thấy chuyện trước kia.

Cuộc hẹn chưa thành đó, ngay cả trong mơ cũng khiến cô khó chịu.

Bị cô hạ thủ hung dữ, Từ Trạm lại không lỡ đáp lễ cô, chỉ nắm tay cô trong lòng bàn tay mình, kéo cô vào ngực: “Mơ thấy ai?”

Dám nói một câu “Ôi Gia Dương” thử xem!

“Anh!” Diệp Thái Vi giằng tay ra khỏi tay anh, rống lên với anh như để hả giận, “Chính là anh!”

Tốt lắm.

Từ Trạm ôm cô càng chặt hơn, cúi đầu cắn nhẹ vào tai cô, hơi thở dần hỗn loạn: “Mơ thấy anh làm gì?”

“Mơ thấy anh lạnh lùng, anh vô tình, anh cố ý gây sự...” Bị giam cầm trong vòng ngực anh, Diệp Thái Vi tránh khỏi anh, ý muốn thể hiện sự tức giận thật sự của mình.

Cảnh trong mơ tái hiện một đoạn ngắn trong hồi ức năm mười bảy tuổi, cô gái bị cho leo cây ấy dường như đã bị ánh mặt trời xóa đi mọi sự nỗ lực và dũng khí.

Câu nói kia đã chuẩn bị từ lâu nhưng không có cơ hội nói, điều mong đợi đã lâu cũng không thành hiện thực, người đợi từ lâu cũng không tới...

Đó là điều tiếc nuối nhất trong hồi ức thanh xuân tươi đẹp của Diệp Thái Vi.

Kẻ gây nghiệp trưởng nặng nề trước mắt đây lại tặng cho cô vẻ mặt vô tội, thật là khiến cô tức đến lồng lộn ruột gan.

Nghĩ đến mức tức giận, Diệp Thái Vi cũng không trốn nữa, hai mắt nhìn anh như có thể phun lửa, cuối cùng nhào lên cắn một cái thật mạnh vào môi anh.

Đáng thương cho trái tim mỏng manh của cô năm ấy!

Cô phải cho hả giận! Cô muốn trả thù đời!

Bị tấn công hung bạo, hai mắt Từ Trạm cũng toát lên ánh lửa, có điều, ngọn lửa này của anh và của Diệp Thái Vi hiển nhiên là không giống nhau.

Đó là dục hỏa.

“Em đã nhiệt tình quyến rũ anh như vậy...” Từ Trạm xoay người một cái đè lên cô, cười ranh mãnh, “Anh không đáp ứng thì đúng là quá không hợp phong cảnh.”

Diệp Thái Vi bị đột kích, trở tay không kịp: “Thật ra...Em có thể nói là, anh hoàn toàn không hiểu ý em muốn biểu đạt hay không?”

Dư vị của màn ăn bánh bao hung ác vẫn còn, thân thể mệt mỏi còn chưa khỏe, vậy mà Từ Trạm vừa ra tay đã tìm đúng vị trí.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua, khiến Diệp Thái Vi cảm thấy như có một con bướm đậu trên bụng, một cảm giác không thể nói thành lời bao phủ trái tim.

Ánh lửa chập chờn cứng lập tức lan ra trong mắt Từ Trạm, hơi thở càng thêm dục: “Ít ra...Em hoàn toàn có thể hiểu được ý anh muốn biểu đạt...”

Bất kể trong mơ anh đã khiến em tức giận vì chuyện gì, nhưng người trong giấc mơ của em vẫn là anh, vậy là tốt rồi.

Sau đó, không ai nói nữa, chỉ còn sự nhiệt tình, sự thân mật khăng khít.

Bóng đêm dày đặc, vấn đề nào đó đã được gác lại, bên tai chỉ còn tiếng nhịp đập của trái tim và tiếng thở dốc, mồ hôi giao hòa, cuồng nhiệt mà sung sướng.

Còn gì phải tiếc nuối, hồi ức gì, tương lai nào, lúc này đều loạn thành một mớ lộn xộn trong đầu Diệp Thái Vi, trước mắt chỉ còn vô số những cánh bướm chập chờn, che khuất ánh mắt mê ly của cô.

Chàng trai đã lâu không đến tại một góc sáng nhất trong hồi ức, cuối cùng đã biến thành gương mặt tuần tú này.

Được rồi, vậy thì, cùng lên thiên đường thôi.

34. Chương 34

Nếu chuyện đã bị mọi người biết thì chiếu theo thông lệ giang hồ, bước tiếp theo là mời khách ăn cơm, ra mắt bạn bè.

Thật ra, dựa vào tác phong “việc gì cũng phải cố đánh đâu chắc đấy” mà nói, hiện tại chỉ có thể xem như bước đi đầu tiên trong cuộc trường chinh ngàn dặm, căn bản là chưa đạt được thắng lợi để chúc mừng hay nhận lời chúc phúc gì cả. Nhưng Từ Trạm lại có vẻ rất hưng phấn với đề nghị này, mọi người cũng vô cùng hào hứng, điều này khiến Diệp Thái Vi không dám nói ra lời sát phong cảnh nào.

Vì thế, toàn bộ bỏ phiếu tán thành, tiệc chúc mừng chắc chắn được tổ chức, địa điểm là nơi Diệp Thái Vi thích nhất, cũng là mối phiền muộn lớn nhất – Yêu Nguyệt Cư.

Vì là bữa nhậu thông thường, nên ngoài hai nhân vật đương sự cũng chỉ có Giang Lạc, Điền Văn, và Từ Ánh Kiều. Đầu là người một nhà, không cần kiêng dè nhiều, lời nói cử chỉ đều thoải mái, không khí vô cùng ấm áp.

Nhưng trong bầu không khí hài hòa này, Điền Văn vô tình hỏi một vấn đề không hề hài hòa chút nào: “Hai người định khi nào kết hôn?”

Từ Ánh Kiều và Giang Lạc đưa mắt nhìn hai nhân vật chính, chỉ thấy Diệp Thái Vi im lặng trong nháy mắt, còn vẻ mặt phần khởi của Từ Trạm lặng lẽ đông lại.

Đúng là không mở bình thì sao biết trong bình có gì.

Trước đó hai người bỗng dừng cãi nhau chỉ vì Diệp Thái Vi không chịu về gặp bố mẹ Từ Trạm, rồi hai người đều chọn cách lui một bước, ăn ý không đề cập đến việc này, coi như vấn đề không tồn tại.

Nhưng vấn đề này không phải là tồn tại, mà là thật sự tồn tại.

Hai người không phải những người có lối sống đặc biệt, giá trị quan vẫn tuân theo quy chuẩn phổ biến của xã hội – nếu mỗi tình này không được bố mẹ chúc phúc và chấp nhận, cho dù có bền chặt keo sơn cũng không phải là viên mãn.

Mà một mối tình không viên mãn, liệu có thể đi đến hạnh phúc cuối cùng.

Đại khái là chính vì đạo lý đó, càng là người xem trọng thì lại càng bước đi gian nan. Diệp Thái Vi hiểu rất nhiều đạo lý, vì thế càng không có dũng khí đến gặp bố mẹ Từ Trạm. Dù sao thì thực tế cũng đã nảy sinh vấn đề đó, không phải nói vài ba câu là có thể viên mãn được.

Đối với sự sợ hãi và né tránh của cô, trong lòng Từ Trạm cũng không thoải mái. Có điều, qua vụ cãi nhau lần trước, anh không nở tranh cãi với cô nữa, vì thế chỉ có thể yên lặng gặm nhấm nội thương trong lòng, không hề nhắc đến chuyện này nữa.

Hiện tại, Điền Văn vô tình gợi ra đề tài này, tương đương với việc một bước giẫm trúng quả mìn, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng. Thế cục nguy hiểm, hai bên đương sự cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, trong phút nhất thời, chẳng ai dám tiếp câu chuyện.

Giang Lạc thấy bầu không khí khác thường liền lập tức nhận sứ mệnh, gánh lấy trách nhiệm nặng nề của “biệt đội cứu hỏa”, “Khi nào kết hôn không quan trọng, quan trọng là...kết hôn với ai. Nếu Tiểu Diệp Từ đến cuối cùng không gả cho Từ Trạm, thì tôi không dám tưởng tượng ra tôi sẽ có kết cục gì.”

Điền Văn bị gây chú ý, trong nháy mắt đã quẳng vấn đề vừa rồi ra đằng sau, tò mò truy vấn: “Liên quan gì đến ông? Nếu Tiểu Diệp Từ không gả được cho Từ Trạm thì chẳng lẽ cần ông phụ trách?”

Từ Ánh Kiều cũng cảm thấy lạ: “Đúng thế, anh Lạc, liên quan gì đến anh cơ chứ?”

Giang Lạc đón được ánh mắt cảnh cáo của Từ Trạm, nhưng vẫn không sợ chết mà đắc ý rung đùi, nói một cách êm ru: “Có nhớ bữa tiệc tiễn tôi ra nước ngoài năm đấy không? Đúng là một hồi ức bi thảm.”

Thấy ánh mắt của mình không có hiệu quả, Từ Trạh đành lên tiếng ngăn lại: “Đừng có nói linh tinh.”

Từ Ánh Kiều đồng thanh với Diệh Văn: “Không cúi đầu trước thế lực hung tàn!”

Nếu đã nói thì phải nói cho hết, bọn tôi làm chỗ dựa cho cậu.

“Bi thăm đến mức nào?” Giọng điệu Diệh Thái Vi nhẹ tênh, không hề có vẻ đồng cảm.

Còn dám nói sao, chính vì bữa tiệc tiễn biệt quý quai đó của anh ta mà lời bậy tỏ cô chuẩn bị tỉ mỉ đã đổ sông đổ bể, anh ta có thể thăm hại hơn cô không?

Giang Lạc quyết đoán cầm lấy chiếc đĩa, gõ gõ lên bàn, tổng kết một cách vô cùng đau đớn: “Đấy quả là “ăn một bữa cơm mà gần như hỏ lửa”! Mấy người không biết Từ công tử hào hoa phong nhã này mà đánh người thì thâm độc cỡ nào đâu, trước khi lên máy bay mà tôi còn bị cậu ta đánh đến nội thương đấy!”

Oan, oan quá mà.

Anh ta chọn ngày cũng sớm quá đi, còn những hai tháng nữa mà đã triệu tập mọi người đến làm tiệc tiễn mình, cái này có quá đáng không?

Lúc thông báo, rõ ràng Từ Trạh cũng không từ chối mà!

Kết quả là hai tháng sau bị đánh một trận chả hiểu ra làm sao, đúng là oan ức kinh khủng.

Diệh Thái Vi ngậy ngẩng, điều đáng sợ chính là, Từ Trạh mà lại đánh nhau!

Từ Trạh ấy mà, lúc nào cũng hành động có chừng mực, bình thản như không có gì, vậy mà lại có lúc kích động đi đánh nhau như lũ choai choai?

Chuyện cũ năm xưa bị nhắc lại, Từ Trạh không thể không nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vẻ mặt không chút thay đổi, đầu nghiêng về một bên.

“Từ từ đã, chuyện đó với chuyện hai người họ không thể lấy nhau được có liên quan gì?” Từ Ánh Kiều khôi phục tinh thần, bắt chính xác được điểm đáng ngờ.

“Rất liên quan là đằng khác!” Giang Lạc làm như lệ rơi đầy mặt, “Sau này tôi mới biết, thì ra vì bữa tiệc đó mà cuộc hẹn của một cô gái nhỏ bị lỡ, lại vô cớ phát sinh chút chuyện xấu, vì thế người nào đó tính sổ trên đầu tôi!”

Thật ra phải mấy năm sau khi về nước, Giang Lạc mới dần dần hiểu mình gây họa gì. Có điều, ngay từ đầu anh ta đã biết mình bị đánh là vì một cô gái, đến gần đây khi tra ra manh mối chuyện của Từ Trạh và Diệh Thái Vi, anh ta mới liên hệ Diệh Thái Vi với cô nàng năm xưa khiến anh ta bị ăn đòn.

Người kia chắc chắn là Tiểu Diệh Tử, không chạy đi đâu được! Nhiều năm như vậy mà Từ Trạh chỉ dấy dưng không rõ ràng với một người con gái duy nhất là cô.

Diệh Thái Vi không nhịn được, nhếch khóe môi và trêu chọc: “Nói thế thì, thật ra anh cũng...đáng thông cảm lắm.”

“May là giờ cô rơi vào tay cậu ta rồi đấy, nếu không thì không biết là cậu ta còn điên khùng thành cái dạng gì nữa.” Giang Lạc than thở, “Nhưng tôi cảm thấy chuyện này vẫn chưa kết thúc được. Nếu cuối cùng hai người không có một cái kết hoàn hảo thì chắc chắn là sẽ đổ vấy cho bữa tiệc năm xưa của tôi, cậu ta không xé tôi thành trăm mảnh mới là lạ.”

Diệh Thái Vi nghiêng đầu, hứng thú liếc nhìn Từ Trạh một cái. Người kia mắt tự nhiên né tránh ánh mắt của cô.

Với tinh thần hy sinh phi thường của Giang Lạc, chủ đề đã thành công chuyển sang một phạm vi nhằm chấn nhưng an toàn, nhưng Diệh Văn lại cố chấp kéo đề tài trở lại, “Haiz, thế rốt cuộc là khi nào thì hai người kết hôn?”

“Đương nhiên là đợi lúc thích hợp để báo cáo bố mẹ hai bên, rồi đợi bốn vị phụ huynh bàn bạc chọn ra ngày đẹp rồi.” Không khí vui vẻ khiến Từ Ánh Kiều nói lỏng cảnh giác, nhất thời quên mất đề tài bất ổn này, còn cười khanh khách giải đáp nghi vấn thay anh.

Đối với cô ấy mà nói thì đây là chuyện vô cùng tốt, cô ấy còn đang mong chuyện tình cảm của anh trai mau mau tiến triển. Chỉ cần anh trai kết hôn trước cô, cô sẽ không còn áp lực, không lo bị người ta trêu nữa.

Ừm, có thể báo Đoàn Vũ Phi chuẩn bị lễ cưới, hi hi.

Bố mẹ hai bên...

Điểm mấu chốt này thành công kích vào điểm khủng hoảng cổ tử trong lòng Diệp Thái Vi, cô đứng phắt dậy, nói: “Em ra ngoài một lát.”

Cô cố nén những cơn sóng cuộn cuộn trong dạ dày mà lao ra ngoài.

Trải qua vài năm tôi luyện, dạ dày của cô không còn yếu ớt nữa, nhưng mỗi khi đột ngột cảm thấy bất an, cô vẫn không nhịn được cơn buồn nôn.

Từ Trạm lo lắng đứng dậy, không nói lời nào mà ra ngoài luôn.

Từ Ánh Kiều cũng đi theo sau anh: “Em đi xem thế nào.”

Diệp Thái Vi vào toilet nôn khan một lúc lâu, đến khi nỗi khủng hoảng trong lòng bắt đi, cô mới cảm thấy dạ dày không còn cào dũi dội nữa.

“Không sao chứ?” Từ Ánh Kiều lo lắng vỗ vỗ lưng cô, thuận tay đưa khăn lau cho cô.

Diệp Thái Vi lắc đầu, nhận chiếc khăn tay rồi cười: “Không sao, chắc tại vừa nãy uống rượu nên dạ dày không thoải mái.”

Thật ra là do cô bị hù dọa mà nên.

Từ Ánh Kiều không hỏi nhiều, im lặng chờ cô chỉnh trang lại rồi trầm mặc quay ra với cô.

Ở lối rẽ trên hành lang, từ xa đã nhìn thấy Từ Trạ, Giang Lạc và Điền Văn đứng ở cửa nói chuyện với một vài người.

Từ Ánh Kiều có chút sững sốt, sau đó lập tức tươi cười, tiến lại với khoảng cách phù hợp: “Bố, mẹ, sao bố mẹ lại ở đây?”

Đúng là sợ cái gì thì trúng cái đó.

Diệp Thái Vi chậm chậm bước đến, tay trái dè lên chỗ dạ dày, cảm thấy cơn sóng ngầm bên trong lại bắt đầu cuộn dâng.

Bà Từ thấy con gái liền cười: “Bác Hàn đưa con gái đến thăm bố mẹ, trong nhà đang lộn xộn nên hẹn ra đây ăn cơm.”

Từ Ánh Kiều gật đầu, lễ phép chào hỏi: “Bác Hàn, bác gái, cháu chào các bác.”

Bà Hàn ôn hòa cười: “Kiều Kiều đúng là càng lớn càng xinh đẹp.”

Thật ra, nếu muốn nói đến xinh đẹp thì người phụ nữ ở tuổi trung niên như bà Hàn đây mới là đẹp, ngũ quan hài hòa, khí chất tao nhã, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của tháng năm.

Còn cô con gái đứng cạnh bà cũng vô cùng xinh đẹp, hơn nữa lại đang tuổi xuân thì, cao ráo giống ông Hàn, duyên dáng yêu kiều, toàn thân thanh thoát vô cùng.

Cô Hàn không kiêu căng, không siểm nịnh, thoải mái cười và giơ tay ra: “Cô Từ, chào cô.”

Từ Ánh Kiều cũng giơ tay ra: “Hân hạnh được gặp, cô Hàn.”

Bà Từ nhìn thấy Diệp Thái Vi đứng bên cạnh liền cười, giọng điệu bình thản: “Vị này là?”

“Mẹ, cô ấy là...”

Từ Trạ còn chưa nói xong thì Diệp Thái Vi đã vội cắt ngang: “Bác Từ, cháu chào bác, cháu là Diệp Thái Vi, bạn của Kiều Kiều ạ.”

Chỉ một câu nói đã thổi bay Từ Trạm, không lưu lại một dấu vết nào.

Từ Ánh Kiều trộm nhìn biểu hiện của ông anh trai, trong lòng thở dài: “Diệp Thái Vi, cậu đúng là tự tìm đường chết rồi.

Bà Từ không hỏi gì nhiều, chờ cả đám người hỏi thăm nhau xong xuôi, bà liền đưa khách quý rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng càng lúc càng xa của họ, rốt cuộc Diệp Thái Vi cũng có cơ hội thở một hơi dài, dựa lưng vào tường, tay trái đè bụng, bất thành linh lại nôn khan một tiếng.

Từ Trạm phản xạ có điều kiện cầm tay cô, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

Giang Lạc đắm chiêu nhìn cô một lúc lâu, thấy tình hình như vậy liền thốt ra: “Cô có thai à?”

Bà Từ vốn đã đi rồi nhưng nghe thấy vậy liền quay đầu, đưa ánh mắt phức tạp nhìn về phía này.

Diệp Thái Vi sụp đổ.

Giang Lạc, tên quỷ chết bầm này, cầu thần hộ mệnh cho cả đời tôi không gặp anh!

35. Chương 35

“Trước kia tớ không biết cậu là người như vậy đâu, không có việc gì tự dưng chuốc họa vào thân.” Từ Ánh Kiều bực bội đẩy đẩy bả vai Diệp Thái Vi, quay đầu gọi viên quản lý đang đi ngang qua chỗ quẹt hành lang, “Đại Vĩ, phiền anh đổi cho tôi một ấm nước, cảm ơn.”

Hai người đã ngồi dưới tán cây ngô đồng ở “Trà lưu” một lúc lâu, cả ấm nước đầy chẳng mấy chốc đã thấy đầy.

Diệp Thái Vi bị giáo huấn đến đau đầu, ôm mặt kêu rên: “Lúc đấy tớ bị rút mất não rồi, bị người ngoài hành tinh nhập rồi, ngu quá đi!”

Vốn đang hoảng hốt không biết nên đối mặt với bố mẹ Từ Trạm thế nào, kết quả là họ đột ngột xuất hiện trước mặt cô, khiến cô sợ đến mức hồ đồ, cũng không hiểu là nghĩ cái gì mà lại phũ phàng cắt ngang Từ Trạm, làm như mình chỉ là một người qua đường.

“Giờ phải giải quyết thế nào đây? Kéo dài không phải là cách hay, sớm muộn gì cũng phải gặp bố mẹ cậu, làm thế nào để giải thích tớ đột nhiên chuyển từ bạn cậu sang bạn gái của anh cậu được đây?”

Tại sao sự việc lại trở nên như thế này? Càng nghĩ càng muốn đi chết mà!

“Cậu đúng là too young too simple, cái mớ này càng ngày càng rối nhỉ? Anh trai tớ đã tuyên bố thân phận của cậu trong bữa tiệc đính hôn của Mạnh công tử rồi, cậu nghĩ là bố mẹ tớ vừa về nên không biết gì sao?” Từ Ánh Kiều cười nhạo một tiếng.

Diệp Thái Vi kinh hãi đến mức đổ mồ hôi lạnh, “Họ, họ biết rồi? Cậu đừng làm tớ sợ nhé?”

Nếu bọn họ đã biết, tại sao tối qua lại không có biểu hiện gì? Đúng đúng, nhất định là đang dọa cô, nhất định là thế.

“Đột nhiên tớ không còn lời nào để nói về cái chỉ số thông minh đáng thương của cậu.” Từ Ánh Kiều ngao ngán lắc đầu, chống khuỷu tay lên bàn, nghiêng người nhìn cô, “Buổi tối diễn ra tiệc đính hôn của Mạnh công tử, tớ với bố mẹ không ở trong nước, nhưng bây giờ ngay cả tớ cũng đã biết rồi, cậu nghĩ xem họ đã biết hay chưa?”

Đúng là quá xem thường hiệu suất truyền thông tin của giới xã giao rồi.

“À này, cậu không có thai thật đấy chứ?” Từ Ánh Kiều chu mỏ, chuyển đề tài.

“Không có thật mà.” Nghĩ đến việc bố mẹ Từ Trạm đã biết chuyện, mà mình lại ngu ngốc giả vờ như không trước mặt họ, Diệp Thái Vi bắt đầu cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, “Tên quỷ chết tiệt Giang Lạc kia, quả nhiên là tớ đã đắc tội với anh ta rồi.”

Tự dưng hồn nhiên nói cô có thai, không biết bố mẹ Từ Trạm sẽ nghĩ về cô thế nào.

Từ Ánh Kiều cắn cắn môi dưới, tiếc nuốt thở dài: “Thật ra cái này có thể được mà.”

Anh trai cô còn chưa chính thức nói với bố mẹ về chuyện với Diệp Thái Vi, cô sẽ không lăm điều, cho nên không có cơ hội hỏi bố mẹ về cái nhìn với Diệp Thái Vi.

Người nhà họ Từ trên phương diện biểu đạt tình cảm không mấy thoải mái, ruột thịt mà cũng chỉ có vẻ thân mật hơn một chút, Từ Ánh Kiều là con gái nhưng không phải lúc nào cũng hiểu rõ quan điểm của bố mẹ.

Dựa theo lẽ thường, cô đoán, dù bố mẹ không hoàn toàn hài lòng với Diệp Thái Vi, nhưng giả sử Diệp Thái Vi có thai, chắc là sẽ bớt khó khăn hơn?

Diệp Thái Vi nhăn nhó dè búng, hai ngày nay, động tác này đã trở thành chiêu bài của cô: “Nếu tớ có thai thật, có lẽ nào bố mẹ cậu sẽ nghĩ là tớ muốn dựa phúc của con, cố ý thị huy với họ đấy chứ?”

“Cũng đúng.” Từ Ánh Kiều gật đầu, nâng ấm nước Đại Vĩ mới mang đến rót vào tách, “Vậy cậu định thế nào?”

“Tớ cũng không biết nữa.” Diệp Thái Vi cụng nhẹ trán vào mép bàn gỗ bên cạnh, hận không thể đập một cái mà đi luôn, “Tớ bảo này, cái cô Hàn kia có phải là con dâu bố mẹ cậu chọn không đấy?”

Từ Ánh Kiều tỏ vẻ xem thường: “Cậu nghĩ là bác Hàn dẫn con gái đến thăm bố mẹ tớ là vì muốn kết thông gia à? Bớt sĩ nhục giá trị con người đi! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì trong tương lai không xa, cô Hàn đó sẽ trở thành đối tượng khiến đám thừa kế của các thương nhân trong nước phải ngưỡng mộ đấy!”

“Cụ thể thế nào?” Diệp Thái Vi tò mò ngắc đầu.

“Căn cứ vào tin tớ nhận được, sáng nay bác Hàn dẫn cô ấy đến trung tâm thương mại của Hà thị và công ty vận tải biển Giang thị, vừa về được có mấy ngày mà đã đi chào hỏi những gia tộc quyền lực, chắc chắn cô Hàn đó sẽ trở thành người nối tiếp Hà Thiên Lam tiếp nhận quyền lực trung tâm của gia tộc.” Từ Ánh Kiều tỏ vẻ hâm mộ và ghen tỵ, “Hơn nữa, dựa vào tình thế thì cô ấy còn lợi hại hơn cả Hà Thiên Lam, căn bản không cần ganh đua gì cả, quyền lực cứ thế truyền từ trên xuống dưới thôi.”

Diệp Thái Vi xấu hổ, nói như vậy thì đúng là đã xem thường cô Hàn này rồi, có lỗi có lỗi.

“Nhưng mà tớ thấy khí chất của cô Hàn tao nhã không màng danh lợi, không giống với dáng vẻ cô người phụ nữ thép.”

“Thế nên tớ mới cảm thấy cô ấy có cái gì đó khiến người ta không khinh thường được, thoát nhìn thì có vẻ như không được bác Hàn đặt kì vọng nhỉ.” Từ Ánh Kiều có chút đắc chiêu, dùng đốt ngón tay gõ gõ mặt bàn, “Cậu nghĩ xem, bác Hàn là người cẩn thận, nếu không tuyệt đối tin tưởng con gái thì đâu có đặt áp lực nặng trên cô ấy như vậy.”

Sự tín nhiệm tuyệt đối của ông Hàn chứng tỏ, cô con gái dốc sức làm việc ở bên ngoài bao nhiêu năm nay chắc chắn là một người rất giỏi, không chừng sau khi hoàn toàn nhận quyền lực của nhà họ Hàn thì sẽ làm nên chuyện lớn.

“Giỏi thật đấy.” Diệp Thái Vi nhớ lại dáng vẻ của cô Hàn mà mình mới gặp tối qua, không khống chế được sự tò mò, “Đầu tiên là nhà cậu, sau đó là nhà họ Hà và nhà họ Giang, cậu nói xem, có phải là nhà họ Hàn định mở một trận chiến thương trường không?”

Từ Ánh Kiều khôi phục tinh thần, quả thực không muốn đáp lại: “Tốt nhất là cậu vẫn nên nghĩ chuyện của mình đi, vấn đề cá nhân lớn như thế mà vẫn không nắm được trọng điểm sao? Đúng là thua cậu luôn.”

Diệp Thái Vi lại bị giáo huấn, đành ôm đầu yên lặng.

Lần này quả thực Từ Trạch đã bị Diệp Thái Vi chọc tức không nhẹ, nhưng không hề có chiến tranh lạnh, mà mỗi ngày đều dùng ánh mắt u tối sâu xa nhìn cô, sau đó cần làm gì thì làm, không đề cập đến chuyện gì cả, như thể nhất định phải khiến cô ghen ghét thì thôi.

Thái độ này khiến Diệp Thái Vi càng thêm luống cuống, biết mình sai, nhưng lại chẳng nghĩ ra cách cứu vãn.

Công việc tại “trà lữ” đi dần vào quỹ đạo, thông thường đều do Đại Vĩ quản lý, mỗi ngày cô chỉ làm bộ làm tịch đến đi qua đi lại, định dùng công việc để trốn tránh vấn đề cũng không có cơ hội, đành chìm trong thời gian rảnh rỗi để yên lặng gặm nhấm sự rối rắm bi thảm.

Người xung quanh đều nhìn ra được sự kỳ quái giữa hai người này, nhưng dù sao cũng là mâu thuẫn nội bộ giữa đôi vợ chồng son, chẳng ai ra mặt nói gì, chỉ có thể tổng kết cục diện này bằng một bình luận ngắn gọn: Một đôi dở hơi.

“Để tôi nói nhé, Tiểu Diệp Tử này đúng là đáng thương, tên Từ Trạch này mà dở chứng thì đa dạng lắm, có ghen thì cũng phải kéo cô ấy ghen chết theo.” Điền Văn lắc lắc cái chén trong tay, tựa vào sô pha cười sáng khoái.

Đúng vậy, anh chính là cái kiểu đó, bản thân khó chịu thì cũng phải kéo người khác khó chịu cùng.

Từ lúc bị bắt đính hôn, tâm lý của Điền Văn cũng đi theo hướng vụn vặt bất thường.

Từ Trạch không nói gì, lạnh nhạt nhìn về phía trước, cũng không biết là đang nghĩ cái gì nữa.

...

Bữa tiệc thân tình hôm nay diễn ra ở nhà họ Hàn. Nhà họ Hàn muốn long trọng giới thiệu con gái sắp tiếp quản công việc, nên mấy ngày nay cô Hàn phải liên tục có mặt ở những buổi như thế này.

Bởi vì Diệp Thái Vi không muốn gặp lại người quen cũ ở nơi đầu sóng ngọn gió này, nên mấy hôm liền chỉ có Giang Lạc và Điền Văn tiếp khách với Từ Trạch.

Giang Lạc nâng ly với Điền Văn, miệng thì phê phán nhưng thực chất là đang vui khi người ta gặp họa: “Sao tôi nhìn thế nào cũng không quen được cái vẻ mặt bỏ đá xuống giếng của ông nhỉ! Đường tình của anh em không thuận lợi, ông không nghĩ cách giúp gì cả, chỉ biết ngồi một bên bắn trộm, không trượng nghĩa.”

“Kính, ông thì trượng nghĩa? Ông trượng nghĩa thì sao không nghĩ cách giúp đi?” Điền Văn liếc mắt khinh thường.

“Cách thì có đấy, nhưng mà Từ Trạch không nõ.” Giang Lạc lấy khuỷu tay hích hích Từ Trạch, nói vẻ khiêu khích, “Đúng không Từ Trạch?”

“Đang nghe đây.” Từ Trạch từ chối cho ý kiến, chỉ định thần lại, nụ cười có chút mơ hồ.

Bởi vì không chắc chắn về thái độ của bố mẹ với Diệp Thái Vi, hơn nữa Diệp Thái Vi lại né tránh quyết liệt, vì vậy anh vẫn chưa ngã bài với bố mẹ.

Tuy rằng anh biết mối tình này đến cùng vẫn cần được bố mẹ tán thành, nhưng anh cũng không ngại việc bố mẹ có thể gây cản trở.

Anh không có động tĩnh gì, chính là vì không biết chắc liệu khúc mắc của Diệp Thái Vi có phải do lo sợ phản ứng của bố mẹ mình hay không, cho nên anh chờ, chờ cô chủ động tìm anh nói chuyện, mở lòng nói hết mọi vấn đề ra.

Anh cũng không muốn Diệp Thái Vi làm gì cả, chỉ hy vọng cô có thể nói cho anh rằng rốt cuộc cô đang sợ gì, và hy vọng cô dùng một cách nào đó để sự tình đạt được kết quả tốt đẹp.

Giống như bảy năm qua, chỉ cần cô nói cô muốn gì, anh sẽ cho cô điều cô muốn, thậm chí còn nhiều hơn.

Phải, khi còn nhỏ tuổi, anh đã từng nói với cô, Diệp Thái Vi, em phải dũng cảm lên.

Nhưng hiện tại, khi anh đã ôm cô vào lòng, anh hy vọng cô có thể hiểu được, bao phen chìm nổi trong đời đã qua rồi, cô có thể yên tâm dựa vào anh, có thể đòi hỏi mọi thứ, có thể thản nhiên đón nhận sự che chở của anh.

Nếu cô dám giao hết mọi vấn đề cho anh, anh sẽ dồn toàn lực cho cô thứ cô muốn, không hỏi đúng sai.

Đáng hận nhất chính là cô không nói gì hết, rõ ràng là rất khó chịu nhưng vẫn muốn tự mình đấu tranh anh dũng vượt mọi chông gai!

Đối với biểu hiện oán hận của Từ Trạh, Giang Lạc tỏ vẻ kinh ngạc, “Oán khí nặng nề quá, nào, để anh em phân tích hộ ông. Hiện giờ ông rất muốn kết hôn, nhưng người ta có chết cũng không chịu mở mồm đúng không?”

Từ Trạh liếc xéo anh ta một cái, tỏ vẻ anh ta nói quá là chuẩn.

“Tiểu Diệp Tử bị ông chiều quen rồi, đúng là bực chết đi.” Giang Lạc lắc đầu, “Thế mới nói, không được chiều đàn bà, càng chiều càng to gan. Thời điểm này, ông phải nặng tay vào, cho cô bé một đòn cảnh cáo, để cô ấy biết là ông đang cực kỳ tức giận, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng!”

Điền Văn khó hiểu: “Ra tay thế nào?”

“Chia tay, phải chia tay.” Giang Lạc đưa ra một đề nghị vô cùng thiếu trách nhiệm, “Tiểu Diệp Tử được chiều thành ra không khác trẻ con là mấy, hoàn toàn không biết nặng nhẹ, cho nên phải dùng cách dạy dỗ trẻ con để dạy cô ấy một bài học. Đe dọa, uy hiếp, dùng được chiêu độc nào thì cứ dùng. Nói thẳng với cô ấy, không cưới thì chia tay, cho nó nhanh. Đầu óc không thông suốt thì cứ cho cô ấy độ chín mười ngày, đảm bảo được khai sáng ngay.”

Quá độc ác đi, không nghĩ là lời nói này biến lợn lành thành lợn què, nên nhớ là “kẻ phá nhân duyên không được chết tử tế” đó nhé.

Điền Văn không quá đồng tình, liền bĩu môi.

Từ Trạh quay đầu lại, liếc Giang Lạc một cái: “Đầu óc có vấn đề à? Nhà ông toàn dạy trẻ con là dùng cưa điện phải thêm AK47 đúng không?”

Người của mình mình thương, phương pháp này nghĩ qua đã thấy sẽ khiến cho cô “máu chảy thành sông”, cho dù biết sẽ có hiệu quả nhưng anh tuyệt đối không dùng.

Nhưng thương người thì mình đau, vẫn phải nghĩ cách phá vỡ cục diện bế tắc này mới được. Ý kiến của Giang Lạc tuy rằng không thể dựa vào được, nhưng vẫn có chỗ áp dụng được.

Đúng là nên nặng tay gõ vào cái đầu nhỏ kia.

36. Chương 36

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Vài ngày liên tiếp, trong đầu Diệp Thái Vi cứ lặp đi lặp lại câu này, cũng không biết là mắng mình hay là mắng Từ Trạh.

Cô biết có một số chuyện không thể vượt qua được nhờ vào trốn tránh, nếu bản thân mình không nhìn thẳng vào vấn đề phải đi gặp bố mẹ Từ Trạh, thì quan hệ của cô và Từ Trạh sẽ đi vào chỗ nước sôi lửa bỏng.

Có điều, dũng khí vẫn không đủ, trí tuệ để giải quyết vấn đề cũng không đủ, vài lần cô định chủ động đề cập đến, nhưng vì nỗi lo sợ vô lý trong lòng nên lại nuốt ngược trở lại.

Điều này càng khiến cho tình hình xấu đi.

Phản ứng của Từ Trạh có thể nói là không quyết liệt chút nào, mỗi khi cô bỏ dở nửa chừng nói lảng sang chuyện khác, anh lại có thể thuận theo cô, cùng cô nói mấy chuyện rêu rĩa. Có điều, trong nụ cười thản nhiên ấy lại ẩn chứa đôi chút buồn rầu không xóa bỏ được.

Điều này đối với Diệp Thái Vi mà nói, thái độ này so với thái độ gay gắt còn đáng sợ hơn, khiến cô vô cùng sốt ruột, đầu óc rối mòng mòng.

Nếu luận về tâm lý chiến, Diệp Thái Vi tuyệt đối không phải là đối thủ của Từ Trạh.

Chẳng qua là từ trước tới nay, Từ Trạm vẫn luôn cẩn thận bảo vệ tinh thần của cô, không muốn dùng thủ đoạn với cô, thâm lặng giấu vết tích để cô không bị áp lực, để cô có thể bình thản sống.

Hiện tại anh không thể nương tay được.

Cố ý tỏ ra yếu thế, không muốn ép người ta đến mức không có đường lui, rồi lại phối hợp đến mức không hề đề cập đến vấn đề, quả thực là ghen ghét luôn.

Vừa tắm xong, mái tóc dài còn vương nước ẩm, Diệp Thái Vi đứng ở đầu cầu thang tầng hai ngó xuống phòng khách. Lúc đó, đôi mắt đang cụp xuống của Từ Trạm mơ hồ hiện lên ý cười.

Diệp Thái Vi chậm chạp bước xuống cầu thang, động tác chiếc hộp gỗ đựng quân bài hiện rõ vẻ bất an.

“Này.”

Từ Trạm không để ý đến cô, cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ nhìn chăm chăm vào quyển sách trong tay, như thể đã hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của quyển sách, không màng đến chuyện bên ngoài.

Không để ý đến người ta ư?

Diệp Thái Vi bối rối háng giọng, nói to hơn: “Từ Trạm!”

“Hả?” Từ Trạm nghe thấy vậy thì ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ như thể thật sự vừa mới phát hiện ra sự tồn tại của cô.

“Em, em muốn nói chuyện với anh.”

Từ Trạm nhẹ nhàng cười, giọng điệu ôn hòa: “Được. Nói chuyện gì?”

“Nói...chuyện em đi gặp bố mẹ anh.” Diệp Thái Vi gắng sức nói ra, hai mắt tập trung cao độ vào biểu hiện của Từ Trạm.

Từ Trạm đặt quyển sách trong tay xuống, đón nhận ánh mắt của cô bằng một nụ cười: “Về chuyện này, không phải là em vẫn đang trốn tránh không?”

“Không, không trốn!” Diệp Thái Vi ngồi xuống cái đệm nhỏ trên ghế trước bàn trà, “cộp” một tiếng – đặt chiếc hộp gỗ xuống, sống lưng cứng ngắc thẳng đơ như đi tìm người cãi nhau.

Từ Trạm không nói lời nào, khóe môi vẫn ẩn ý cười như nụ ngậm bông, ánh mắt dừng trên khuôn mặt cô.

Trong chốc lát, toàn bộ khí thế của Diệp Thái Vi đã bay sạch, cô cúi đầu né tránh ánh mắt của anh, hai tay luống cuống cào cào tóc, rồi đưa mắt nhìn hộp gỗ và nói bằng vẻ thấy chết cũng không sờn: “Đánh một ván đi! Nếu em thua thì em sẽ về nhà với anh!”

Giỏi lắm, ghen bao nhiêu ngày rồi mà lại giả chiều này ra. Định dùng lời đường mật để thoát cửa, chứ vốn không có thành ý đối mặt với vấn đề đúng không?

Thái độ này đúng là không biết hối cải, hoàn toàn châm bùng ngọn lửa giận mà Từ Trạm vẫn không chế.

Cơ hội lớn như vậy, nếu không tận dụng tốt thì anh đúng là quá có lỗi với mình.

Lúc Diệp Thái Vi liếc lên trên, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt ủ buồn của Từ Trạm.

Kiểu thần thái bị thương “chợt lóe rồi vụt tắt”, cố tỏ ra mạnh mẽ, không muốn để ai nhìn thấy, nhanh chóng được che giấu.

Đáng tiếc và bất đắc dĩ là, “che giấu” mấy cũng không thành công.

“Không sao, nếu em vẫn chưa muốn gặp họ thì tạm thời chưa gặp.” Từ Trạm cúi đầu, như thể là thất vọng nhưng vẫn không để tâm, “Không cần miễn cưỡng.”

Có phải lại sai lầm rồi không?

Giọng điệu để lộ ra vẻ buồn rầu nhưng vẫn đúng tưng khiến Diệp Thái Vi cảm thấy trái tim mình như bị đập mạnh một cú, hốc mắt nóng lên, cô lúng túng đi qua bàn trà, ngồi xuống dựa vào anh.

Vạt vạt ngủ màu trắng bay bay, lúc có lúc không che qua đầu gối của cô.

Muốn làm một mẻ khỏe suốt đời thì tuyệt đối không được mềm lòng, không được mềm lòng.

Từ Trạm cố nén ý muốn đưa tay ôm người bên cạnh vào lòng, cổ phớt lờ cảm giác ngọt như mật dâng lên cuống tim, mà tỏ vẻ bức bối, nghiêng đầu sang một bên.

“Không phải em...” Diệp Thái Vi có chút sốt ruột, giọng nói nghèn nghẹn như thể cổ họng bị chèn một nắm bông thấm no nước, “Tại vì em sợ, nghĩ thế nào cũng thấy sợ...”

Bởi vì khát khao được nắm tay anh đi đến cùng, cho nên không dám đối mặt với bất kể chuyện gì có thể khiến họ bỏ dở giữa chừng. Tuy rằng biết là phải đối mặt, nhưng lại muốn trì hoãn lại, hoãn nữa, có lẽ ngày mai sẽ nghĩ ra một biện pháp hoàn mỹ. Hoàn mỹ đến mức mọi khả năng có thể phát sinh đều ứng phó được. Hoàn mỹ đến mức nắm chắc thắng lợi trong tay, không có một chút phiêu lưu nào.

“Anh có thể hiểu, cho nên, thật sự không sao cả, không danh không phận, anh là đàn ông, không sợ người khác chê cười.” Từ Trạm còn thở dài như thật, lật tay đan các ngón tay với cô, cúi đầu xuống, tầm mắt vẫn dừng trên những ngón chân trắng ngần của cô, “Chỉ cần em ở bên anh là được rồi.”

Diệp Thái Vi cảm thấy mình đúng thật không phải là người.

Đây là Từ Trạm! Một Từ Trạm đầy kiêu hãnh và thanh cao! Vậy mà bị cô ép đến mức phải nhân nhượng hoàn toàn như thế.

Cô có gì giải giang cơ chứ?

Thấy ánh mắt đau lòng và áy náy như mình mong muốn, Từ Trạm có chút căng thẳng, ngọn lửa giận lúc trước dịu hẳn xuống, chỉ còn lại sự bất đắc dĩ.

Có điều, cục diện này còn chưa đến lúc kết thúc, tuyệt đối không thể mềm lòng.

Từ Trạm biết chiêu này của mình thâm cớ nào, cố ý phóng đại nỗi ám ức và thất vọng của mình để khiến cô đau lòng.

Xem ra, về yếu thế có hiệu quả rất tốt, ít ra là thoải mái hơn trước. Cô nàng này quả nhiên là gặp mạnh tắc cường, cuối cùng cũng phải đầu hàng.

Thắng lợi trong tầm tay rồi.

Từ Trạm nắm tay cô đứng dậy, nhoẻn miệng cười, ánh mắt dịu dàng: “Nghỉ ngơi sớm đi, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Nói thì nói vậy, nhưng anh ước gì cô có thể suy nghĩ nhiều một chút, tốt nhất là trong nháy mắt có thể rũ bỏ được hết ý định trốn tránh đi.

Diệp Thái Vi ngây ngốc nhìn mình bị anh đưa lên tầng, ngây ngốc nhìn anh dắt mình đi vào phòng ngủ.

Sau đó, cô dừng bước, nắm chặt tay anh không buông.

Từ Trạm quay đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

Diệp Thái Vi nhìn anh bằng ánh mắt đỏ hồng, bất ngờ nhào vào lòng anh, đưa tay ôm thắt lưng anh: “Nếu...nếu em vẫn không thể vượt qua đang chương ngại kia, anh...”

Anh phải làm sao bây giờ?

“Diệp Thái Vi của ngày hôm nay đã không còn là Diệp Thái Vi của năm đó rồi. Hiện giờ em không có sức chống lại những chuyện không tốt nữa, nếu không cẩn thận đánh mất anh, em còn chẳng thể truy đuổi hay tìm kiếm nữa. Tuy rằng em biết anh rất kiên định, em biết anh không do dự, nhưng em vẫn sợ mình không đạt đến tiêu chuẩn bố mẹ anh muốn. Dù gì thì họ cũng là những người quan trọng nhất trong đời anh, em không nỡ để anh phải nhận ánh mắt thất vọng của họ khi ở bên em. Nhưng em không đủ tự tin rằng có thể hoàn toàn nhận được sự yêu mến và chấp nhận của họ, em không có cái gì cả.”

Diệp Thái Vi tựa trán vào cằm anh, chạm vào vị trí trái tim của Từ Trạm, sau đó gần như khóc nức lên, bao cảm xúc rối cuộc cũng trào ra, cảm giác tự ti bất ngờ trút xuống một cách mãnh liệt.

Một Diệp Thái Vi từng ngang ngược không sợ trời cao đất dày gì, sau bảy năm nếm đủ vị sương khói thế trần, sự kiêu kỳ và sự vô tư đã không còn, đã đủ dũng khí để đối mặt với những sự thật tàn nhẫn, nhưng không cách nào đối mặt được với cái gọi là lòng người khó dò, không thể đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của người khác.

Không né tránh, không ẩn giấu, đây là bí mật cuối cùng trong lòng cô.

Từ Trạm vỗ nhẹ vào đầu cô, đau lòng đến độ sắp không diễn được nữa, trong đầu vẫn đang tự hỏi liệu mình có làm quá mức khiến cô phát hỏa hay không.

Cũng may rốt cuộc cô đã mở cánh cửa trái tim, hoàn toàn phơi bày bóng ma tâm lý mình không chịu nổi ra trước mặt anh.

Thật tốt.

Cô nói cô không có gì cả, nhưng có lẽ cô đã quên, cô còn có anh.

“Được rồi, không sao, từ từ cũng không sao.” Từ Trạm ôm chặt lấy cô, nhẹ giọng nói bên tai cô như dỗ dành trẻ con, “Khi nào em chuẩn bị xong thì nói với anh, chuyện còn lại cứ để anh lo, anh cam đoan, cuối cùng sẽ là kết quả mà em mong muốn. Thế nào?”

“Nhưng mà, trận của mình thì mình phải tự đánh chứ.” Diệp Thái Vi ngẩng đầu, trong mắt có vẻ vui mừng rạng rỡ, “Là anh dạy em thế mà.”

“Anh nói thế khi nào?” Từ Trạm lườm cô.

Nhiều năm qua, anh dùng trăm phương ngàn kế nhưng vẫn dạy được cho cô cách ý lại vào mình.

“Anh nói, phải dùng cảm thì mới có thể trở thành mặt trời trong lòng người khác.” Đuôi mắt Diệp Thái Vi cong lên, ý cười đọng đầy trong giọt lệ còn vương trên mí.

Cô muốn trở thành mặt trời trong lòng anh.

Từ Trạm có chút dở khóc dở cười, anh hối hận vì năm đó đã bê đá đập chân mình.

“Anh không phải người khác, thế nên bây giờ em quên hết những lời đó đi, cho dù em không làm gì thì cũng vẫn mãi là mặt trời trong lòng anh.” Từ Trạm mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi cô.

Tuy rằng bị cảm động bởi câu nói của anh, nhưng khi hai đôi môi chạm vào nhau, Diệp Thái Vi bỗng lùi lại.

Từ Trạm không từ bỏ ý định, tiến lại gần, nhưng chỉ được hưởng một nụ hôn phút như chuồn chuồn lướt nước.

Anh không giận, khóe môi cong lên, ánh mắt cũng chứa ý cười: “Sao thế?”

Diệp Thái Vi cắn môi dưới, đôi mắt ngấn lệ chớp cái đã trở nên bình tĩnh, “Anh vừa mới nói, em không cần phải làm gì cả?”

“Anh nói thiếu hai chữ, anh muốn nói là, “sau này” không phải làm gì nữa.” Khuôn mặt Từ Trạm hiện lên vẻ quái dị, “Hiện tại em phải làm một chuyện.”

“Hả?” Diệp Thái Vi ôm anh không buông tay, nghiêng đầu cười với anh, biểu hiện có vài phần tương tự với anh, “Làm gì?”

“Việc em cần làm bây giờ là, đẩy anh vào tường, hôn anh ngấu nghiến.”

37. Chương 37

“Có vẻ như “trà dư” đã đi vào quỹ đạo rồi đây, có nên tìm trò gì mới chơi không?” Điền Văn thấy “trà dư” làm ăn phát đạt, chỉ muốn bóp cổ tay vì sự phán đoán sai lầm của mình nên đã đánh mất cơ hội kiếm tiền này.

Giang Lạc ngồi xổm cạnh bàn, tầm mắt hướng thẳng vào hai cái cốc thủy tinh, còn nghiêm túc quan sát thứ rượu rắn thượng phẩm để tìm ra sự khác biệt của nó, nhìn mãi lâu mà vẫn không tìm được gì nên quay ra lườm Điền Văn một cái với vẻ tức giận.

“Chắc là ông không nhìn thẳng được vào cuộc sống hôn nhân ảm đạm nên mới cuống cuống đi tìm trò vui khác hả?”

“Một ngày không sửa thì ông chết hả?” Bị đánh trúng chỗ đau, Điền Văn chỉ tay vào hai cái cốc trên bàn, “Tôi thấy ông có nhìn cái này cả ngày cũng chẳng làm người ta có thai được đâu, rồi hơi đi gây sự với thằng này!”

Giang Lạc nhướn mày vẻ khinh thường, “Người có mắt đều nhìn ra ai đang sinh sự nhỉ? Ông đừng có rống lên với tôi, có bản lĩnh thì tìm một dự án ngon lành đi, lao vào văn phòng của bố ông ấy, một bước ngồi vào ghế, hùng dũng tuyên bố ông trưởng thành rồi đi.”

Hiện tại nên là anh ta kênh kiệu, ai bảo Điền Văn chọc vào cơ chứ.

Điền Văn bị nói cho tức nghẹn họng, hai mắt như có lửa phun ra đến nơi. Nếu Từ Trạm ở đây thì anh ta sẽ không cần chịu đựng cái miệng thối của tên này như vậy.

Mẹ kiếp!

Giang Lạc đứng dậy, chậm rãi chỉnh vạt áo, vẻ tươi cười cực kỳ xấu xa: “Không có cách nào hết, bây giờ ông đang ỉ ỏi xin tôi đưa ông đi chơi, đây là cơ hội tốt, không đá xoáy ông vài câu thì tôi không có cảm giác ưu việt.”

“Thú vui cấp thấp của kẻ biến thái.” Điền Văn hậm hực buông một câu rồi lại cố chấp kéo đề tài cũ về: “Nói thật, có mấy ông ở cạnh đi chơi cũng không vui, khi nào thì mở dự án mới?”

“Có ai nói với ông là ông còn non lắm không?” Giang Lạc thần bí nhìn về phía Diệp Thái Vi đang im lặng nãy giờ, “Còn một dự án cuối cùng chưa triển khai đâu.”

Về dự án “trà lư”, anh ta vẫn còn hậm hực muốn so cao thấp với Từ Trạm, chính là về vấn đề kênh cung cấp trà.

Đây là cuộc độ sức ngầm giữa anh ta và Từ Trạm.

Anh ta tin chắc Từ Trạm cũng giống mình, trước khi dự án có kết quả, bọn họ sẽ không rút khỏi dự án.

“Cậu chủ Giang, anh nhìn tôi làm gì?” Diệp Thái Vi bị anh ta nhìn với vẻ kỳ lạ liền cắt cái giọng khàn khàn, vì trợn cảm cúm nên đầu càng đau hơn, “Anh đúng là nhàn quá hóa dở dấy.”

Từ lúc bước vào “trà lư” cách đây hai tiếng đã nhìn cô bằng ánh mắt quý quái đó, nghĩ là cô đã lạc vào cõi thần tiên đến mức không cảm nhận được sao?

Sau khi Diệp Thái Vi giải bày hết mọi nỗi buồn thầm lặng trong lòng ra, Từ Trạm cũng trở nên kiên định hơn, vì đã xác nhận cô “không dám” là vì cô để tâm chứ không phải vì cô “không muốn”, điều này thật sự như một liều thuốc an thần cho anh. Trong cục diện hòa hảo, Từ Trạm đã chấp nhận đề nghị “tạm hoãn” của Diệp Thái Vi, hai ngày trước đã lên đường đến cơ sở trồng trà lần trước.

Vì bị cảm nên Diệp Thái Vi không đi cùng được, vậy nên đến “trà lư” báo tin rồi kiếm một cái ghế tựa nằm bẹp một ngày, vừa đấu tranh với bệnh vừa suy tư về cuộc đời mình.

Đúng vậy, cô vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng. Đương nhiên cái gọi là quyết định cuối cùng đó không phải là có về gặp bố mẹ Từ Trạm hay không, mà là khi nào gặp, gặp như thế nào.

Vấn đề được cô nghiêm túc suy nghĩ này cứ bị ánh mắt quý dị của Giang Lạc quấy nhiễu, lại vì trong người không khỏe nên chỉ có thể cố gắng khống chế nỗi bức bối trong lòng.

“Cho dù bây giờ không tìm được dự án ngay cho ông luyện tập thì nhà ông vẫn còn cả sản nghiệp to đùng đây thôi, chỉ cần chịu lao động thì chỗ nào cũng thành chiến trường để chinh phạt được.” Không nghe tin nhà họ Giang phải ngừng hoạt động à? Sao mà vị thiếu gia độc nhất này lại cứ lêu lổng ở ngoài suốt ngày

thế? Việc nhà thì bỏ đấy không lo, lại cứ dồn tâm sức vào cái dự án cởn con, lại còn tự nhận đây là sự luyện tập dựa trên thực lực của mình, mà trên thực tế thì ai cũng thấy là lộn đầu đuôi.

Giang Lạc ngồi xuống, nâng cằm với vẻ thâm sâu: “Nhìn cái dáng này của cô thì chắc là anh em tôi chưa đối xử công bằng với cô rồi, tôi đành phải thay trời hành đạo thôi.”

Diệp Thái Vi sững sốt, không hiểu tại sao anh ta lại nói vậy.

Thật ra tuy cô và Từ Trạ đã nói chuyện rõ ràng, khúc mắc đã được giải quyết, nhưng bởi vì cô không biết chuyện này có cần thiết phải giải thích với người khác hay không, Từ Trạ cũng là người không thể hiện cảm xúc ra ngoài, nên người khác không biết hai người đã hòa giải.

“Liên quan gì đến ông?” Điền Văn không nhịn được phải bênh vực lẽ phải, “Chuyện của hai vợ chồng người ta mà ông cũng chịu khó phá nhĩ, lần trước đã hạ độc thủ với Từ Trạ rồi...”

Hả? Hạ độc thủ?

Diệp Thái Vi mở to hai mắt, trong đầu đang đoán xem Giang Lạc đã làm gì Từ Trạ.

“Đừng nhìn tôi, tôi cứ nói thế đấy.” Giang Lạc đập một cái vào đầu Điền Văn, lại cười với Diệp Thái Vi với vẻ vô cùng thân thiện, “Nghĩ cũng biết Từ Trạ không nỡ phạt cô.”

Tuy rằng anh ta ngấm ngầm so cao thấp với Từ Trạ, nhưng đó chẳng qua là vì cái tính không muốn chịu thua, chứ dù gì hai người cũng lớn lên với nhau từ nhỏ, tình bạn chắc chắn rất tốt.

Dựa vào quan điểm nhất quán “Đi qua vạn bụi hoa mà không một phiến lá dính thân” của anh ta mà nói, Từ Trạ quả thật phải chịu quá nhiều ảm ức, xem chừng nếu tính toán cả đời thì chẳng bao giờ giành được tình yêu về tay.

Anh ta không cổ súy Từ Trạ học tập anh ta, nhưng cứ như Từ Trạ thì thật chẳng đáng. Bởi anh ta đã biết chân tướng nên mới thấy, trong mối tình này, Từ Trạ phải trả giá nhiều, còn Diệp Thái Vi từ đầu đến cuối luôn được Từ Trạ che chở, vô tư hưởng thụ mà không biết gì.

“Chúng tôi rất ổn, anh ấy có lý do gì mà phạt tôi chứ.” Diệp Thái Vi vô cùng đau đầu, luống cuống rút tờ giấy ăn trong hộp ra xì mũi.

Giang Lạc và Điền Văn đều muốn nói, nhưng đã bị Từ Ánh Kiều vừa tới chặn ngang: “Đang nói chuyện gì đấy?”

Quay đầu lại nhìn Diệp Thái Vi, “Này, cậu đã nghĩ xem bao giờ thì về nhà tớ chưa?”

Trán Diệp Thái Vi nổi đầy vạch đen, cô nói qua lớp giấy ăn, “Tớ vẫn chưa chuẩn bị xong, ngộ nhờ đến làm cho nhà cậu loạn hết cả lên thì sao?”

“Tớ đang muốn xem cảnh nhà tớ loạn hết cả lên đây.”

Thật ra, Từ Ánh Kiều vô cùng không thích tác phong trước sau như một của bố mẹ mình. Từ nhỏ cô đã cảm thấy, người trong gia đình, nhất là bố cô, cái kiểu không biểu đạt cảm xúc khiến cô thường nghi ngờ cô và anh cô đối với hai ông bà chẳng có gì khác so với cô nhân viên lễ tân ba năm đổi một lần, có khác thì ở cách gọi “con gái” mà thôi.

Hai ông bà tuyệt nhiên không để lộ vẻ vui buồn, đối với con gái cũng thản nhiên quá mức, làm đúng không khen mà làm sai cũng không dạy dỗ khắt khe. Có trời mới biết cô hâm mộ “những đứa trẻ bị bố mẹ đánh” đến cỡ nào.

“Ước muốn của cậu đúng là đặc biệt thật đấy.” Diệp Thái Vi ngượng ngùng nhìn cô ấy một cái, thật không hiểu tại sao cô ấy lại có thể bướng bỉnh như thế.

Giang Lạc nhảy bổ vào cắt ngang cuộc trò chuyện của hai cô gái: “Diệp Tiểu Vi, có dám đi cùng tôi đến một chỗ này không?”

“Anh Lạc định làm gì đấy?” Từ Ánh Kiều nghiêm túc tỏ vẻ cảnh giác, “Thừa lúc anh trai em không ở đây là định thông đồng với chị dâu tương lai của em à?”

Chị dâu tương lai?

Mặt Diệp Thái Vi hơi đỏ lên, cô ngậy ngốc nở một nụ cười.

Giang Lạc nhìn thấy vẻ ngờ nghệch của cô thì mắt luôn hừng: “Em tha cho anh đi, cái hạt đậu nhỏ này cho anh cũng chả bỏ dính răng...”

Nhỏ hay không cũng không cần anh quản! Mắc mớ gì mà phải xoáy người ta!

Diệp Thái Vi thầm rít gào trong lòng.

“Có đi hay không đây?” Giang Lạc hất cằm khiêu khích.

Diệp Thái Vi cúi đầu rồi đứng dậy, tự giác đi về phía cầu thang: “Cái ánh mắt kia của anh, nếu tôi dám nói không đi, chắc anh cũng tha tôi đi năm mươi mét...”

Đột nhiên cô lại tò mò không biết anh ta muốn nói gì, dù sao dựa vào mối giao tình giữa hai người họ...Nghĩ cũng không ra có chuyện gì hay ho để tán gẫu với đối phương.

Điền Văn thấy Giang Lạc cũng đứng dậy liền vội vàng gọi lại: “Này, thế tôi thì làm gì bây giờ?”

“Tự tìm chỗ chơi đi.”

Lúc Giang Lạc lái xe lên con đường mòn vào khu biệt thự Đông Sơn, Diệp Thái Vi đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Thế này thì thật vô lý, hoàn toàn vô lý!

Cho dù sự lưỡng lự của cô khiến người người oán trách, muốn cô nhất định phải về nhà họ Từ, nhưng người ra tay đáng ra phải là Từ Trạch chứ? Tên công tử Giang này đang giở trò gì đây?

Giang Lạc nhìn qua kính chiếu hậu, thấy cô có vẻ bồn chồn liền bật cười: “Yên tâm đi, tôi chưa hâm đến mức áp tải cô về nhà họ Từ, chỉ là muốn cho cô biết một việc thôi.”

Lúc này tinh thần Diệp Thái Vi mới ổn định được một chút, bản thân nhìn hàng cây hai bên đường đang biến dần khỏi tầm mắt.

Từ lúc chuyển đi bảy năm trước, cô chưa từng về đây lấy một lần, giờ phút này những phong cảnh ấy đập vào tầm mắt, cảm tưởng duy nhất của cô là...

Hàng cây ngày đó không cao như thế này.

Còn nhớ một lần cô và Từ Trạch từ sông bài về lúc tối muộn, ngồi trên xe suốt lúc trở về có chơi trò nói thật hay mạo hiểm, cuối cùng cô thua, phải ngồi trên cây hát.

Hiện tại là bảy năm sau, cây nhãn kia đã cao đến mức không thể với tới, tiếng hát trong trẻo hồi đó cũng đã bị thời gian thổi bay đi.

Có điều, thế cũng có sao đâu?

Diệp Thái Vi không nhận được, khóe môi cong lên.

Thời gian trôi đi kìm ứ, nhưng thời gian có thể đưa về hiện tại.

Năm đó Diệp Thái Vi chỉ có thể ngồi trên cây, xuyên qua cành lá nhìn chàng trai bên dưới, mơ hồ nhìn thấy bóng anh khoanh tay, cổ gồng tưởng tượng ra nụ cười như có như không thường trực trên môi anh, tưởng tượng xem giọng hát của cô có thể mang lại niềm vui cho anh hay không.

Còn hiện tại, cô không cần đoán, không cần nhìn lên, không cần nhắm mắt tưởng tượng mà vẫn có thể nhìn thấy nụ cười của Từ Trạch.

Anh nói, cho dù em không làm gì thì vẫn là mặt trời trong lòng anh.

Nếu sau tất cả sự đời bể dâu đều tốt đẹp được như vậy, thì cô nghĩ, cô thích sự thay đổi như vậy.

“Ngây ngô cười cái gì đấy? Lại đây.”

Đang đắm chìm trong dòng suy tưởng, Diệp Thái Vi không biết mình xuống xe lúc nào, cũng không biết mình theo Giang Lạc vào khu biệt thự Đông Sơn này như thế nào.

Thấy Giang Lạc chỉ vào gốc cây quen thuộc kia, cô có chút sợ hãi, ngơ ngác đi đến dưới tán cây theo chỉ thị của anh ta.

“Biết vì sao tôi chú ý từng bước đi của cô và Từ Trạm đến thế không?” Giang Lạc đặt một tay lên thân cây, ánh mắt lướt qua cô, giọng điệu hờ hững như đang khiêu khích, lại có vẻ rất trịnh trọng.

Diệp Thái Vi sửng sốt, thốt ra theo bản năng: “Chẳng lẽ là bởi vì...anh thích anh ấy?”

“Thần kinh!” Giang Lạc trượt chân, suýt nữa ngã sấp xuống, “Diệp Tiểu Vi, tôi cảnh cáo cô, nghiêm túc nhé, đừng có định dùng lời ngụy biện để cho qua.”

“Vậy thì mời ngài nói.” Diệp Thái Vi nhả mặt, lấy một chiếc khăn tay từ trong túi ra.

“Bị cô đã kích như vậy, tự dưng tôi lại quên phải nói gì rồi!” Giang Lạc giận dữ lườm cô, “Tôi vừa nói đến đâu rồi?”

Thật ra anh chưa nói gì cả.

Diệp Thái Vi tỏ vẻ xem thường, vừa xì mũi vừa cố nhớ lại: “À...Anh hỏi tôi, có biết vì sao lại chú ý đến bước đi của tôi và Từ Trạm không?”

“Bởi vì tôi thật sự sợ hai người không thể ở bên nhau được.” Giang Lạc nối tiếp câu chuyện, dần dần có vẻ căm phẫn, “Nếu cô không ở bên cạnh cậu ta, thì trận đòn năm đó của tôi coi như vô ích à!”

“Có biết cái dấu thâm thâm này là gì không? Là máu đấy! Là máu của đại thiếu gia đây đấy! Năm đấy tôi nói sai có một câu mà bị cậu ta đánh học máu đấy!”

Ngón tay của Giang Lạc không ngừng gõ gõ lên thân cây, có vẻ rất kích động.

“Là tại vì...tôi?” Tuy rằng đã nghe Giang Lạc nói là năm đó Từ Trạm từng đánh anh ta, nhưng Diệp Thái Vi vẫn nghĩ lúc ấy chỉ là mấy cú đánh xoàng xoàng của hội con trai mới lớn.

Dấu ấn được Giang Lạc chỉ trên thân cây chắc chắn là vết máu của anh ta, Diệp Thái Vi vô cùng mờ mịt, cũng vô cùng sợ hãi.

Không thể tưởng tượng được một Từ Trạm mà mọi người vẫn đánh giá là “hành động có chừng mực”, một Từ Trạm không biểu lộ rõ cảm xúc, một Từ Trạm tao nhã như trăng thanh gió mát mà lại có thể hung hãn với Giang Lạc như vậy.

“Lúc đó tôi thật sự không biết là cô.” Giang Lạc bình tĩnh lại, biểu hiện có vẻ thâm trầm, “Thế nên, Diệp Thái Vi, tôi muốn cho cô biết, nếu cô không thể không hồi đáp cảm tình bao nhiêu năm của cậu ta, thì sao lại không đồng ý nói với tôi, hai người nhất định sẽ ở bên nhau, hai người nhất định sẽ hạnh phúc.”

Lần đó, tuy bị đánh vô cùng thảm hại, nhưng anh ta cực kỳ ngưỡng mộ sự tin tưởng tuyệt đối và câu nói quyết đoán của Từ Trạm.

Từ Trạm nói, họ nhất định sẽ ở bên nhau. Không ngại trời đông giá rét, không quản đường xa xa xôi.

38. Chương 38

Buổi chiều mùa thu năm ấy, thời tiết ẩm ướt khô ráo, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi qua man mát, chàng thanh niên Từ Trạm giấu đầy tâm sự trong lòng, không sao nói ra được.

Anh dựa lưng vào thân cây to lớn, đắm mình trong cái nắng thu ấm áp, màu nắng vàng dịu vậy quanh khiến anh mất anh có đôi phần mơ màng, lại chứa cả vẻ bức dọc.

Ánh mắt thần thờ nhìn đến một ánh dương chói lọi ngoài xa, như thể nhìn gương mặt cười tủm tỉm của cô gái nhỏ phiền phức. Anh hơi nghiêng đầu, đôi mắt sáng ngời toát lên vẻ chăm chú, tò mò.

Đôi mắt nâu kia quá đỗi quen thuộc với Từ Trạm.

Đôi mắt cười tựa như ánh trăng rằm, trong đó chứa vẻ thẳng thắn, ngang bướng, nhưng lại đầy tình cảm nóng ấm.

Nụ cười đó cũng quá quen thuộc.

Dường như rất vô tư, rất đơn thuần mà lại hồ hững, giống như loại kẹo mạch nha mà trước đây cô rất thích, mềm mềm dính dính, có thể lan vị ngọt ngào từ miệng đến trái tim.

Bởi mấy năm nay cô luôn làm như lơ đãng mà đột ngột xuất hiện xung quanh anh, nên anh mới có thể nhớ rõ như vậy.

Thật sự là rất quen thuộc, quen thuộc đến mức dù hiện giờ cô không ở trước mặt anh, anh cũng có thể tưởng tượng ta dáng hình sinh động.

Nhưng điều khiến anh tức giận là, đột nhiên một ngày, anh phát hiện ra cô đang dần dần cách xa mình.

Nụ cười tươi tắn kia, ánh mắt tựa vàng trăng rằm kia, dường như không còn liên quan đến anh nữa.

Rõ ràng là mỗi ngày đều cùng ra vào cổng, rõ ràng là có bạn bè chung, rõ ràng là vẫn cùng xuất hiện trong những cuộc giao hữu, nhưng anh không thể cảm nhận được sự tồn tại chân thực của cô nữa, như thể sự theo đuổi của cô chỉ là ảo giác của anh mà thôi.

Như thể chưa từng đến gần cuộc đời anh vậy.

Từ Trạm nhíu mày, ủ rột dựa vào thân cây, tầm mắt lại không chịu rời đi ảo giác phía trước.

Trong ảo giác, cô gái kia vẫn cười, như thể đang cười nhạo anh cứng đầu không chịu buông bỏ.

Từ Trạm chua xót nhếch khóe môi, buông hai tay rồi nắm chặt lại như đang nắm chặt thứ mà mình không cam tâm đánh mất.

“Diệp Thái Vi, đừng như vậy...” Đừng để anh chỉ tưởng tượng mới được ôm em.

Được không?

Chàng thanh niên nói một lời vô nghĩa bằng giọng thì thầm, thật cẩn trọng, lại như oán giận mà không nỡ dọa ai.

“Chẳng trách tìm ông khắp nơi mà không thấy, nắng nôi thế này đứng đây làm gì hả?”

Từ Trạm quay đầu, nhìn thấy người bạn thân Giang Lạc đang đi tới, một tay quạt quạt bên tai như để giảm nhiệt.

“Có việc gì sao?” Giọng nói của Từ Trạm cũng không điềm đạm như bình thường mà ẩn chứa nỗi bức bối đang đè nén.

Giang Lạc không để ý, anh ta chỉ bị cái nóng của thời tiết làm phiền mà thôi.

Đứng trước mặt anh, anh ta mới hớn hỏ nói: “Cũng không có gì quan trọng, chỉ định nhắc nhở ông một chút, mai nhớ đến tiền anh em lên máy bay đấy!”

Sắp xuất ngoại rồi! Thoát khỏi sự theo dõi của bố mẹ! Bên kia địa cầu sắp đón chờ cuộc sống hoàn toàn mới mẻ với anh ta! Bạn bè thân thiết nhất định, nhất định phải tiễn anh ta vui vẻ lên đường!

Từ Trạm rời tầm mắt đi, không buồn nhìn anh ta: “Không đi.”

“Này này này, ông có ý gì thế hả? Trước khi tôi đi phải cho tôi hưởng thụ một buổi tụ tập ẩm cúng chứ!” Giang Lạc hoàn toàn bất ngờ với phản ứng của anh, liền kêu lên.

“Làm tiệc cho ông rồi còn gì!” Nhắc đến “tiệc chia tay”, Từ Trạm lại thâm căn chặt răng.

Sự việc loạn thế này là từ sau bữa tiệc chia tay chết tiệt của Giang Lạc! Trước đó anh và Diệp Thái Vi vẫn rất tốt!

Cô nàng kia còn nhõng nhẽo đòi đánh cược một ván với anh, vì anh cố tình thả cho nên mới thắng cuộc, còn hẹn cùng nhau đến khu vui chơi giải trí.

Đến giờ anh vẫn nhớ rõ vẻ vui sướng của cô khi thắng cuộc, vô cùng thỏa mãn, vô cùng chờ mong.

Nhưng từ sau hôm anh đến bữa tiệc chia tay Giang Lạc, cô bắt đầu trốn tránh anh!

Vất vả lắm mới đợi được đến hôm trước sinh nhật cô, anh gọi điện thoại, nói bóng nói gió nhắc cô nhớ giờ xuất phát, vậy mà cô như mất trí nhớ, nói đông nói tây cả buổi mà không hề đề cập đến cuộc hẹn kia. Tức giận, anh đập máy, muốn để cô tỉnh ngộ nhận ra khuyết điểm của mình rồi chủ động làm hòa.

Thế nhưng, đợi đến khi sinh nhật cô đã qua lâu rồi mà cô vẫn không liên lạc với anh, thậm chí còn ngày càng xa cách anh, gần như hoàn toàn biến khỏi cuộc đời anh.

Anh biết cơn giận của mình với Giang Lạc chỉ là giận cá chém thớt, nhưng bữa tiệc đó quả thật là chất xúc tác khiến nổi bực bội của anh chuyển ngoặt.

Giang Lạc hí mắt nhìn biểu cảm bất ổn của bạn thân, nghi hoặc hỏi: “Tâm trạng ông không tốt à?”

“Đúng!” Thế nên ông tự giác biến đi, đừng có lao đầu vào lửa.

“Nhìn cái vẻ này của ông...” Giang Lạc không sợ chết, đến gần anh, một tay chống cằm rồi tò mò hỏi, “Là vì...phụ nữ?”

Mười bảy mười tám tuổi, Giang Lạc đã quen dùng từ “phụ nữ” với định nghĩa không hợp tuổi.

Từ Trạm trừng mắt nhìn anh ta một cái, tỏ vẻ anh ta nói rất chuẩn.

Giang Lạc lập tức vỗ vai an ủi anh: “Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, bị đá phải không?”

“Không!” Căn bản còn chưa bắt đầu!

Vốn dĩ có thể bắt đầu rồi, anh cảm thấy thế.

Cơn giận kìm nén đã lâu rốt cuộc cũng bùng nổ, Từ Trạm không khống chế được, gạt phắt tay anh ta ra.

Tức, tức với ai chứ! Còn tưởng rằng Từ Trạm này cả đời cũng không biết nổi giận với ai.

Giang Lạc có chút sợ hãi, lời nói lộn xộn, “Có sao đâu, cả đời người, khó tránh khỏi vài điều tiếc nuối. Tục ngữ nói, “Thập bộ chi nội, tất hữu phương thảo”*, không thể đứng yên mãi một chỗ mà cũng không nên nghe trái tim quá...”

*Trong vòng mười bước, tất sẽ có cỏ thơm.

Lời vừa ra khỏi miệng thì anh ta đã biết là hỏng việc rồi, nhưng Từ Trạm còn chưa cho anh ta cơ hội sám hối thì một nắm đấm đã thúc vào bụng.

“Mẹ kiếp! Vì đàn bà mà đánh anh em!” Giang Lạc bất ngờ không kịp đề phòng, xoay người ôm bụng rồi la lên, “Tôi rửa cho ông với con bé chết giẫm kia cả đời không thể ở bên nhau...”

Tuy rằng không biết cô gái khiến Từ Trạm mê muội là ai, nhưng giờ phút này, Giang Lạc khẳng định tuyệt đối đó là một cô nàng chết giẫm.

Hồng nhan là kẻ gây họa! Hại anh em người ta lục đục nội bộ!

Đồ chết giẫm!

Từ Trạm bị lời nói của anh ta kích thích, hai mắt đỏ au, xông vào đánh anh ta như bị tẩu hỏa nhập ma.

Giang Lạc hoàn toàn không thể khống chế được đòn tấn công của đối phương, bị đánh đến sây sẩm mặt mày, trong lúc hỗn loạn chỉ nhớ hình như mình phun ra một ngụm nước có vị máu, sau đó mọi thứ dịu lại.

Trong lúc choáng váng, anh ta nghe thấy Từ Trạm oán hận nói, giọng nói tràn đầy vẻ kiên định và tự tin: “Tôi và cô ấy...chúng tôi nhất định sẽ ở bên nhau.”

Mặc kệ phải chờ đợi dài lâu, mặc kệ phải hao tâm tổn trí che chở.

Nhất định sẽ, bên nhau hạnh phúc.

Sự việc xảy ra nhiều năm, Giang Lạc vẫn cho rằng lúc ấy mình phun ra một ngụm máu.

Bất kể nói thế nào, “bị đánh đến học máu” hay “bị đánh đến ói mật”, thì người nghe vẫn cảm thấy có vẻ bi tráng lắm liệt.

Tuy rằng đây không phải trọng tâm.

Diệp Thái Vi hoảng sợ vì lời kể của Giang Lạc: “Thì sao? Thật ra tôi vẫn chưa hiểu lắm vì sao anh lại chú ý đến tiến độ giữa chúng tôi.”

Nói chuyện với Giang Lạc, đầu óc cũng rối tung lên.

Cô không thể tưởng tượng được đằng sau hành động dữ dằn năm đó của Từ Trạm là vì tâm trạng gì, cũng không thể tưởng tượng được mấy năm nay anh ở bên cô với tâm trạng gì.

Con người này thật kỳ quặc.

Thì ra, trong mối tình này, ngay từ đầu đã không chỉ có mình cô mong chờ, thì ra tất cả đều không uống phí.

Thì ra, họ vẫn luôn cùng phần đầu, thì ra họ không ở bên nhau qua nhiều năm nhưng lại giống nhau ở nhiều chuyện.

Tình yêu này nên có chút trầm bổng, lúc lên lúc xuống, vì để tâm nên sinh ra cảm xúc mãnh liệt, tuy rằng cô không được chứng kiến nhưng cũng không để lỡ mất.

Có lẽ tất cả những chuyện phát sinh, vào thời điểm cô không biết thì đã tồn tại rồi.

Từ Trạm thật lòng, cô cũng vậy, vẫn luôn là thế.

Có lẽ, đối với nam nữ mà nói, một trong những thứ quý giá nhất thế gian chính là “lưỡng tình tương duyệt”? (Đôi bên cùng yêu nhau)

Diệp Thái Vi khê cắn môi dưới, trong mắt loáng thoáng có giọt lệ, khóe môi cong lên, trái tim như được thả vào một hồ nước đầy đường mật ngọt ngào, mà những bọt bước sủi tăm đều mang tên “Từ Trạm”.

Giang Lạc thấy vẻ rưng rưng nước mắt, ngây ngô cười của cô, liền nói một câu phũ phàng: “Đã nói là tôi không thể chịu đánh vô ích rồi mà! Cuối cùng nếu hai người không thể ở bên nhau, thì tôi lấy đầu ra cơ hội gây rối lễ cưới của hai người chứ! Lễ cưới của hai người chính là điều quan trọng nhất, cần thiết nhất trong kế hoạch báo thù đầy thân thiện và văn minh của tôi.”

Hay quá nhỉ!

Ánh mắt cười của Diệp Thái Vi chứa vẻ tức tối, một giọt lệ chảy qua khóe mắt.

“Nói thật, năm đấy tôi bị cảm động bởi giọng điệu kiên định của Từ Trạm.” Giang Lạc thu lại vẻ cợt nhả, nghiêm túc nói: “Chắc cô không biết chuyện của nhà tôi đâu nhỉ...Mà thôi, quên đi, không nói chuyện đó nữa. Tóm lại, trong lòng tôi luôn mong được xem từ đầu đến cuối màn lưỡng tình tương duyệt, son sắt hơn vàng.”

Anh ta vẫn muốn xem, trên đời này liệu có thật sự có hai người không làm tổn thương nhau, không rời xa, mười ngón tay đan nhau đến già hay không.

Từ bắt đầu, đến kết thúc, yêu không hối tiếc.

Diệp Thái Vi đưa tay lau nước mắt, ý cười càng sâu thêm: “Tuy rằng anh đặt chấp niệm của anh lên tôi và Từ Trạm là một chuyện không có đạo lý gì hết, chúng tôi không phải vì cái mong muốn đó của anh mới có thể ở bên nhau, nhưng tôi nghĩ tôi có thể cam đoan với anh, sau này anh chứng kiến hạnh phúc của chúng tôi, chắc chắn còn đẹp hơn trong tưởng tượng của anh.”

Vấn đề khiến cô cảm thấy phức tạp thì đột nhiên trở nên quá sức dễ dàng.

Cô phải cố gắng một chút, cho dù là không đáng kể, cho dù không thể thay đổi được thế giới này, nhưng cô nghĩ mình vẫn phải làm, không thể cứ ngồi chờ hoa nở được.

Bối rối là vô dụng, sợ hãi cũng vô dụng, hạnh phúc là phải tranh thủ cơ hội.

Cô muốn một kết quả như Từ Trạm đã nói...

Anh và cô chẳng những sẽ ở bên nhau, mà còn bên nhau hạnh phúc.

39. Chương 39

Sau khi trở về từ chuyến công tác bí mật, Từ Trạm kinh ngạc phát hiện ra, đối với mối quan hệ của hai người, Diệp Thái Vi đột nhiên chủ động hơn.

Tuy rằng vô cùng vui sướng vì sự chuyển biến này của cô, nhưng anh vẫn không khỏi lo lắng về sự “xum xoe bất thành linh” này của cô.

“Sao tự nhiên lại không muốn hợp ở “trà lữ”?” Từ Trạm ôm cô từ sau lưng, như thể phải ôm bù ấy ngày xa cách.

Diệp Thái Vi tựa vào lòng anh, nở nụ cười ngọt ngào, tầm mắt lưu lại ở chiếc máy ép hoa quả đang chạy, “Thành viên chủ chốt chia làm mấy phe, hợp ở đây không an toàn, ai mà biết được liệu Giang Lạc có đột nhiên giở trò gì không, em thấy gần đây anh ta đang nhàn quá hóa điên ấy.”

“Anh thấy em không có đáng biết ở nhà tiếp khách, vậy mà còn tưởng cuộc sống kim ốc tàng kiều vẫn còn bám anh dài dài cơ đấy.” Từ Trạm không giận, chỉ cúi đầu cắn vành tai của cô một cái.

Ở nhà đấy nhé.

Thì ra anh giống cô, không hẹn mà cùng cho rằng nơi này là nhà của họ.

Diệp Thái Vi đỏ mặt, né tránh anh theo phản xạ rồi liếc mắt nhìn ra cửa bếp, lại quay đầu lườm anh: “Không được vớ vẩn, em gái với em rể anh còn đang ở phòng khách đấy.”

Người này từ tối hôm qua về là đã gây sự, ngồi máy bay lâu mà vẫn không thấy dấu hiệu mệt mỏi, giờ chỗ nào đấy lại rục rà rục rịch, thật không hiểu tính lực ở đâu mà tràn trề như vậy.

Ngoài phòng khách truyền đến tiếng nói bất mãn của Từ Ánh Kiều: “Anh, anh nhốt Diệp Thái Vi trong bếp làm chuyện xấu hay sao đấy hả? Đừng quên hai người có khách đấy nhé!”

Đúng là cô em gái không ngoan.

Từ Trạm tiếc nuối buông người đẹp trong lòng ra, chờ cô rót nước ép trái cây vào cốc rồi đặt lên khay, anh mới tươi cười theo sau cô ra phòng khách.

Diệp Thái Vi đỏ mặt đặt khay lên bàn, dáng vẻ như một nữ chủ nhân, “Mấy hôm nay tớ bận quá nên chưa mua được gì, uống tạm nước trái cây nhé.”

Từ Trạm không nói mà chỉ cười, rất biết phối hợp mà cầm một ly nước trái cây lên.

Từ Ánh Kiều huých củi trở vào ông chồng tương lai ngồi bên cạnh, cười nói đầy vẻ trêu chọc: “Nhìn này, nhìn này, nhìn này...”

“Cấm nói lung tung.” Mặt Diệp Thái Vi càng đỏ hơn, cô đưa tay chỉ vào Từ Ánh Kiều, “Nói chuyện chính đi.”

Thấy vẻ nghiêm nghị của anh trai mình, Từ Ánh Kiều thức thời im lặng ngay lập tức.

Đoàn Vũ Phi liếc nhìn cô vợ tương lai một cái, bất đắc dĩ cười với anh vợ: “Anh cả, anh nói một chút về tình hình hiện giờ đi.”

“Tình hình thì vẫn thế, nguồn nguyên vật liệu gieo trồng, khu gia công thành phẩm đều xa xưởng hoạt động chính, nông dân trồng chè đều là thành viên của các gia đình, ngoài mấy xưởng khai thác của địa phương ra thì hầu hết là nông dân tự trồng chè rồi tự bán tươi.” Từ Trạm lấy một tập tài liệu, ngay lập tức đi vào

trạng thái làm việc, “Như vậy, nếu chúng ta muốn một quy trình chuẩn thì không chỉ phải đầu tư vào một xưởng sản xuất chè, mà còn phải mở một vườn chè tương đối một chút, thế mới đảm bảo được chất lượng sản phẩm của chúng ta.”

Đoàn Vũ Phi nhận tập tài liệu Từ Trạm đưa, mở ra rồi nghiêm túc đọc.

Từ Ánh Kiều ngạc nhiên sán lại gần lướt qua một lượt, lại ngẩng đầu nhìn Diệp Thái Vi đang có vẻ mệt mỏi: “Mấy hôm nay cậu bận rộn vì cái này à?”

Diệp Thái Vi ngượng ngùng cười, gật đầu thừa nhận: “Tở sợ chờ anh cậu về thì lại chậm không kịp họp, mấy hôm nay cứ vừa nói chuyện điện thoại với anh ấy vừa làm.”

Thật ra cũng là vì lo Từ Trạm vất vả, lo anh phải bận bịu thêm vì mấy chuyện vặt vãnh này.

Từ Ánh Kiều vô cùng hài lòng với biểu hiện của cô bạn thân, còn cảm thấy đây đích thực là người chị dâu lý tưởng của cô rồi.

Nhanh chóng xem xong tài liệu, Đoàn Vũ Phi ngẩng đầu nhìn Từ Trạm, “Nói cách khác, nếu chúng ta quyết định triển khai, thì chính quyền địa phương có thể giúp đỡ chúng ta một chút về mặt chính sách?”

“Ừ, nhưng chỉ là về mặt chính sách thôi, họ sẽ không ra mặt hỗ trợ về tài chính cho chúng ta.” Từ Trạm thở dài một hơi, “Nếu chúng ta quyết định triển khai kế hoạch, thì chắc phải đến từng nhà từng nhà nông dân để nói chuyện.”

“Chuyện tài chính thì không thành vấn đề, hoàn toàn có thể giải quyết được.” Từ Ánh Kiều nhanh chóng suy nghĩ, “Vấn đề chính là cần người đi làm, xem tình hình trước mắt thì ít cũng phải đi ba tháng, ai đi được?”

Không thể giống trống khua chiêng tìm người ngoài giúp đỡ, dù sao “trà lư” cũng là hạng mục hợp tác ba bên. Hiện tại nhà họ Từ đã có hai phần, tính thành một tập đoàn nhỏ để đấu với Giang Lạc, họ và Giang Lạc không nói ra bên ngoài nhưng đối phương đang làm gì thì đại khái đều hiểu. Sự cạnh tranh ngầm nhỏ nhỏ không ảnh hưởng đến tình nghĩa kẻ vai sát cánh chiến đấu, nhưng nếu tin tức bị lộ ra ngoài, người ngoài cuộc sẽ đoán là cục diện hợp tác ba bên bị phá bỏ, như vậy Giang Lạc không xuống khỏi vũ đài được.

Phải là người nhà đi mới được.

Nhìn xung quanh, “người nhà” cũng chỉ là bốn người bọn họ. Từ Ánh Kiều được nuông chiều từ bé như đại tiểu thư, thời gian này đi đi lại lại ở “trà lư” đã là cực hạn chịu khổ của cô rồi, nếu bắt cô xuống vùng nông thôn thì hiển nhiên là không khả thi, không cẩn thận còn khiến đại sự đổ bể như chơi.

Còn Đoàn Vũ Phi thì một năm có đến hai phần ba thời gian phải đi nước ngoài, đương nhiên không thể vì một dự án nhỏ của “trà lư” mà đình công ba tháng được.

Từ Trạm thì càng không thể. Tuy rằng anh vẫn chưa chính thức nắm quyền cao nhất, nhưng anh là ngôi sao mai của nhà họ Từ, mấy việc trong tay không thể dễ dàng giao cho người khác được, nếu anh tùy tiện bỏ dở công việc hiện tại để chạy ra ngoài trong thời gian dài như vậy, e là trên dưới nhà họ Từ sẽ loạn cả lên.

Hiển nhiên, ngoài Diệp Thái Vi ra, không có người thích hợp hơn.

“Để em đi cho.” Diệp Thái Vi không hề đắn đo, liền chủ động đề nghị.

Từ Trạm đầu thế để cô xa mình những ba tháng, lập tức bác bỏ: “Em đừng làm loạn lên, để anh nghĩ cách.”

“Lấy đâu ra biện pháp tốt hơn chứ, em là lựa chọn ok nhất.” Diệp Thái Vi quyết định.

Từ Ánh Kiều và Đoàn Vũ Phi có thể hiểu được tâm trạng của Từ Trạm, nhưng Diệp Thái Vi nói cũng đúng, cô quả thật là lựa chọn thích hợp nhất.

Trong tình thế khó xử, mọi người đều không biết nên quyết định thế nào.

Cuối cùng, Từ Ánh Kiều đành nói: “Hai người...cứ trao đổi đi nhé. Hai bạn em đi trước, có quyết định thì báo một tiếng.”

Sau khi Từ Ánh Kiều và Đoàn Vũ Phi đi, chỉ còn lại Từ Trạ và Diệp Thái Vi vẫn nhìn nhau chằm chằm.

“Không được, không cần thương lượng gì hết.” Cuối cùng, vẫn là Từ Trạ thiếu kiên nhẫn.

Đùa cái gì đấy? Đang trong giai đoạn lửa yêu bùng bùng đấy nhé! Mấy ngày xa nhau mà anh đã khó chịu rồi, ba tháng ư? Không bằng bảo anh đi chết đi!

Diệp Thái Vi giữ chặt tay anh, nhẹ nhàng lay lay: “Có thể nghe lý do em muốn đi trước không?”

Nói đi, em nói đi, nói gì anh cũng không cho em đi!

Từ Trạ bực bội kéo cô ngồi lên đùi mình, siết chặt vòng tay lại.

Diệp Thái Vi cười, cúi đầu, tầm mắt dừng trên cúc áo thứ hai của anh.

“Mấy ngày nay em thật sự nghĩ, nếu em không làm chuyện gì đó có ý nghĩa, thì mãi mãi không dám đứng trước mặt bố mẹ anh. Em không muốn một sự nghiệp lầy lùnh gì cả, chỉ muốn chuẩn bị nhiều hơn một chút, để có thể đối mặt với sự cân nhắc của họ.”

Sắc mặt Từ Trạ có vẻ không vui, anh trừng mắt nhìn cô, giọng điệu cứng nhắc: “Sao em biết họ nhất định không hài lòng với em? Anh cảm thấy rất tốt rồi, không cần làm thêm chuyện gì nữa.”

Nói là vậy, nhưng thật ra anh cũng không rõ thái độ của bố mẹ với chuyện này, có điều, anh quyết định sẽ không để họ làm rào cản mà thôi.

“Em tin là dù họ không thật sự hài lòng với em thì anh cũng không để em chịu ảm ức.” Diệp Thái Vi quàng tay qua cổ anh, gối đầu lên vai anh cọt cọt lui, “Nhưng mà em không thể ỷ lại vào anh hết mà không làm gì cả, em không muốn khiến cho bố mẹ anh thấy ngay cả thành ý cơ bản em cũng không có.”

Cô không mong Từ Trạ bị khó xử. Trận này cô không đánh không được, chẳng ngại mình chỉ có thể làm được chút việc bé nhỏ, ít ra thì cũng cho họ biết, người bắt cóc con trai họ dù không phải là người ưu tú nhất, nhưng có thành ý nhất.

“Nói sau, chuyện này để sau nót, cục diện nào đối với anh cũng đều là tiến được lùi được, anh không sợ phải đối mặt với họ.”

“Anh nghĩ xem, mọi chuyện trên cơ bản là đã ổn rồi, em chỉ cần làm theo thôi, không vất vả gì cả. Nếu thành công, em đến gặp bố mẹ anh mà chẳng phải lo nghĩ gì. Nếu họ muốn nhìn thấy một cô vợ có thể hỗ trợ anh, vậy thì đó chính là chiến tích của em. Nếu họ hy vọng đứng cạnh anh là một cô vợ động lòng người, vậy thì dễ rồi, dù sao thì em cũng vốn là đứa ham ăn lười làm, đợi đến ngày được anh nuôi cũng chẳng thấy áp lực.”

Dáng vẻ như đang giảng đạo lý của cô, cả ánh mắt đầy vẻ kiên định, khiến Từ Trạ không biết phải nói gì mới có thể dẹp được suy nghĩ đó trong đầu cô.

Thấy anh vẫn còn chưa đồng ý, Diệp Thái Vi hí mắt, rất không có đạo đức mà giở mĩ nhân kế.

Ngón tay mảnh khảnh xoay xoay quanh cúc áo của anh, một vòng rồi lại một vòng, như gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

“À, trước tiên phải nói cái này đã, ba tháng em đi, anh tuyệt đối không được có hành vi phạm tội nào đâu nhé.” Ví dụ như chuyện hồng hạnh vượt tường ấy. “Bằng không, chắc chắc...”

“Em cứ tự nói mà đã quyết định xong rồi sao?” Thấy cô vô cùng thoải mái với ba tháng chia cách, Từ Trạ hận không thể cắn chết cô, “Chắc chắc là cái quỷ gì?”

Ngón tay vờn quanh chiếc cúc áo bỗng hung hãn giật phăng nó xuống.

“Nghe nói, chiếc cúc áo thứ hai là gần trái tim nhất, hiện giờ, trái tim anh đang trong tay em.” Chiếc cúc áo sẫm màu nằm trong tay Diệp Thái Vi, càng khiến vẻ mặt nghiêm nghị của anh thêm hơn. Còn cô thì lại mang vẻ hồn nhiên xen lẫn với quyến rũ ma mị, “Chắc chắc nghĩa là, nếu có ai đẩy phạm tội, em sẽ tàn bạo xé người đó thành trăm mảnh.”

“Mỹ nhân kể ư, đều thật...” Từ Trạm biết mình không có cách nào ngăn cản sự quyết tâm đến cố chấp của cô, chỉ có thể ngã vào sự mê hoặc của cô, hung hãn đẩy cô xuống sô pha.

Diệp Thái Vi cười, chủ động hôn lên môi anh.

Cô muốn bên anh thật lâu, vì vậy nhất định phải thận trọng.

40. Chương 40

Bất kể thế nào, việc Diệp Thái Vi đột ngột đi, trên nguyên tắc cũng cần báo cho ông chủ Giang Lạc để xin nghỉ phép. Có điều, mãi đến trước lúc lên máy bay, cô vẫn chưa nghĩ ra lý do thích hợp, cuối cùng đành phải giao nhiệm vụ cho Từ Trạm.

Bởi vì phải xa Diệp Thái Vi khiến Từ Trạm có chút khó chịu nên anh không đi tìm Giang Lạc để nói chuyện này, mà đợi đến khi hai người chạm mặt ở bữa tiệc tại nhà họ Hà mới băng quơ nói ra. Anh không giải thích nhiều, chỉ nói là Diệp Thái Vi đi chơi.

Đương nhiên Giang Lạc biết không phải là Diệp Thái Vi đi chơi, có điều anh ta cũng chẳng lỗ mắng nói ra khiến cho đôi bên cùng bối rối, mà chỉ pha trò luyên thuyên: “Diệp Tiểu Vi đi đâu chơi đấy? Nghỉ lâu như vậy mà không chịu tự đi xin nghỉ, đúng là không để tôi vào mắt mà.”

“Sao phải để ông vào mắt?” Điền Văn liếc anh ta một cái, cầm một ly rượu trên khay của người phục vụ vừa đi ngang qua, “Nếu trong mắt cô ấy có ông thì chắc chắn Từ Trạm sẽ liều mạng với ông luôn.”

Từ Trạm vô cùng tán thành, đầu gật gù, “Tôi ra chào mấy người lớn, các ông có đi không?”

Điền Văn phát tay về thứ lỗi cho kẻ bắt tài: “Ba ly tôi còn khó mà qua nổi, ngộ nhỡ làm loạn lên thì khó coi lắm.”

Vì chuyện bị ép đính hôn, gần đây Điền Văn luôn xung đột với bố, không cần thận thì lửa đạn lại văng khắp nơi.

Giang Lạc vỗ vỗ vai anh ta, tỏ vẻ tiếc rên sất không thành thép, rồi ngồi xuống một góc sáng sủa trên sô pha: “Nếu ông sớm có ý thức phản kháng thế này thì đã chẳng bị rơi vào cảnh không trâu bắt chó đi cày.”

“Phản nghịch sau tuổi dậy thì.” Từ Trạm cười nói, thấy Giang Lạc cũng không có ý định đi thì chẳng nói thêm nữa, đi thẳng ra phía mấy người lớn tuổi.

Giang Lạc nhàn rỗi không có việc gì làm bèn tiếp tục chọc ngoáy Điền Văn: “Lời của Từ huynh một phát trúng đích luôn.”

Điền Văn ngồi xuống cạnh Giang Lạc, tức giận nói: “Đúng đúng đúng, ông đây dậy thì muộn, không được sao?”

Hai người tán gẫu những chuyện thiếu dinh dưỡng một lúc thì thấy một đám thiếu gia tiến lại gần.

“Giang thiếu, Mạnh công tử, đi chơi không?” Một người hồ hởi nói.

Giang Lạc và Điền Văn liếc nhau, hứng thú vô cùng: “Mở xối hả?”

“Đương nhiên rồi, thanh niên có thể giới của thanh niên, bọn tôi phải đeo mặt nạ trước mặt mấy ông già cả thôi rồi, giờ thích là phải nhích ngay.”

Hai người cùng gật đầu, đồng loạt đứng dậy.

Giang Lạc nhìn thấy một gương mặt mới trong sổ họ, khoe miệng lập tức nở nụ cười vô cùng đào hoa: “À, hôm nay có bạn mới gia nhập này.”

“À phải rồi, quên giới thiệu với các ông. Đây là tiểu thư của nhà họ Hàn, mới về Thượng Hải...”

“Tuy mới lần đầu chính thức gặp mặt, nhưng mà nghe tên nhiều rồi.” Giang Lạc không đợi đối phương giới thiệu xong liền cười tươi rói, đưa tay phải ra, “Hàn tiểu thư, nghe danh đã lâu.”

Lần trước gặp bố mẹ Từ Trạm ở Yêu Nguyệt Cư, Giang Lạc đã chạm mặt với cô ấy một lần, sau này giám đốc Hàn dẫn cô ấy đến chào hỏi bố Giang Lạc thì anh ta không có mặt, nhưng cũng nghe bố nhắc tới. Bố Giang Lạc đánh giá rất cao tiểu thư họ Hàn này, cho nên lời nói này của Giang Lạc không hề khách sáo chút nào.

Cô Hàn đưa tay ra, mỉm cười, đầu mày khoe mắt đầy vẻ quyến rũ: “Đều là người trẻ tuổi cả, không phải nói mấy lời khách sáo làm gì.”

“Cá nhân tôi thích nhất những cô gái thẳng thắn.” Giang Lạc cười to, thấy Từ Trạm đang nói chuyện với mấy ông già có vẻ rất vui, vì thế không định chờ anh, “Mọi người đi trước đi, tôi với Mạnh công tử đi gọi Hà Thiên Lam.”

Hôm nay Hà thị mở tiệc mừng khánh thành trung tâm thương mại mới, Hà Thiên Lam hiện đang là người quản lý cao nhất của Hà thị, đương nhiên phải trở thành nhân vật chính rồi.

Nói xong, Giang Lạc và Điền Văn cáo từ, đi xuống tầng dưới tập hợp với mọi người.

Lúc lên xe, Điền Văn gọi điện thông báo cho Từ Trạm: “Đổi địa điểm sang Tục Than nhé, xong việc thì tự đến.” Báo xong địa điểm, anh ta ngắt điện thoại rồi lái xe đi.

Lúc Từ Trạm vào phòng, bầu không khí bên trong đã vô cùng nóng rồi.

Vài người tiến lại chào hỏi, Từ Trạm đáp lại với thái độ phù hợp, tiện tay lấy một ly rượu rồi ngồi xuống một góc sáng trong phòng.

Ánh đèn trong phòng hơi mờ, Từ Trạm ngồi xuống mới phát hiện ra chỗ đó cũng có người.

“Cô Hàn.” Từ Trạm nâng ly.

Cô Hàn nhoẻn miệng cười, phóng khoáng nâng ly đáp lại: “Lại gặp rồi.”

Mười chỗ thì đến chín chỗ để lại bước chân, Giang Lạc lao đến, suýt chút nữa hất đổ ly rượu trong tay Từ Trạm: “Đến muộn thì tự phạt đi.”

Mọi người nhất trí, cùng phụ họa theo: “Đúng, tự phạt đi!”

Cô Hàn không nói gì, nụ cười tươi tắn như thể có ý nổi giáo cho giặc.

Từ Trạm không cảm thấy nên cò kè tranh luận làm gì, nâng ly một hơi cạn sạch rồi khách sáo cười: “Tửu lượng không tốt, có thành ý đến là được rồi chứ nhỉ?”

Tửu lượng của anh không tốt là chuyện mọi người đều biết, vì thế không ai ép anh cả mà tiếp tục cuộc vui của mình.

Điền Văn lân la đến góc đó, cảm thán một cách vô vị: “Nếu Diệp Tiểu Vi ở đây thì tốt biết mấy, tửu lượng của cô ấy hoàn toàn có thể kiêu ngạo xưng hùng.”

“Diệp Tiểu Vi là ai?” Cô Hàn nghi hoặc hỏi.

“Cô gái của cậu ta.” Điền Văn chỉ vào Từ Trạm, “Cô gặp rồi đấy, lần trước ở Yêu Nguyệt Cư ấy.”

Giang Lạc đưa mắt quan sát cô Hàn, không lên tiếng.

Thần sắc vẫn bình thường, cô ấy gật đầu rồi cười: “Cô gái đó thoát nhìn có vẻ là người hướng nội.”

Cô ấy và Diệp Thái Vi chỉ tình cờ gặp nhau một lần. Trong ấn tượng ít ỏi của cô ấy, cô gái kia có vẻ rất căng thẳng, rất hoảng sợ, tuy rằng giọng điệu vô cùng bình tĩnh nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy sự rụt rè.

Nhắc đến Diệp Thái Vi, biểu cảm của Từ Trạm sinh động hơn hẳn: “Hướng nội? Đây là đánh giá kỳ quặc nhất về cô ấy mà tôi từng nghe.”

“Ai chả có nhiều mặt khác nhau.” Rốt cuộc Giang Lạc cũng mở miệng tranh luận, “Có lẽ cô Hàn đây vừa hay thấy được một khía cạnh sâu kín của Diệp Tiểu Vi.”

Có người gào lên đòi hát cùng cô Hàn, cô ấy quả nhiên là người biết giao tiếp, nhả nhận đứng dậy bước đến đó.

Nhìn theo bóng dáng cô Hàn, Điền Văn nhìn lâu rồi cuối cùng vẫn nói ra nghi vấn cần được giải đáp: “Từ Trạ, hỏi ông chuyện này nhé.”

“Gi?” Từ Trạ quay đầu nhìn anh ta.

“Có phải nhà ông định tác hợp cho ông cả cô ấy không?” Điền Văn hất cằm về phía cô Hàn.

Từ Trạ sững sốt một chút, “Tin tức ở đâu ra đấy? Đừng có nói linh tinh.”

“Loại suy luận này thật là vô lý.” Người đầy hơi rượu, Giang Lạc sà vào giữa bọn họ, âm thanh cực lớn trong phòng khiến anh ta cũng chẳng cần nhỏ giọng, “Bố cô ấy đưa cô ấy đến chào hỏi mấy nhà liền đúng không? Nhưng mà chỉ mỗi bố mẹ ông là ra mặt tiếp đãi, quá rõ ràng đi.”

“Đúng, chính là ý đấy.” Suy luận của Điền Văn cũng dựa vào điểm ấy mà ra.

Từ Trạ bắt đầu lắc đầu, “Thời gian gần đây mẹ tôi vẫn đi cùng bố tôi mà.”

Hai ông bà đã gặp cô Hàn nhiều ngày như vậy rồi, nếu thật sự có tâm tư gì thì chắc chắn sẽ chẳng im lặng như bây giờ, vì thế Từ Trạ dám khẳng định suy luận của hai ông bạn là sai.

“Đừng xem thường cô ấy, có khi việc cô ấy sắp làm sẽ khiến các ông khiếp hãi đấy.” Tuy rằng Từ Trạ không qua lại với cô Hàn, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác cô ấy không phải là bình hoa, “Các ông tiếp xúc với người ta cả buổi tối mà không nhìn ra điều gì à?”

Điền Văn mở miệng lắc đầu: “Nhìn ra chứ...cô ấy rất đẹp.”

“Giỏi!” Giang Lạc được Từ Trạ nhắc nhở, trong suy nghĩ hỗn loạn dường như lại nảy sinh ra ý nào đó, “Nói cũng phải, cách cô ấy giao thiệp rất lạ!”

Một bài hát kết thúc, cô Hàn quay lại cầm ly của mình, vừa nghe thấy câu đó liền nâng ly lên, thuận miệng hỏi: “Nói tôi sao?”

“Ừ.” Điền Văn bắt giác gật đầu.

“À, tôi có thể giải thích.” Cô ấy dựa lưng vào tường, khẽ lắc cái ly trong tay, thản nhiên cười, “Tại mới trở về không lâu, mọi chuyện đều không biết rõ, cho nên chỉ có thể theo bố đến chào hỏi các chú các bác. Nhưng thế giới này chung quy sẽ thuộc về chúng ta, tôi phải có các mối quan hệ của tôi thì mới có thể làm được việc chứ. Cho nên, chuyện này rất dễ hiểu, không kỳ lạ chút nào!”

Sự thẳng thắn của cô ấy khiến người khác vài kính nể vài phần.

“Cô Hàn quả nhiên không phải là bình hoa.” Giang Lạc hì hì gật đầu, như đang tán thưởng, lại như là không coi lời cô nói là thật.

Từ Trạ hơi bồn chồn, liền đứng dậy: “Mọi người tiếp tục đi, tôi về trước đây.”

“Sớm thế đã về làm gì? Diệp Tiểu Vi không có nhà, hay là bị cô ấy giám sát?” Đáng tiếc, lời khiêu khích của Giang Lạc không giữ chân Từ Trạ được.

Anh thật sự ước gì được cô giám sát.

Cô nàng kia chỉ gọi một cuộc điện thoại báo tin bình an vào lúc chiều, sau đó hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Phải gọi một cú điện thoại nhắc nhở cô đừng có mà vui quên cả trời đất mới được.

Tạm biệt mọi người xong, Từ Trạ một mình ra ven đường. Cậu tài xế Tiểu Ngô lập tức lái xe đến trước mặt anh.

Tiểu Ngô hỏi chuyện “hôm nay về bên kia” vô tình khiến Từ Trạ bực bội.

Anh rầu rĩ đáp một câu: “Về Đông Sơn.”

Sau đó lấy di động ra, bấm số của Diệp Thái Vi.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Mười cuộc điện thoại liên tiếp, lại chỉ có giọng nữ máy móc lặp đi lặp lại đến sốt ruột. Từ Trạm đành thôi, tựa lưng vào ghế chợp mắt.

Một lát sau, điện thoại đổ chuông, là một số máy lạ.

“A lô?” Do dự trả lời.

“Em đây, em đây.” Giọng Diệp Thái Vi rất thấp, “Vừa nãy gọi cho anh mà máy bận.”

Từ Trạm bật cười: “Tại vì anh vừa gọi cho em.”

“Ừm, di động em hết pin, đi vội quá nên quên mang sạc.” Giọng điệu rất ổn, không có chút hoài nghi hay bất an, “Báo cáo một chút nhé, em ở chỗ Cao Vận, mai chính thức bắt đầu rồi, nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi thì có thể rút ngắn một nửa thời gian.”

Nghe xong lời này, tâm tình Từ Trạm tốt lên rất nhiều: “Vừa rồi anh còn nghĩ, em vui quá nên quên hết cả trời đất rồi...”

“Không đâu. Máy bay vừa cất cánh là em đã bắt đầu nhớ anh rồi.”

41. Chương 41

Sao anh lại có thể nghĩ cô “vui đến quên cả trời đất” chứ?

Đúng vậy, nơi này sơn thủy hữu tình, trời xanh không một gợn mây, tình người ấm áp, đôn hậu hiền hòa.

Nhưng mà, Từ Trạm, nếu không có anh, nơi này dù có tốt cũng đâu có nghĩa gì với em.

“Thật ra, anh hối hận rồi.” Giọng nói của Từ Trạm chứa vẻ ảo não, anh cúi đầu nói: “Anh không nên để em cách xa anh như vậy.”

Nỗi nhớ nhung rất khủng khiếp, còn chưa xa nhau đến hai mươi tư giờ, anh đã có dấu hiệu luống cuống rồi.

Diệp Thái Vi hạ giọng, cất tiếng cười trấn an anh: “Nhưng mà không đi chuyến này thì em mãi mãi không thể đứng thẳng lưng trước mặt bố mẹ anh được, cũng không cách nào đối mặt với người khác.”

Anh đã làm rất nhiều vì cô, còn cô lại cứ gây thơ chờ hoa tự nở, chờ hạnh phúc ngẫu nhiên rơi từ trên trời xuống.

Không ai không làm mà lại được hưởng cả.

Không công mà hưởng lộc, ăn không ngon, ngủ không yên.

“Em không cần đối mặt với ai hết, ai có ý gây sự thì gọi người đó đến tìm anh, cứ để anh chiều, thế nào?” Giọng điệu của Từ Trạm kiêu ngạo như một ông vua vậy.

Diệp Thái Vi mỉm cười, ánh mắt đong đầy nỗi ngọt ngào: “Chắc là uống không ít nhỉ?”

Người này mỗi lần uống nhiều là lại vô cùng kiêu ngạo, như thể nhân cơ hội này để giải phóng những mặt bình thường vẫn hay phải khống chế.

“Ai bảo em đi xa thế làm gì, không có em đỡ rượu, bọn họ bắt nạt anh.” Thật ra hôm nay Từ Trạm uống không nhiều, cho dù tửu lượng kém thì cũng không đến nỗi say, có điều tâm trạng đang buồn bực, anh nhân cơ hội làm nũng cô mà thôi.

“Ai da, đáng thương quá, nựng cái nào.” Ngồi dưới ngọn đèn nhạt trong căn phòng khách đơn sơ, Diệp Thái Vi cúi đầu cười ra tiếng, sợ đánh thức Cao Vận đang ngủ, cô dừng lại đúng lúc: “Nhớ kĩ tên của kẻ bắt nạt anh, chờ em về, em sẽ xử lý cho anh. Bây giờ thì đi ngủ sớm đi.”

“Không.”

“Sao lại giở tính thiếu gia rồi? Rõ ràng là bình thường anh đi ngủ cũng không cần đỡ mà.” Diệp Thái Vi nhin cười vô cùng khổ sở.

“Bình thường không cần đỡ vì được ngủ cùng em...” Có phúc lợi đương nhiên là phải tích cực chủ động rồi.

Diệp Thái Vi nổ tung trong nháy mắt, may là bên cạnh cô không có ai, bằng không chắc chắn phải dùng một chậu nước để dập lửa.

“Anh, anh muốn làm gì?”

“Em đoán xem.”

Diệp Thái Vi áp mu bàn tay lên má cho đỡ nóng, bất đắc dĩ nói: “Đừng nghịch nhá, em nhin cũng khổ sở lắm...”

Phía bên kia điện thoại, hình như Từ Trạ bị ghen, một lúc lâu sau mới nói: “Thế này có tính là cùng gặp khó khăn không?”

Cuối cùng Diệp Thái Vi cũng không nhin được nữa, cười phá lên: “Được rồi, được rồi, không đùa nữa, em sẽ dùng mấy báy riêng của nhà Cao Vận, nhưng đợi em đánh thức người ta đã.”

Thật sự sợ tiếp tục nói với anh thì cuộc trò chuyện trong sáng sẽ biến thành cuộc điện thoại SE tình* mất.

*Từ “sắc” trong “sắc tình” viết phiên âm là [se]

“Anh có một yêu cầu.”

“Nói nghe xem.” Diệp Thái Vi nghiêm mặt, bất đắc dĩ tỏ vẻ khinh thường.

Tốt nhất không phải là yêu cầu quá đáng, cô còn phải ở đây rất lâu đấy.

“Diệp Tiểu Vi, em còn nợ anh một lời thổ lộ.”

Giọng nói của Từ Trạ có vẻ ngang bướng mà lại ảm ức.

Hồi ức về cái đêm trước ngày hai người xác định quan hệ, vì cơn say, anh vô cùng mơ hồ. Tuy rằng Diệp Thái Vi nói đêm đó cô đã thổ lộ với anh, nhưng anh không biết chắc được có phải là thật hay không, bởi một chút ấn tượng cũng không có.

Ngẫm lại thì thật ảm ức.

Canh giữ nhiều năm như vậy, đợi chờ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đoạt được người ta về tay, việc nên làm hay không nên làm đều đã làm cả, nhưng vẫn không được nghe người ta nghiêm túc thổ lộ lấy một câu.

Ôm hận! Không cam lòng!

Nụ cười của Diệp Thái Vi lan tới tận đuôi mắt, tiếc là cách điện thoại anh không nhin thấy, “Từ Trạ.”

“Ơi?”

Lời gọi rất nghiêm túc, dường như câu nói tiếp theo vô cùng quan trọng.

Ở đầu kia điện thoại, Từ Trạ ngừng thở, hồi hộp chờ mong.

“Thật ra em thổ lộ với anh tổng cộng hai lần rồi, còn vô cùng vô cùng nghiêm túc nữa...”

Còn chưa nói xong đã bị Từ Trạ nóng nảy chặn ngang: “Chưa lần nào được nghe cả!”

Diệp Thái Vi chờ anh rống lên xong mới thông thả nói tiếp câu nói trước: “Chuẩn bị rất lâu, luyện tập rất nhiều, đánh tiếc là, cả hai lần đều bị anh từ chối.”

Đây đúng là án oan chết người mà.

Từ Trạ bị đả kích gấp đôi “Không thể nào! Lời đáp lại anh cũng chuẩn bị rất lâu rồi!”

Nếu được nghe rõ ràng lời thổ lộ của cô, sao anh có thể từ chối được? Từ lúc xác định mình thích cô, anh đã chuẩn bị tốt để đáp lại ba chữ kia rồi!

Còn, còn tận hai lần? Không phải cả hai lần cô đều chọn lúc anh say rượu đấy chứ?

“Thế có thể tiết lộ một chút không, đáp án anh chuẩn bị từ lâu là gì?” Diệp Thái Vi có chút tò mò.

“Ba chữ.” Từ Trạm ra vẻ thần bí, “Em đoán xem.”

“Đoán cái đầu anh ý.” Diệp Thái Vi cười, “Ba chữ của anh chắc chắn là, Anh cũng thế”.

Cô đúng là quá hiểu anh mà.

Từ Trạm thâm chột dạ, không dám lên tiếng nữa.

Cô ấy nói đúng.

Chiều hôm sau, trên con đường nhỏ ra ruộng, Diệp Thái Vi đột nhiên dừng bước lại, nhìn thấy một dây trà trước mắt, lập tức cười đến ngây ngô.

Cao Vận đi trước dẫn đường, lúc quay đầu sang mới phát hiện ra người bên cạnh đâu mất, ngoảnh đầu lại thấy Diệp Thái Vi đang dờ dẫm ngây ngẩn, cô nàng bước đến rồi reu:

“Này...có ý gì đây? Yêu chỗ này của chúng tôi rồi phải không?” Cao Vận sóng vai với cô, dùng bả vai nhẹ nhàng huých cô một cái.

Diệp Thái Vi hoàn hồn, quay đầu sang cười với cô nàng: “Chỗ này đáng yêu thật đấy.”

“Nhưng mà đáng yêu hơn thì cậu cũng không ở lại đây, đúng không?” Cao Vận gật gù.

“Bởi vì không có kí ức trưởng thành ở đây, mọi buồn vui giận hờn đều không liên quan gì đến mảnh đất tươi đẹp này, những hình ảnh trân quý trong trí nhớ đều không ở đây. Nếu phải ở lại đây, sẽ không tìm được thứ gì của mình cả.” Nghe Cao Vận nói về nơi đã trở thành “quê hương” mà lại như “nơi tha hương”, Diệp Thái Vi liền giải thích bằng giọng điệu trịnh trọng nhưng đầy tiếc nuối.

“Nghe như là cậu đang nhớ ai ấy nhỉ?”

“Chắc thế.” Diệp Thái Vi thần bí cười, xoay người đi tiếp về phía trước, “Đi thôi.”

Cô trân trọng quãng thời gian đó, là vì có chàng thanh niên kia.

Cao Vận đuổi kịp theo cô, hưng phấn tán gẫu với cô: “Hình như mỗi một thế hệ đều có một sự cố chấp phổ biến đáng sợ, đa phần đều cảm thấy những kỉ niệm đẹp trong hồi ức là không thể xâm phạm được.”

“Đúng vậy, cho nên mọi người đều cố tìm cho được mấy món ăn vặt hồi bé, hoặc là mấy món đồ chơi trẻ con.” Công việc hôm nay tiến triển thuận lợi, coi như xuất quân đại thắng, ngay cả khi nói chuyện phiếm, Diệp Thái Vi cũng không khổng chế được giọng nói vui mừng.

Đương nhiên cô phải vui rồi, vì mỗi ngày tiến triển nhiều thêm một chút, thì cô lại càng gần Từ Trạm hơn.

Cao Vận than thở: “Đúng vậy, lúc tìm kiếm những món ăn vặt hay đồ chơi, người ta cũng tìm người đã vô tình đánh mất, nhưng mà một khi có được lại rồi thì thường cảm thấy không có hương vị ngày xưa. Có điều, cuối cùng tớ cũng cảm thấy được, thật ra những thứ đó không thay đổi, mà chỉ là do chúng ta trưởng thành, thái độ đối với những thứ đó không còn giống trước nữa.”

Có những thứ thật sự không thay đổi, chỉ là thế sự xoay vần, cảnh còn người mất.

Diệp Thái Vi trầm mặc, trong lòng thật sự cảm thấy may mắn.

Có lẽ cô và Từ Trạm đã suýt chút nữa đánh mất nhau?

May mắn là, khi một lần nữa tìm lại được, họ vẫn chưa già, phần tình cảm đơn thuần mà bướng bỉnh vẫn ở yên đó.

Vì thư ký của Từ Trạm đã chuẩn bị tốt giai đoạn đầu, nên Diệp Thái Vi cứ thế làm theo, công việc tiến triển vô cùng thuận lợi.

Hơn một tháng sau, thư ký của Từ Trạm đến tiếp nhận, nhanh chóng hình thành trụ sở.

Buổi tối cùng ngày, sau khi ăn uống với chính quyền địa phương xong, Diệp Thái Vi không về chỗ Cao Vận ngay, mà một mình về trụ sở.

Ở nông thôn, dù vào ban đêm cũng khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, bầu trời giăng đầy sao như những đôi mắt mong ngày trở về.

Diệp Thái Vi lẳng lặng đứng yên thật lâu, hồi tưởng lại quá khứ đã qua.

Khi còn nhỏ, không hiểu được sự nóng bỏng và xúc động lúc thích một người, hết lần hết lượt bị quấy nhiễu bởi muôn vàn tình huống.

Tại mọi thời khắc chuyển ngoặt trong đời, cô đã vượt qua những thời gian khó khăn một cách thoải mái nhờ sự bảo vệ của Từ Trạm.

Cho nên cô mới sợ phải đi gặp bố mẹ anh đến vậy.

Vì sợ hãi, vì bất an.

Bởi vì cô là một đứa không học vấn, không nghề nghiệp, đến nỗi gần như không thể tự lập sống yên ổn được, cô thật sự không biết nên dùng bộ mặt nào để đến gặp bố mẹ anh, chẳng lẽ là cái mặt dày?

Chẳng lẽ lại dùng cái vẻ lợn chết không sợ nước sôi để nói với họ rằng: “Tuy cháu là đứa vô tích sự, nhưng cháu đã bắt cóc đứa con trai vĩ đại của các bác. Nếu không hài lòng thì các bác cắn chết cháu đi.” ư?

Chuyện đó chắc chắn là tự chuốc nhục vào thân.

Cho nên cô thật sự muốn làm chút việc, sau đó nói với họ, “Tuy cháu không tài giỏi, nhưng cháu có sự chân thành, có sự cố gắng nỗ lực kiên định, hy vọng các bác có thể cho phép cháu ở bên anh ấy.”

Anh cho cô hồi ức tươi đẹp, vì vậy cô muốn cùng anh cố gắng dệt tương lai còn tươi đẹp hơn.

Suy nghĩ thật lâu, suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng Diệp Thái Vi rơi lệ, lại mỉm cười như trút được gánh nặng.

Cô lấy di động ra, dưới ánh sáng của vầng trăng và ngọn đèn, chụp hình trụ sở trông trà chìm trong bóng đêm rồi gửi cho Từ Trạm.

Tin nhắn trả lời của Từ Trạm là: ?

Cô cười, viết hai chữ trả lời tin nhắn: Quà cưới.

Lần này, Từ Trạm trả lời chậm hơn, một lúc sau mới thấy.

Cũng là một tin nhắn ảnh, là bóng Từ Trạm đang đứng trước khung cửa sổ sát đất với nụ cười tươi tắn trên môi.

Đúng vậy, tuy rằng không nhìn rõ gương mặt, nhưng tư thái của bóng hình đó lộ rõ niềm vui sướng vô tận.

Lại có một tin nhắn nữa đến ngay sau, chỉ là hai chữ: Sính lễ.

Anh giao hết thầy của anh cho em, anh giao anh cho em.

Mà em chỉ cần làm một việc, đó là, cưới anh.

42. Chương 42

Dàn xếp công việc ổn thỏa, ngày Diệp Thái Vi trở về nhanh chóng được ấn định.

Có điều, thời gian máy bay hạ cánh là mười giờ đêm, nhưng Giang Lạc lại nhiệt tình đánh trống khua chiêng đòi mở tiệc mà thiếu nhân vật chính.

Thành phần tham gia bữa tiệc thiếu nhân vật chính không hề đơn giản, hơn một nửa là những người trạc tuổi họ trong giới, ngay cả Hàn tiểu thư mới nhập hội cũng có mặt.

Đối với việc này, Từ Trạm không có ý kiến, anh chỉ dặn họ náo loạn có chừng mực, không lại làm nhỡ mất một đêm trùng phùng của anh và Diệp Thái Vi.

Bữa chính diễn ra sớm, lại vừa vào đầu hạ, ngày dài hơn hẳn, ăn xong mà vẫn thấy mặt trời. Thế nên, Giang Lạc lại hớn hử rủ cả đám đi uống rượu.

“Mọi người đi chơi đi, tôi tính sổ sách.” Từ Trạm còn vội ra sân bay, bắt đắ dĩ lắ mới đến đây với Giang Lạc và Điền Văn.

Giang Lạc dùng cái mồm dẻo kẹo để dụ dỗ: “Ông không phải đi đón làm gì, để em gái ông đi đi. Diệp Thái Vi dù gì vẫn là con gái, vừa xuống máy bay còn phải nghỉ lấy sức đã chứ. Con gái mà, vô cùng để ý chi tiết, chắc chắn cô ấy muốn đêm trùng phùng của hai người phải thật lãng mạn. Cái vẻ ông nhìn thấy gương mặt xám xịt của cô ấy, chưa chắc đã khiến cô ấy vui vẻ.”

Tuy rằng Diệp Thái Vi có dạng gì đi nữa thì anh vẫn yêu, nhưng Giang Lạc nói vậy lại khiến anh cảm thấy có lý, thậm chí trách mình quan tâm quá mà không đủ tỉ mỉ.

Thế nên, Từ Ánh Kiều nhận lệnh ra sân bay, những người còn lại thì đi uống rượu.

“Rốt cuộc ông muốn làm gì?” Điền Văn giữ Giang Lạc lại, hỏi ra điều nghi hoặc từ lâu.

Điền Văn cảm thấy biểu hiện của thằng nhãi Giang Lạc này rất khác thường, cứ như đang ủ âm mưu đen tối nào đó. Từ Trạm đã “vui” đến choáng đầu, bị chuốc đến mức sắp mê mết rồi, nhưng Điền Văn thì vẫn tỉnh táo, anh ta muốn biết rốt cuộc Giang Lạc muốn gì ở đây.

Giang Lạc cười ranh mãnh, tránh khỏi chỗ ồn ào rồi ghé sát vào Điền Văn: “Ông xem đợt trước Từ Trạm bị Diệp Tiểu Vi hại thành ra cái dạng gì đi, đúng là quá uất ức mà. Chung quy vẫn là ông mãnh không nỡ ra tay nặng với cô nàng thôi, anh em mình phải giúp ông kia xả giận trong phạm vi khả năng cho phép.”

Liệu anh ta có nói là, thật ra anh ta muốn nhân cơ hội này để trả thù cái vụ năm đó, vì Diệp Thái Vi nên bị Từ Trạm đánh cho phun máu...à không, là học máu không?

Điền Văn vẫn không hiểu anh ta định làm gì, chỉ có thể hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc ông muốn làm gì?”

Giang Lạc cười thần bí: “Đừng uống say nhé, chờ xem kịch vui.”

Đợi lát nữa có việc còn cần nhờ anh ta đồng lõa, à không, hỗ trợ.

Nói xong, anh ta bỏ rơi Điền Văn để đi sang chỗ cô Hàn.

Cô Hàn nghi hoặc nhìn Giang Lạc ngồi xuống cạnh mình: “Giang thiếu, có gì chỉ giáo?”

“Cô Hàn, mọi người đều là thanh niên cả, có việc này tôi định nói thẳng.” Nụ cười chân thành của Giang Lạc khiến người ta thâm sợ hãi.

“Xin lắng nghe.” Cô Hàn không phải loại người ốm ờ dài dòng.

“Định nhờ cô hỗ trợ diễn xuất.”

Chậc chậc, có âm mưu, có âm mưu, đúng là vô liêm sỉ.

Thấp giọng nói hết kế hoạch của mình xong, Giang Lạc mỉm cười đợi cô Hàn trả lời.

Cô Hàn chối thẳng: “Tôi từ chối. Làm hại nhân duyên, chết không được tử tế.”

Giang Lạc thi triển món nghề miệng lưỡi không xương lẫn hai: “Không phải thật sự làm thế đâu, chỉ đùa hai người họ một chút thôi mà. Thỉnh thoảng yêu đương phải có bạn bè kích thích, con đường tình yêu mới nhiều hương vị được. Bởi vì mục đích cuối cùng là vô cùng tốt đẹp, cho nên tuyệt đối không phải là trò phá hoại nhân duyên, thậm chí còn là công đức vô biên ấy chứ, người đẹp!”

“Tại sao lại tìm tôi?” Cô Hàn cố nhin không nói, dựa vào giao tình của cô và Giang Lạc, đáng lý ra không nên tìm cô nhờ loại chuyện này.

“Việc này không phải cô không được, người đẹp ạ!” Đối ai cũng hồng việc hết, “Hiện giờ mọi người đều cho rằng hai nhà Hàn – Từ định kết thông gia, cho nên tôi phải nhờ cô thân chinh thì độ tin tưởng mới cao.”

“Xin lỗi, tôi thật sự không thể làm chuyện này được.” Với đề nghị “nào tàn” này của Giang Lạc, cô Hàn không hề có ý định tham gia.

Giang Lạc nhún vai, đứng dậy đi lấy hai ly rượu, đưa một ly cho cô: “Vây được rồi, mua bán cũng phải coi trọng đạo lý, coi như tôi chưa nói. Cạn nhé?”

Cô Hàn nhìn anh ta bằng vẻ sâu xa, nhận ly rượu rồi đưa lên môi.

“Ông định làm gì? Đùa thế này thì hơi quá đấy.” Điền Văn ngồi trên sô pha, có chút bất an nhìn một nam một nữ vừa bị mình và Giang Lạc đưa lên giường trong khách sạn.

Giang Lạc lui về sau hai bước, quan sát cẩn thận góc độ giữa hai người đang say mê mê, lại điều chỉnh một tư thế, vò cho chán nệm lộn xộn, rồi mới phúi tay, quay đầu trả lời vấn đề của Điền Văn.

“Có muốn xem dáng vẻ nổi cơn điên của Diệp Tiểu Vi không?” Giang Lạc giơ tay lên xem đồng hồ, cười sung sướng: “Được rồi, thời gian đếm ngược cho Diệp Tử Vi bắt gian bắt đầu, chuẩn bị lui đi.”

“Á, cô tỉnh rồi à?” Điền Văn kinh ngạc nhìn người đẹp vừa chậm rãi ngồi dậy, bắt giắc tiến lên phía trước hai bước.

Giang Lạc kinh hãi, quay đầu đối diện với ánh mắt bình tĩnh của cô Hàn, không khỏi thấp giọng kêu lên: “Ồ kìa! Sao lại thế được!”

Rõ ràng trong ly rượu đó của cô ấy có bỏ thuốc, sao tỉnh lại nhanh như thế? Hay là mua phải thuốc giả rồi?

“Người có chỉ số thông minh thấp như anh trên đời này không nhiều lắm đâu, anh cho rằng tôi vừa khéo lại là một trong số những kẻ ngốc ấy sao?” Cô Hàn sửa lại quần áo, thong dong xuống giường.

“Nếu tôi không đề phòng mà rời mắt khỏi đồ uống, thì không biết đã rơi vào bẫy của anh bao nhiêu lần rồi.”

Giang Lạc có cảm giác như vừa trúng một chưởng đau điếng người.

Cô Hàn tao nhã bước đến trước mặt anh ta, khoanh hai tay trước ngực, hơi cúi đầu, rồi đưa mắt nhìn anh ta: “Anh có biết tôi là ai không?”

“Tôi biết cô là Đại tiểu thư của nhà họ Hàn.” Giang Lạc biết mình đuối lý, nhưng căn cứ vào đạo lý của kẻ thua, đành chột dạ đón nhận ánh mắt sắc lẹm của cô, “Tôi cũng tin chắc cô biết tôi là ai.”

Ý là tuy anh ta giở trò hại người vô tội, nhưng anh ta có chỗ dựa là việc nhà họ Hàn không thể chọc vào nhà họ Giang là được rồi.

“Tôi cảm thấy vô cùng tiếc cho tầm hiểu biết hữu hạn của anh, cho nên đành tốt bụng nói một câu, anh quá ngây thơ, chàng trai ạ.” Cô Hàn lạnh lùng cười, nhẹ nhàng cởi chiếc khăn lụa trên cổ xuống, chậm rãi cuốn quanh bàn tay phải, “Chắc chắn anh không biết, ba năm trước đây, trong bảng xếp hạng nữ quyền thủ ở Thượng Hải, có một người đứng hạng nhất liên tiếp mười sáu tuần, kỉ lục này chưa ai phá vỡ được.”

“Người có phong cách đấy, không phải là cô đấy chứ?” Giang Lạc rùng mình, đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Đúng là kém cỏi.” Cô Hàn lễ phép khum tay hành lễ, rồi lập tức dùng tốc độ tia chớp giáng một chưởng vào mặt Giang Lạc, đập nát vẻ chờ mong xuất hiện kì tích trên mặt anh ta.

Điền Văn trở mắt nhìn Giang Lạc bị hạ KO, trong lòng thì vừa kinh hãi vừa kính phục...

*KO = knock out

Động tác quá tuyệt!

Gọn gàng, lưu loát, tràn ngập sức mạnh mà lại không lộ vẻ thô lỗ, kết hợp với gương mặt tao nhã, đây đúng là cú đánh mẫu được ghi trong sách giáo khoa!

Lúc này, cô Hàn hoàn toàn ở trong trạng thái chiến đấu, bình tĩnh mà hung tàn tấn Giang Lạc tiếp hiệp hai, rồi hiệp ba, tấn vô cùng có chừng mực.

“Anh nghĩ tôi chỉ là đại tiểu thư nhà họ Hàn thôi sao? Anh nhầm rồi.” Đánh đến mức người ta rũ xác trên sô pha, cô Hàn mới dừng tay, dùng luôn bàn tay đang quấn khăn để lau mồ hôi trên trán, giọng điệu kiêu hùng, cả người toát ra vẻ dũng mãnh đầy áp lực, “Tôi đây là nữ quyền thủ số một có thể đánh cho anh rụng hết răng, Hàn Như Hình!”

“Mỹ nhân, tôi sùng bái cô!” Điền Văn đã hoàn toàn bị thuyết phục, không nhịn được lập tức hô to lên.

Thế nên, Giang Lạc muốn Từ Trạ bị Diệp Thái Vi đánh ghen thì cuối cùng chính mình lại bị tấn cho không biết trời sáng hay tối luôn.

Thời điểm Diệp Thái Vi vào tới phòng, cô lập tức nhìn thấy một tình cảnh cực kỳ quái dị như vậy.

Giang Lạc nằm trên sô pha không nhúc nhích, vị tiểu thư của nhà họ Hàn thì ung dung khoanh tay đứng trước mặt anh ta.

Điền Văn thì hăng còn mở to mắt nhìn.

Từ Trạ say bất tỉnh nhân sự nằm yên trên giường, đột nhiên trở mình, úp người xuống rồi tiếp tục ngủ.

Diệp Thái Vi mơ hồ chào hỏi mọi người, không ai đáp lại, vì thế cô đành yên lặng ngồi xuống cạnh giường.

Giang Lạc rên hừ hừ, chống tay xuống sô pha định ngồi dậy.

Nhưng anh ta vừa hơi nhồm dầy đã bị Hàn Như Hình hung hãn đấm cho gục trở lại.

Dường như bị đánh thức, Từ Trạ nặng nề mở mắt, lúc vừa nhìn thấy Diệp Thái Vi ngồi bên cạnh liền nở một nụ cười đầy vẻ yên tâm.

Diệp Thái Vi cười đáp lại anh, vội vàng đưa tay che mắt anh rồi dỗ như dỗ trẻ con: “Không có gì, không có gì, anh ngủ tiếp đi.”

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô cảm giác nhất định Giang Lạc đã làm chuyện động trời gì đó, nên mới có thể khiến cô Hàn vung tay như vậy.

Nửa mặt bên trái của Giang Lạc đã gần như thành cái mặt lợn, rốt cuộc anh ta cũng không nhịn được, hai tay ôm đầu rồi gào lên: “Tôi sai rồi, đã được chưa? Sao cái cô này không để cho tôi yên là thế nào hả?”

“Chỉ biết đánh vào mặt trái của tôi thôi, ngoài quyền phải ra, cô không còn chiêu khác sao?”

Hiển nhiên Hàn Như Hình không tiếp nhận lời hối lỗi thiếu thành ý này, “Tay trái của tôi không có lực bằng tay phải, về sau nhất định phải tập luyện nhiều hơn.”

“Bụp” – một tiếng, lại một quyền nữa, bây giờ là giáng thẳng xuống gáy Giang Lạc. Tiếng động quá lớn khiến Diệp Thái Vi và Điền Văn đều lo anh ta sẽ bị chấn thương não.

“Con người tôi trước nay có thù tất báo, người ta đánh vào mặt trái của tôi, tôi nhất định sẽ giơ tay phải đánh cho đối phương thấm đến nỗi ngay cả mẹ anh ta cũng không nhận ra.” Hàn Như Hình tao nhã cười, ngăn lại Điền Văn đang có ý định ra can ngăn rồi trịnh trọng tuyên bố, “Giang Lạc, chuyện này không yên được đâu.”

Sau đó, Giang Lạc bị tha vào bệnh viện, còn Diệp Thái Vi còn chưa biết mô tê gì thì khóc không ra nước mắt, chỉ biết nhìn Từ Trạ đang ngủ say trên giường.

Tuy rằng không biết Giang Lạc đã phạm phải lỗi gì, nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng được sự tức giận và cú đánh vừa rồi của tiểu thư họ Hàn kia tuyệt đối không phải vô cớ.

Diệp Thái Vi nhìn ra bầu trời đêm đen kịt ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nguyên rủa, có điều, cô không ngờ, lời nguyên rủa của mình sau này lại trở thành sự thật.

Đương nhiên là sau này.

Hôm nay vốn là đêm trùng phùng tuyệt đẹp của Từ Trạ và Diệ Thái Vi, kết quả là nam nữ chính chẳng nói với nhau được gì, vô cùng khó chịu.

Hiện tại, câu nguyện rửa hoàn chính trong lòng Diệ Thái Vi là —

Tên trời đánh Giang Lạc! Nguyên rửa cho anh bị cô Hàn mạnh mẽ kia đuổi giết đến tận chân trời góc biển luôn!!!

43. Chương 43

Cô biết mình đang nằm mơ. Bởi đôi mắt cô đang nhìn về quá khứ, nhìn về năm mình mười bảy tuổi.

Ánh trời chiều bao trùm cả thành phố, Diệ Thái Vi mười bảy tuổi lẻ loi đứng dưới bóng cây trước cổng khu vui chơi giải trí. Tán cây rộng che được ánh mặt trời gay gắt, nhưng không cách nào ngăn được luồng nhiệt nóng nực phả lên từ mặt đất.

Đừng khó chịu, gọi điện thoại đi.

Gọi điện nói với anh ấy, mùng đón sinh nhật âm, cho nên ngày hẹn là hôm nay.

Trong mơ, cô đứng dưới gốc cây, rút di động ra mấy lần, do dự xem có nên nói ra lời mình ấp ủ mấy năm hay không, nhưng cổ họng lại như bị nghẹn lại, không phát ra được âm thanh gì, chỉ có thể sốt ruột chờ.

Hiện tại cô đã biết nguyên nhân, cho nên không có phán đoán như trước nữa. Cô biết, năm đó Từ Trạ nghĩ hai người hẹn vào sinh nhật dương lịch của cô, chứ không phải vì hối hận hay khinh thường mà thất hẹn.

Nhưng, Diệ Thái Vi mười bảy tuổi không biết.

Vì thế mới sợ hãi, mới khổ sở, mới xấu hổ, mới uể oải.

Cô vẫn không phát ra âm thanh gì, chỉ có thể nhìn.

Nhìn khóe môi cong cong của Diệ Thái Vi mười bảy tuổi từ từ hạ xuống, nhìn sự hy vọng trong mắt Diệ Thái Vi mười bảy tuổi dần bị thay bằng nỗi bất an, nghi hoặc, nhìn Diệ Thái Vi mười bảy tuổi từng chút từng chút thất vọng đến đờ đẫn.

Diệ Thái Vi mười bảy tuổi đứng bất động trước cổng khu vui chơi ngập tràn nắng ấm, bình tĩnh nhìn về phía trước, hai mắt lại không thể nào tập trung được.

Không nhớ rõ mình đã đứng đó bao lâu, chỉ cảm thấy cả người mình như sắp bị nướng chín, vậy mà người ấy vẫn không xuất hiện.

Khuôn mặt không chút phấn trang điểm bị cái oi nóng nhuộm hồng, ánh mắt sáng ngời lặng lẽ trào lệ, lại lặng lẽ bị ánh mặt trời hong khô.

Cô có thể nghe rõ được giọng nói trong lòng Diệ Thái Vi mười bảy tuổi.

—— Từ Trạ...sẽ đến chứ? Anh ấy đồng ý rồi mà.

—— Nhưng, lúc cô định nói chính xác sinh nhật của mình, anh lại không cho cô cơ hội nói. Thế nên, đó là lời từ chối một cách uyển chuyển sao?

Cô cảm thấy bất lực với con người ở tuổi mười bảy của mình, cứ mãi chìm đắm trong nỗi ưu tư đó, muốn buông bỏ nhiều thứ, nhưng lại sợ vừa đi sẽ lỡ mất.

Cổng khu vui chơi nhộn nhịp người qua lại, ra ra vào vào, nhiều người tan sở đi ngang qua, nhưng vẫn mãi không có người cô đang chờ.

Lúc đó sao lại bướng bỉnh, ngốc nghếch thế? Rõ ràng chỉ cần gọi điện là có thể thông suốt mọi chuyện, nhưng lại vì sự cố chấp trẻ con mà im lặng. Lại còn nghĩ, người mình thích nên tâm ý tương thông với mình, phải nhìn rõ được mọi chi tiết.

Đó là kiểu ăn khớp vô lý đến mức nào chứ.

Cô vừa bực mình vừa buồn cười thở dài một hơi, trong lòng sinh ra nỗi muộn phiền chua chát.

Cho dù là trong mơ, cô cũng không thể nào thay đổi được chuyện đã xảy ra.

Nếu Diệp Thái Vi mười bảy tuổi có thể thản nhiên nói ra lời đó, thì nhiều năm sau, câu chuyện giữa cô và Từ Trạh, liệu có khác không?

Ít nhất, ít nhất sẽ không có sự tiếc nuối và sự u oán bí ẩn như vậy.

Rõ ràng là rất thích người kia mà.

Hao tổn tâm sức tiếp cận, thân quen như tằm ăn rỗi ngày qua ngày, cuối cùng dùng chút giáo hoạt nho nhỏ để cuộc một ván bài, được anh cố tình thả nên rốt cuộc cũng thăm dò được tâm ý của anh.

Sau đó là luyện tập lời bày tỏ rất lâu.

Mỉm cười với độ cong bao nhiêu mới là đẹp nhất và chân thành nhất, giọng điệu và âm vực phải khống chế ở tiết tấu và tần suất nào mới là động lòng người nhất, hai tay phối hợp thế nào với tạo thành tư thái dũng cảm và kiên định nhất.

Tập luyện một mình trước gương thật lâu.

Từ Trạh, em thích anh.

Chỉ là năm chữ ngắn gọn, nhưng vì chút trức trặc nên không thể nói với người yêu thương nhất vào thời điểm đẹp nhất.

Cô của hiện tại thì đã biết, tất cả đều là tự mình chuốc lấy, còn không nhận được tiếc nuối cho Diệp Thái Vi mười bảy tuổi.

Tiếc nuối tại sao vào lúc tốt nhất lại không thể đợi được chàng trai mình yêu thương.

Diệp Thái Vi bị ánh mặt trời ấm áp rọi trên mặt đánh thức.

Vừa mở mắt, cô liền nhìn thấy gương mặt của Từ Trạh kề sát mình, nhìn thấy nỗi đau lòng, lo lắng trong mắt anh.

Trong lúc ngủ mơ, giọt lệ thấm qua khóe mắt được ngón tay ấm áp của anh nhẹ nhàng lau đi, xúc cảm dịu dàng lan từ khóe mắt tới tận con tim, lẳng lặng làm dịu đi ngọn lửa chua chát trong lòng cô.

Rất nhiều khi, ngay chính anh cũng không biết tầm ảnh hưởng của mình đối với cô.

“Gặp ác mộng à?” Thấy cô tỉnh lại, Từ Trạh mới khẽ nhích người.

Diệp Thái Vi không nói gì, chỉ nở nụ cười ngọt ngào, đưa tay ôm thắt lưng anh, chôn mặt trong lòng anh nhưng con thỏ nhỏ cuối cùng cũng tìm được tổ ấm.

Anh yêu, sau nhiều năm, rốt cuộc anh cũng xuất hiện trước mặt em.

Tuy rằng anh đến muộn, nhưng anh không hề thất hẹn.

Cám ơn anh.

Từ Trạh bị cô ôm chặt, nhất thời không biết nên làm gì, chỉ có thể vỗ vỗ vai cô như dỗ trẻ con, chậm rãi đỡ cô ngồi dậy dựa vào thành giường, cúi đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

Diệp Thái Vi nép trong lòng anh, lắc đầu rồi ngửa mặt lên: “Tối qua anh uống rượu.”

Thấy cô cười, Từ Trạh thở phào nhẹ nhõm, cười với cô rồi ầm ục nói: “Bị chuốc đấy.”

“Này, người ầm ục phải là em chứ?” Diệp Thái Vi liếc xéo anh một cái, nhưng không hề có vẻ buồn bực, “Em mệt mỗi trở về, mà lại nhìn thấy anh nằm trên giường với một mỹ nữ...”

Tên khốn Giang Lạc này!

Bị cô nói như vậy, Từ Trạm mơ hồ nhớ lại tối qua kẻ đầu sỏ chuốc say mình là Giang Lạc. Tuy sau đó say mèm, không biết một chuyện gì cả, nhưng đến lúc này thì có thể mang máng đoán ra. Có điều, chỉ có thể nghiêng rằng hận mình làm thế nào lại để tên khốn đó đặt bẫy.

“Này này này, oan quá cơ! Anh chưa làm gì cả! Anh không biết gì hết!”

Về cuống cuống muốn chứng tỏ mình trong sạch của anh khiến Diệp Thái Vi hăng còn chưa thoát hẳn ra khỏi tâm trạng trong mơ không nhận được phải hôn một cái lên môi anh.

“Em biết rồi.”

Nhìn Giang Lạc bị cô Hàn kia đánh thăm như vậy, dùng đầu gối nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì.

Giang thiếu gia nhàm chán đến vô cùng vô tận, đủ rồi đấy.

Sự chủ động hiếm có của cô khiến Từ Trạm vô cùng mừng rỡ, ánh mắt và bộ phận nào đó dần thay đổi, “Thế nên, mới sáng sớm em đã yêu thương nhưng nhớ, là khen thưởng hả?”

Diệp Thái Vi cười né tránh nụ hôn của anh, một tay ôm lấy cánh tay anh, cùng anh mười ngón đan nhau, “Không, em không muốn làm gì cả.”

Cô không quen làm chuyện xấu hổ ở nơi không phải nhà mình, cảm thấy địa điểm bất ổn, hơi là lạ.

“Nhưng mà, cái gì anh cũng muốn làm.”

Hơi thở của Từ Trạm bao phủ xung quanh. Vị bạc hà mát lạnh sau khi tắm và hơi thở nam tính quyện vào nhau, sau đó, đôi môi của cô bị bắt giữ một cách chính xác, không đường chạy trốn.

Đầu lưỡi của cô bị cuốn đi, ngay cả hơi thở cũng bị đoạt mất.

Sự cuồng nhiệt trước nay chưa có khiến Diệp Thái Vi không kiềm chế được, không biết đây có phải là cái mà giang hồ gọi là “tiểu biệt thắng tân hôn” hay không. Dù sao cô cũng xác định, ngay cả lần đầu tiên của cô và anh cũng không cuồng nhiệt đến thế.

Vui sướng tràn trề, hai linh hồn hòa lại chặt chẽ, vị mật ngọt ngào của dục vọng lan đến từng lỗ chân lông.

Kết thúc một nụ hôn, cô chặn anh lại, mơ hồ cười, giọng khàn khàn xin tha: “Chúng ta...nói chuyện một lát nhé, được không?”

Không phải cô định già mồm cái lão, mà cô thật sự có rất nhiều chuyện muốn nói.

Ví dụ như, tâm sự về những chuyện hai người đã từng trải qua, tâm sự về tương lai sắp tới.

Giọng Từ Trạm nghèn nghẹt, hạ thấp như đang dỗ dành: “Được, nói gì nào...”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng thì đôi môi anh lại lần tới, lại là nụ hôn mãnh liệt như trước.

Thế nên...

Cô cũng không biết điều mình vốn muốn nói là cái quỷ gì.

Không biết ai dựa vào lòng ai, không biết ai đè lên ai, lại chẳng biết ai đẩy ngã ai trước.

Từ Trạm.

Cái tên này xuyên qua thời gian mấy năm của cô, qua quãng hồi ức mà cô quý trọng nhất.

Khi hai chữ ngọt ngào đó nhỏ ra khỏi tim cô, mười ngón tay của hai người đã đan chặt vào nhau, như thể cùng nắm lấy toàn bộ thời gian.

Thế sự mênh mông, chỉ có người này, chỉ có đôi tay này, là ở bên cô, giữ lại từng mảnh nhỏ của thời gian.

Cô bắt lực thở dốc, cảm nhận giọt mồ hôi và sự ấm áp sau hồi mãnh liệt, hàng loạt chi tiết cứ xẹt qua xẹt lại trong đầu cô.

Nhiều năm trôi qua, anh luôn cho cô sự bảo vệ thầm lặng, nhẫn nại làm bạn, vào lúc cô nghĩ cũng không dám nghĩ thì cho cô sự quyết tâm đến cùng, rồi cuối cùng xuất hiện trước mặt cô.

Ánh ban mai chiếu vào qua khung cửa sổ, nhuộm hồng hình ảnh từng bước thong thả trong kí ức cô.

Nỗi tiếc nuối bí ẩn, sự mơ hồ về tương lai chưa biết ra sao, đều chậm chậm tan biến, trở nên không còn quan trọng nữa.

Sau đó, cô khóc, từng từng lớp lớp suy nghĩ tán loạn bao phủ mọi cảm giác, rốt cuộc cô chẳng nhớ nổi gì nữa.

Một khi ngã vào cảnh ngọt ngào, điều duy nhất cô có thể xác định là ——

Mặc kệ sau này sẽ gặp phải chuyện gì, mặc kệ sau này phải đối mặt với việc chi, chỉ cần anh không buông tay cô thì cô sẽ không phải sợ hãi, không phải tự ti, càng không cần hoang mang lo lắng.

Bởi vì Từ Trạ và Diệp Thái Vi, vẫn mãi bên nhau.

Vẫn, mãi bên nhau.

44. Chương 44: Ngoại Truyện: Ác Mộng Của Giang Thiệu

Giang thị là hăng vận tải thủy đứng đầu, gần đây vì một khối đất mà vô cùng nhộn nhịp.

Miếng đất đó được Đại lão gia của nhà họ Giang dùng vào mục đích tư nhân, hiện tại do dự án quy hoạch của chính quyền nên miếng đất vừa hay nằm trong phạm vi của khu thương mại mới. Tin tức vừa được truyền ra, mấy gia tộc lớn liền có ý hợp tác.

Với tình hình này, mỗi người trong nhà họ Giang đều không tránh được việc bận tối mắt tối mũi, ngay cả Giang thiếu đang nằm trong bệnh viện dưỡng thương cũng không may mắn thoát được.

“Nghe nói ông bị đánh đến mức chấn thương não?” Từ Trạ thản nhiên cười, ngay cả thần sắc cũng vô cùng tươi sáng.

Chính sự đã bàn xong, giờ đến lúc nói chuyện phiếm.

Giang Lạc nghe vậy liền bất giác đưa tay ôm mặt, cảm thấy cái vẻ cảm thông đó quá thiếu muối: “Câm mồm.”

Cái gì gọi là trộm gà mà còn mất gạo? Chính là nói anh ta. Quả nhiên làm người không nên gây chuyện xấu.

Từ Trạ nhìn thấy người đang chậm rãi đi trên hành lang, trong vẻ tươi cười liền ẩn chứa vẻ vui sướng khi thấy người ta gặp họa: “Với tình cảnh trước mắt của ông, vợ tôi bảo tôi chuyển cho ông một câu, cá nhân tôi cảm thấy những lời này hoàn toàn có thể khắc lên bia mộ của ông đấy.”

“Lẽ cưới còn chưa tổ chức, lấy đâu ra vợ của ông chứ?” Giang Lạc không phát hiện ra tai vạ sắp đến, còn nghiêng đầu tranh cãi với Từ Trạ, “Nhờ trò về đường cho hươu chạy, Diệp Tiểu Vi đúng là càng ngày càng không biết sợ ai. Cô ấy nói gì?”

“Kẻ đều tự bị trời phạt.” Từ Trạ vỗ vỗ vai anh ta, rồi nhanh nhẹn đứng sang một bên, “Bảo trọng.”

Giang Lạc nhất thời không phản ứng kịp với ý trong lời nói đó, chỉ nhíu mày trầm tư.

“Giang thiếu, lại gặp rồi!” Hàn Như Hình vận một bộ váy đỏ tươi, chân đi giày cao gót, bước đến trước mặt hai người, lịch sự cười với Từ Trạ rồi tao nhã đưa tập tài liệu cho người ở bên cạnh, lại chậm rãi xắn hai cổ tay áo.

Từ Trạ gật đầu, đưa tay ý bảo cô cứ tự nhiên.

Giang Lạc quay đầu nhìn về phía Hàn Như Hình, nụ cười và giọng nói đều cứng ngắt: “Đúng vậy, cả đời có lí nào lại không gặp lại chứ.”

“Ồ, chào hỏi trước đã.” Khách sáo nói một câu, Hàn Như Hình lập tức tung quyền, giáng thẳng xuống bên má mới hồi phục của Giang Lạc.

Khuỷu tay trái thuận tiện huých thẳng vào bụng anh ta.

Thấy anh ta nhăn nhó xoay người lại, cô vẫn cảm thấy chưa hết tức, không chút do dự đạp gót giày vào mũi chân anh ta.

“Mẹ kiếp!” Giang Lạc không ngờ sẽ bị cô nàng này triệt đường sống như thế, chẳng phòng bị nên ngã rạp xuống đất.

Con ranh này! Dám đánh nhau ngay trên địa bàn của anh ta!

“Tôi nói rồi, việc này chưa xong đâu mà.” Hàn Như Hình nhìn vào ánh mắt phần nộ mà đau đớn của anh ta, cười lạnh thấu xương nhưng vẫn mang vẻ quyền rũ, kiêu kỳ.

Từ Trạm sờ mũi, nhịn cười rồi lui về sau vài bước.

Chắc chắn người nào biết rõ ngọn nguồn mà nhìn thấy cảnh này thì trong đầu sẽ có hai chữ ——

Đáng đời.

Tứ cố vô thân, Giang Lạc gượng đứng lên, nhưng nào biết Hàn Như Hình lại giở trò cũ. Cứ mỗi khi Giang Lạc định đứng dậy thì cô lại đạp anh ta xuống, cú nào cú nấy đều vô cùng hung bạo, không chút nương tình.

Người trợ lý của Giang Lạc há hốc mồm, mãi mới hoàn hồn lại, rồi cuống cuống gọi bảo vệ đến, tiện thể gọi luôn cảnh sát.

Thật ra cảnh sát đã lao đến với tốc độ nhanh nhất, nhưng vẫn không cứu nổi Giang thiếu khỏi “cơn hấp hối”. Sức chiến đấu của Hàn Như Hình quá mạnh, đứng trước cô, Giang Lạc hoàn toàn không chịu nổi đòn tấn công.

Giang Lạc nguyền Từ Trạm một cái, rồi nhọc nhằn quay đầu nói với cảnh sát: “Lần thứ hai rồi, đây là lần thứ hai cái cô này đánh tôi! Tình tiết nghiêm trọng thế này đủ để tạm giam mười lăm ngày đúng không?”

“Đúng vậy.” Viên cảnh sát nghiêm túc trả lời.

“Giang Lạc, tôi vẫn nói câu kia, việc này chưa xong đâu.” Hiển nhiên Hàn Như Hình không chút chột dạ hay sợ hãi.

“Hàn Như Hình!” Giang Lạc đưa tay chỉ cô, lại bị khí thế sắc bén của cô làm cho kinh hãi, “Tôi nhớ rõ cô rồi đấy.”

Hàn Như Hình vừa lòng gật đầu: “Tốt.”

Giang Lạc sụp đổ tựa vào bức tường trên hành lang, thều thào nói với viên cảnh sát: “Trong vòng mười lăm ngày, nếu tôi nhìn thấy cô ta xuất hiện, tôi sẽ...tôi sẽ...”

Cứ cho là cô ta lợi hại đi!

Hàn Như Hình kiên định để cho viên cảnh sát nhắc mình đứng dậy, lúc đi qua Giang Lạc chợt dừng lại, nghiêng đầu nói thầm với anh ta, “Mười lăm ngày sau gặp lại. Tôi nhất định sẽ đúng giờ còn hơn “đi cả”, tôi cam đoan đấy.”

Trước mắt Giang Lạc tối sầm, máu me trào dâng.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-thoi-gian-co-ten>